

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FORBIDDEN MILITARY ROMANCE

MISERY IN ME

IZZY RAVAS

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

İÇİMDEKİ MİSERY

YASAK BİR ASKERİ AŞK ROMANI

IZZY RAVAS

BLURB

Gage

Zar zor hatırladığım bir kadın tarafından yeni doğmuş bir kızın kapıma bırakılmasını istememiştim ama işte buradayım.

Ben bir Deniz Akıncısı Takım Lideriyim, yüksek riskli görevlere, adrenaline ve riske alışkınım, ancak kariyerimdeki hiçbir şey beni babalığın ağırlığına hazırlamadı. Benim dünyam görev, hassasiyet ve silah arkadaşlarıma sadakat etrafında dönüyor.

Bunun için biçilmiş kaftan değilim.
Bir dadıya ihtiyacım var, hem de hemen.

Alejandra

Buraya Meksika'daki aileme yardım etme umudundan başka bir şeyle gelmedim. Gage Donovan dadıya ihtiyacı olan bir askerden başka bir şey değildi. Bir iş, bir maaş çeki. Tüm düşündüğüm buydu.

Zoe'yi sevdikçe, hayal ettiğim gibi biri olmamasına rağmen Gage'e daha çok çekiliyorum.

Bana baktığında -sonunda gardını biraz olsun indirdiğinde- her şeyi sorgulamama neden olan bir yanını görmeye başlıyorum.

Ona aşık olmayı göze alamam. Ama her dokunuşta, onunla ve Zoe'yle paylaştığım her anda, elimden kayıp gittiğini hissediyorum.

Copyright © 2025 by Izzy Ravas

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü herhangi bir şekilde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında.

Bu yapımda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

YZ EĞİTİMİ YASAKTIR: Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlandırmaksızın, bu yayının metin üretmek için üretken yapay zeka (YZ) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, bu çalışmanın üretken AI eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için lisanslı kullanımına ilişkin tüm haklarını saklı tutar.

Kapak Tasarımı: The Red Fox Creative

İç Formatlama: Izzy Ravas Düzenleme:

Jen Zabadal

ASIN: B0DZ789SSQ

ISBN: 9798289552198

Birinci Baskı Temmuz

2025 ✨ [Vellum ile](#)

[Oluşturuldu](#)

AUTHOR'S NOTE

Misery In Me, bazı karanlık unsurlar içeren ve akıl sağlığı mücadeleleri ve hafif travma sonrası stres bozukluğu gibi bazı hassas konulara değinen çağdaş bir romantizm. Kadın ana karakter, bir aile üyesinden duygusal ve finansal istismar görüyor.

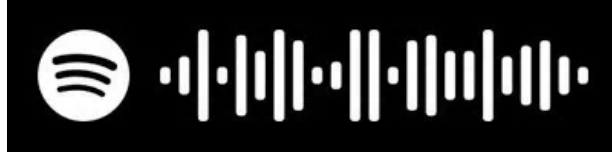
*Bu kitapta bir yan karakterden gelen ırkçılık, polis müdahalesi ve gözdağı mevcuttur. Bu, kitapta iki kısa sahne olacak ve ırkçılığa ana erkek karakter ve bir yan karakter tarafından meydan okunacaktır.

Lütfen aşağıdaki tetikleyici uyarıya bakın ve her zaman olduğu gibi akıl sağlığınız önemlidir.

İçimdeki Sefalet şunları içerir:

Övgü ve aşağılama, korunmasız seks, açık seks sahneleri, savaş, fiziksel şiddet, ateşli silahlar, ölüm, kaba seks, keder, nefes oyunu, grafik dil, tükürme, üreme, kuru humping, rızaya dayalı olmayan rıza, ilkel oyun, serbest kullanım, kenar, halka açık oyun, hamilelik ve bir çocuğun doğumu.

PLAYLIST

Misery In Me için Spotify çalma listesi

*Bu kitap, bir denizciyi o ipeksi baba şortuyla koşarken izlemiş ve şöyle
düşünmüş olan herkes için...
"Hayatımı mahvetmesine izin verirdim."*

CONTENTS

Önsöz

1. Gage
2. Gage
3. Alejandra
4. Gage
5. Alejandra
6. Gage
7. Alejandra
8. Gage
9. Alejandra
10. Gage
11. Alejandra
12. Gage
13. Alejandra
14. Gage
15. Alejandra
16. Alejandra
17. Gage
18. Alejandra
19. Gage
20. Alejandra
21. Gage
22. Alejandra
23. Gage
24. Gage
25. Alejandra
26. Gage
27. Alejandra
28. Gage
29. Alejandra
30. Alejandra
31. Gage
32. Gage
33. Alejandra
34. Gage

35. [Alejandra](#)

36. [Gage](#)

37. [Gage](#)

38. [Alejandra](#)

39. [Gage](#)

40. [Alejandra](#)

[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

yazan: Izzy [Ravas](#)

PROLOGUE

GAGE

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, kucağımdaki küçük bebeğe bakıyorum ve olanları zar zor idrak edebiliyorum. Zihnim kafa karışıklığı ve öfkeyle dolu. Geç oldu, soğuk evin çatlaklarından içeri sızıyor. Kapı birkaç saat önce çaldı ve şimdi solmuş bir hastane battaniyesine sarılmış bir bebek - görünüşe göre kızım - ve adının yazılı olduğu bir zarf var: Zoe Jane Donovan.

İçindeki not başka bir şey açıklamıyor. Annesinin neden gittiğini ya da neden onu gecenin bir yarısı kapımın önüne bırakmanın bir çözüm olduğunu düşündüğünü söylemiyor. Açıkçası, bulması zor bir adam değilim, özellikle de annesi daha önce takıldığım biri olduğu için. Bir ay önce çöldeydim. Şimdi ise bir babayım. Ne yapacağını bilmeyen bir baba.

Keşke çekip gidebilseydim. Keşke bu sorumluluğu başkasının üzerine atabilseydim, ama gerçek, savaşta yediğim tüm yumruklardan daha sert vuruyor. İstesem de istemesem de ben onun babasıyım.

Yapmam gereken bir iş var. Yaşanacak bir hayat. Ve kesin olarak bildiğim tek şey, bunu tek başıma yapamayacağım.

Minik yüzüne bakıyorum, gözleri hala kapalı, minik parmakları sanki şu anda onunla dünya arasında duran tek şeyin ben olduğumu biliyormuş gibi elimin etrafında kıvrılmış. Yumuşak ve düzenli nefes alıyor ama varlığının ağırlığının üzerime binlerce kilo gibi çöktüğünü hissedebiliyorum.

Ağır şeyler taşımaya alışkınım, yaşam ve ölümün pamuk ipliğine bağlı olduğu görevlerin adrenalinine alışkınım. Ama bu... bu farklı. Öylece kaçıp onu kim bilir kimin yanına bırakamam, kendi başını zar zor dik tutabiliyorken olmaz.

Baba olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bırakın bir bebeği hayatta tutmayı, bez değiştirmeyi bile bilmiyorum.

Baba olmayı hiç düşünmedim bile. Yeterince savaş, yıkım ve onarılamayacak şekilde parçalanmış insanlar gördüm, aile ya da çocuklarla ilgili bir gelecek düşüncesine yerim yoktu. Benim dünyam basitti: görev, hedef, hayatta kalmak. Bir de bu Zoe var. Hayatta tutmam gereken bu küçük insan.

Annesinden gelen not diğer elimde buruşmuş, mürekkebi terli avuçlarımdan bulaşmış. "Üzgünüm" yazıyor, hepsi bu. Açıklama yok. Yardım yok. Sadece lanet bir bebek ve şifreli bir özür.

Çılgılık atmak istiyorum. Bir şey fırlatmak istiyorum, herhangi bir şey. Belki de duvarlardan birinde bir delik açıp içime hücum eden duyguları durdurmak istiyorum. Ama bunun yerine, nefes alıyorum. Ona odaklanıyorum.

Zoe hayatımda gördüğüm en küçük şey. Doğum belgesine göre doğduğunda 5 kiloymuş. Bu kadar küçük olabileceklerini bilmiyordum. Ben 1.80 boyundayım ve 30 kiloyum ama bu küçük kız kollarımda oyuncak bebek gibi duruyor.

Evdeki sessizlik boğucu. Tek ses duvardaki saatin yumuşak tıkırtısı, arka planda zamanın geçtiğini ve karar verilmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Midemde bir düğüm hissediyorum. *Yardıma ihtiyacım var.* Bu tür şeylerle nasıl başa çıkılacağını bilen birine ihtiyacım var. Bana şimdi ne yapmam gerektiğini söyleyebilecek birine.

Bir sonraki görevim için ayrılamam, şimdi olmaz. Ama kalamam da. Hâlâ yapmam gereken çok şey var. Yapılacak en mantıklı şey bu olsa da onu evlatlık veremem. Ondan ben sorumluyum ama buna hazır değilim. Bunu hiç istemedim.

O benim.

Bunu

hissedebiliy

orum.

Ne kadar süre orada durup yüzüne baktığımı bilmiyorum. Ama sonunda arkamı dönüyorum, zihnim seçenekler arasında koşturmaya başlamıştı bile. Ordunun kaynakları var. Belki birilerini tanıyorlardır. Bir dadı ya da onlara ne diyorsanız. Bunu anlamama yardım edebilecek biri.

Ama ne olursa olsun, kesin olarak bildiğim bir şey var: geri dönüş yok.
Ben sadece Gage Mitchell Donovan III değilim, 1. Ordu'nun Topçu
Çavuşu.

Deniz Akıncı Taburu.

Artık değilim.

Ben bir babayım.

Ve bu beni çok korkutuyor.

BİR GAGE

Ofisteki ışıklar çok parlak. Çok steril. Çok resmi. Yasal işlemlere gitmekten her zaman nefret etmişimdir çünkü her zaman bir çile gibidir ve asla iyi bir çile değildir.

Yöneticinin karşısında oturuyor, damarlarımdaki adrenalinin sürekli atışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Yanımda bir araba koltuğu varken burada oturmak bana çok yabancı geliyor. Bu bir bilgilendirme toplantısı değil. Bu bir görev sonrası gözden geçirme değil. Bardaki sarhoş bir geceden sonra bir azarlama bile değil.

Bu bir aile meselesi.

Ve bu konuda yapabileceğim ilk şeyi bile bilmiyorum.

"Gunny," diyor yönetici, sesi alçak ve eşit. Eminim bunu yapmak zorunda kaldığı tek denizci ben değilimdir. Çoğumuz görevdeyken aptalca şeyler yaparız ve bir noktada kendimizi burada buluruz. Sadece bunun ben olacağımı hiç düşünmemiştim. Hem de bir çocukla. "Davanızı ve çocukla ilgili durumu gözden geçirdik. Bundan sonraki adımlarınız neye karar vereceğinize bağlı. Gerçekten sadece iki seçeneğiniz var."

Bunu duymak istemiyorum. Çekip gitmek istiyorum. Ona beni tekrar aktif göreve almasını, sahaya sürmesini ve tüm bu *pisliklerden* uzak tutmasını söylemek istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapamam. Bana bağlı bir bebek varken olmaz.

Ona bakıyorum, araba koltuğunda uyuyor.

Kahretsin, onun için kendimi toparlamalıyım.

Yönetici masanın üzerinden bir dosyayı bana doğru itiyor ve ben de ona bakıyorum. İçindekileri görmeme gerek yok. İçinde ne olduğunu biliyorum:

Bir sürü yasal jargon içeren bazı resmi evraklar, hayatımın biraz önce çok daha karmaşık hale geldiğini hatırlatan bir şey. Kağıt yığınının içinde babalık testinin sonuçları var, Kolordu'nun Zoe'nin benden olduğundan emin olmak için yaptırdığı test.

O benim.

"İlk olarak, izin talebinde bulunabilirsin," diye devam etti ve dikkatini dosyaya vermeden önce bana kısa bir bakış attı. "Bu aile izninde olmanızı sağlar. Çocuğun refahı sizin sorumluluğunuzda olacaktır. Deniz Piyadeleri bunu nasıl yapacağınızı belirleyemez ama istikrarlı bir yaşam kurduğunuza ve ona bakabilecek kapasiteye sahip olduğunuza dair kanıta ihtiyacımız var." Gözleri kısıldı. "Sen tam olarak bir sivil değilsin, Donovan. Bu 9'dan 5'e bir iş değil."

Bana iki kez söylenmesine gerek yok. Günün sonunda ofisten çıkabilecek biri olmadığımı biliyorum. Ama çocuk yetiştirmek hakkında da *hiçbir şey* bilmiyorum. Ve bu beni itiraf etmek istediğimden daha çok kızdırıyor.

Ben bir işe girip yarım yamalak yapan biri değilim ve şu anda olan da tam olarak bu. Kendimi bu kadar yabancı hissetmem beni kızdırıyor.

"Kolordu'dan ayrılmıyorum," diye mırıldanıyorum sandalyemde arkama yaslanarak. Kendimden emin görünmek istiyorum ama sesimdeki gerginliği gizleyemiyorum. Sayamayacağım kadar çok kez sahada bulundum. Savaş bölgelerinde, ateş altında görev yaptım ve işte buradayım - steril bir ofiste oturmuş, bir bebekle ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum.

"Yapmak zorunda değilsin" diye cevap veriyor yönetici. Dosyayı çevirerek açıyor ve içindeki sayfalara dokunuyor ama ben evraklara bakmıyorum bile. "İkinci seçenek, siz görevlerinizi yerine getirirken birisinin geçici olarak onun bakımını üstlenmesini talep etmek. Bu kişi ailenizden biri olabilir, örneğin bir büyükanne ya da büyükbaba, ama bunun için belgelere ihtiyacımız var. Ya da..."

Sözünü kesiyor ve ben daha o söylemeden ne diyeceğini biliyorum. "Ya da yardım tutabilirsiniz. Yatılı bir dadı durumu, siz yokken yardımcı olacak biri."

"Hayatta olmaz." Sesim amaçladığımdan daha yüksek çıkıyor ve hemen geri almak istiyorum. Zoe ağlamaya başlayınca uzanıp kayışlarını çözüyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum. Evimde bir yabancıнын çocuğuma bakmasına ihtiyacım yok. *Benim çocuğuma*. Şu anda lanet olası bir bebeği kucağımda tutuyor olsam da bu hâlâ kafama dank ediyor. "Ben bir dadı için kaydolmadım. Böyle bir şeyi karşılayabilecek zengin bir pislik değilim."

Yönetici beni susturmak için elini kaldırdı. "Biliyorum Gunny. Kimse senden bu konuda rahat olmanı istemiyor. Ama açık olalım: Sen onun babasıydın. Bu da ona bakmakla yükümlü olduğun anlamına geliyor. Bu artık sadece seninle ilgili değil. Onun geleceğini düşünmek zorundasınız. Eğer bunun çok fazla olduğunu düşünüyorsan evlat edinme seçeneği her zaman var."

Yanağımın içini ısırarak göğsümde yükselen hayal kırıklığını geri püskürtmeye çalışıyorum. Siktir et evlat edinmeyi, o benim çocuğum ve ondan vazgeçmemin imkanı yok. Sadece ne yapmam gerektiğinin söylenmesine alışık değilim, hele de böyle steril bir odada masa başında çalışan biri tarafından. Ama bu? Bu farklı. Ben onun babasıyım. Ve bu, istesem de istemesem de önceliklerimin değiştiği anlamına geliyor.

"Tamam. Evlat edinmek yok ama rastgele bir sivil evime getirmeyeceğim," diyorum, kelimelerim artık daha yavaş çıkıyor, sanki kafamın içinde gerçek zamanlı olarak şekilleniyorlarmış gibi. "İzin almak zorunda kalırsam, yardım etmesi için güvendiğim birini bulurum. Ne yaptığını bilen birini."

Yönetici başını sallıyor, yüz ifadesi artık daha anlayışlı. "Anlaşıldı. Ancak istikrarlı bir ortam sağlayabileceğinizi kanıtlamaya hazır olun. Ev durumunuzla ilgili evraklara ve müsait olmadığınız zamanlarda ona nasıl bakacağınıza dair bir plana ihtiyacımız olacak. Ve bunun çabuk olmasını beklemeyin. Kolordu'nun işi bu tür şeyleri kolaylaştırmak değil."

Yalan söylemediğini biliyorum.

Kolorduya katıldığımdan beri hayatımdaki hiçbir şey kolay olmadı. Askerlik sözleşmesini imzaladığım andan beri. Ama bu? Bu tamamen başka bir şey.

Beni dinleyen ve yakından izleyen üst rütbeliye bakıyorum. O bir subay ve eminim ki saçmalıkları nasıl kesip atacağını bilecek kadar uzun süredir buralarda. Sonunda konuştu, sesi yumuşak ama sertti.

"Mahkemeden geçici velayet emri alman gerekecek, Donovan. Uğraşmaman gereken bir evrak işi gibi görüldüğünü biliyorum ama bu gerekli. Kolordu seni desteklese bile, yasal belgeler olmadan zorluklarla karşılaşabilirsin. Bu da diğer adımları geciktirebilir ya da zorlaştırabilir."

Bunun ne anlama geldiğini sorma isteğimi bastırıyorum. Bilmek istemiyorum. Sadece Zoe'nin güvende olduğundan emin olmak istiyorum. Bu kadar.

"Ne olmuş yani? Şimdi bir avukata ihtiyacım var." Sesim sert çıkmıştı.

"Hayır," diye cevap veriyor, ses tonumdan etkilenmemiş bir şekilde. "Biz sana yardım edeceğiz. Kolordu size yardımcı olacaktır. Yasal bir vasi sözleşmesine, mali durumunuzu kanıtlayan bir belgeye ihtiyacınız olacak."

istikrar ve bakımı için bir plan. Tüm bunları ne kadar çabuk hayata geçirirsek, sen de o kadar çabuk yerleşir ve bir sonraki adımının ne olacağına karar verirsin."

Boğazımın düğümlendiğini hissediyorum. Bu iş çok hızlı ilerliyor. Bir anda başa çıkılamayacak kadar çok şey var. Ama bunu görmezden gelemem. Çekip gidemem.

"Anladım," diye homurdanıyorum.

Yönetici bana bilmiş bir bakışla bakıyor. "Kolordu elinden geldiğince size destek olacak. Ama sorumluluk sana ait. Kimse senin yerine karar vermeyecek."

"Doğru," diye mırıldandım. Parmak eklemlerim sandalyenin kenarında sıkışıyor. Eski içgüdülerimin devreye girdiğini hissediyorum; kendi işimi kendim hallettiğim, beni bu kadar uzun süre hayatta tutan içgüdülerim. Ama bu farklı. Alışmak zorundayım. Başka seçeneğim yok.

"Tamam," diyorum sonunda, sesim kısık. "Sırada ne var?"

Memur masanın üzerinden bir dizi kâğıt uzatıyor. "Bunlar izin talebiniz için ilk formlarınız ve ihtiyacımız olan gözaltı evrakları. Bunları dosyaladıktan sonra, ev güvenliği değerlendirmesini ayarlamana ve her şeyi işleme koymanıza yardımcı olacağız. Ayrıca siz uzaktayken geçici çocuk bakımı için başvurabileceğiniz kaynakların bir listesini de göndereceğim."

"Geçici çocuk bakımı," diye mırıldandım nefesimin altında. Bu kelimelerin sesinden nefret ediyorum. Ama haklı olduğunu biliyorum. Bunu tek başıma yapamam. Bunu tek başıma yapmaya *devam edemem*.

Kâğıtlara uzanıyorum, zihnim şimdiden yapmam gereken her şeyle dönüyor. Hayatımın çoğunu istikrarlı olmayan yerlerde geçirmişken "istikrarlı bir ortam "ı nasıl bulmaya başlayabilirim ki?

"Teşekkürler Donovan," diyor yönetici ben ayağa kalkarken. "Ve unutma, kimse senden şu anda tüm cevapları bilmeni beklemiyor. Sadece ilk adımı atman gerekiyor."

İçimi kemiren şüpheyi gizlemeye çalışarak başımı sallıyorum. Ama artık geri dönüş yok.

İKİ GAGE

Uyuyamıyorum.

Yatak odası çok sessiz. Oturma odasındaki saatin tik tak sesi çok yüksek. Zihnimin arkasında yankılanıyor ve bana bekledikçe bu bilinmezliğin daha da derinlerine battığımı hatırlatıyor. *Bana hamile olduğunu söylemeliydi.* Kızardım ama en azından bir plan yapabilirdim. *Ama yapmadı.* Ve şimdi buradayım, karanlıkta tavana bakıyorum, Zoe'nin diğer odadan yankılanan yumuşak çığlıklarını dinliyorum.

Hay sikeyim.

Gözlerimi ovuşturarak kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum. Koridordan gelen ışık yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Her şey çok parlak. Her şey çok gerçek. Artık bir *babayım*. Sadece bir denizci değil. Sadece emir alan ve işleri halleden bir adam değilim. Bir kızım var.

Bir kızım.

İçimi bir suçluluk dalgasının kapladığını hissediyorum ama onu bastırıyorum. Şu anda suçluluk duygusuna yer yok. Kendime acımaya da yer yok. Bunu çözmek zorundayım. *Çözmek zorundayım.* Kimse bunu benim için yapmayacak.

Koridora çıkıyorum, odamın hemen yanındaki bebek odasına doğru yürüyorum. Bebek telsizinin yumuşak uğultusu havayı dolduruyor ve onu duyabiliyorum. Tatlı küçük Zoe Jane. Hâlâ ağlıyor. Minik sesi, çok kırılgan ve ihtiyaç dolu, içimde tam olarak tanımlayamadığım bir şeyi çekiyor.

Bu ilkel içgüdüünün devreye girmesi olmalı, değil mi? Biyolojik olarak yavrularına bakma ihtiyacı.

Kapıya ulaşıyorum ve çok fazla gürültü yapmamaya dikkat ederek yavaşça itiyorum. İşte orada, benim yaptığım beşikte soluk pembe bir battaniyeye sarılmış. Yüzü rahatsızlıkla buruşmuş. Küçük elleri sanki acısını dindirecek bir şeye tutunmaya çalışıyormuş gibi havada sallanıyor. Göğsümde bir sızı hissediyorum, sanki biri kaburgalarımın hemen altında bir K-BAR bükmüş gibi.

Ne yapacağımı bilemiyorum.

Ben bir denizciyim, lanet bir bebek bakıcısı değil. Savaşlarda savaştım, çatışmalarda ekiplere liderlik ettim ve unutmayı tercih ettiğim şeyler yaptım. Ama ağlayan bir bebeği tutmak? Kahretsin, bu benim için yeni bir bölge.

Beşiğe yaklaşıyorum, ayaklarım yumuşak bir şekilde yere basıyor. Ona uzanıyorum, kollarıma almadan önce bir an tereddüt ediyorum. O kadar küçük ki. Çok kırılgan. Bir cam parçasını tutmak gibi. Planörde oturuyorum, çocuk sahibi olduklarında erkeklerin yaptıklarını gördüğüm her şeyi hatırlamaya çalışıyorum ama hepsi bulanık. *Ne yapacağım ben?* Ağlamasını nasıl durduracağımı bilmiyorum.

Mırıldanmayı deniyorum. İleri geri sallamayı deniyorum, yavaş ve sabit, ama buna katlanmıyor. Daha yüksek sesle feryat ediyor, küçük yumrukları çıplak göğsüme çarpıyor. Saçımı başımı yolasım geliyor. Bundan daha kötülerıyla de karşılaştım. Her şeyin tehlikede olduğu durumlarda kendimi tuttum, ama bu?

Bu bana şimdiden başarısız olduğumu hissettiriyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyorum, onu biraz daha hızlı sallıyorum. "Hadi, Zoe. Sorun yok. Ben seni tutarım."

Ama ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yok. Ve onun da bunu bilmesinden korkuyorum.

Otuz yaşındayken çocuklarla tek etkileşimim, o korkunç aile günlerinde birliğimdeki erkeklerin çocuklarıyla zoraki, üstünkörü beşlik çakmak oldu. Her zaman gergin ve rahatsız hissettirmiştir.

Ağlamaları yavaşlamaya başladı ama durmadı. Kendimi lanet bir başarısızlık gibi hissediyorum. Sandalyede arkama yaslanıp yavaş ve ritmik hareketlerle sırtını ovuyorum. Yavaş yavaş vücudu gevşemeye başlıyor, ağlamaları yumuşak hıçkırıklara dönüşüyor. Ona bakıyorum, küçük yüzü hala buruşuk, gözleri kapalı, dudakları titriyor.

Sallamaya, fısıldamaya ve denemeye devam ediyorum ama gerçek içime işliyor. Buna hazır değilim. Hiçbir şekilde hazır değilim. Bunu nasıl *yapacağımı* bilmiyorum. Ve endişelendiğim sadece Zoe değil. Kendim için de. Nasıl bir baba olacağım ben? Zar zor dayanıyorum.

Ona sımsıkı sarılmama rağmen, evin uçsuz bucaksız boşluğu üzerime baskı yapıyor - hiçbir sıcaklığın üstesinden gelemeyeceği soğuk, içi boş bir his. Önümdekilerin baskısı üzerimde ve bunu yapamayacağımı biliyorum. Kolordu beni bu işten kurtaramayacak. *Cevaplara ihtiyacım var*. Ne yaptığını bilen birinin tavsiyesine ihtiyacım var.

Yan masadan telefonumu alıp beni anlayacağını bildiğim tek kişiyi arıyorum.

Bunu yaptığımı inanamıyorum ama biriyle konuşmam gerekiyor.

"Hey, Gage," en iyi arkadaşım Başçavuş Victor Morales'in tanıdık sesi geliyor. "Her şey yolunda mı?"

"Pek değil," diye mırıldanıyorum Zoe'yi göğsüme yaslayarak. Ne yaptığımı bilmediğimi itiraf etme düşüncesi midemi bulandırıyor. Ama işte buradayım. "Bir dakikan var mı?"

"Elbette. Neler oluyor?"

Başparmağımı Zoe'nin minik elinin üzerinde gezdirerek nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. "Artık bir çocuğum var, yeni doğmuş. Bütün gece ağlayıp durdu. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum."

Hattın diğer ucunda kısa bir duraklama oldu. "Bekle. Senin mi? Çocuk mu?"

Benden acı bir kıkırdama kaçıyor. "Evet, biliyorum. Çılgınca, değil mi? Uzun lafın kısıası, göreve başlamadan önce Kiera ile tanıştım, hani şu ara sıra takıldığım hatun. Hiçbir şey ciddi değildi. Prezervatif kırılmış olmalı, ve şimdi ben... şey, ben bir babayım. Onu küçük araba koltuğuna bıraktı ve daldı. Ama bunu daha önce hiç yapmadım Vic. Ona nasıl bakacağımı bilmiyorum. Bir bebeği nasıl sakın tutabilirsin ki? Neden sürekli ağlıyor?"

"Tamam, hıyar gibi konuşmak istemem ama... onun senin olduğundan emin misin?" Victor duraksıyor, muhtemelen bu varsayımı yaptığı için ona kızmayacağımı umuyor.

"Yasal olarak babalık testi yaptırdım. Yani, evet, o benim." İçimi çektim. *O benim*. "Şu sürekli ağlama meselesine gelelim."

Hattın onun tarafından küçük bir kıkırdama duyuyorum, ardından bir iç çekiş geliyor. "Dostum, doğru adamlarla konuşuyorsun. Taktikler konusunda tavsiye mi istiyorsun; ben senin dostum. Üç çocuğum var, dostum. Sadece buna bağlı kalmalısın. Her zaman mantıklı olmayacak. Ama sakın olmalısın. Bebekler senin enerjinden beslenir, biliyor musun?"

"Evet, o kısmı anlıyorum ama ağladığında ve bunun açlıktan mı yoksa rahatsızlıktan mı olduğunu bilmediğimde cehennem gibi zor oluyor. Bir bezin nasıl değiştirileceğini bile bilmiyorum."

Victor yine gülüyor ve ben utanmıyorum bile. Sert adam rolü yapmaya çalıştığımdan değil. Ben sadece boyundan büyük işlere kalkışan bir adamım. "Tamam, öncelikle korkma. Güven bana, bu boku hissediyorlar. Tazı gibi kokusunu alırlar, dostum. Sakin olmalısın. Çocuk bezine gelince, evet, birkaç kez batıracaksın. Hatta üzerine sıçabilirler. Ama önemli olan nazik ve hızlı olmak. İhtiyacın olduğunda yardım istemekten korkma. Sen bir denizcisin, Gage. Nasıl liderlik edileceğini biliyorsun ama şimdi farklı bir göreve liderlik ediyorsun."

Bir an için gözlerimi kapatıp her şeyi anlamaya çalışıyorum. Bu tam olarak beklediğim bilgelik değildi ama mantıklı geliyordu. "Peki, kendini nasıl bir arada tutuyorsun dostum? Kolordu'nun nefesi ensemdedir ve şimdi de bu küçük insandan sorumluyum. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir. Ya her şeyi berbat edersem? Ya benden nefret ederse?"

"Gage, senden nefret etmeyecek. Yani, henüz değil. Bebekler bu şekilde çalışmaz. Bunu sahada olmak gibi düşünmelisin-her zaman uyum sağlayabilirsin, her zaman tetikte olmalısın. Hata yapacaksın ama bu bir noktada doğru yapamayacağın anlamına gelmiyor. Disiplininiz var; sabrınız var. Sadece tutarlı ol."

Bu sözlerle birlikte beklenmedik bir duygu dalgası üzerime çöktü, ağırlığı tahmin ettiğimden daha ağırdı. Komutanın yüküne, adamlarım için hayatlarını değiştirecek kararlar almanın baskısına ve omuzlarıma çöken sorumluluk hissine alışkınım. Ama bu? Bu farklı bir şey. "Sağ ol dostum. Bu iş için biçilmiş kaftan mıyım bilmiyorum. Ama olmak zorundayım. Onu bırakıp gidemem."

"Gitmeyeceksin, Gage. Ritmini bulacaksın. Güven bana, bunu çözeceksin. Ve herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa -bez, biberon, her neyse-burada olduğumu biliyorsun kardeşim."

Zayıfça kıkırdıyorum, Zoe'yi daha yakın tutuyorum. "Bunu kabul edebilirim. Her seferinde bir gün, değil mi?"

"Aynen öyle. Her seferinde bir gün. Bunu yapabilirsin, Gage."

Biraz hafıflemiş hissederek telefonu kapattım. Victor'un tavsiyesi basit ama sağlam. Sakin ol. Uyum sağla. Tutarlı ol. Fazla bir şey gibi görünmüyor ama daha önce sahip olduğumdan daha fazlası. Ve şimdilik bu yeterli.

Zoe'ye bakıyorum, minik yüzü sakin ve huzurlu, nefesi göğsümde yumuşak bir fısıltı, teni dokunuşlarımda altında sıcak ve pürüzsüz. Hiçbir şeyden haberim yok ama onun düzenli nefes alışının sesi bu kaostan içinde küçük bir teselli.

Ben iyiyim.

Ve önemli olan tek şey de bu.

Yavaş ve kasıtlı bir hareketle kalkıp alt değiştirme masasına doğru yürüyorum, yıpranmış yüzeyi elimin altında tanıdık geliyor. Zoe kıpırdanıyor, vücudunda hafif bir titreme oluyor ama uyku onu tekrar ele geçiriyor. Onu yavaşça masanın üzerine bırakıyorum, mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyorum. Mecbur kalmadıkça onu uyandırmaya gerek yok.

Bebek bezine uzanıyorum, ellerim sekmeleri karıştırıyor.

Ben hallederim. Binlerce kez yapıldığını gördüm, değil mi? Ne kadar zor olabilir ki?

Olmak mı?

Nefesimi tutarak eski bezi çıkarıyorum. O lanet şeyi izledim.

YouTube videoları. Buna hazırım.

Ama sonra, tabii ki, Zoe küçük bir sürpriz için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi. Altına yeni bezini geçirmenin ortasındaiken, kendini bıraktı

-Ellerimin üzerinden sürekli bir çiş akışı.

Donup kaldım.

İlk başta tepki bile veremedim. Sıcak, ıslak ve her yerde. Alt değiştirme pedinin üzerinde ve ellerimde biriktiğini hissediyorum. Ne olduğunu anlamadan önce beynim bir saniyeliğine duraksıyor.

Hala orada yatan Zoe'ye bakıyorum, az önce yarattığı kaosu farkında değil.

Yavaşça nefes veriyorum ve şimdi içinde yattığı dağınıklığa bakıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, sanki beni tamamen mahveden oymuş gibi küçük kıza ters ters bakarak. "Nasıl olacağını anladım."

Kız bana göz kırpmıyor, sanki biraz sonra ne olacağına dair hiçbir fikri yokmuş gibi masum masum.

Başımı sallıyorum, kendime rağmen kıkırdıyorum. Babalığın tam olarak böyle olacağını hayal etmemiştim. Ama artık benim. Her şeyiyle. Ve eğer bundan kurtulacaksam, bebek mendili ve bezinden çok daha fazlasına ihtiyacım olacak.

Costco'da akıl sağlığı satın alabiliyor musunuz, çünkü o boka toplu olarak ihtiyacım olacak. İçimi çekiyorum, çekmecedan bir gaz çıkarma bezi alıyorum ve elimden geldiğince kendimi siliyorum. "Sevimli olduğun için şanslısın, evlat," diye mırıldanıyorum, onu ıslak bezinden biraz daha güvenle çekip çıkarırken. "Aksi takdirde kendimi kaybederdim.

hemen şimdi."

Yeni bezini çabucak giydiriyorum ve böylece işi bitiyor. Yine sessiz. Şaşkın değil.

Ona bakarken yüzüme bir gülümseme yayılıyor, gerçekten çok tatlı. Yalan söylemeyeceğim. Hâlâ her şeyden biraz bunalmış durumdayım. Ama bu küçük kızla ilgili bir şey var, dağınıklığı, stresi ve geçireceğimi bildiğim uykusuz geceleri daha katlanılabilir kılan bir şey.

Tamamen kaybolmuş durumdayım ve ne yapmam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama sanırım ilk kez, sadece anda var olmanın ne demek olduğunu anlamaya başlıyorum.

Ve eğer bu gecenin bir yarısı üzerime işenmesi anlamına geliyorsa? O zaman bu da kabulün bedeli.

İkimizin de içinde bulunduğu karmaşanın farkında olmadan tekrar uykuya dalarken eğilip minik alnından öpüyorum. Ona bakıp derin bir nefes daha alıyorum ve nemli ellerimi bezle tekrar siliyorum.

"Pekâlâ, Zoe Jane. Bakalım önümüzdeki yirmi dört saati başka bir felaket olmadan atlatabilecek miyiz?"

İçimden bir ses ikimizin de bu süreçte çok şey öğreneceğimizi söylüyor.

Tüm bunlardan önce hayatım basitti. Ekibim, görevlendirmelerim ve görevim vardı. Her şey düzgün küçük bölmelere sığıyordu, her şey benim kontrolüm altındaydı. Ama şimdi? Şimdi bir bebeğim var.

Sertçe yutkunuyorum, Victor'un karısının bıraktığı küçük bebek salıncağında Zoe'nin minik yüzüne bakıyorum. Neyse ki *uyuyor* ve ben hâlâ onun benim olduğuna ya da ona bakmak zorunda olanın ben olduğuma tam olarak inanmıyorum. Bunun için bir el kitabı yok. Bildiğiniz tek şey askeri hayatın eziyeti olduğunda, ağlayan bir bebeği nasıl sakinleştireceğinizi öğrenmekten çok savaş eğitimi için zaman harcadığınızda bir çocuğu nasıl yetiştireceğinize dair bir kılavuz yok.

Başımı sallıyorum, kanepeye uzanırken elimi yüzümde gezdiriyorum.

Bu düşünce canımı yakıyor ama gerçek bu. Kendime üstesinden gelebileceğimi ve bir yolunu bulacağımı söyleyerek bundan kaçıyordum. Ama hiçbir yolu yok. Sırada bekleyen görevlerim, ufukta görünen konuşlanmalarım ve artık bir çocuğum olduğu için ortadan kalkmayan milyonlarca sorumluluğum var.

Başka birine ihtiyacı olacak. Ne yaptığını bilen birine.

Öne doğru eğilip sehpadan telefonumu alıyorum. Dün gece baktığım dadı hizmetlerini arama zamanı geldi. Onlar hakkında iyi şeyler duymuştum,

ve bir sürü kalifiye dadıları var. Sadece bir sorun var.

Güven.

Hiçbir zaman kimseye güvenen bir tip olmadım. İşleri kendim yapmaya alışkınım - her şeyin metodik ve kontrollü olduğu askeri yöntemlerle yapmaya. Hayatlar söz konusu olduğunda hataya yer yoktur. Ama burası bir savaş alanı değil. Kızımın iyiliği söz konusu. Ve bu konuda kimseye güvenecek değilim.

Yani, öz annesi onu gecenin bir yarısı bıraktı. Ya ben evde olmasaydım? Onu bir daha görürsem, kızımı bırakıp gittiği ve bana hamile olduğunu bilme nezaketini bile göstermediği için dünyanın en iyi mazeretine sahip olsa iyi olur.

Ajansın bana gönderdiği dadı ilanlarına göz gezdiriyor, özgeçmişlerine ve referanslarına bakıyorum. Profilleri zar zor okuyorum bile - bir sonrakine geçmeden önce sadece niteliklerine göz atıyorum. Hepsi iyi görünüyor. Ama konu Zoe olunca iyi yeterli değil. Kalifiyeden daha fazlasına ihtiyacım var. Çocuğum konusunda güvenebileceğim birine.

Belirli bir başvuru üzerinde duruyorum. Alejandra Orozco.

İsim dikkatimi çekiyor.

Özgeçmişisi sağlam - çocuklarla deneyimi, önceki işverenlerinden ondan övgüyle bahseden referanslar, sertifikaların bir listesi ve temiz çıkan bir geçmiş kontrolü. Her şey kontrol edildi. Bir de iki dil bildiğini söylediği kısım var. İngilizce ve İspanyolca. İspanyolcam paslanmış durumda ama Zoe'nin ikinci bir dille büyümesi harika olur. Orta Doğu'da birkaç tura katıldığım için Farsça ve Peştuca'yı oldukça iyi konuşuyorum. Yine de İspanyolca onu burada daha ileriye götürecektir.

Bir an tereddüt ettim, sonra telefonu açtım.

"Ben Gage Donovan," diyorum cevap verdiğinde, sesimi alçak ve profesyonel tutarak. Çok hevesli görünmek istemiyorum, her ne kadar şu anda çaresiz olsam da. "İlan ettiğim dadı pozisyonuna başvurmuşsunuz. Yüz yüze bir görüşme ayarlamak istiyorum."

Hattın diğer ucunda kısa bir duraklama oluyor, sonra sesi geliyor - yumuşak, sakın ve muhtemelen yeni uyanmış biri için şaşırtıcı derecede net. Bu aramayı bekliyor olmalıydı.

"Elbette efendim," diye cevap veriyor, aksanı biraz kalın ama hoş. "Görüşmeye gelmekten mutluluk duyarım. Sizin için ne zaman uygun olur?"

"Bugün, eğer gelebilirsenez." Göğsümdeki gerginliği şimdiden hissedebiliyorum, bir röportajın nasıl yürütüleceği hakkında ilk şeyi bilmediğimi fark ettiğimde düğüm oluşuyor. "Sana adresi vereceğim. Saat 15:00'te burada olabilir misin?"

Duraksıyor ve sonra kabul ediyor, ben de eskisinden biraz daha huzursuz hissederek telefonu kapatıyorum. Dönüp Zoe'ye bakıyorum, hala salıncağında huzur içinde uyuyor.

Ne yapıyorum ben böyle?

Sabahın geri kalanında kendimi ev işleriyle meşgul ediyorum - aklımı yaklaşan görüşmeden uzak tutacak herhangi bir şey. Oturma odasını temizledim, Zoe'yi besledim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştım. Ama her şey yolunda değil.

Hiçbir şey yolunda değil.

Duş almak için üst kata çıkmak üzereydim ki kapı çaldı. Donup kalıyorum, sonra saatime bakıyorum, lanet olsun, zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Hiç bu kadar gergin hissetmemiştim.

Bu bir görev değil. Bu bir eğitim değil. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Lanet olası bir dadı mülakatı hakkında doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi toparlıyorum ve kapıya doğru ilerliyorum.

Açtığımda, işte oradaydı. Alejandra Orozco.

Kapının önünde durmuş, dünyaya kafa tutmaya hazır gibi görünüyordu.

Benim dünyamla.

Saçları dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüzü makyajdan arınmış ama yine de inanılmaz güzel. *Kendine gel, dostum.* Sade giyinmiş, bol bir tişört ve kot pantolon giymiş, duruşu dik ama rahat. Hiç de beklediğim gibi değil. Kolalı bir üniforma ya da profesyonel bir kıyafet giymiyor. Normal görünüyor. Kendi eziyetini çekmiş biri gibi. Çok zorlamıyor.

Onaylıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve biraz daha dik duruyorum. "Alejandra Orozco?"

"Evet," diye yanıtlıyor küçük bir gülümsemeyle. "Röportaj için geldim."

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekiliyorum, gözlerinin etrafı tarayışını ve her şeyi içine alışını görmezden gelmeye çalışıyorum. Kendimi mikroskop altındaymışım gibi utangaç hissediyorum.

"Yani... uh..." Kelimeleri bulmaya çalışarak başlıyorum. "Sana bir şey getireyim mi? Su? Kahve?" Başka ne ikram edebileceğimi görmek için buzdolabının içindekileri zihnimden geçiriyorum.

Başını sallıyor, hâlâ o sakın, kararlı tavrını koruyor. "Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

Profesyonel olmaya çalışarak başımı sallıyorum. Onu oturma odasına götürüyorum, Zoe artık uyanmış, minik elleri salıncağından yukarı uzanıyor. Alejandra'nın gözleri hemen bebeğe kayıyor ve yüzünde bir şeyin titreştiğini görüyorum. Zoe'ye bakışı sanki hayatı boyunca bu anı beklemiş gibi. Ama sonra kendini tutuyor ve

hafifçe geri çekildi.

Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Oturduk ve işleri iş gibi tutmaya çalıştım. Kendime elimdeki göreve odaklanmam gerektiğini söylüyorum.

Bu bir röportaj, Donovan. Gözlerini köprücük kemiğinin üzerinde tut.

Gerçekten güzel bir boynu var, elim boynuna çok yakışır. Lanet olsun!

Kesin şunu!

"Ee," diye başlıyorum, içimde kaynayan cinsel gerilimi görmezden gelmeye çalışarak, "harika referansların var ve özgeçmişin kontrol edildi. Bana biraz çocuklarla olan deneyiminizden bahsedin."

Başını sallıyor, ifadesi ciddi ama gergin değil. "Son iki yıldır dadı olarak çalışıyorum, çoğunlukla donanma aileleri için. Bu yüzden programa alışkınım - ebeveynler konuşlandırıldığında esnek olmak, beklenmedik durumlarla başa çıkmak. Bebeklerden ergenlere kadar her yaştan çocukla çalıştım. Ayrıca iki dil biliyorum, İspanyolca anadilim. Birçok aile bunu takdir ediyor, özellikle de Kaliforniya'da yaşadığımız için. Guadalajara'da doğdum ve yirmi yaşındayken okula gitmek için Kaliforniya'ya taşındım."

Sözleri sakın ve kendinden emin. Ne hakkında konuştuğunu biliyor. Ama askeri ailelerle çalışmakla ilgili kısmı... Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum. İşim göz önüne alındığında mantıklı ama aynı zamanda beni kuşkulandırıyor. Her şube farklıdır. Farklı bir anlayış seviyesi gerekiyor. Ve çok fazla askerle çalışmış birine güvenebilir miyim bilmiyorum. Yaşam tarzı hakkında çok şey bilen birini ister miyim bilmiyorum.

Ama tereddüt edecek zaman yok. Zoe'nin birine ihtiyacı var ve Alejandra bunun üstesinden gelebilirse, belki de - sadece belki de - o doğru seçimdir.

"Peki, bu pozisyona başvurmana ne sebep oldu?" Arkama yaslanıp tepkisini ölçmeye çalışarak soruyorum. "San Diego'da yaşıyorsun, değil mi? Çok uzakta değil."

Bir an duraksıyor, sonra sessiz bir kararlılıkla bana bakıyor. "İşe ihtiyacım var. Geçen yıl babamı kaybettik ve Meksika'da yardıma ihtiyacı olan küçük kardeşlerim var ve bu iş onlara bakmama yardımcı olmamı sağlayacak. Çocuklarla çalışmayı her zaman sevmişimdir, diplomamı da bu alanda aldım ve bu pozisyon uzun vadede bana uygun gibi görünüyor."

Başımı sallarken yüzümde bir empati titreşimi beliriyor ama bunu hemen nötr bir ifadeyle maskeliyorum. Kendimi onun nedenlerine fazla kaptıramam. Profesyonel kalmalıyım.

Birkaç soru daha sorduktan sonra görüşmeyi bitiriyoruz ve ben onun sağlam olduğu hissine kapılıyorum. Umalım da doğru kararı vermiş olayım. Zoe kollarımdayken onu arabasına kadar geçiriyorum. Alejandra arabayı sürerken el sallıyor ve ben orada öylece kalakalıyorum, kızım usulca mırıldanıyor.

"Ne düşünüyorsun, evlat? Kazanan o mu?" Zoe uzun bir inilti çıkarıyor ve bezi avucumun altında gümbürdüyor. "Ciddi misin?" Ona baktım ve uzun bir kahkaha attım.

Yemin ederim onu gülümserken yakaladım.

ÜÇ ALEJANDRA

Sessizliğı delen tiz bir zil sesi kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor. Görmezden gelmeye çalışıyorum ama göğsümdeki ağır baskı kalkmayı reddediyor. Sabahtan beri bu aramayı bekliyordum. Dünkü mülakattan sonra bütün gece dönüp durdum, her cevap zihnimde yankılandı, kendimden şüphe duyduğum amansız bir döngü bana fırsatı kaçırmışım gibi hissettirdi.

Derin bir nefes alıp kendimi dengeledim ve telefonu açtım.

"Alejandra Orozco," diyorum, zaten gergin hissetmeme rağmen sesimi sakın tutmaya çalışarak.

"Bayan Orozco," diğer uçtaki ses derinden geliyor, hafif bir çakıltısı var. Bu o -Gage Donovan- hemen anlıyorum. "Ben Gage Donovan. Size kızım Zoe için yatılı dadı pozisyonunu teklif etmek istiyorum. Ne kadar sürede başlayabilirsiniz?"

Donup kaldım.

Bu gerçek. Bana iş teklif ediyor. İşte bu kadar.

Çok hevesli görünmemeye çalışarak zorlukla yutkunuyorum. "Teşekkür ederim, efendim. Ben... Bu fırsat için minnettarım." Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak boğazımı temizliyorum. "Taşınmaya gelince, bunu mümkün olan en kısa sürede yapabilirim. Toplanacak fazla bir şeyim yok ve hemen başlamaya hazırım."

Kısa ve kesik bir yanıt veriyor. "Güzel. Yakında göreve çıkacağım ve burada Zoe'nin yanında birine ihtiyacım var. Aile iznimin bitmesine iki hafta kaldı, böylece göreve çıkmaya hazırlanmadan önce işleri yoluna koymaya yardımcı olabilirim."

Sözleri profesyonel ve doğrudan, tıpkı onun dünyasındaki her şey gibi. Samimiyet yok, havadan sudan konuşmak yok. Her şey işle ilgili. Askeri zihniyeti tam anlamıyla sergileniyor ve bu ebeveynlerden bazılarının çocukları söz konusu olduğunda ne kadar çok şeyden vazgeçmek zorunda kaldıklarını hatırlıyorum.

Tam konuşacakken, söylediklerinin etkisinin farkında bile değilmiş gibi devam ediyor.

"Kreşin yanında sizin için hazırlanmış bir odam var. Özel bir banyo da var. Programımı, Zoe'nin bakım rutinini ve diğer ayrıntıları gözden geçirmemiz gerekecek. Ben yokken işlerin sorunsuz yürümesini bekliyorum. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Görmediğini bildiğim halde başımı sallıyorum. "Hayır, efendim. Anlıyorum.

Mümkün olan en kısa sürede orada olacağım."

Cevap vermeden önce kısa bir sessizlik oluyor. "Tamam o zaman. Yakında görüşürüz."

Hat kapandı ve ben bir süre öylece oturup telefonuma baktım. İş aldım. Taşınıyorum.

Ama rahatladığım kadar gerginim de. Daha önce hiç tanımadığım biriyle yaşamamıştım, özellikle de Gage gibi biriyle. O bir denizci. Kontrolün onda olmasına alışkın. Böyle bir ortama girmeye hazır mıyım bilmiyorum. Yani, askerde ne yaptığını bile bilmiyorum.

Ama bir de Zoe var. Onu düşünmek bile kalbimi yumuşatıyor ve şu anda önemli olan tek şey de bu. Ona bakmak için buradayım. Güvende olduğundan emin olmak için. Ve eğer bunu yapabilirsem, diğer her şey yerine oturacaktır.

Taşınmak beklediğimden daha zordu. Eşyaları toplamak zor ama en ağırı bağları koparmanın derin duygusal bedeli.

Sahip olduğum birkaç eşyayı arabama yüklemekten önce kendimi son bir kez küçük daireme bakarken buluyorum. Burada, San Diego'da kurduğum hayatı geride bırakmak garip bir duygu. Ama bu sadece benim için değil, Meksika'daki ailem için de.

Telefonuma bakıyorum, küçük kardeşlerimin fotoğraflarını karıştırıyorum, parlak gülümsemeleri içime bir özlem acısı gönderiyor.

Onlara yardım etmek için feda ettiğim her şeyi bilmiyorlar. Bu işin onlardan daha da uzakta olacağım anlamına geldiğini, doğum günlerini ve asla geri alamayacağım günlük hayatı kaçıracığımı bilmiyorlar. Ama bana ihtiyaçları var. Ben en büyükleriyim ve babamız öldükten sonra işleri bir arada tutan hep ben oldum. Ne kadar ağır olursa olsun, yükü taşıyan hep ben oldum.

Bu yüzden devam ediyorum. Eşyalarımı topladım, eve doğru yola çıktım ve yeni bir hayata doğru ilk adımı attım.

Kaldırıma yanaştığımda ev çok şirin görünüyordu. İçeri girene kadar hiç böyle bir eve girmemiştim, özellikle de bekâr bir askere ait bir eve. Bir disiplin havası var. Her şey keskin ve temiz ve bana anında Gage'in nasıl bir hayat sürmesi gerektiğini hatırlatıyor.

Sanki beni bekliyormuş gibi, ben daha zili çalmadan kapıyı açıyor. Yeni tıraş olmuş, saçları yanlardan biraz fazla uzamış, ama adamım, muhteşem. Gage, koyu kahverengi saçları ve delici yeşil gözleriyle benim 1.85'lik boyumun üzerinde yükseliyor. Onu süzüyormuşum gibi görünmemek için bakışlarımı kaçırmak zorunda kalıyorum.

Kesinlikle bakıyorum ama onun bunu bilmesine gerek yok.

"Hoş geldiniz," diyor Gage, sesi sert ama düşmanca değil. Bana elini uzatmıyor, hatta gülümsemiyor bile; sadece sertçe başını sallıyor, bir iş için buradayım ve o işi iyi yapmamı bekliyor.

Ben de başımı sallıyorum, fazla zorlamak ya da işleri garipleştirmek istemiyorum. Kenara çekiliyor ve ben de eşikten geçip yeni evime adım atıyorum.

"Sana etrafi gezdireyim," diyor ve havadan sudan konuşulmayacağı çok açık. Onun için her şey iş.

Bana evi gezdiriyor ve ben de her şeyi içime sindirmeye çalışıyorum ama burada kendimi yersiz hissetmemek çok zor. Ev, şık, modern mobilyaları, gri duvarları ve neredeyse hiç dekoru olmayan iki katlı büyüleyici bir ev. Sessiz, neredeyse soğuk bir hissi var ve her şeyin nasıl mükemmel bir şekilde yerinde olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum.

Arkasından yürürken sinirlerimin gerildiğini hissediyorum, ne olacağını merak ediyorum.

Ama sonra evin arka tarafındaki aile odasına ulaşıyoruz ve bir şeyler değişiyor.

Zoe'nin salıncakta yattığını, minik bedeninin hafifçe ileri geri sallandığını fark ediyorum. Salıncak neredeyse belli belirsiz hareket ediyor, yumuşak ritmi

beni duraklattı. Hiç tam zamanlı olarak yeni doğmuş bir bebeğe bakmamıştım. Yeteneklerimden şüphe ettiğimden değil.

O çok küçük. Çok kırılgan.

Nefesim göğsümde sıkışıyor. Zoe o salıncakta o kadar huzurlu, o kadar küçük görünüyor ki, içimde derinlerde bir şeyler kopuyor.

Onun bir annesi yok. Bunu şimdi görebiliyorum. Burada onu okşayan bir kadın yok, ona sarılan ve tatlı sözler fısıldayan biri yok. Sadece Gage var. Ve sessizlik.

Ve şimdi de ben.

Bununla ilgili bir şey kalbimi kırıyor.

İleriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum, Zoe'nin küçük yüzünü izlerken kalbim ağrıyor. Daha başını kaldıracak ya da etrafındaki dünyayı anlamlandıracak yaşta bile değil ve şimdiden bir çocuğun hayatındaki en önemli insanlardan birine sahip değil. Annesi. Onu bu dünyaya getiren, onun için burada olması gereken kişi.

"Oturabilir miyim?" Kanepeyi işaret ediyorum.

"Elbette," diye boğazını temizliyor. "Rahatına bak. Burası senin de evin olacak."

"Annesi mi?" diye sormaya başlıyorum ama ben daha sorumu tamamlayamadan sözümü kesiyorum.

"O resimde yok." Çenesi geriliyor ve her ne ise, bunun hassas bir konu olduğunu görebiliyorum. "Ve eğer eve gelirse, gelmesini beklediğimden değil, hemen beni ara ve içeri girmesine izin verme."

Not edildi. Belli ki araları gerçekten kötü bitmiş.

Yakındaki kanepeye oturup onu izliyorum, göğsüm sıkışıyor.

Bir insan bir bebeği nasıl böyle bırakabilir? Bir insan bu kadar saf bir şeyi nasıl bırakıp gidebilir?

Annelik hakkında hiçbir şey bilmiyorum, gerçekten. Annemle ilişkim yakın ya da şefkatli değildi. Ama şimdi hissediyorum. Bu doğal içgüdü. Koruyuculuk.

Ezici bir şey.

Küçük elleri seğiriyor ve uykusunda yumuşak bir ses çıkarıyor.

Şu anda ihtiyacı olan kadına sahip olmadığı düşüncesiyle kalbimin burkulduğunu hissediyorum. Burada olması, onu sallayarak uyutması, ona hak ettiği her şeyi vermesi gereken kişi. Onun yerine sadece ben ve babası varız, ki o da çabalıyor gibi görünüyor. Ama ona sadece bir annenin sağlayabileceği sıcaklığı ve sevgiyi verecek kişi o değil.

Battaniyesini hafifçe düzeltmek için uzanıyorum, parmaklarım yumuşak tenine değiyor. İçimdeki şefkat her hareketimde daha da güçleniyor ve yardım edemiyorum ama bir şey yapmazsam -ona yardım etmezsem- kim edecek?

Bu küçük kız için bir şefkat dalgası hissediyorum. O çok genç, çok masum. Zoe bu soğuk evden, Gage'in uymamı bekleyeceği katı programdan daha fazlasını hak ediyor. Bir anneyi hak ediyor. Kucaklanmayı, seilmeyi ve kimsenin yerini tutamayacağı bir şekilde bakılmayı hak ediyor.

Uyanmamasını umarak battaniyeyi yavaşça üzerine örtüyorum.

Gage odaya geri dönüyor, adımları sabit ama ağır. "O iyi," diyor, ses tonu rahat ama mesafeli, sanki her şey rutinmiş gibi.

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. "Çok güzel," diyorum, sesim istediğimden daha yumuşak. "Çok şanslısınız Bay Donovan."

Bir an bana bakıyor ama gülümsemiyor ya da başka bir şey söylemiyor. Orada öylece duruyor, kollarını kavuşturmuş, benim yerleşmemi izliyor.

"Teşekkür ederim." Artık aramızda bir şeyler var. Beklemediğim bir gerginlik. Gözleri Zoe'ye takılıyor ve acaba o da benim gördüğümü görüyor mu diye merak ediyorum - kaybı, annesinin yokluğunu, ikimizin de üzerine binen sorumluluk yükünü.

Ama sonra bakışları tekrar bana kayıyor, soğuk ve hesapçı ve çok yaklaşmamam gerektiğini biliyorum.

O baba. Ben de dadıyım. Hepsi bu kadar.

Sadece işini yap, Ale.

"Eşyalarını içeri taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?" Gage rahatsız bir şekilde kayıyor. "Sen Zoe ile tanışırken ben onları arabandan alabilirim."

Duruşundaki yorgunluğu, omuzlarındaki gerginliği görebiliyorum. Belli belirsiz ama orada, yüzeyin altında kaynayan sessiz bir fırtına gibi. Onda bir şey var - hem dışarıda hem de içeride verilen savaşlardan bahseden bir şey. Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Onun gibi bir adam, bir denizci, tüm bu sorumluluğu tek başına üstleniyor. Çok yorucu olmalı.

Ama soru sorma ya da yaklaşma lüksüm olmadığını da biliyorum. Bu iş tamamen profesyonel. İhtiyacım var. Onunla ilgilenmek için buradayım.

Kızım.

Başka bir şey değil.

Sesimi sabit tutmaya çalışarak başımı salladım. "Çok memnun olurum efendim."

Elimi cebime atıp anahtarlarımı çıkarıyorum ve ona uzatıyorum. Parmaklarım sadece bir saniyeliğine onunkilere değiyor ve kabul etmek istemediğim bir şeyin küçük bir sarsıntısını hissediyorum.

Tereddüt etmeden anahtarı alıyor ama gözleri kısa bir an için benimkilere kayıyor, sanki bir şey arıyormuş gibi. Yüzü okunmuyor; ifadesi sert. Gözlerinin ardında bir şeylerin titreyişini var, ama adını koyamadan kayboluyor.

"Tamam. Çabuk olacağım," diyor. Sesi hâlâ gergin ve kapıya doğru dönmeden önce bana keskin bir baş selamı veriyor.

Onun gidişini izliyorum, düşüncelerim salıncaktaki bebeğe geri dönüyor. Zoe'ye. Ona bakmak, onu korumak için buradayım. Ama şimdiden içimde bir şeyler kıpırdanıyor; sorumluluk duygusu, sadece bir işi yapmaktan daha derin bir çekim.

Bunu kendine yapamazsın Ale.

Gage olmadan ev daha soğuk geliyor, sessizlik her taraftan bastırıyor. Odanın etrafına bakıyorum, hâlâ mobilyaların keskin hatlarını ve tertemiz alanı inceliyorum. Hiçbir şeyin yersiz olmasına izin verilmeyen, Gage'in her şeyin kontrolünü elinde tuttuğu bir yer gibi geliyor. Peki ya kızı?

Bu düşünce beni duraksattı.

Ona geri döndüm. Hâlâ uyuyor ama minik elleri yine seğiriyor. Yanına oturdum, salıncığın sallanma hareketi neredeyse hipnotikti. Bir an için sadece dadı olduğumu, işe alındığımı unutuyorum. Sadece ben ve ona sevilmenin ne demek olduğunu gösterecek birine ihtiyacı olan bu küçük kız varız.

Kapı tekrar açılıyor ve kafamı kaldırdığımda Gage'in elinde birkaç çantam ve büyük spor valizimle orada durduğunu görüyorum. Gözleri bana gelmeden önce odayı kısa bir süre tarıyor.

"Her şey yolunda mı?" Diye soruyor, sesi sert ama kaba değil.

Kendimi tekrar profesyonel moda dönmeye zorlayarak başımı hızlıca sallıyorum. "Evet, efendim.

Sadece yerleşiyorum."

Bir an bana bakıyor, bakışları önce Zoe'ye sonra tekrar bana kayıyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Onunla ne kadar dikkatli ilgilendiğimi görüyor mu?

Kızım ve her ne kadar belli etmemeye çalışsam da kalbimin bu işte nasıl olduğunu?

Salıncaktan kalkıyorum ve eşyalarımı bıraktığı girişe doğru ilerliyorum. Sadece kıyafetler ve birkaç tuvalet malzemesi olmasına rağmen çanta olması gerekenden daha ağır geliyor. Durumun ciddiyetinin iliklerime kadar işlediğini, ruhumun derinliklerine ürpertici bir ağırlık çöktüğünü hissettim. Bu sadece benim yeni bir yere taşınmam değil. Benim olmayan bir hayata adım atıyor, beni nasıl karşılayacağını tam olarak bilmeyen bir dünyaya uyum sağlamaya çalışıyorum.

"O uyurken evde herhangi bir konuda yardımına ihtiyacın var mı?" Her şeyi getirdikten sonra yardım teklif etmek garip gelse de ona soruyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, ben hallederim. Zoe'ye sen bakacaksın. O senin önceliğin."

Sözleri çok soğuk, çok mesafeli ama içinde göğsümü geren bir şey var. Bunu söyleme şekli sanki her şey işmiş gibi. Gage şimdiden mesafeli davranıyor. O bir şeyleri kapatmayı öğrenmiş bir adam.

Ve onu suçlamıyorum. Aktif görevde olan bekâr bir baba olmanın ne kadar zor olduğunu şimdi anlayabiliyorum. Herkesi dışlamak, dünya ile aranızda bir duvarla yaşamak ne kadar kolay olurdu.

Biraz zoraki de olsa gülümsemeye çalışıyorum. "Anlaşıldı efendim. Ben Zoe ile başlayacağım. Bu konuda endişelenmenize gerek yok."

Kısa bir süre başını salladı ama kapıya doğru hareket etmedi. Bunun yerine, bir şey bekliyormuş ya da bir sonraki adımda ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre öylece duruyor.

Sonunda tekrar konuşuyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- sormaktan çekinme. Sen Zoe için buradasın ama ben buradayken birbirimizin etrafında yaşayacağız. Bu akşam yemek için bir şeyler sipariş edebilirim ve her şeyin lojistiği hakkında konuşabiliriz."

"Elbette," diyorum hızla, sesim sabit ama içim çalkalanıyor. "Ne istersen bana uyar ve lütfen maliyetteki payımı bana bildir."

"Anladım. Yatılı kalmak, yemek masraflarını da benim karşılayacağım anlamına geliyor." Cebinden telefonunu çıkardı ve kaydırmaya başladı. "Çin yemeği mi?"

Bu iş ilanının bir parçası değildi. Oda ve yemek masraflarının yanı sıra yol parasının da ödenmesi gerekiyordu. "İlandaki bilgilerde bu yoktu. Yemek masraflarımı karşılamaktan mutluluk duyarım, özellikle de siz normal ücretin çok üzerinde ödeme yaptığınız için."

Bana attığı bakış donup kalmama neden oluyor. "Bu da işin bir parçası. Burada kızıma bakarken, yemek yediğinden emin olmak benim sorumluluğum."

Buraya onunla tartışmaya gelmedim. Zoe'ye bakmak için buradayım.

"Tamam." *Çeneni kapalı tut, Ale. Bu inanılmaz bir fırsat.*

Bunu mahvetme.

Düşüncelerimin hızla akıp gitmesini görmezden gelmeye çalışarak oturma odasına doğru ilerliyorum. Pek konuşmasa da Gage'in varlığı her yeri dolduruyor. Beni izlediğini biliyorum, tüm bu durum hakkında hâlâ emin değil. Havadaki gerginliği hissedebiliyorum, yoğun ve rahatsız edici.

"Neden sen onu almıyorsun, ben de eşyalarını yukarı odana çıkarayım?" Eşyaları spor çantasıyla birlikte geri alıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor.

Zoe'nin kemerini çözerek onu göğsüme bastırdım ve içime çektim. *Yeni doğan bebek kokusu... bağımlılık yapıyor.* Yumuşacık saçlarını okşuyor, ne kadar küçük olduğuna hayran kalıyorum.

"*Endişelenme, niña. Te tengo.*" Fısıldıyorum, ince battaniyesini kapıp üzerini örtüyorum. Arkamı döndüğümde Gage'in gözlerini üzerimde buluyorum, yüzünde hiçbir duygu okunmuyor.

"Ee," diyor Gage bir süre sonra, sesi sessizliği bozuyor. "Hazır mısın?"

Ona bakıyorum, spor çantanın askısıyla oynamasını izliyorum.

"Hazırız," diye cevap veriyorum, sesim yumuşak. "Yolu göster."

Aramızda ikimizin de nasıl geçeceğimizi bilmediğimiz bir boşluk gibi uzayan uzun bir duraklama daha oluyor. Tekrar boğazını temizliyor, sonra dönüp doğruca merdivene yöneliyor. "Burası yedek banyo," diyerek soldaki kapıyı işaret ediyor. "Depo odası -çoğunlukla benim eşyalarım. Evde ateşli silahlarım var ama sanırım senin için sorun olmaz."

Başımı salladım. "Evet, en üstteki çantada kendiminkiler var. Merak etme, kilitli ama."

Koridorda ilerlemeye devam ederken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Burası benim odam, hemen yanında da çocuk odası var. Ve bu," soldaki son kapıda durdu. "Seninki."

Kapıyı ayağıyla iterek açıyor, içeri giriyor ve çantalarımıyla spor çantamı yatağın üzerine koyuyor. "Gidip son iki çantayı alayım."

O koşarak aşağı inerken ben de odaya bakıyorum. Büyük bir orta boy yatak ve geniş bir dolap ilk fark ettiğim şeyler. Sonra duvara monte edilmiş televizyon, bir masa, bir şifonyer, bir sandalye ve ışıklı bir kitaplık. Vay canına, Gage Donovan konfordan ödün vermiyor. Zoe ve ben banyoyu kontrol ederken merdivenlerde ayak seslerini duyuyorum.

"¡Mierda!" Bu banyo çok büyük. Bir küvet ve bir değil iki duş başlığı olan bir duşakabin var.

"Her şey yolunda mı?" Kafasını içeri uzattı, ben de arkamı döndüm.

"Uh... evet. Bu iş için gerçekten fazla para ödediğini biliyorsun, değil mi? Yani, sadece oda ve yemek ücreti bile cömertçe. Ama tüm bunların ötesinde, bana aylık bir maaş ve yol, benzin ve yemek için geri ödeme yapıyorsunuz." Gözlerimi ona diktim. "Seri katil falan mısın sen?"

Gage burnundan soluyup Zoe'ye bakmadan önce bir an için sözlerimi düşünmüş gibi görünüyor. "Hayır, sadece göreve çıkmadan önce verdiği çok kötü bir karardan sonra üzerine bir çocuk düşen bir adamım." Başının arkasını kaşıyor, yenilmiş görünüyor. "Ben gidip yemeğin gelmesini bekleyeceğim. Onu aldın mı?"

"Evet, aldım."

Sonra, başka bir şey söylemeden, kapı arkasından usulca tıklayarak çıktı. Beni Zoe'yle ve onu sinirlendirdiğim hissiyle baş başa bırakarak. Hikayenin tamamını bilmediğimi biliyorum ve belki bir gün bana anlatır. Ama gözlerinde hüüzün var ve kalbim şimdi onun için de acıyor.

Nefes alıyorum, kendimi dengeliyorum. Bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Önümüzde çok şey var; ben, Zoe ve Gage. Kendimi fazla kaptırmak istemesem de, bir yanım bunun düşündüğümden daha zor olacağını biliyor.

DÖRT GAGE

Kendine gel, Donovan.

Oturma odasının önünde Çin yemeğinin gelmesini beklerken bir yandan da içimden kendimi azarlıyorum. *Zoe'nin dadısı olması için yaşlı kadınlardan birini seçemezdin. Hayır, mümkün olan en seksi olanı seçmeliydin.* Ben mazoşistim, yemin ederim.

Tüm bunların içinde tek şansım, daha sık görevde olacağım gerçeği. Yani o beni baştan çıkarmayacak.

Kimi kandırıyorum lan ben?

Görünüşe göre beni. Hayal dünyasında yaşıyorum.

On beş dakika sonra yemek geldi ve üst kattan tek bir ses bile duymadım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum ve sahanlığa vardığımda kapısının açık olduğunu görüyorum, çocuk odası da öyle. Kafamı içeri uzattığımda Alejandra'nın alt değiştirme masasının başında Zoe'ye İspanyolca şarkılar söylediğini görüyorum.

Alejandra'nın kızımın üzerine böylesine şefkatle titremesini izlerken içimi bir rahatlama ve suçluluk duygusu kaplıyor. Rahatlıyorum çünkü Alejandra'nın kızıma gösterdiği içten ilgi benim için çok açık ve ben burada olmadığımda Zoe'nin emin ellerde olacağını biliyorum. Ama suçluluk duygusu devam ediyor ve bana ona karşı hissettiğim çekimi hatırlatıyor.

Bu şeyi kilit altında tutmalısın, Donovan. Dadıyı beceremezsin.

Kapının pervazına yaslanıp sessizce önümdeki sahneyi izliyorum. Alejandra'nın sesi odayı dolduruyor, İspanyol ninnisinin yumuşak melodisi Zoe'yi sıcak bir kucak gibi sarıyor. Muazzam bir duyguya kapıldım.

üzüntü hissi. Kızım daha iyisini hak ediyor. Hayatının çoğunda olmayacak bir babadan daha iyisini. Hamile olduğunu saklayan ve sonra da çekip giden annenin aksine, gerçek bir anneyi hak ediyor.

Alejandra'nın Zoe'ye bakarken gözlerindeki sıcaklık inkar edilemez; çok şey anlatan şefkatli bir ışık bu. Beni ona çeken sadece fiziksel cazibe değil, nezaketi ve besleyici ruhu bende daha derin bir yankı uyandırıyor.

Alejandra'yı seçtim çünkü güzelliğinin baştan çıkarıcı olmayacağına inanıyordum. Yaklaşan görevlerim bizi çoğu zaman ayrı tutacak ve riski en aza indirecekti. Ama gerçek şu ki, kendimi kandırıyorum. Ona karşı hissettiğim çekim çok yoğun ve sadece mesafe bile bu ateşi söndürmeye yetmeyebilir.

Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım ve kafasını kaldırdı. "Yemek geldi."

"Tamam, onu besleyip sonra yatırabilirim. Birkaç dakika içinde orada olurum."

ZOE beşiğine yatmayı reddettikten sonra salıncağında uyuyor. Herhangi biriyle geçirdiğim yalnız zamanları mahvetmeyi çocuğuma bırakın. Alejandra aramızdaki paket servis kutuları denizinin karşısında oturuyor. Varlığı sarhoş edici, Zoe'ye gösterdiği gerçek ilgi her hareketinden yayılıyor. Ama kendime koyduğum sınırları hatırlatarak dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum.

Zoraki bir kayıtsızlıkla bir kap chow mein'e uzanıyorum ve hissettiğim manyetik çekimden kendimi uzaklaştırmaya çalışarak yemeği dağıtmaya başlıyorum. Ancak Alejandra aynı içsel mücadeleden etkilenmiş gibi görünmüyor. Öne doğru eğiliyor, gözleri merakla parlıyor.

"Bay Donovan, bana kendinizden biraz daha bahsedin," diyor, sesi yumuşak ama gerçek bir ilgiyle dolu.

Duraksıyorum, ne kadarını anlatmam gerektiğinden emin değilim. Ama gözlerinin içine baktığımda, benimkini yansıtan bir kırılma görüyorum. Belki de birinin, az da olsa, içime girmesine izin vermenin zamanı gelmiştir.

İç çekerek çatalımı bırakıyorum ve onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Bana sadece Gage diyebilirsin. "Bay Donovan" demeyi bırakabilirsin. İş zaten aldın." Bu onu gülümsetti. *Kahretsin, gülümsediğinde çok güzel oluyor.* "Şey, otuz yaşımdayım.

ve on sekiz yaşındayken orduya katıldım. Sayısız kez görevlendirildim ve bu durum yakın zamanda da değişecek gibi görünmüyor. Beş yıldır 1. Tabur'dayım ve üç hafta önce bir kızım olduğunu öğrendim. İşlerimi düzene sokmak ve onunla bağ kurmak için aile izni aldım. Ve şimdi siz buradasınız."

Alejandra'nın ifadesi yumuşuyor, eli uzanıp benimkine kısa bir süre dokunuyor ve sonra geri çekiyor. "Bu inanılmaz derecede zor olmalı. Şimdi elimden geldiğince sana yardım etmek için burada olacağım."

Bu ifadeye bakma, Gage.

Başımı sallıyorum, anlayışına minnettarım. "Öyle. Ama şartlar ne olursa olsun olabileceğim en iyi baba olacağıma dair kendime bir söz verdim. Bu yüzden seni seçtim Alejandra. Sende Zoe için paha biçilmez olacağını bildiğim bir şey gördüm."

Bana bakıyor, gözleri minnettarlık ve şefkat karışımıyla dolu. "Gage, Zoe'ye çok değer verdiğimi bilmeni istiyorum. O benim için dünyalara bedel ve ona kendi kızım gibi bakacağıma söz veriyorum."

Sözleri beni rahatlatıyor, üzerimdeki suçluluk duygusunu biraz olsun hafifletiyor. Alejandra'nın hayatımızdaki varlığının beklemediğim bir lütf olabileceğini fark ediyorum.

Yemeğimize devam ederken sohbetimiz zahmetsizce akıp gidiyor, şakalaşmalar ve geleceğe dair planlar paylaşılıyor. Ailesini boktan bir durumdan kurtarmak için elinden geleni yapan inanılmaz bir kadın ve Zoe ile benim için çok büyük bir iyilik yapıyor.

İki Hafta Sonra

Alarm saat tam 04:00'te çalıyor ve karanlık yatak odamın sessizliğini bir bıçak gibi kesiyor. Hissettiğim ilk şey yorgunluğun çekiciliği - son birkaç günün ağırlığı üzerime çöküyor. Kalkmak istemiyorum. Yorganı başımın üzerine çekip önümüzdeki hafta boyunca uyumak dışında hiçbir şey yapmak istemiyorum. Ama böyle bir lüksüm yok.

Bugün

yok.

Hiçbir

zaman

olmayaca

k.

Bugün izinden döndüğüm ilk gün. Yataktan kalktım, ayaklarım soğuk zemine sert bir gümbürtüyle çarptı. Denizci olarak geçirdiğim on yıl bana bir sonraki adımın ne olacağını öğretti: sabahın erken saatlerindeki eğitim bağırıışları, fiziksel yorgunluk ve o tanıdık, amansız eziyet. Yorgunluk artık tanıdık bir yoldaş; kemik derinliğindeki yorgunluğu, kafamdaki zonklamayı engellemeyi öğrendim. Yaptığımız şey bu.

Ama şimdi, tüm bunlara ek bir katman daha var. Bir bebek. İstemediğim ama hazır olsam da olmasam da omuzlamak zorunda olduğum bir sorumluluk.

Kendimi banyoya sürüklüyorum, yüzüme soğuk su çarpıyorum ve aynadaki yansıma b a k ı y o r u m .

Bok gibi görünüyorsun, Donovan.

Doğru söylüyorum. Kimseyi kandırmıyorum. Günlerdir uyumadım. Gözlerimi her kapattığımda Zoe'nin minik yüzünü, ilk gece ağlayışını ve sanki tüm cevaplara sahip olmam gerekiyormuş gibi ellerinin bana uzanışını görüyorum. Ve onu her kucağıma aldığında, bunun baskısını hissediyorum - baba olmanın, bunların hiçbirini nasıl yapacağımı bilmemenin ağırlığını.

Kafamı sallıyorum, temizlemeye çalışıyorum. Bu saçmalığın beni etkilemesine izin veremem. Yapmam gereken bir iş var ve bu iş kendime acımayı içermiyor. Giyinip güne başlama vakti geldi.

PT ekipmanımı, dar şortumu ve tişörtümü giyip koşu ayakkabılarımı pratik bir rahatlıkla bağlıyorum. Sonradan aklıma geldiği için ceketimi alıp aşağıya iniyorum.

Oturma odasının önünden geçerken donup kaldım. Çoktan kalkmış ve mutfığa girmişti.

Alejandra.

Bu beni neden şaşırttı bilmiyorum. İki haftadır burada ve bunu beklemeliydim - adanmışlığını, sakın tavrını. Çocuklarla arasının iyi olduğunu biliyordum ama bu kadar... güvenilir olacağını hiç düşünmemiştim.

Mutfığa bakıyorum, kucağında Zoe ile tezgâhın yanında duruyor. Alejandra, minik başı göğsüne yaslanmış kızımı tutuyor ve ona bakarken yumuşak, yatıştırıcı bir melodi mırıldanıyor. Sessiz bir an ama beni beklediğimden daha çok etkiliyor. En son ne zaman bu kadar yorgun ya da duygularımdan bu kadar emin olmadığımı hissettiğimi hatırlamıyorum.

Dağınık bir at kuyruğu koyu kahverengi saçlarını geride tutuyor, kaçan teller yorgunluktan kazınmış bir yüzü çerçevesiyor. Zoe'nin gece rutinini devraldı, böylece biraz uyuyabildim ve normal programıma geri dönebildim. Tişörtü buruş buruş ve lekeli ile izleri formülü ya da belki tükürülmüş .

Alejandra'nın Zoe'ye olan bağılılığı beni hayrete düşürüyor. O hayatımda gördüğüm en güzel kadın.

İşte yine başladın, Gage. Bunu kendine yapma.

Kendini tutma şekli, kızım ile ilgilenme şekli onu bu kadar büyüleyici yapıyor. Onda nazik bir güç var, sizi çabalamadan bile içine çeken bir şey. Ona her baktığımda, aramızdaki mesafeyi korumakla ilgili kendi kuralımı çiğniyormuşum gibi hissetmeme yardımcı olmuyor.

Dadıyı beceremezsin.

Çok yakınlaşmama izin veremem. O bir iş yapmak için burada ve ben ona bunun için para ödüyorum. Hepsi bu kadar. Olabilecek tek şey bu.

Değil mi?

Ama bunu düşünürken bile, düşüncelerim bana ihanet ediyor. Kör değilim. Vücudunun nasıl hareket ettiğini ve kendini nasıl sessiz bir zarafetle taşıdığını gördüm. Sesindeki yumuşaklığı ve Zoe'ye bakışındaki nezaketi fark ettim. O şimdiye kadar tanıştığım herkesten farklı. Barlarda bir denizcinin aletine binmek isteyen, sonra da bir sonraki hafta sonu ikinci tur için aranmayı uman kadınlar gibi değil.

Hayır, o farklı.

Özellikle de bana davranış şekli. Sadece kızıma gösterdiği sevgi değil, bana duyduğu saygı da öyle. Alejandra benim etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümüyor, ama kendini tutuyor, gözlerinin çok uzun süre kalmasına asla izin vermiyor. *Yine de görüyorum.* Bana baktığında, beni içine çektiğinde. O güzel kahverengi gözler dizlerimin üzerine çöküp dünyayı onun ayaklarının altına sermek istememe neden oluyor.

Bu tehlikeli.

O benim için tehlikeli.

Elimi yüzümde gezdirip düşünceleri uzaklaştırıyorum. Böyle düşünmeyi göze alamam. Bu oyunda geçirdiğim yıllar bana, duygularımın kararlarımı etkilemesine izin vermenin, kendimi başarısız bir ilişkiye hazırladığım ve kızımın sahip olduğu en iyi şeyi mahvettiğim anlamına geldiğini öğretti.

Bunu yapamam.

Ona ne kadar dokunmak istesem de.

Tadına bakmak.

Vücudunu altımda hissetmek.

"Günaydın," diye homurdanıyorum, sesim uykusuzluktan pürüzlü çıkıyor. Kelimeler boğazımdan kazınarak çıkıyormuş gibi geliyor.

Başını kaldırıyor, bana doğru bakarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Günaydın, Gage."

Kapı aralığında durup onu bebeğimle birlikte izliyorum. Onda tam olarak tanımlayamadığım bir şefkat var. Onun gibi kadınları görmediğimden değil. Çekici, iyi toplanmış. Ama başka bir şey var. Beni ona doğru çekiyormuş gibi hissettiren bir şey. Belki de onda annelik duygusu var, ama eminim tüm dadılarda böyledir.

Boğazımı temizleyip bu düşünceden kurtulmaya çalışıyorum. "Zoe hâlâ uyuyor mu?" Cevabı zaten biliyor olmama rağmen esniyorum. Bebek çıt çıkarmıyor, bu yüzden sadece Alejandra'nın kollarında sızdığını varsayabilirim.

"Evet," diye cevap veriyor Alejandra, sesi yumuşak. Zoe'yi hafifçe kaydırarak hâlâ rahat olduğundan emin oluyor. "Dün gece birkaç kez uyandı ama son bir saattir benim kollarımda uyuyor."

"Güzel." Neden bunu söylemem gerektiğini hissettiğimden emin olmasam da başımı sallıyorum.

Saate bakıyorum, saat 04:15 olmuş. Zaman kaybediyorum ve bunu göze alamam. "PT için dışarı çıkıyorum. Duş almak ve hazırlanmak için daha sonra dönerim."

"Elbette," diye yanıtlıyor ve göğsümde yeniden bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. "İyi eğlenceler."

O fark etmeden önce gözümü kaçırmak için kendimi zorluyorum.

Neden hâlâ burada durduğumu bilmiyorum. *Neden oyalanıyorum? Sanki çift değiliz ve ona veda öpücüğü vereceğim. Kendine gel, Donovan.*

Bir nefes alıyorum ve kapıya yöneliyorum, onun Zoe ile orada durduğu düşüncesini görmezden gelmeye çalışıyorum. Onu her düşündüğümde göğsümün sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

Onu tekrar düşünmeye başladığımda şirket koşusunun yarısındaydım.

Düşüncelerime kapılmamam gerektiğini biliyorum ama kapılmamak çok zor. O çok güzel. Yetenekli. Ve burada, benim evimde yaşıyor, kızına bakıyor, benim sorumluluğumda.

Hareket ediş şekli, zahmetsiz, sakın. Sanki bunun için doğmuş gibi. Bir bebeği onun gibi idare eden bir kadın görmemiştım. *Kabul ediyorum, ben*

düzenli olarak böyle kadınlara dikkat ediyorum. Hiç bilmediğim bir ilgi ve sabır seviyesi var ve bu beni düşündürüyor - bende ne buluyor? Benden ne bekliyor?

O sadece işini yapıyor.

Alejandra senin ona ödeme yapmandan başka bir şey beklemiyor. Peki ona karşı hissettiğim çekimi nasıl görmezden gelebilirim?

Tanıdığım kadınlar gibi değil. Onu *tanımıyorum* bile ama ona her baktığımda içimde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum. Bu aptalca, biliyorum. Eğer ona yakınlaşmama izin verirsem - eğer ona karşı bir şeyler hissetmeme izin verirsem - bu her şeyi tehlikeye atabilir.

Kariyerimi.

Kızımın iyiliğini.

Hayatım boyunca oluşturmaya çalıştığım disiplin.

Bu bir iş. *İşim bu*. Ve hiçbir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Koşu çok erken bitiyor ve sanki otomatik pilottaymışım gibi eve dönüyorum, terden sıırıslam olmuşum, kaslarım gergin. Evden olabildiğince çabuk çıkabilmek için neredeyse duşu atlamak istiyorum. Günlük normale dönmekten başka bir şey için zamanım yok. Artık yepyeni bir kurallar dizisi var -ebeveynlik, sorumluluk. Riskler hiç olmadığı kadar yüksek ve hiçbir şeyin bunu bozmasına izin veremem.

İçeri giriyorum, hâlâ içimdeki çekişmeyle savaşıyorum. Daha onu görmeden varlığını hissedebiliyorum; kokusu yumuşak, söylenmemiş bir söz gibi havada asılı kalıyor. Onu keşfetmem için bana yalvarıyor. Bu çiçeksi kokuyu daha önce bir yerlerde kokladığımı biliyorum ama nerede olduğunu çıkaramıyorum. Gül ya da yasemin değil; hayır, daha yumuşak ve çok daha narin bir şey. O kadar hafif ki, teninde koklamak için boynuna eğilmek istiyorum.

Kendine gel, Gage. Sadece kendine işkence ediyorsun. Belki de onu aklından çıkarmak için erkeklerle dışarı çıkıp birileriyle yatmalısın.

Başka kimseyi istemiyorum.

Mutfakta duruyor, cam bir şişeye mama dolduruyor. Saçları hâlâ arkaya toplanmış ve üzerinde daha önce giydiği, onu tüm doğru yerlerinden saran yumuşak tişört var. Ama Zoe onun kollarında değil.

Meşgul olma, doğruca yukarı çık.

Çekiciliğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışırken şu anda o duşu yeniden düşünüyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var. Neredeyse on aylık bir görev süresinin ardından dört buçuk haftadır Amerika'dayım ve bırakın çıplak bir kadına b a k m a y ı , dokunmadım bile. Taşaklarım

protesto ıgılları atıyor ve sikim önümdeki kadının bacakları arasındaki yuvasını bulmak için yalvarıyor.

Kahretsin, şu anda ereksiyon olamıyorum.

Artık çok geç.

Onu tezgâhın ya da mutfak masasının üzerine eğebilir ve...

Tam merdivenlere doğru koşmaya başladığımda bakışlarımı yakalıyor ve bir an için içimdeki her şey duraksıyor. Gözleri sıcak ve bilgili. Ve beni karşısında duran yorgun, yıpranmış adam olduğum için yargılamıyor. Her şeyi berbat eden ve rastgele bir ilişkiden çocuk sahibi olan adam.

O sadece... sabit görünüyor. Sanki her şeyi çözmüş gibi.

Belki de öyledir.

Ve ben burada bir şerefsizin giyebileceğı en kısa şortla bir yarıçapla birlikteyim. Kendime not: MCX'ten daha uzun şortlar al.

Öldür beni şimdi.

"Ben yokken her şey yolunda gitti mi?" Profesyonel görünmeye çalışarak soruyorum ama sanki başka bir şey söylemekten kendimi alıkoyuyormuşum gibi kesik kesik çıkıyor.

Başka bir şey düşün, Gage.

Kahretsin; göğüslerine bakma.

Çok geç.

Sütyen giyiyor mu ki?

Elimi doldururlar mı acaba? Siktir, siktir,

siktir.

"Evet," diyor, şişeyi hazırlamayı bitirirken yere bakarak. "Sabah beslenmesi için hazır sayılır. Yine de acele etmene gerek yoktu. Duş alacak mısın?"

Bu basit öneri neden boğazımı sıkıyor bilmiyorum ama sıkıyor.

Bu duygudan kurtulmaya çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, birazdan onunla vedalaşmak için aşağı ineceğim."

Merdivenlere doğru yürümek için dönüyorum ama aklıma gelen düşüncayı engelleyemiyorum. Çok yakınımda ve şimdiden kafamı karıştırmaya başladı. Odamın kapısını kapatıyorum ve doğruca banyoya gidiyorum. Duşun sesini sonuna kadar açıp soyunuyorum ve spreyin altında duruyorum. Kaybedecek zamanım yok, 08:00'de karargâhta olmalıyım. *Siktir et.* Elime biraz vücut yıkama suyu sıkıp okşamaya başlıyorum. Alejandra'nın görüntüleri düşüncelerimi dolduruyor ve bedenim kontrolü ele alıyor.

Kavurucu sıcak suyun altında dururken zihnim karmakarışık, arzu her şeyin önünde. Bedenimin kafamdaki fanteziye karşılık verdiğini hissedebiliyorum. Vuruşlarım daha çılgınca oluyor, kendimi onun derinliklerine gömülmüş hayal ederken nefesim kesiliyor.

Onu becermem için bana yalvarır, benim için dizlerinin üzerine çöküp sikimi emer miydi? Bahse girerim mükemmel dudakları e t r a f ı m d a çok güzel görünürdü.

Gömleğinin altında ne sakladığını bilmek istiyorum.

Kendi inlemelerimin ve homurtularımın sesi neredeyse sağır edici ve bir an için beni duyabileceğinden endişeleniyorum. Ama uyarılmamın yoğunluğu, yakalanma korkusunu çabucak geçersiz kılıyor. Alejandra'nın yumuşak tenini, nazik dokunuşunu ve tatlı gülümsemesini düşünmek beni tüketiyor.

Kendimi daha sert pompalıyorum ve tenime çarpan su vücudumda dolaşan hisleri güçlendiriyor gibi görünüyor. Taşaklarım gergin, sikim ihtiyaçtan zonkluyor ve serbest kalmanın eşiğinde olduğumu biliyorum.

Tanrım, buna ihtiyacım var.

Tam serbest kaldığım anda kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Yumuşak, tereddütlü ve beni donduruyor. Alejandra'nın beni duyup duymadığını merak ederken kalbim küt küt atıyor. Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve bir an için belirsizlikle felç oluyorum.

Nefesimi tutuyorum, elim hala sikimin etrafında sarılı, bir şey beklerken... bir şey. Başka bir kapı sesi, bir ses, herhangi bir şey. Ama sadece sessizlik vardı. Rahatladım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım emin değilim.

Yavaşça nefesimi verdim ve kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Kendime bunun sadece hayal gücümün bana oynadığı bir oyun olduğunu, Alejandra'nın gerçekten de yatak odamdaki banyo kapımın önünde durmayacağını söyledim. Ama bu düşünce içimde bir heyecan yaratıyor ve uyarılmamın yeniden arttığını hissediyorum.

Neredeyse beni duymasını istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve suyun tenime çarparken çıkardığı sese odaklanmaya çalışıyorum. Başladığım işi bitirmem gerekiyor ama şimdi zihnim Alejandra'nın düşünceleriyle ve beni gerçekten duymuş olsaydı neler olabileceği ile yarışıyor.

Kendimi tekrar okşuyorum ve kafamdaki görüntüler daha da canlı hale geliyor. Alejandra'nın kapımın dışında durduğunu ve kendimi tatmin edişimi dinlediğini hayal ediyorum. Beni duyarak tatmin olabileceği düşüncesi beni serbest kalmaya daha da yaklaştırıyor.

Tam boşalmak üzereyken kapının tekrar çalındığını duyuyorum. Bu sefer daha yüksek sesle, daha ısrarlı. Birinin gerçekten de kapımın önünde durduğunu fark ettiğimde duraklıyorum.

"Kahretsin... uh... evet?" Sesim tereddütlü ve emin değil, düşün sesinin üzerine yansıtıyorum.

Tanrım, bu hayatımın en kötü kenarı.

"Gage?" Kulaklarımda gümbürdeyen kalbimden onun yumuşak sesini zar zor duyabiliyordum.

Alejandra'nın kapımın önünde durduğunu fark ettiğimde aklım başımdan gitti.

Ve ben hâlâ düşün altında kendimi okşarken o benimle konuşuyordu.

Olup bitenleri anlamaya çalışırken, elim hâlâ sikimin etrafında, olduğum yerde donup kalıyorum. Alejandra'nın sesi benzini tutuşturan bir kıvılcım gibi ve uyarılmamın yeni zirvelere çıktığını hissediyorum.

Tanrım, çok kötü durumdayım.

"Ben... uh... herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olup olmadığını merak ediyordum," diyor, sesi ancak fısıltının üzerinde.

Ne diyeceğimi ya da nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bir yanıma ona içeri gelmesini, duşta bana katılmasını ve başladığım işi bitirmesini söylemek istiyorum. Ama başka bir yanıma onu dışarıda tutmak, damarlarımda dolaşan çığ, ilkel arzudan korumak için çığlık atıyor.

O zavallı kızın kalbini, amını ve Zoe için yaptığımız harika şeyi yok edebilirdim.

Orada öylece durdum, kararsızlıktan felç olmuştum. Alejandra tekrar konuştu. "Gage? İyi misin? Bir süredir oradaydın. Saat neredeyse sekiz oldu."

Sözleri soğuk su gibi geldi ve birdenbire bu durumun ne kadar saçma olduğunun farkına vardım. Duşta durmuş, kapıdan dadıyla konuşurken mastürbasyon yapıyorum.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. "Evet, iyiyim," diyorum, sesimi biraz sakın ve derli toplu çıkarmaya çalışarak. "Bir saniye içinde çıkacağım."

Kapının diğer tarafında bir duraklama oluyor ve bir an için Alejandra'nın çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Ama sonra tekrar konuşuyor.

"Tamam... eğer iyi olduğuna eminsen..."

Sesi kesiliyor ve tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Neler olduğundan emin değil ama bir şeylerin ters gittiğini biliyor.

Patronun tam bir sapık gibi davranıyor ve senin güzel yüzünü ve mükemmel vücudunu düşünerek elini beceriyor.

Birden kapıdan uzaklaşan ayak sesleri duyuyorum.

Gittiğinden emin olur olmaz rahat bir nefes alıyorum ve bitiriyorum. Taşaklarımın onun amının derinliklerinde olduğunu ve ben boşalırken her bir santimimi aldığını hayal ediyorum. Boşalmam yoğun ama bir o kadar da kısa sürüyor, önümdeki fayans duvarı kaplıyor. Bittiğinde kendimi suçlu ve utanmış hissediyorum.

Kızımın dadısı aklıma geldi. Onunla seviştiğimi hayal ettim. *Benim neyim var böyle?*

Duşu kapatıp yatak odamın serin havasına adım attığımda, işlerin karmaşıklaşmak üzere olduğunu biliyorum.

BEŞ

ALEJANDRA

Mutfak tezgâhında duruyorum, parmaklarım boş boş kahve fincanımın kenarında geziniyor. Gözlerim tekrar Gage'e kayıyor, geniş gövdesi son eşyalarını toplarken bir amaç uğruna hareket ediyor. Mutfağın ışığının uğultusu ortalığı dolduruyor ama gerginlik her şeyi bastırıyor. Onu gitmeye hazırlanırken izlemek, Zoe'den ilk gerçek adımını attığını bilmek... farklı ve garip hissettiriyor. Daha önce karşılaştığım tüm konuşlandırmalardan daha ağır geliyor.

İleri geri adım atarken, ceketini alırken, botlarını ayarlarken ve çantasının fermuarını kontrol ederken botları yumuşak bir şekilde parke zemine çarpıyor. Tekrar kontrol etmesine gerek yok -bunu yüzlerce kez yapmıştır, hatta daha fazla- ama bunu çanta için yaptığını sanmıyorum.

Ona her şeyin yolunda olduğuna dair güvence vermek istiyorum. Her şey yoluna girecek. *Zoe'nin iyi olacağına.* Ama kelimeler kolay gelmiyor. Olmayacağına söz veremeyeceğiniz bir şey için endişelenen birine nasıl güven verirsiniz?

Ona bir şey olmasına asla izin vermem.

Gage'in çantasını yeniden doldurmasını izliyorum, hareketleri etkili ve pratik. Kısa bir saha tatbikatı için ayrılıyor, ekibinin birlikte daha iyi çalışmasına yardımcı olacak bir şey ve ben burada Zoe ile olacağım. Duygularımın karıştığını hissediyorum: daha fazla sorumluluk alacağım için heyecanlıyım ama aynı zamanda biraz da gerginim.

Ya bir şeyler ters giderse? Onun bakıcısı olarak kendimden emin olmadığımından değil. Fazlasıyla yetenekli olduğumu biliyorum.

Ama ya ona bir şey olursa?

Biri bana haber verebilir mi?

Gage bana program ve acil durum irtibatları hakkında bildiklerini özetledi. Bana Rebecca Morales'in numarasını veriyor, onun bir arkadaşının eşi ve birim üyesi olduğunu ve ihtiyacım olursa yardım edeceğini söylüyor. Bana anlattığı her şeyi dikkatle dinliyorum. İçgüdüsel olarak avuçlarımı uyluklarımda aşağı yukarı ovuşturuyorum, sinirlerim bana ihanet ediyor. Tedirginliğimi hissetmiş gibi görünüyor ve güven verici bir gülümseme sunuyor.

"İyi olacaksın Alejandra," diyor. "Onunla harika anlaşıyorsun. Sadece kapıları kilitli tutmayı ve telefonu yakınında tutmayı unutma. Silahını yanında ya da en azından aşağıdayken erişilebilir bir yerde tutmayı düşündün mü?"

"Evet. Sadece biraz daha pratik yaparsam silahımı burada tutmamın iyi olacağını düşünüyorum."

"Geri döndüğümde, fazladan zamanım olursa, pratik yapabilmen için seni üsteki poligona götüreceğim." Gage bana nadir görülen bir gülümseme veriyor, bu gülümseme o gittiği sürece beynimde yer edecek. Bu adamla yaşamak zavallı vibratörümü çok çalıştırıyor. Geceleri ya da duştayken onu kullandığımı duymamasını umuyorum.

PT'den sonra onu yakaladığım günün aksine. Ne yaptığını çok iyi biliyordum ve o adamdan çıkan sesler beni doğrudan odasına götürdü.

Konuyu değiştirmek için Zoe'den bahsettim. "Gittiğin yerde internet erişimin olacak mı sence? Seni görebilmesi için onu görüntülü arayabilirsen iyi olur."

"Bu gerçekten bu saha operasyonu için ne planladıklarına bağlı. Bazen öyle oluyor, bazen de sessiz kalıyoruz."

Zoe'nin babasıyla arasındaki bağı koparmaması gerekiyor. Aktif görevde olması ve her an çağrılabilir olması yeterince kötü. Yine de bu konuda onu zorlamayacağım, çünkü sonuçta bu onun kontrolünde değil.

Kollarımı göğsümde kavuşturarak derin bir nefes alıyorum. "Dışarısı gerçekten o kadar kötü mü? Yani eğitim."

Duruyor ve başını kaldırıp bakıyor, eli hareketin ortasında donup kalıyor, gözlerinde suçluluğa yakın bir ifade belirliyor ama sonra bunu zoraki bir sakinlikle örtüyor. "Bu sadece bir eğitim çalışması. Ama yoğun olacak." Çenesi geriliyor ve yüzeyinin altında kaynayan endişeyi geri itmeye çalıştığını biliyorum. Mesele sadece eğitim değil. Zoe'den ayrılacağı için endişeleniyor.

"Ben iyi olacağım Gage," diyorum, sesim niyetimden biraz daha sert. "O da iyi olacak."

Hemen cevap vermiyor ama bana doğru attığı kısa bakışını yakalıyorum. Hızlı ama içinde bir tereddüt var, sanki tam olarak emin değilmiş gibi. Bunun için onu suçlayamam. Onlar için yeniyim. Zoe'nin dadısı olalı iki hafta oldu ve Gage'in bana henüz tam olarak güvenmediğini biliyorum. Hayatında daha uzun süredir olan insanlara güvendiği gibi değil, muhtemelen ekibindeki adamlara güvendiği gibi değil. Anlıyorum. Güven zaman alır.

"Emin misin?" Sesini alçaltarak soruyor, daha önce duymadığım kadar kırılgan. Çantasındaki eşyaları düzeltmeye devam ederken bana bakmıyor.

"Eminim," diyorum, güvence istediğim kadar inandırıcı gelmese de. Ona doğru ilerliyorum, kapının yanında, bluzunu aldığı yerde duruyorum. Burada ne yapmaya çalıştığımın emin değilim - onu mu yoksa kendimi mi rahatlatmaya çalışıyorum.

Bana bakıyor, bakışları sabit ama çelişkili. "Onu terk edip edemeyeceğimi bilmiyorum. Henüz değil. Henüz değil-" Duraklıyor, bir an yere bakıyor, sonra tekrar gözlerime bakıyor. "Sen ve o birbirinizi yeni yeni tanırken olmaz."

Sertçe yutkunuyorum. Bunu biliyorum. Biliyorum. Ama bunu bu şekilde dile getirdiğini duymak midemdeki düğümü sıkılaştırıyor. Temkinli olmakta haklı. Bana tam olarak güvenmemesinin bir nedeni var ve bundan rahatsız olmuş gibi davranamam. Gerçek şu ki, onun dünyası tehlikeli. Tahmin edilemez. Her zaman diken üstünde, her zaman bir sonraki adım için hazır. Ve yeni doğan kızını bana teslim ediyor.

Ben onun annesi değilim.

Karısı ya da kız arkadaşı değilim.

Sadece ona bakması için para ödediği biriyim.

Elini tutuyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Sıktım ve sesim yumuşadı. "Gage... Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Uzun bir süre bana bakıyor, ifadesi okunmuyor. Gözleri tereddütle titriyor, sonra sanki tamamen kendisine ait olmayan bir karar veriyormuş gibi yumuşuyor.

"Onunla aran iyi. Beklediğimden daha iyi," diyor, sesi sessiz ama içten.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Bak, tereddütlü olduğunu biliyorum. O senin kızın Gage ve hayatına yeni girdi. Bu konuda her türlü hakka sahipsin."

endişeli."

Sertçe nefes veriyor, nefesi bir an için kesiliyor. "Bazen onun yanında kendime bile güvenemiyorum."

Başımı eğip onu okumaya çalışıyorum. "Onu seviyorsun," diyorum usulca. "Sadece onun güvende olduğundan emin olmak istiyorsun. Etrafımda pek çok aile oldu ve şunu rahatlıkla söyleyebilirim ki harika gidiyorsun."

Başını sallıyor, ağzının kenarında hafif bir seğirme, tam olarak yapamayan yarım bir gülümseme gibi. "Evet... düşündüğümde daha zor. Ondan ayrılmak."

Gage tekrar botlarına bakıyor, elini yüzünde gezdiriyor, sanki onu rahatsız eden düşünceleri silmeye çalışıyor.

Aklından geçen içsel savaşı görebiliyorum. Ama bunu hafifletmek için yapabileceğim hiçbir şey yok - burada olmaktan ve ikisi için de sabit kalmaktan başka. Daha önce bebeklerle ve büyük çocuklarla çalıştım. Küçük kardeşlerimi büyüttüm. Ama bu farklı. Bu Gage'in kızı. Kazasız belasız bir gün geçirmekten çok daha fazlası söz konusu. Onun güveni. Ailesi. İç huzuru.

Pencereye doğru yürüyorum ve sabahın ilk ışıklarıyla renklenen gökyüzüne bakıyorum. Mahalle huzurlu görünüyor - üzerimizdeki tüm yüke rağmen çok huzurlu. Önümüzdeki birkaç gün içinde beni neyin beklediğinden emin değilim. Bu sorumluluk ipinde tökezlemeden nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Ama bunu görmesine izin veremem. İçten içe çıldırdığımı görmesine izin veremem. Daha önce çocuklara bakmış olsam bile, bu bana yepyeni bir dünya gibi geliyor.

Çünkü bu küçük kız benim için bakımına yardım ettiğim diğer tüm çocuklardan çok daha fazla şey ifade ediyor.

Ona döndüğümde, Gage hala orada duruyor, çantası bir omzuna asılı. Gitmeye hazır gibi görünüyor ama sıkışıp kaldığını biliyorum. Gözleri duvardaki saate, kapıya ve sonra tekrar bana kayıyor.

Bu sabah aşağı inmeden önce ona çoktan veda öpücüğü vermişti ve üst kattaki çocuk odasına geri dönmek istediğini söyleyebilirim.

"Müsait olduğumda kontrol edeceğim," diyor ama bu yeterli değil. Sesi hala içini kemiren belirsizliğe ihanet ediyor. Bu sözleri her şeyden çok kendini rahatlatmak için söylediğini biliyorum.

Ona doğru yürüyorum, birkaç santim ötesinde duruyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Endişelendiğini biliyorum. Ama ben bu işte iyiyim. Ne yapacağımı biliyorum."

Bana bakıyor, dudakları gergin, sonra yavaşça başını sallıyor, sanki benden çok kendini ikna etmeye çalışıyor. "Yakında döneceğim. Emin olacağım-"

"Zoe'yle ben ilgilenirim," diyerek sözünü nazikçe kestim. "Git. Sen farkına bile varmadan dönmüş olacaksın."

Gülümsemeye zorluyorum ama ihtiyacı olan güvence olamayacak kadar ince, kırılğan geliyor. Bakışları dudaklarıma düşüyor ve bir an için beni öpmek üzere olup olmadığını merak ediyorum, ama bunun yerine sadece nefes veriyor, havanın yavaş ve kontrollü bir şekilde ciğerlerini terk etmesine izin veriyor.

"Bunu yapmaya nasıl devam edeceğimi bilmiyorum," diye mırıldanıyor, sesi sert.

"Biliyorum," diye yumuşakça cevap veriyorum. "Ama yapacaksın."

Bir saniye daha tereddüt ediyor, eli hâlâ kapının üzerinde duruyor. Sonra son bir iç çekişle kapıyı açıyor. Dışarıdaki hava beklediğimden daha serin, sabah gökyüzünde asılı duran yağmur vaadiyle birlikte. Gage kapıdan içeri adım atmadan önce bir kez daha omzunun üzerinden geriye bakıyor.

"Sen farkına varmadan dönmüş olacağım," diyor ama sesindeki şüpheyi duyabiliyorum.

"Biz burada olacağız."

Ve böylece gitti. Orada durup kapının arkasından kapanışını izliyor, yokluğunun ağırlığının istemediğim ağır bir palto gibi omuzlarıma çöktüğünü hissediyorum.

*Ben burada olacağım.
Zoe'ye bakacağım. Onun
için her şeyi bir arada
tutacağım. Kendim için.*

Ama kendime bunu söylerken bile, bu ayrılma sorununu son kez yaşamayacağımız düşüncesinden kurtulamıyorum. Ve bir dahaki sefere onu göndermek daha zor olabilir.

Gage gittikten sonra bir süre kapının yanında duruyorum, evin sessizliğinin bir battaniye gibi üzerime çöktüğünü hissediyorum. Alışkın olmadığınız zaman neredeyse çok fazla, çok ağır gelen türden bir sessizlik. Ama sonra bebek telsizinden Zoe'nin yumuşak mırıltısını duyuyorum ve bu beni gerçekliğe geri çekiyor.

Hızla hareket ediyorum, merdivenlerden yukarı çıkıyorum, ayakkabılarımı çıkarıp bebek odasına ve Zoe'nin beşiğinde yattığı sıcak alana giriyorum. Küçük bacakları havayı tekmeliyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor; Gage'in gidişinden dolayı göğsümde hafif bir sızı olsa da gülümsüyorum.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum ellerimi beşiğin parmaklıklarına dayarken. "Bu iş bizde, ha?"

Zoe cevap olarak mırıldanıyor, elleri yukarıdaki cep telefonuna uzanıyor ve ben endişelerimi şimdilik bir kenara iterek usulca gülüyorum. Yanında duran çingırağı alıp önünde sallıyorum, minik parmaklarının çingırağı kavrayışını izliyorum, sese o kadar odaklanmış ki. Hareketlerinin ritmi sakinleştirici, her şeyin her zaman karmaşık olması gerekmediğini hatırlatıyor. Sadece onu besle, altını değiştir ve mutlu et. Kolay, değil mi?

Sabah biberonla besleme, bez değiştirme ve benim ninni mırıldanmamla geçiyor. Zoe beşiğinde uyuyor, minik bedeni battaniyenin yumuşaklığına kıvrılıyor ve bugün ilk kez kendime biraz daha rahat nefes alma izni veriyorum. O güvende. O iyi. Biz de iyiyiz.

Ama kahvemi yudumlarken telefon çaldı. Arayanın kimliğine baktım, Tia Elena. Cevap verirken midem sıkışıyor. "*Hola, Tia.*"

"Alejandra," diyor, sesi sıcak ama çok iyi bildiğim bir ağırlık taşıyor.

"*¿Cómo es el nuevo trabajo? Esta vez es una recién nacida, ¿no?*" "*Sí, un recién nacido. Una niña, se lama Zoé. Va bien. ¿Está todo bien por ahí?*" Bunun nereye varacağını zaten biliyorum ama söylemesine izin veriyorum.

Diğer uçta bir duraklama oldu. Sonra, mükemmel bir İngilizceyle, "Sana bir şey sormam gerek, *kızım*. Burada zor durumdayız. Juanita ve Pedro'nun okul malzemelerine ihtiyacı var ve faturalar... birikiyor."

Nabzımın hızlandığını hissediyorum; suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor. "Ne kadar paraya ihtiyacınız var?"

"Kira altı bin peso, altı yüz de yiyecek ve erzak için. Yakında gönderebilir misiniz?"

Sertçe yutkunuyorum, zihnim şimdiden kafamdaki rakamlarla yarışıyor. *Muhtemelen beş yüz dolara yakın bir paraya ihtiyacı var.* En son para gönderdiğimde benim için çok sıkıntılıydı. Buradaki iş, maaş iyi ama hepsini bir kerede göndermek istemiyorum. Hayır demek de istemiyorum, ama sesimin tonunda bir gerginlik var. "Bilmiyorum, Tia. Hâlâ buraya yerleşmeye çalışıyorum. Bay Donovan kısa bir göreve çıktı ve Zoe'yle tek başıma ilgileniyorum..."

"Anlıyorum, *mija*," diye nazikçe araya giriyor ama sözlerindeki söylenmemiş ağırlığı duyuyorum. *Sana güveniyorum.*

"Está bien, tía, lo enviaré esta noche." Onsuz gitmelerine izin veremem. Nasıl bir kardeş olabilirim ki?

Birkaç dakika daha konuşuyoruz ve telefonu kapattığımda zihnim bir kasırgaya dönüşüyor. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, sabahın geç ışıkları panjurlardan süzülürken pencereden dışarı bakıyorum. Küçük kardeşlerim -*mi hermanita* ve *mi hermanito*- bana güveniyorlar. Yaptığım bu seçimin sorumluluğunu ya da burada bir hayat kurmaya çalışırken para göndermek için yaptığım fedakarlıkları anlamıyorlar.

Bu işi neden kabul ettiğimi hatırlıyorum. Sadece kendim için değildi. Onlar içindi. Benim sahip olduğum fırsatlara sahip değiller ve geri gönderdiğim her kuruş bir can simidi. Olabileceğim en iyi kardeş olmak istiyorum. Olmak zorundayım.

Zoe beşiğinde kıpırdanıyor, uykusundan uyanıyor ve ben hızla ayağa kalkarak midemde kabaran endişeyi fırçalıyorum. Bunun onu etkilemesine izin veremem. Şimdi olmaz. Gage çoktan gitmişken, perde arkasında olup bitenlerin ciddiyetini anlayamayacak kadar küçükken olmaz.

Ama ailemi de görmezden gelemem. Mücadele gerçek ve hepsini taşımanın bir yolunu bulmalıyım.

Zoe'yi kucağıma alıyorum, mutfığa girerken omzuma yaslanmasına izin veriyorum. "Bu iş bizde," diye fısıldıyorum, ondan çok kendime. "Bir yolunu bulacağız."

ALTI GAGE

Depo ileride beliriyor, soğuk, beton dış cephesi sık ağaçların fonunda zar zor görülebiliyor. Ekibi pozisyona sokarken botlarım toprağı ağır ağır dövüyor, zihnim her yeni veri parçasını işleyen bir makine gibi aşırı odaklanmış durumda. Her saniye önemli. Her hareketin hassas olması gerekiyor. Birliğimdeki denizciler de aynı aciliyet duygusuyla hareket ediyor; her hareketimiz tekrar tekrar prova ediliyor, her biri mükemmelleştiriliyor. Ama bu sıradan bir tatbikat değil. Bu farklı bir şey. Bu gerçek.

Saatimi kontrol ediyorum: Saat 09:00. *Başlama zamanı.*

"Herkes yerinde mi?" Telsize mırıldanıyorum, sesimdeki çakılların sessizliği kesmek için ekstra bir sese ihtiyacı yok. Adamlar ben konuştuğumda dinleyeceklerini biliyorlar.

Müfreze komutanımız Teğmen Alvarez'den "Hazırsınız" yanıtı geliyor, sesi her zamanki gibi sabit. Tam arkamda, iyi bir subayın yapması gerektiği gibi önden gidiyor. Ağaçların arasında ilerleyişi bana nasıl eğitildiğimizi hatırlatıyor; hızlı, sessiz ve etkili. Boşa hareket yok.

Ekip son iki haftadır kilitlenmiş durumda ama bu tatbikat farklı bir canavar. Görevde olmadan gerçeğe en yakın tatbikat bu. Canlı ateş, düşman güçler gibi davranan rol oyuncularını, ağır istihbarat toplama ve çıkarma. Her şey var.

Omzumun üzerinden takıma bakıyorum: Karargâh unsurunun bel kemiği olan Başçavuş Callahan, Başçavuş McMahon ile birlikte yürüyor.

Gözleri sürekli etraflarını tarayan en iyi SNCO'larımızdan. Tüm lojistiğin sağlandığından emin olan, telsizlerin sorunsuz çalışmasını sağlayan ve bizi istihbaratla besleyen onlar. Onların arkasında Çavuş Morales ve Onbaşı Palmer sıraya giriyor, hareketleri herkesinki kadar keskin. Bir de sıhhiyeciler var -Dok Taylor ve Doktor Murphy- durum ne kadar kötü olursa olsun bizi iyileştirmeye her zaman hazırlar. Herkes yerli yerinde. Herkes üzerine düşeni yapıyor.

"Pekâlâ, gidelim." Homurdanıyorum, kelimeler basit ama emredici. Ben operasyon lideriyim, bu görevin taktiksel yönünü yöneten kişiyim. Ama şu anda en önemli şey ekip. Mesele sadece bireysel performans değil, bu işi birlikte başarmak.

İleriye doğru bir adım atıyorum, tüfeğim vücuduma sıkıca dayanmış, her duyum tetikte ama çok gergin değil. Fırtına öncesi sessizlik, biz buna böyle deriz. Yüzbaşı Alvarez'e önden gitmesini işaret ediyorum ve yaklaştırmaya başlıyoruz. Depo hâlâ yüz metreden daha uzakta ve rüzgâr sakın olsa da aramızdaki gerilim, patlamayı bekleyen bir fırtına gibi yoğun.

Kademeli düzenimize geçiyoruz. Gözlerim destek ekibinin nöbet tutarak beklediği arka tarafa kayıyor. Bu işe çok şey bağlı. En küçük bir hata tüm görevi mahvedebilir.

"Morales, doğru tarafını gözetle," diye emrediyorum, tehditlerin nereden gelebileceğini zaten biliyorum. Yapı her yönden temiz bir sızma için fazla açıkta.

"Anlaşıldı," diye cevap veriyor Morales hemen.

Boşluğu kapatırken gözlerimi ileri dikeyiyor, sorumluluğumun ağırlığını hissediyorum. Tüm ekibin hareketlerini koordine eden Topçu Çavuşu olmak çok ağır bir şey. Herkesin ekipmanının çalıştığından, herkesin senkronize olduğundan ve planın kusursuz bir şekilde uygulandığından emin olmaktan sorumluyum. Ne kadar hazırlıklı olursak olalım, işler ters gidebilir. Bu olduğunda gemiyi tekrar rotasına oturtmak benim işim.

"Palmer," diye sesleniyorum onbaşımın hedef binaya yaklaşırken. "Patlayıcıları hazırla. İşaretimle harekete geçiyoruz."

Palmer'ın hızlı ve emin bir şekilde başını salladığını görüyorum. Hızlı ve kesin bir hareketle kapıya doğru ilerliyor. O bir profesyonel. Ona hayatım pahasına güveniyorum.

Yaklaşıyoruz. Saniyeler geçtikçe her bir denizciyi kontrol ediyor, kafamdaki kontrol listesini zihinsel olarak gözden geçiriyorum. Callahan ve McMahon karargâhı kontrol ediyor. Morales'in gözü doğuda. Palmer'ın

McMahon binayı koruyor. Hazırız. İçeri kilitlendik.

Elimi tüfeğimden telsiz düğmesine götürerek, "5'te gedik açın," diye sesleniyorum. Şarjör büyük bir gürültüyle patlıyor ve kapı ardına kadar açılıyor. Bu herkesin hareket etmesi için bir işaret.

Ben öndeyim, hücumla liderlik ediyorum. Kimseden kendim yapmayacağım bir şeyi yapmasını istemem. Elim kapının pervazına gidiyor ve bir anda sağa doğru ilerliyorum. Ekip de peşimden geliyor, hiç tereddüt etmeden. Alvarez, Başçavuş Callahan ile sola giderken, ben McMahon ve Palmer ile sağa gidiyorum. Amaç basit: Düşman personelinin etkisiz hale getirmek, istihbarat toplamak ve buradan temiz bir şekilde çıkmak.

"Temas!" Köşeyi dönüp bir yığın sandığın arkasına saklanırken McMahon sesleniyor. "İki tango, orta sahne!"

İki kez düşünmedim bile. "Saldırın," diye bağırdım.

Anında silah sesleri patlıyor, susturucuların sesi biraz hafifletiyor ama yanlış anlaşılacak bir şey yok; mermiler gerçek ve biz buraya oyun oynamaya gelmedik. Çatışmaya giriyoruz ve saniyeler içinde bölge temizleniyor. McMahon tekrar ön tarafa geçip odanın karşı tarafını gözetliyor.

McMahon bir süre sonra öne doğru adım atarak "Temiz," diyor. "İlerliyorum," diyorum, ilerliyorum.

Daha önce yüzlerce tatbikatta yaptığımız gibi binanın içinde sistematik bir şekilde ilerliyoruz. Ama bugün bir yoğunluk uğultusu var - sanki bunun sadece bir tatbikat olduğunu bilsek de tüm ekip riskleri hissedebiliyor.

Havada. Alvarez'in telsizden gelen sesini duyuyorum. "Karargâh güvende. İstihbaratı aldık ama hemen çıkmamız gerekiyor."

raporlar, sabit ve kesin.

Ekibe hareket etmeleri için işaret veriyorum, arkayı son bir kez kontrol ediyorum. Adımlarımızı geri takip ederek çıkarma noktasına geri dönüyoruz. SARC'ler sıraya giriyor, hızlı ve etkili bir şekilde hareket ederek çevrelerini kontrol ediyorlar. Çıkarma aracı yakında ve oraya vardığımızda üsse geri dönmüş olacağız. Görev tamamlandı.

Ama tam o sırada telsiz tekrar yanıyor: Başçavuş Burns, karargâhta.

"Gage," diyor telsizden, sesi kısık ve acil. "Araçtaki yedek telsiz arızalandı. Güvenli kanalı etkiliyor."

Hayal kırıklığıyla kısık bir hırıltı çıkarıyorum ama şu anda dikkatimi kaybedemem. "Anlaşıldı. Dönüş yoluna çıktığımızda bununla ilgileneceğim. Şimdilik diğer ekiplerle iletişimi açık tutun. Hiçbir şeyin gözden kaçmasına izin verme."

"Anladım."

Hareket halindeyken iletişimin kesilmesi isteyeceğim son şey. Ama görev bitene kadar bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Şu anda önceliğim adamlarım olmalı ve onlar da hızlı hareket ediyor, tam olarak eğitildikleri şeyi yapıyorlar.

Depo artık arkamızda ve çıkarma aracının yaklaştığını duyuyorum. Çok fazla duygu gösterecek biri değilim -bunun içinde kaybolmak için çok fazla tehlike var- ama bugün iyi hissettiriyor. Bunun sadece bir tatbikat olduğunu biliyorum, ama bunu hassasiyetle gerçekleştirdik. Ekip, yapabileceklerini bildiğim gibi bir performans sergiledi ve benim de isteyebileceğim tek şey bu.

Arabaya doluşuyoruz ve tuttuğumu bile fark etmediğim bir nefes veriyorum. Alvarez başını sallıyor, yüzü her zamanki gibi donuk ama onun da aynı şeyi hissettiğini biliyorum.

"İyi iş," diyorum, sesim egzersizden dolayı pürüzlü. "Herkes üzerine düşeni yaptı. Kayıp yok, hata yok. Biz hazırız."

Omuzlarımdaki yükün kalktığını hissedebiliyorum ama rahatlamak için zaman yok. Bir sonraki görev her zaman ufukta. İşimiz bitmedi. Henüz bitmedi.

Araç gümbür gümbür üsse doğru ilerlerken, Zoe ve Alejandra'yı, eve dönmeyi düşünüyorum. Bir süredir işimden başka bir şeye odaklanamıyorum ve bir yanım evde neler olduğunu merak ediyor. Ama bu konuda çok fazla düşünmeyi göze alamam. Liderlik etmem gereken bir ekibim var. İlgilenmem gereken adamlarım ve yapmam gereken bir iş var. Döndüğümde kontrol ederim. Ama şu anda önemli olan başka bir şey yok.

Üsse geri döndüğümüzde aracın motor sesi azalıyor ve ben uzun bir nefes alıyorum. Aklım hala ekipte, neyin doğru gittiğini ve neyin daha sorunsuz gidebileceğini gözden geçiriyorum, ama gerçekten dört gözle beklediğim bir şey var: Zoe ve Alejandra ile görüntülü görüşme. Bu kısa bir normallik penceresi, bugün iş dışında bir şeyden emin olabileceğim tek zaman.

İletişim çadırına doğru ilerliyorum, eğitimin bir sonraki aşamasına hazırlanan denizcilerin gürültüsü etrafımda uğulduyor. Küçük bir köşeye çekilip telefonumu çıkarıyorum ve görüntülü arama düğmesine basıyorum. Tanıdık bir yüz belirmeden önce ekran bir saniyeliğine titriyor.

Alejandra'nın gülümsemesi karnıma bir yumruk gibi çarpıyor, sıcak ve rahatlatıcı. Kanepede oturmuş, kızımı kucağına almış, yumuşak pembe bir battaniyeye sarmış. Zoe'nin küçük gözleri kocaman, sanki beni tanımaya çalışıyor, çünkü Tanrı biliyor ki biyolojik olarak birbirimize bağlı olsak da ikimiz de birbirimize yabancıyız. Küçük elleriyle Alejandra'nın gömleğini kavırıyor ve onun kollarında kıvranıyor.

"Selam bebeğim," diyorum usulca, sesim görevlerde belli etmediğim duygularla kalınlaşıyor.

Alejandra'nın bakışları ekrandan Zoe'ye kayıyor ve gözlerindeki yumuşaklığı yakalıyorum; kızıma kendi kızıymış gibi bakıyor. Göğsümün içinde bir şey kasılıyor -sadece onun Zoe'ye böyle baktığını gördüğümde hissettiğim bir duygu.

"Hey, Gage," diyor Alejandra, sesi sıcak ama başka bir şeyle karışık. "Her şey yolunda mı?"

Endişeli.

Zoe yumuşak bir guruldama sesi çıkarıyor ve kalbim aynı anda her yöne doğru çekiliyormuş gibi hissediyorum. Onu görmek -*onları* bir arada görmek- bu görevden daha büyük olan her şeyi hatırlatıyor. Bu dünyada uğruna savaştığım her şeyi.

Sertçe yutkunuyorum, bu duyguyu bastırmaya çalışıyorum ama Alejandra'ya karşı hissettiğim çekim açık ve kafa karıştırıcı. Eve döndüğümde benim için, Zoe için her şeyi bir arada tutuyor. Kızımı güvende tutmaktan çok daha fazlasını yaptı. Sorumluluğun üstesinden nasıl geldiğini ve Zoe'ye kendi kızıymış gibi nasıl baktığını gördüm. O sıcaklık, o bağ... gerçek. Ama şu anda bunu düşünmeyi göze alamam - burada, görevdeyken olmaz. Diğer her şey dengede dururken olmaz.

"İkinizi de görmek güzel," diyorum, sesim artık daha kararlı. "Her şey nasıl gidiyor?"

"İyi," diye yanıtlıyor Alejandra, sesi hafif, ama gözlerinde beklediğimden daha ağır bir şey var. "İdare ediyoruz. Zoe harika gidiyor."

Ona tekrar bakıyorum. O kadar küçük, o kadar mükemmel ki. Sorumluluğun ağırlığı bana tekrar çarpıyor, ne kadar çok şeyle hokkabazlık yaptığımı hatırlatıyor. Elimde

Ama bunu.

*Yapmak
zorundayım.*

Sahip olduğu tek şey benim.

"İkinizi de özledim," diye mırıldanıyorum, sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan kaçıyor. *Kahretsin.* Umarım kulağa çok yumuşak gelmiyordur ama gerçek bu. Alejandra hayatımda olduğu kısa süre içinde bile kendimi hayatımın ayrılmaz bir parçası gibi hissediyorum. Bekar bir baba olmanın ve çekici bulduğum bir dadıya sahip olmanın tüm bu dinamiğini nasıl yönlendireceğimi şaşırdım.

Sanırım o da aynı şeyi hissediyor. Ama ben ne bilirim ki? Bana bakıyor olabilir çünkü ben ona hayatımda gördüğüm en güzel kadınmış gibi bakan bir aptalım. Ve benim evimde yaşıyor, kızına bakıyor ve ağzımdan çıkan her kelimeye asılıyor.

Alejandra'nın gülümsemesi beni o ana bağlayan tek şey. Gülümsemesi yumuşuyor ve bir an için sadece üçümüz kalıyoruz - ekranın diğer tarafındaki ben. Zoe'nin minik yüzü telefonun ışıltısı ve Alejandra'nın kararlı varlığıyla aydınlanıyor. Neredeyse oturma odasının sıcaklığını, onlar birlikteyken her şeyin nasıl bir ritme oturduğunu hissedebiliyorum. Bu alışık olmadığım bir duygu ve bununla nasıl başa çıkacağımdan emin değilim.

"İyi gidiyorsun, Gage," diyor Alejandra, sesi nazik ama kararlı, sanki bana güven vermeye çalışıyor. Bakışları Zoe'ye kayıyor ve kızına bakışında neredeyse koruyucu bir şey var. Geceleri göreve çıkmadan ya da uyumadan önce bebek telsizinden kontrol ettiğimde yüzünde gördüğüm ifadenin aynısı.

"Elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum," diye cevap veriyorum ama kelimelerimde bir ağırlık var. Denemekten daha fazlasıyım. Daha fazlası olmalıyım. Ama bazı günler, Zoe için elimden geleni yapmakla görevin asla tehlikeye atılmamasını sağlamak arasında ince bir ipte yürüyormuşum gibi geliyor. "Yakında evde olacağım. Fazla uzun sürmez." "Hiçbir yere gitmiyoruz," diyor Alejandra, sesi şimdi daha yumuşak. Bu neredeyse çok rahat, çok kabullenici geliyor. Ama alttan alta yakaladığım bir ton var - beni duraklatan bir tür anlayış. "Yapman gerekeni yapıyorsun. Bir gün büyüdüğünde, onun için yaptığınız her şeyi takdir edecek. "

Alejandra'nın olayı da bu, düşünmemem gereken şeylerle başımı döndürmek için her zaman ne söyleyeceğini biliyor. Sadece işin yapılmasını önemsemediğini biliyorum - çünkü amacı bu olsaydı bana bunları söylemezdi. O anlıyor. Mesele sadece doldurmak değil.

Ben uzaktayken o orada, Zoe'nin yanında, ona gerçekten göz kulak oluyor. Bu yüzden kalmasına izin veriyorum, her ne kadar benim tarafımda duyguların geliştiğini söyleyebilsem de, o sağlam ve güvenilir olmaktan başka bir şey yapmadı.

Daha fazlasını isteyerek bunu mahvedemem.

Göğsümdeki çekimi tekrar hissediyorum, bu sefer daha güçlü. Bu lanet çekimden kurtulamıyorum. Onu Zoe'yle her gördüğümde, sanki onu doğuran kendisiymiş gibi onu o kadar zahmetsizce idare edişi... kafamı karıştırıyor. Zoe için her şeyden çok bir anne gibi. Bunun benim için ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyorum ve bu beni mahvediyor.

Zoe Alejandra'nın kollarında kıvranmaya başlıyor ve Alejandra onu hafifçe zıplatarak sakinleştirmeye çalışıyor. "Görünüşe göre biri kestirmeye hazır," diyor, sesi bal gibi sıcak ve yumuşak.

Gitmelerine hazır değilim.

Alejandra'nın Zoe'yi kucağına alışını görünce hayranlıkla doluyorum ve her ikisinin de yüzündeki sessiz memnuniyeti fark ederek izlemekten kendimi alamıyorum. Kızımı tutuşunda bir şeyler var; sanki doğal bir uyum varmış, sanki böyle olması gerekiyormuş gibi. Ve lanet olsun, odaklanmak istiyorum. Kızımın yanında olmak istiyorum ama zihnimin arkasında giderek büyüyen bir dikkat dağınıklığı var.

"İkinizin de biraz dinlenmesine izin vereceğim," diyorum, sesimi eşit tutmaya çalışarak, ama niyet ettiğimden biraz daha gergin çıkıyor. Beynimin arkasında bir yerlerde, küçük bir ses onu telefonda tutmam için bana yalvarıyor.

Sadece biraz daha.

Tanrım, kimseyi içeri almadığın zaman bu hayat çok yalnızlaştırıcı olabiliyor.

Alejandra'nın gözleri bir an için benimkilerle buluşuyor ve sanki kelimeler olmadan anlıyor. Belki oradaki çatışmayı, saklamaya çalıştığım gerilimi o da görüyordur. "Gidip onu oyun parkına koyayım ve birkaç dakika hasret giderelim."

Sanki aklımı okumuş gibi. Alejandra çok anlayışlı.

Telefonunu yere bırakıyor, Zoe'yi yere bıraktığını duyuyorum ve sonra tekrar ekrana dönüyor. Sonra bir duraklama oluyor, sanki daha fazla bir şey söylememi bekliyormuş gibi. *Ne diyebilirim ki?*

"Yani..." Bir nefes çektim. *Bu çok garip bir durum ve ne diyeceğimi bilemiyorum.* "Alejandra, bu kadar harika bir iş çıkardığın için sana teşekkür etmek istiyorum. Sana yeterince teşekkür edebileceğimi sanmıyorum."

"Ale," diyor. "Bana Ale diyebilirsin. Ben size Bay Donovan demek zorunda değilsem, siz de bana Alejandra demek zorunda değilsiniz. Bu biraz geçmişte kaldı.

formalite aşaması, sence de öyle değil mi?"

Evet, özellikle de seni düşünerek mastürbasyon yaptığımdan beri.

Kesinlikle derim ki

Yani.

"Anlaşıldı," diye kıkırdıyorum. Bu var olan en kötü görüntülü arama. Ben Erkeklerin aylarca sahip oldukları tek şey bu olduğunda ilişkilerini nasıl sürdürdüklerini anlıyorum. Onunla aynı odada olmak, elime dokunduğunda teninin yumuşaklığını hissetmek ve üzerinde kalan o çiçek kokusunu koklamak istiyorum.

Bu berbat bir şey.

"Ben yokken kendine iyi baktığından emin misin?" Yumuşakça soruyorum.

Çok yüklü bir soru Donovan. Bu ne

biçim bir soru böyle?

Neden açık açık sormuyorsun, 'geceleri o parmaklarını sürerken beni düşünüyor musun bebeğim?'

"Sadece sen olduğunu biliyorum ve eğer Zoe hâlâ uyumuyorsa, yirmi dört yedi nöbetçi olmak çok yorucu olmalı."

Güzel kurtuluş.

Alejandra başını sallıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Öyleyim. Beni kontrol ettiğin için teşekkürler. Beni önemseydiğini bilmek güzel."

Önemsiyorum... olması gerekenden daha fazla.

Bir nefes çekiyorum, şu anda taşıdığım her şeyin baskısı üzerimde her zamankinden daha ağır bir baskı oluşturuyor. *O da hissediyor. Hissetmek zorunda.* Ya da belki de ben sadece deliyim ve olmayan bir şeyi arıyorum.

"Yakında ikinizle de görüşeceğim.

Hoşça kal, Ale." "Dikkatli ol,

Gage. Bye"

Bana gülümsüyor ve ben aramayı sonlandırırken ekran kararıyor ve bir an için iletişim çadırının küçük, sessiz köşesinde öylece oturuyorum. Üssün gürültüsü artık uzak görünüyor, kalbimin göğsümdeki çarpıntısıyla boğuluyor. Ekip bana güveniyor, Zoe bana güveniyor ve Ale, onunla ilgili kafamda dolaşan tüm düşünceleri çözmeye başlayamıyorum bile.

Şu anda odaklanmam gerekiyor. Yapacak çok şey var, tehlikede olan çok şey var. Yine de ekibin geri kalanına katılmak için ayağa kalktığımda bir parçam hâlâ aklımdan çıkmıyor. Kızımla ve benim için onun dadısından çok daha fazlası haline gelen kadınla kurduğum o kısa, kusurlu bağ.

YEDİ ALEJANDRA

Açık yatak odasının kapısından gelen alt kattaki buzdolabının hafif uğultusu dışında ev sessiz. Saat neredeyse sabahın üçü ve koluma sokulmuş uyuyan Zoe'nin yumuşak nefes alışları odadaki tek ses. Dışarıdaki dünya nefesini tutmuş, bir şeyler olmasını bekliyor gibi. Yorgunum ama uyumak istemiyorum. Zihnim çok dolu, bazıları Zoe, bazıları Gage, bazıları da kendi ailemle ilgili yüzlerce düşünceyle karmakarışık.

Tam uykunun tatlı kucağını hissetmeye başlamışken, telefonum keskin, ısrarcı bir titreşimle çalıyor ve beni irkilterek uyandırıyor.

Gage.

Zoe'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yavaşça doğruluyorum ve telefonu kulağıma dayıyorum. "Gage?"

Sesini duymadan önce hafif bir duraklama, hatta bir çatırtı oluyor.

"Ale..." Sesi sert ve gergin, sanki yoğun bir sisin içinden geliyor. Sesi... uzak. Göğsümde bir endişe, nasıl adlandıracağımı bilmediğim bir içgüdü hissediyorum. "Sadece birkaç dakikam var."

Daha dik oturuyorum, aniden tamamen uyanıyorum. Parmaklarım telefonun etrafında daha sıkı kıvrılıyor. "Sorun nedir?" Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüveriyor. Çıldırılmış gibi görünmek istemiyorum ama öyleyim. Adımı söyleme şekliyle ilgili bir şey, sanki bir bomba atmak üzereymiş gibi, midemi alt üst etti.

"Yüksek öncelikli bir görev için çağırıldım," diyor, her kelimesi aynı gerginlikle ağırlaşarak. "Hızlı olacak ama..."

karmaşık olacak. Bir daha ne zaman arayabileceğimi bilmiyorum."

Dudağımı ısııyorum, dünya sadece hattın diğer ucundaki onun sesine daralıyor. Kelimeler fiziksel bir darbe gibi indi, ciğerlerimdeki havayı çalan bir yumruk gibi. Gittiği iki hafta boyunca kendimi böyle bir şey için hazırlamıştım ama bunu duyunca gerçek oldu. Gage bir süre eve gelmeyecek. Bu sefer eğitim için değil; hayır, bu sefer tehlikeli bir yerde olacak. Ve ben burada, Zoe'yle, onunla gerçek bir bağ kuramadan, aramızda belirsiz bir sessizlikten başka bir şey olmadan kalacağım.

"Gage, hayır..." İtiraz, ben durduramadan dudaklarımdan dökülüyor. Kelimeler çok yumuşak, çok zayıf geliyor. Onunla mı ilgili yoksa ne zaman geri dönmeyeceğini düşünsem göğsümde sıkışan korkuyla mı ilgili bilmiyorum. Hiç mantıklı değil. O sadece benim patronum. O sadece benim için dünyalara bedel olan bu küçük kızın babası. Ama bunu bilsem bile midemdeki düğümden kurtulamıyorum.

İç çekiyor, yorgunluğunun büyük bir kısmını taşıyan derin bir ses. "Biliyorum, biliyorum. Keşke seni hazırlamak için daha fazla zamanım olsaydı ama bu çok hızlı oldu. Ne kadar süre yok olacağımı bilmiyorum ama günler, belki de haftalar sürebilir. Kontrol edemeyeceğim. Gözlerden uzak olacağım."

İzini kaybettirmek. Kelimeler damarlarıma buz gibi düştü. En çok korktuğum şey bu - karanlıkta bırakılmak, merak içinde bırakılmak. Gage buna alışık. Bunun için eğitildi. Ama benim için? Zoe için? Bu hiç kolay değil. Ne kadar hazırlıklı ya da yetenekli olduğum önemli değil. Belirsizlik beni ısııyor.

"Zoe'ye göz kulak olacağım. Onun iyi olduğundan emin olacağım," diyorum ve her kelimesinde ciddi olsam da, bir yanım bunu onun kadar kendimi de rahatlatmak için söylediğimi hissediyor.

Gage'in sesi yumuşuyor ve her zamanki sert tonunda bir çatlak oluşuyor. "Yapacağını biliyorum. Bak, sana yeteri kadar para aktardım ve yiyecek ve benzin gibi şeylerin karşılandığından emin oldum. Ne olur ne olmaz. Onun için randevu almak üzere vesayet belgelerin var, her şey yolunda olmalı." Sözleri bana bir sıcaklık dalgası gibi çarptı, sanki içimdeki bir şeyi yatıştırmak içindi. Ama bu sözlerin ağırlığı içimdeki duyguyu daha da büyütüyor. Bu sadece minnettarlık ya da profesyonel saygıdan öte bir şey. Daha fazlasını söylemesini, bana her şeyin yoluna gireceğini, tüm bunların atlatılması gereken başka bir şey olduğunu söylemesini istiyorum, ama yapamayacağını biliyorum. Kendi korkusuna, kendi belirsizliğine tutunduğunu biliyorum.

Boğazımı temizliyorum, göğsümdeki gerginliği atmaya çalışıyorum. "Sadece dikkatli olacağına söz ver, tamam mı? Sağ salim döneceğine söz ver."

Cevap vermeden önce uzun bir duraksama oluyor. Tereddütü neredeyse elle tutulur gibi. "Elimden geldiğince dikkatli olacağım," diyor sonunda, kelimeler karanlık bir şeyle dolu, tam olarak çıkaramadığım bir şey. "Tutamayacağım sözler vermem, Ale."

Dürüstlüğü canımı yakıyor ama buna ihtiyacım var. İkimiz de onun işinin gerçekliğini, tehlikelerini, risklerini biliyoruz. Ama bunu ondan yüksek sesle duymak, nasıl yutacağımı bilmediğim acı bir hap.

"Ben... Yani, döndüğünde seni bekliyor olacağız," diyorum, sesim artık daha kısık. Kelimelerin içi boş geliyor, sanki tam olarak uymuyorlarmış gibi. Ama bunlar gerçek ve bunu bilmesine ihtiyacım var. Burada olduğumu bilmesine ihtiyacım var.

"Biliyorum," diye cevap veriyor, kelimeler basit ama bir şekilde çok fazla ağırlık taşıyorlar. "Elimden geldiğince çabuk sana döneceğim. Kendine iyi bak."

Hattın çatırdadığını duyuyorum, aramayı bitirmek üzere olduğunun bir işareti. Söylemesi aptalca bir şey ama elimde değil. "Sana da, Gage."

Cevap vermeden önce hafif bir duraksama oluyor. "Yakında konuşuruz, Ale."

Kızıma iyi bak."

Kelimeler havada asılı kalıyor, aramızda sessiz bir söz, ikimizin de tutabileceğimizden emin olmadığı bir söz. Ama sahip olduğum tek şey bu. Sahip olduğumuz tek şey.

Ve sonra hat kesiliyor, bana odanın karanlık sessizliğinden ve yanımda uyuyan Zoe'nin durgun, huzurlu nefes alışından başka bir şey bırakmıyor. Bir süre öylece oturuyorum, telefon görüşmesi bittikten çok sonra bile kulağымda. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, zihnim yavaşlatamadığım düşüncelerle yarışıyor. Gage dışarıda bir yerde. Ve ben de buradayım. Dünya yeniden değişmiş gibi hissediyorum.

Telefonu yavaşça yere bırakıyorum, parmaklarım uyuşmuş ve kalbim bir an öncesine göre daha ağır. Zoe'ye bakıyorum, çok küçük, çok masum. Burada olmamın sebebi o. O artık benim sorumluluğumda. Ve onun güvende olduğundan, güçlü ve mutlu büyüdüğünden emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Ama onunla ilgilendikçe, kendi duygularımı kontrol altında tutmak daha da zorlaşıyor. Gage'i onunla ne kadar çok görürsem, beni o kadar çok etkiliyor. Bu sadece onun dadısı olmakla ilgili değil. Bu daha derin bir şeyle ilgili, tam olarak tanımlayamadığım bir şeyle. Onların dünyasının sadece küçük bir parçası olduğumu bilsem bile, ikisini de korumak istememe neden olan bir şey.

Derin bir nefes alıyorum ve Zoe'yi kollarımın arasında yavaşça kaydırarak kendime yaklaştırıyorum. "İyi olacağız," diye fısıldıyorum ona, her şeyden çok kendimi ikna etmek için

Başka. Başının üstünü öpüyorum, kokusunu içime çekiyorum - bu dünyadaki her şeyden daha rahatlatıcı olan o tatlı bebek kokusunu.

Kalbimde oluşan kaosa rağmen gözlerimi kapatıp uyumaya çalışıyorum. Gece uzun ama Gage dönene kadar yapabileceğim tek şey bu.

Sessizlik bozulana kadar.

SEKİZ GAGE

Hava duman, barut ve kan gibi kokuyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok. Yoğun, boğucu bir koku; giysilerinize, cildinize ve ciğerlerinizin içine yapışan bir koku. Kulaklarım patlamadan, silah seslerinden hâlâ çınılıyor; her şey çok hızlı üzerimize geliyor. Çok sert. Patlamanın şok dalgası beni yere serdi ama hâlâ yerde miyim yoksa ayakta mıyım anlayamıyorum. Hâlâ tüfeğimi tutuyorum ama dünya etrafımda ağır çekimde hareket ediyor, her şey dönüyor ve değişiyor. Göğsümde bir sıkışma, yanımda keskin bir yanma hissi var, ama en kötüsü zihnimin kenarlarında pençelendiğini hissettiğim panik.

Pusu bir anda ortaya çıktı.

Bunun basit bir keşif görevi olması gerekiyordu. Girip çıkacaktık, uzun süredir operasyon alanımızın sınırlarında dolaşan üst düzey bir hedefi takip edecektik. Ama bizim için hazırldılar. Geleceğimizi biliyorlardı. Ve şimdi, bir çatışmanın ortasında kaldık, ekibimizin başa çıkamayacağı kadar büyük bir güçle karşı karşıyayız.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Dakikalar mı? Saatler mi? Fark etmez. McMahon yere düştüğü an, her şey kaosa dönüştü. Mermiyi boynunun yan tarafından aldığını ve o son, ölümcül gümbürtüyle yere düştüğünü gördüm. Çılgılık atacak zamanı bile olmadı.

Hatıralarımdan kurtulmaya çalıştım ama üzerime yapıştı. O ölmüştü. Sahip olduğumuz en iyilerden biriydi.

Odaklanmak için savaşıyorum, yan tarafımdaki yaradan sızan kanı görmezden geliyorum. Ayağa kalkmam gerektiğini biliyorum. Ekibim bana güveniyor. Bana ihtiyaçları var. Ama acı keskin ve sivri ve beni tekrar aşağı çekiyor. Yanağımın iç tarafını ısıriyorum, vücudumu hareket etmeye ve bacaklarımı beni dik tutmaya zorluyorum.

"Donovan!" Bu Morales, sesi kulaklarımdaki çınlamanın sisini kesiyor. "Donovan, konuş benimle dostum!"

Gözlerimi kırıştıtararak görüşümdeki bulanıklığı gidermeye çalışıyorum. Onu yanımda çömelmiş, kelimelere ihtiyaç duymadan her şeyi söyleyen gözlerle bana bakarken görüyorum. Bakışlarında panik var ama bunun için zamanım yok. Zaten çok fazla adam kaybettim. Sıradakinin ben olmasını istemiyorum.

"Hâlâ nefes alıyorum Morales," diye homurdanıyorum, sesim sert ve kuru. Boğazımın içine çakıl taşları sürtünüyormuş gibi geliyor.

Morales cevap verme zahmetine girmiyor. Onun yerine hemen işe koyuluyor, bir travma bandajı çıkarıp yan tarafıma bastırıyor. Basınç soğuk ve ani, irkiliyorum, kendimi uyanık kalmaya zorlamadan önce görüşüm bir saniyeliğine bulanıklaşıyor.

Göğsümdeki gerginliğin daha da arttığını, etrafımı bir mengenenin sardığını hissediyorum. Parmaklarım titriyor ama onları tüfeği tekrar kavramaya zorluyorum. Savaşa geri dönmeliyim. Ama önce ekibi kontrol etmem gerek.

"McMahon..." Sözcükleri çıkarmakta zorlanarak söylüyorum. "O-"

Morales yaramla uğraştığı yerden başını kaldırmadan sessizce, "Gitti," diyor. Sesi alçak, teslim olmuş. "Onu kurtaramadım, Gage. Denedim ama..."

Sessizlikte sözlerinin geri kalanını duyuyorum. Bu iş bitti. McMahon gitti ve onu geri getirmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Midemde bir çukur oluşuyor ve bunun görmezden gelmek için savaştığım yarayla hiçbir ilgisi yok. McMahon ailedendi. İyi bir adam, daha iyi bir denizci. Ve şimdi burada değil.

Kesik kesik bir nefes alıyorum ve kendimi dizlerimin üzerine iterek arkasına sığındığımız aracın yan tarafına tutunuyorum. "Durum nedir?"

Morales bana bakıyor. Gözleri yorgunluktan kararmış ama tereddüt edecek zamanı yok. "Takviye olmadan buradan çıkamayız. İfşa olduk ve düşman çok yakınımızda." Sesi sertleşiyor. "Başka kimseyi kaybetmeden önce buradan defolup gitmeliyiz."

Onunla tartışamam. Görev tersine döndü. Ve ciddi bir destek olmadan bunu başaramayacağız. Ama ben ayrılmak istemiyorum.

McMahon böyle.

Kendimi ayakta durmaya zorluyorum, kendimi sabitlerken dünya biraz dönüyor. Kaburgalarım çığlık atıyor ama şu anda bunu hissetme lüksüm yok. "Çıkarma noktasına geri çekiliyoruz," diye emrediyorum, sesim gergin. "Aramayı ben yapacağım. Çıkıyoruz. Şimdi."

Tartışma yok, ileri geri konuşmak yok. Ekibim ne zaman dinleyeceğini ve ne zaman harekete geçeceğini bilecek kadar çok şey yaşadı. Hızla ilerliyoruz, ağır çalılıkların arasından adımlarımızı geri çekiyoruz, alçakta ve sessiz kalıyoruz. Zihnim saatte bin mil hızla çalışıyor, her şeyi işlemeye, bir sonraki adımın ne olacağını anlamaya çalışıyorum. McMahon gitti. Ben hâlâ buradayım. Hepimiz buradayız ama bu önümüzdeki beş dakika içinde değişebilir.

Çatışma hala arkamızda devam ediyor ve henüz ormandan çıkmadığımızı biliyorum. Ama hareket etmeye devam ediyorum, acıyı bastırıyorum, bir sonraki adıma odaklanıyorum. Çıkış noktası yakın, ama başarabileceğimizden emin değilim. İşler bu şekilde giderken olmaz.

Olay gerçekleştiğinde çıkarma noktasına elli metreden daha az mesafedeydik.

İkinci bir pusu. Düşman bizi bekliyor. Bunca zamandır bizi takip ediyor olmalılar.

Geldiğini görmedim. Tek duyduğum silah sesi, bir saldırı tüfeğinin keskin çatırtısı ve ardından bir şeyin yan tarafıma çarpması. Beni hemen yere düşürmeye yetmiyor ama çarpmanın etkisiyle sendeliyorum ve dengemi yeniden sağlamaya çalışarak tökezlerken tüfeğim ellerimden uçuyor.

Düşünmek için zaman yok. Tepki verecek zaman yok. Yere sertçe çarptım, vücudumda acı alevlendi. Kanın tekrar kabardığını, gömleğime sızdığını hissediyorum ama bunun için endişelenecek zamanım yok.

Bağırışlar duyuyorum ama her şey boğuk, sanki suyun altındaymışım gibi. Morales'in bana doğru ilerlediğini görüyorum, yüzü aceleyle bulanıklaşıyor ama odaklanamıyorum. Acı artık çok ağır basıyor ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum.

Ellerin beni çektiğini hissediyorum, beni güvenliğe geri sürüklemeye çalışıyorlar ama dünya elimden kayıp gidiyor.

Henüz değil.

Kendimi bilinçli olmaya, anda kalmaya zorluyorum. Adamlarımın Be

n. *Kızımın bana ihtiyacı var.*

Eller omuzlarımda, beni geri çekiyorlar ve Yakındaki bir aracın korumasında. Morales ekibin geri kalanına tahliye noktasına gitmeleri için bağılıyor ama sözlerini zar zor anlayabiliyorum.

Ona bakıyorum ve konuşmaya çalışıyorum. Ama yanımdaki yakıcı acı nefesimi keserken ağızımdan çıkan tek şey bir inilti oluyor.

Morales, "Buradan çıkacağız, Gage," diye söz veriyor ve yalan söylemediğini biliyorum. Ama başarabileceğimden emin değilim. "Yakında çocuğunu göreceksin."

Şimdilik hayattayım. Ama ne kadar süre hayatta kalacağımdan emin değilim.

ÜSSE GERİ DÖNDÜM ama vücudum kıyma makinesinden geçmiş gibi hissediyor. Sağlık görevlileri bana pansuman yapıyor ama ben sadece yarım yamalak dinliyorum. McMahon'un ölümünün acısını hala hissedebiliyorum, kaybın yükü göğsümde ağır bir şekilde asılı duruyor. Yan tarafımdaki kurşun yarasını hissedebiliyorum ama iyileşeceğini biliyorum. Acı azalacak. Ama Zach gitti ve onu asla geri alamayacağım.

Ale'yi aramam gerek. Onun sesini duymaya. Tanıdık, gerçek bir şeye ihtiyacım var. Zoe'nin küçük homurtularının ve Alejandra'nın sıcak gülümsemesinin beni bu sisten çekip çıkarmasına ihtiyacım var. Ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Tüm bunları nasıl açıklayacağımdan emin değilim.

"Hey, Doktor," ve Murphy kafasını kaldırdı. "Hâlâ River City'de miyiz? Evi aramam lazım."

Başını sallıyor ve ben de telefonumu çıkarıp onun numarasını tuşluyorum, ellerim hâlâ titriyor, ekran çaldıkça titriyor. Bekliyorum ve gerilim artıyor, her saniye sonsuzluk gibi geliyor.

Sonunda sesi sessizliği bozuyor.

"Gage?" Sesi yumuşak, endişeli, sanki yeni uyanmış gibi. Hattaki parazitten bile içindeki sıcaklığı duyabiliyorum. Kafamın içindeki kaosu kesiyor. "Neler oluyor? İyi misin?"

"Hayattayım," diye mırıldanıyorum ve tek söyleyebildiğim bu. Gerisi çok zor. Çok karmaşık.

Duraklıyor ve nefesindeki rahatlamayı duyabiliyorum. "Tanrı'ya şükür."

Bir an için gözlerimi kapatıyorum, sadece sesinin boşluğu doldurmasına izin veriyorum. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım. Zoe ile birlikte olduğu için. Ama bu duygularla, göğsümdeki kurşun yarasından daha ağır olan bu basınçla ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.

"Adamlarımdan birini kaybettim," diyorum, sesim kısık. "O öldü, Ale. Onu kurtaramadım."

Diğer uçta sessizlik var. Uzun, ağır bir sessizlik. "Çok üzgünüm, Gage. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Boğazımdaki gerginliği bastırmaya çalışarak yutkunuyorum. "Söyleyecek bir şey yok. Bu bir savaş. Bunun için imza attık."

Ama bunu söylerken bile inanmıyorum. Bu acıyı dindirmiyor. Kaybı kolaylaştırmıyor. Ve oraya gittiğim her gün geri dönememe riskiyle karşı karşıya olduğum gerçeğini değiştirmiyor.

"Ben sadece... Sadece güvende olmana ihtiyacım var," diyor Alejandra, sesi küçük ve savunmasız. "Lütfen. Zoe için."

Zoe için. O an bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Bunu atlatacak güce ve kararlılığa sahibim. Bunu yapmak zorundayım. Onu tekrar görmeliyim. Geri dönmeliyim.

"Dikkatli olacağım," diye söz veriyorum, bunu garanti edemesem de. "Yakında döneceğim."

Hat sessiz, tek ses kendi nefes alışverişim, ama onun enerjisi durgunlukta hissediliyor. Adrenalinden mi yoksa korkudan mı bilmiyorum ama içimde bir şeyler değişiyor. Onun Zoe'yi kucağında tuttuğu, hayatımızın -hayatımın- büyük bir parçası haline geldiği düşüncesi içime yerleşiyor.

Ona aşık oluyorum ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Elimdeki telefona bakarak telefonu kapatıyorum. Ekip bekliyor.

Ama arkamı döndüğümde bile geride bıraktıklarımın düşüncesinden kurtulamıyorum.

Ve neye geri dönmeyebileceğimi.

DOKUZ

ALEJANDRA

Aileler denizinde duruyorum ve etrafımdaki herkese uymadığım için kendimi çok yabancı hissediyorum. Üssün havası beklenti, korku ve heyecanın karışımıyla çatırdıyor. Sessiz konuşmalar, gergin kahkahalar ve ara sıra gözyaşı patlamaları ortamı dolduruyor. Bu görev boka sarmıştı ve Gage eve dönüyordu. Diğer birlik üyelerinin aileleri burada sevgililerini karşılamak için bekliyorlar. Ben de buradayım. Ama bir eş olarak değil, bir kız arkadaş olarak değil - sadece dadı olarak, o yokken çocuğuna bakan kadın olarak.

Ama bu ondan daha fazlası gibi geliyor.

Çok daha fazlası.

Zoe'yi göğsümdeki taşıyıcıya yerleştiriyorum, rahat ettiğinden emin olmak için kayışları ayarlıyorum. Mışıl mışıl uyuyor, minik bedeni bana yaslanmış, nefesi yumuşak ve sabit. Çok huzurlu görünüyor, etrafındaki dünyanın farkında değil, ama benim için her şeyin baskısı bunaltıcı.

Gözlerimi otobüsten ayırmıyor, önümüzde yavaşlayarak durmasını izliyorum. Tam teçhizatlı askerler inmeye başlıyor, yüzleri yorgun ama tanıdık. Motorun sıcaklığı kalabalığın içinde hissediliyor ve ülkeleri için savaşmış ve kanlarını akıtmış askerler teker teker araçtan iniyor.

Gage'in de aralarında olduğu gerçeğine çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. Haftalardır kayıptı. Tanrı bilir neler yaşadı ve bunun onu nasıl değiştirdiğini bilmiyorum. En zor kısmı da bu.

Bilmemek.

Yüzleri tarıyorum, kalbim göğsümde çırpınıyor, endişe ve umut karışımı bir duygu beni pençeliyor. Diğer adamların hiçbirini tanımıyorum, neden tanıyayım ki? Gage'in beni insanlarla tanıştırma ihtiyacı hissedeceği kadar önemli biri değilim.

Sonra onu gördüm.

Gage grubun arkasına yakın, diğerlerinden daha yavaş hareket ediyor. Her zamanki kendinden emin adımlarının yerini daha belirsiz, daha... yükü ağır bir şey almış. Yüzü asık, gözleri gölgeli ve bir sıhhiyecî tarafından otobüsün merdivenlerinden indirildiğini fark etmem bir anımı alıyor.

Onu izlerken bir an nefes alamıyorum; hafifçe topallıyor, yüzünü buruşturuyor. Adımlarında hafif bir sendeleme var ve zihnim bu görüntüyü anlamaya çalışırken hızla çalışıyor. Ona koşmak istiyorum ama ayaklarım donuyor, ellerim Zoe'yi biraz fazla sıkı kavıyor, sanki elimden kayıp giden bir şeye tutunuyormuşum gibi.

Midem ani bir korku dalgasıyla çalkalanıyor.

Yaralı olduğunu görebiliyorum.

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken boğazım daralıyor, bir korku yumağı oraya yerleşiyor, ama gerçek şu ki, dehşete düşüyorum. Gittiğinden beri geçen haftalarda bu anı zihnimde yüzlerce kez canlandırmış, her seferinde farklı bir sonuç hayal etmişim ama hiçbirini beni içimi burkan gerçekliğe hazırlamamıştı. Altımdaki zeminin çökeceğini hissedeceğimi hiç düşünmemiştim.

Gage başını kaldırıp kalabalığı tarıyor ve sonra bir anlığına gözleri benimkilerle buluşuyor. Yüzünün yumuşadığını, duruşunun değiştiğini, sanki beni görünce rahatladığını hayal ettiğimi sanıyorum. Ama sonra elini ona yardım eden denizciden kurtarıyor ve bana doğru tökezleyerek, bir amaç uğruna hareket ediyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesim kesiliyor ve dünyadaki diğer her şey kayboluyor. Kalabalığın gürültüsü, ayak sesleri... Ben ona odaklanırken hepsi arka plandaki gürültüler haline geliyor. Bakışları Zoe'ye kayıyor ve yüzündeki bir şey değişiyor.

"Hey, sen," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve sert, sanki günlerdir konuşmamış gibi. Elini uzatıyor, önce Zoe'yi tutmasını bekliyorum ama onun yerine elini hafifçe yanağıma koyuyor, dokunuşu sıcak ve şaşırtıcı derecede şefkatli.

Bu jestin samimiyetine şaşırarak nefes alıyorum. Bana bakışında bir şey var - nasıl yorumlayacağımı bilmediğim bir şey. Bir an için ne diyeceğimi bilemedim. Buradayım, onun elini tutuyorum.

kızı, onun dünyasını elinde tutuyor ve ben *tüm bunların içindeki yerimi bilmediğimi* fark ediyorum.

"İyi olmana sevindim," diyorum usulca, kelimeler beklediğimden daha kolay çıkıyor, ama kalbim hâlâ göğsümde çarpıyor. Daha fazlasını söylemek istiyorum, ona ulaşmak istiyorum ama boğazımda bir şeyler düğümleniyor, tam olarak işleyemediğim duygularla karışıyor. Sakin kalmak zorundayım.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor ama yüzü başka bir şey anlatıyor. Gözleri beni kısa bir süre tarıyor, normalden daha uzun süre kalıyor. "O nasıl?"

"Mükemmel. Gerçekten de gezegendeki en iyi bebek," diyorum ona, Zoe'yi göğsümde kaydırarak, bebeğin sıcaklığını üzerimde hissederek. "Çok hızlı büyüyor. Göz açıp kapayınca kadar yürüyecek."

Gage kıkırdıyor ama sanki zorlanmış gibi gergin bir ses. "Evet, çok şey kaçırdım, değil mi?"

Dudağımı ısırarak başımı sallıyorum. "Çok şey."

İç çekiyor, ensesini ovuşturuyor. "İyileşene kadar bir süre evde olacağım. Sen de dinlenirsin."

Onu rahatlatmak için elimi uzatmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. O sadece çocuğumun babası değil, hayır, hiç tahmin etmediğim şekilde değer verdiğim bir adam. Ama o çizgiyi geçemem. Şimdi olmaz. Onunla bu haldeyken olmaz. Küçük bir adım geri atıyorum, aramıza daha fazla mesafe koyuyorum, işleri profesyonel tutmaya çalışıyorum - sadece bir an için.

Gage havadaki değişimi fark etmiş gibi görünüyor. Bakışlarını Zoe'ye indiriyor, gözlerindeki yumuşaklık geri geliyor. Sonra yarasına dikkat ederek yavaşça eğiliyor ve Zoe'nin alnına bir öpücük konduruyor. O kadar şefkatli ki nefesim boğazımda düğümleniyor. Sanırım *aşk böyle bir şey*.

Ve kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum.

O yavaşça geri çekiyor, gözleri karanlık söylenmemiş bir şey ile.

Minnettarlıktan öte bir şey. Zorunluluktan öte bir şey.

Ve sonra, sanki içgüdüselmiş gibi, eli benimkine uzanıyor, sanki suları test ediyormuş gibi parmaklarımı hafifçe okşuyor. Hiçbir şey söylemiyor ama elinin ağırlığını hissedebiliyorum, sabit ve sıcak. İçime ani bir sıcaklık yayılıyor ve neredeyse elimi çekeceğim ama çekmiyorum. Çekmiyorum.

Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, içlerinde bir şeyin titreşimi var, adını koyamadığım bir şey, ama aramızdaki boşluğun küçüldüğünü hissettiriyor, bizi açıklayamadığım bir şekilde yakınlaştırıyor.

"Seni eve götürmeliyiz," diyorum, sesim biraz titreyerek. Geri çekilip bekleyen arabaya doğru ilerliyorum, Zoe'yi hâlâ sıkıca tutuyorum. "Ben seninle ilgilenirim."

Sen, Gage. Her şey yoluna girecek."

Onunla ilgilenmenin benim işim olmadığını biliyorum. Ama ben sadece Zoe'yi önemsemiyorum. Onun iyiliğini de önemsiyorum. Birliğindeki erkeklerden ve onların sevgililerinden çok sayıda bakış alıyoruz ve düşündüklerini ancak hayal edebiliyorum.

"Gitmeye hazır mısın?" Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve yeşil gözleri benimkilere dikiliyor. Eşyaları yüzünden getirmemi söylediği kamyonetini işaret ediyorum.

İtiraz etmiyor. Bunun yerine, her zamankinden daha yavaş hareket ederek beni birkaç adım geriden takip ediyor. Yaralı, evet, ama yüzünde fiziksel acıdan daha fazlası var. Görmezden gelinmesi zor bir ağırlık var. Orada ona ne olduğunu bilmiyorum ama onu değiştiren bir şey olduğunu biliyorum.

Ertesi gün zor geçer. Gage evde, iyileşiyor ama yaraları sadece fiziksel değil. Bunu uykuya dala mamasından, dikkatini vermediğinde ellerini sıkmasından ve gözlerinin hep uzaklarda bir yerdeymiş gibi bakmasından anlayabiliyorum. Ama bunun hakkında konuşmuyor. Arkadaşı hakkında konuşmuyor. Görev hakkında konuşmuyor.

Bunun yerine, onunla ilgilenmeme izin veriyor ve bu garip hissettiriyor. Beklediğimden daha samimi hissettiriyor. Zoe'ye bakmak için çok çabalıyor ama çoğunlukla o yataktayken ya da kanepedeyken Zoe'yi ona ben getiriyorum.

Yataktan kalkmasına ilk kez yardım ettiğimde vücudundaki gerginliği, hareketlerindeki sertliği hissedebiliyorum. Nazik ve dikkatli davranıyorum, bana doğru eğilirken vücudunu destekliyorum. Benden daha uzun, vücudu daha geniş, ama ona yardım etmeme izin veriyor ve bu göğsümde bir şeylerin bükülmesine neden oluyor. Orada daha önce hiçbir erkekte görmediğim bir kırılma var.

Gage her zaman kontrolü elinde tutan kişi olmuştur. Her zaman emir veren kişi olmuştur. Ama şimdi benden bir şey isteyen o. Ve bu beklediğimden daha zor.

"Bunu yapabilirim," diye homurdanıyor ama sesinde gerçek bir inanç yok. Tartışmıyor, sadece gururunu sağlam tutmaya çalışıyor.

Ben bir şey söylemem. Söylememe gerek yok. Onun yerine, oturmasına yardım edebileceğim kanepeye doğru yönlendiriyorum. Onu oturtuyorum, sonra da onun için hazırladığım yemeği hazırlamaya başlıyorum. Rahatsız olduğunu biliyorum ama kendini toparlamak için gösterdiği çabayı görebiliyorum.

Servis erkekleri *maçoluk* saçmalıklarıyla besliyor ve ben bunu ilk elden Gage'de görüyorum. Bunu benimle yapmak zorunda değil. Bunu yapmayacağım.

Yardıma ihtiyacı olduğu için onu yargılamak. Bu lke için hayatını riske atıyor ve eğer savunmasız olması gerekiyorsa, o zaman kendini yeterince güvende hissetmeli. Özellikle de kendi evinde, kapalı kapılar ardında. Sadece üçümüzün olduğu yerde.

Elimde bir tepsi yemekle döndüğümde pencereden dışarı bakıyordu, aklı başka yerdeydi. Yanına oturdum, tepsiyi sehpayı bıraktım. Zoe kanepenin yanındaki oyun parkında, onu izleyebileceği kadar yakın bir yerde.

"Yemek yemelisin," diyorum ona, sesim nazık ama kararlı. Bana bakmıyor ama başını sallıyor, bakışları uzakta bir yere sabitlenmiş.

Bir elimi omzuna koyuyorum, parmaklarım hafifçe teninde geziniyor. "Sorun yok, Gage. İyiyymişsin gibi davranmana gerek yok."

Uzun bir süre cevap vermedi. Sonra yavaşça yüzünü bana döndü. Gözleri karanlık, tam olarak çıkaramadığım bir şeyle gölgelenmiş, ama onu rahatsız edenin sadece fiziksel acı olmadığını biliyorum.

"İyi değilim," diye sessizce itiraf ediyor. "Ama deniyorum Ale. Eskiden olduğum kişiye dönmeye çalışıyorum. Zoe'nin olmamı istediği kişiye."

"Biliyorum," diyorum usulca. "Ve ben buradayım. *Senin* için ve Zoe için. Sen iyileşirken yükünün bir kısmını almama izin ver."

İlk kez bana gerçekten baktığını, gözlerinin yüzümde gezindiğini gördüm. Bakıcıdan daha fazlası. Sadece dadı değil. Ama ben. Ve gözlerinde bir şeyler değişti. Söylenmemiş bir şey, sanki ikimiz de nasıl başa çıkacağımızı bilmediğimiz bir şeyin kıyısında duruyormuşuz gibi.

"Benim için mi?" Nefesinin altında mırıldanıyor. "Hiç kimse benim için burada olmadı."

Bu sözler, içimde büyüyen duyguların değişip gerçeğe dönüşmesi için gereken tek şey. Sadece Zoe için burada değilim. Gage için de buradayım.

Boku yedim.

ON GAGE

Banyo kapısına bakıyorum, soğuk porselen hareketsizliğimle alay ediyor gibi görünüyor, kalkmak, hareket etmek, burada yatalak gibi yatmaktan başka bir şey yapmak için kendimi zorluyorum. Ama bedenimi her hareket ettirmeye çalıştığımda, kaburgalarım doğru yakıcı bir ağrı saplanıyor, aldığım yaraları acımasızca hatırlatıyor. Fiziksel ve zihinsel olarak kırılmış gibi hissetmekten çok yoruldum. Duş almam lazım. *Tekrar normal hissetmek için.* Ama şu anda bile, etrafımdaki her şey sessizken, o banyoya girersem bir şeylerin değişeceği hissinden kurtulamıyorum. Ale ile aramda bir şeyler değişecek ve ben buna hazır mıyım bilmiyorum.

Aramızda büyüyen gerilimi kabul etmeye hazır mıyız? Ellerimiz birbirine değdiğinde çıkan kıvılcımlar ve benim biraz daha oyalanmam.

Bana verdiği sünger banyoları artık yeterli değil. *Hiçbir zaman yeterli olmadı.* Ama güvenli seçenek onlar. Profesyonelce. Yakınımda duruyor ve temiz olduğumdan emin oluyor ama samimiyet yok. Çizgileri aşmak yok. Duş ise bambaşka bir hikaye. Günlerdir ondan kaçıyorum. Görevden döndüğümünden beri, otobüsten indiğim ve her şey yolundaymış gibi davranmaya çalıştığım günden beri kaçıyorum. Hâlâ da değilken.

Ama şimdi sorun da bu. Ben iyi değilim.

Yatakta yatıyorum, çarşaflar belime kadar çekilmiş, vücudum hareketsizlikten kaskatı kesilmiş, kaslarım hareketsizlikten ağrıyor. Uzanıp komodinin üzerindeki su şişesini kontrol ediyorum. Neredeyse boştu.

Sikeyim böyle işi! Burada öylece yatmaya devam edemem. Kendime gelmeli ve yapılması gerekeni yapmalıyım.

Kendimi hazırlayarak bir nefes daha alıyorum ama sonra yatak odasının kapısının açıldığını duyuyorum.

"Ale," diye mırıldanıyorum, ona bakma zahmetine bile girmeden.

"Gage," diyor, sesi yumuşak ve bilgili ve bu sesle ilgili bir şey içime işliyor. "Hâlâ banyoya mı bakıyorsun?"

Sözlerinin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissediyorum ve neden bahsettiğini çok iyi anlıyorum. O da biliyor. Beni izliyordu, nihayet harekete geçmemi, günlerdir kaçındığım adımı atmamı bekliyordu. Aptal değilim, ondan bir şey saklayamam. O bunun için fazla zeki.

"Sadece... düşünüyordum," diye mırıldanıyorum, boğazım düğümleniyor. Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıyorum. Sanki düş almak kadar basit bir şeyden korkmuyormuşum gibi. Ama tam olarak öyle. Beni rahatsız eden düş değil. Beni böyle görmesi fikri.

Yeni bir seviyede onun yardımına ihtiyacım olması.

Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. O burada, lanet olsun, haftalardır burada, ama bana her yaklaştığında, elini kolumda her hissettiğimde veya sesini kulağımda her duyduğumda, vücudum yüksek alarmda gibi. *Bana çok yakın ve ben o çizgiyi aşmaktan korkuyorum.* Onu daha fazla içime alırsam neler olabileceğinden.

Ale sessizce iç çekiyor ve ses bir şeyle dolu... ama ne olduğunu bilmiyorum. Hiç tereddüt etmeden odaya giriyor, sanki ona ihtiyacım olduğunu biliyor, ben bunu kendime itiraf etmesem bile.

Çünkü sen bir korkaksın,

Gage. Söyle ona.

"Pekâlâ," diyor, ses tonu sabırlı ama kararlı. "Düş alman gerek, Gage. Bütün gün yatakta kalırsan iyileşemezsin. Sana yardım etmeme izin ver."

Sözleri beni beklediğimden daha sert vurdu. "Bana yardım etmek mi?" Başımı yavaşça ona doğru çevirip yüz ifadesini ölçmeye çalışarak soruyorum. Alay yok, şaka yok; sadece sakın, tereddütsüz bir kesinlik var.

Ciddiydi.

Diğer her şeyde bana yardım ediyordu: yemeklerde, ilaçlarda, buz torbalarında ve sünger banyolarında. Zoe ile. Ama bu farklı hissettiriyor. Bu daha samimi hissettiriyor. Daha gerçek. Ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda sabit duruyor ve göğsümde tuhaf bir sıcaklığın filizlendiğini hissediyorum. "Evet, sana yardım edeceğim," diye tekrarlıyor usulca, sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Kendine iyi bakmazsan iyileşemezsin. Bu da yararı temiz tutmak anlamına geliyor." Çarşafa uzanıyor ve ben de eteğini tutuyorum. Üzerimde basketbol şortu olduğunu biliyorum ama yine de.

Reddetmek istiyorum ama gerçek şu ki çok yorgunum. Bir gün daha hiçbir şey yapmama düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor. Ama bundan daha fazlası var. Eve geldiğimden beri her günümü ondan kaçarak geçirdiğim gerçeği.

Bana hissettirdiklerinden kaçarak.

Orada durmuş, karar vermemi bekliyormuş gibi beni izliyor. Sertçe yutkunuyorum, göğsümde bir gerilim oluşuyor. Günlerdir onun dokunuşundan kaçınmaya çalışıyordum ama işte tam karşımda duruyor, kollarını kavuşturmuş, gözleri yumuşak ama tereddütsüz.

"Kendim yapabilirim," diye tekrar deniyorum, ama sesim ilk söylediğimdeki inandırıcılıktan yoksun.

"Gage," diyor, sesi alçak, ama şimdi içinde bir eğlence kenarı var. İç çekerken burun kemiğini sıkıyor. "Bensiz zar zor hareket edebiliyorsun. Bu kadar inatçı olmayı bırak. Gel hadi."

Tereddüt ediyorum, ama ses tonunda bir şey var - tartışamayacağım bir şey. Odadaki varlığı bana düşündüğüm kadar kırık olmadığımı hissettiriyor. Bunu açıklayamıyorum ama o yanımdayken kendimi sadece yaralanmış, cehennemi yaşamış bir adam gibi hissetmiyorum. Belki bunu atlatabilirim gibi hissediyorum.

Belki bana yardım etmesine izin verirsem.

Kendimi yukarı itmeye çalışıyorum ama acı yine kaburgalarımın vuruyor, keskin ve hızlı. Ağzımdan çıkan homurtuyu gizleyemeyerek içimden küfrediyorum. Ale hemen öne çıkıyor, elini omzuma koyup beni sabitliyor.

"Sakin ol," diyor, sesi şimdi daha yumuşak. Eğiliyor, nefesi kulağımı ısıtıyor. "Seni yakaladım."

Neden bilmiyorum ama bu cümle - "*Seni tuttum*"- beni bir yük treni gibi *çarptırıyor*. Bunu söyleme şekli. *Sanki gerçekten ciddiymiş gibi*. Sadece işi kızıma bakmak olduğu için burada değil. Ale burada çünkü gerçekten önemsiyor ve bu her şeyi değiştiriyor.

Başımı sallıyorum, beni yönlendirmesine izin veriyorum. İstedğim için değil, başka seçeneğim olmadığını bildiğim için. Ale haklı. Yardıma ihtiyacım var. Bunu tek başıma yapamam.

Beni banyoya götürüyor, aramızdaki mesafe binlerce mil gibi geliyor, ama bu artık geçmeye istekli olduğum bir mesafe. Hareket ederken elini belimde hissediyorum, beni sabitliyor. O burada. Hiçbir yere gitmiyor.

Ne kadar yabancı bir his.

Yatak odasının sıcaklığına kıyasla banyo soğuk geliyor ama bir şey söylemiyorum. Makyaj masasının kenarına oturmama yardım ediyor, serin mermer tenime değiyor ve kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissediyorum.

Alejandra önümde duruyor, elleri gömleğimi çıkarmak için nazikçe hareket ediyor, parmakları hafifçe tenime değiyor. Bu dokunuş daha önce bana yaptıklarına hiç benzemiyor. Bu farklı. Sanki beni görüyor -sadece bir askeri değil, sadece cehennemî yaşamış bir adamı değil, yardıma ihtiyacı olan bir adamı. Kırılmış ve kimseyi içine nasıl alacağını bilmeyen adamı.

Dokunuşu dikkatli, neredeyse tereddütlü, ama göğsümün sıkışmasına neden olan bir yumuşaklık var. Sadece benimle ilgilenmiyor. Daha fazlasını yapıyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum, sesim kısık, bununla ne demek istediğimden emin olmasam da. Duştan mı yoksa onun burada benimle olmasından mı bahsediyorum bilmiyorum. Her iki durumda da, bu çok fazla. Hissetmeyi beklediğimden çok daha fazlası.

Bakışlarımla buluşuyor, gözleri sabit. "Bunu *istediğim* için yapıyorum," diyor, sesi sessiz ama kararlı. "Seninle ilgilenmeme izin ver, Gage. *Lütfen.*"

Sözleri yavaş bir yanık gibi içime işliyor ve göğsümde bir sıcaklık yayıyor. Bunu açıklayamam ama onun burada olması ve bana hiç kimsenin yapmadığı şekilde yardım etmesinde bir şeyler var. Bu da ona ne kadar güvendiğimi fark etmemi sağlıyor.

Onu kendimden uzak tutuyordum, ama şimdi... şimdi yapabileceğimden emin değilim.

Beni boxer külotumla bırakarak ayağa kalkıyor, suyu açıyor, fayansa çarpan suyun sesi aramızdaki sessizliği dolduruyor. Bana dönüp baktığında bakışlarında bir yumuşaklık, daha önce görmediğim bir sıcaklık var. Ve eve geldiğimden beri ilk kez dünyanın yükünü omuzlarımda taşıyormuşum gibi hissetmiyorum.

O burada ve ben yalnız değilim.

Derin bir nefes alıp yavaşça başımı sallıyorum. "Tamam. Bana yardım et," kelimeleri tatlı bir rahatlama sağlıyor.

Sözcükler ağızımdan daha yeni çıkmıştı ki, bir sonraki adımda bana rehberlik etmeye hazır bir şekilde tekrar yanımda belirdi. Yumuşak elleri iç çamaşırımın kemerini çekiştiriyor ve ben derin bir nefes alıyorum.

Uzanıp çenesini kavıyorum ve gözleri benimkilerde kalabilsin diye yukarı kaldırıyorum. Bu çizgiyi aşabilir ama şu anda umursamayacak kadar yorgunum. "Bu muhteşem kahverengi gözlerini burada tut. Çünkü eğer sikime bakarsan, bundan sonra olacıklardan ben sorumlu tutulamam."

Ale'nin dudağı titriyor ve nefes alırken çıkardığı tatlı ses duygularıyla savaşıp, kanımın ısınmasına ve doğrudan sikime yönelmeme neden oluyor. Gözleri şaşkınlık ve eğlence karışımı bir ifadeyle parlıyor ama geri çekilmiyor. Onun yerine hafifçe başını sallıyor, bakışları benimkilere kilitleniyor. Dudaklarında bir gülümsemenin ipucunu görebiliyorum ve bu vücuduma bir elektrik kıvılcımı gönderiyor.

İç çamaşırımı çıkarmak için çalışmaya devam ediyor; parmakları tenime sürtünüyor ve omurgamdan aşağı elektrik sarsıntıları gönderiyor. Dokunuşunun ve beni nazikçe ele alışının son derece farkındayım. Bu çok samimi. Boxer külotum sikimin başına takılınca yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Yüzünü izliyorum, herhangi bir tereddüt ya da rahatsızlık belirtisi arıyorum. Ama tek gördüğüm odaklanma ve kararlılık. Bana yardım etmeye niyetli ama onu ele veren gözleri. Benim hissettiklerimle aynı duygularla yanıyor. Kemerini ayarlamak için aşağı bakmaya çalışıyor ama ben çenesini sıkıca kavıyorum.

"Yapma, Ale." Dişlerimi sıkarak söylüyorum, bir parça akıl sağlığımla dayandığımı biliyorum. İyileşsin ya da iyileşmesin, elime fırsat geçse, ona sahip olmak için bu dikişleri hemen patlatırım.

Ama

yapamayız.

Tanrım,

istiyorum.

Kumaş bacaklarımdan aşağı kayarken, serin havanın tenime değdiğini hissediyorum. Onları yere düşürmeye çalışırken bile gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sanki bana bakmaya devam etmek, bakışlarımızı bu yoğun anda kilitli tutmak için kendine meydan okuyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor ve aramızdaki gerilimin arttığını hissedebiliyorum. Bu sadece soyunmanın fiziksel eylemiyle ilgili değil, bununla birlikte gelen duygusal yakınlıkla da ilgili. Burada keşfedilmemiş bir bölgeye giriyoruz ve ikimizin de bundan sonra olacıklara hazır olup olmadığımızdan emin değilim.

Ama şimdilik kendimi onun gözlerinde kaybolmaya bırakıyorum. Etrafımızdaki dünya eriyip gidiyor, sadece ikimiz burada, tüm bu ham savunmasızlığımızla asılı kalıyoruz.

"Tamam mı?" diye fısıldıyor usulca, nihayet üzerimdeki her şeyi çıkarmayı bitirdiğinde.

Benim cevabım da ancak duyulabilir bir fısıltının üzerine çıkıyor: "Evet." Fısıltı dudaklarımı terk ettiğinde, etrafımızdaki havanın yoğunlaştığını hissedebiliyorum. Aramızdaki gerilim aşikâr ve aramızda büyüyen çekimin etrafında dans etmeye daha ne kadar devam edebileceğimizden emin değilim.

Bir adım geri çekilirken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, bakışları orada çıplak ve savunmasız bir şekilde durduğumu görüyor. Bana bakarken tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum, gözleri kalbimi yerinden oynatacak bir yoğunlukla yanıyor.

Bir an için öylece duruyoruz, zamanın içinde donup kalmışız. Tek ses klimanın sessiz uğultusu, fayans zemine vuran su sesi ve o yer değiştirirken giysilerinin çıkardığı yumuşak hışırtı. Kot pantolonu yere kayıyor ve ten rengi bikini iç çamaşırı ve krem rengi atletle orada duruyor.

Hay sikeyim.

Bana güç ver, çünkü kıvrımları uğruna ölünecek gibi. Karnının yumuşaklığının ipucunu görüyorum ve neden beynim doğrudan bir bebekle yuvarlak nasıl görüneceğine gidiyor? Benim bebeğim.

Oha, kapa çeneni, Gage. Kötü bir karar yüzünden yan odada uyuyan yeni doğmuş bir kızın var. Böyle şeyler düşünemezsin.

Ama düşünüyorum ve bu da sikimi yumuşak tutmaya konsantre olmamı zorlaştırıyor.

Sonra göz temasını kesmeden uzandı ve nazikçe elimi tuttu. Dokunuşu vücudumda kıvılcımların uçuşmasına neden oluyor ve kendimi onun dokunuşuna doğru eğilmiş hissediyorum.

"Hadi seni temizleyelim," diyor yumuşak bir sesle, sesi fısıltının biraz üzerinde.

Beni duşa doğru götürürken, otomatik pilotta yürüyormuşum gibi hissediyorum. Zihnim her şeyle çalkalanıyor ama bedenim kendi kendine hareket ediyor gibi görünüyor.

Birlikte duşa girdiğimizde ılık su etrafımızda çağlıyor. Bir ritmi bile kaçırmıyor, uzanıp beni nazikçe yıkıyor, onun

Elleri kalbimi sızlatan bir şefkatle tenimin üzerinde geziniyor.

Kaslarımdaki düğümleri çözerken gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Böyle dokunulmak ve bana gerçekten yardım etmek istiyor gibi görünen biri tarafından ilgilenilmek cennet gibi hissettiriyor. Daha önce hiçbir kadından böyle bir şefkat görmemiştim ve bu beni çok etkiliyor. Kendimi durduramadan gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve gözyaşlarımın aktığını hissediyorum.

"Gage?" Sesindeki endişe gözlerimi açıp ona bakmamı sağlıyor. "Seni incitiyor muyum?"

"Hayır," diye boğuluyorum. "Lütfen-" Bir nefes çekiyorum.

Başını sallayıp devam ediyor ve ben her şeyi hissetmek için kendime izin veriyorum. Zoe, McMahon. Vurulmak.

Hepsini.

Ağladığım için ya da duşta yanımdayken tam bir karmaşaya dönüştüğüm için beni yargılamıyor.

Ale sadece burada.

Suyun altında öylece duruyoruz ve ben yeniden kendim gibi hissetmeye başlıyorum. Gerginlik bedenimden sızıyor, yerini haftalardır hissetmediğim bir sakinlik ve rahatlama duygusu alıyor.

Ama kendimi daha rahat hissederken bile bunun sadece bir başlangıç olduğunu biliyorum. Önümüzde hala çok fazla belirsizlik, aramızda neler olup bittiğine ve bunun nereye varabileceğine dair cevaplanmamış çok fazla soru var.

Yine de şimdilik bunların bir önemi yok çünkü şu anda tek ihtiyacım olan şey o.

Onunla ilgili bir şey beni hayatım boyunca hissetmediğim kadar canlı hissettiriyor. Ondan önce ölü değildim ama gerçekten yaşıyor da değildim. Kalbi atan bir kabuk gibiydim ve Zoe geldiğinde bile kaybolmuştum. Sefaletin, varoluşsal bir uyuşukluğun içinde sıkışıp kalmıştım.

Ale beni buluyor.

İçime yeni bir hayat üflüyor, sefaleti parçalıyor ve yerine derin bir varoluş hissi koyuyor.

Onunlayken artık sadece var olmuyorum.

ON BİR ALEJANDRA

Bu kötü, Ale, gerçekten çok kötü. Cidden dadılığını yaptığın çocuğun babasına aşık olamazsın.

Benim neyim var böyle?

Bu işe ihtiyacım var. Bunu duygularla karmaşık hale getirmeyi bana bırak. Gerçi duygulara kapılan sadece ben değilim. Gage de bir şeyler hissediyor ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Sadece bir aydır buradayım ve bu küçük kızı sadece onu doğuran benmişim gibi sevmekle kalmıyorum, aynı zamanda babasına her baktığımda kalbim patlamak istiyor. İçimden pek çok duygu geçiyor.

İlgi, takdir, istek-hem de çok fazla istek.

İyileşmesine yardımcı olmak, en hafif tabiriyle bir iniş çıkış treni oldu. Sanki birbiriyle çelişen arzular ve sorumluluklardan oluşan bir kasırgaya yakalanmış gibiyim. Bir yandan Gage ve kızının yanında olup bu zor zamanlarında onlara destek olmak istiyorum. Ama diğer yandan, ona karşı hissettiğim artan çekimi de inkâr edemiyorum - içimde onun için filizlenen bu derin sızıyı.

Sadece onun için.

Bu sadece fiziksel bir çekim değil. Daha derin bir şey var, yüzeysel olanın ötesine geçen bir şey. Belki de dikkat etmediğimi düşündüğünde bana bakma şekli ya da bana açılma şekli. Bu anlar bana her şeyi sorgulattırıyor, aramızda daha fazlası olup olamayacağını merak ettiriyor.

Bu işi kaybetme riskini göze alamam. Bu fırsat, onlar için sağlayabileceğim finansal istikrarla kardeşlerimin hayatında büyük bir fark yaratabilir. Sadece bu da değil, bize bağlı olan, istikrara ve sevgiye ihtiyacı olan masum küçük bir kız var. Arzularımızın bunu tehlikeye atmasına izin veremeyiz. Şehvet sürdürülebilir bir ilişki yaratmaz ve bu duyguların hepsi bu, değil mi?

Kalbimi ona doğru çeken şeyin sadece şehvet olduğuna inanmak istiyorum. Ama onu kızına sarılırken ve şefkat gösterirken görmek içimde kelebekler uçuşmasına neden oluyor. Ya da o bir saha operasyonundayken bana kendime iyi baktığımdan emin olup olmadığını sorduğunda... Bunun sadece şehvet olmadığını biliyorum.

Bu yüzden elimden gelen en iyi dadı olmaya, sevgimi ve ilgimi bu değerli çocuğa akıtmaya devam edeceğim. Kendi istek ve arzularımı bir kenara itip kendime sınırların ve profesyonelliğin önemini hatırlatacağım. Çünkü günün sonunda asıl önemli olan, kendimden fedakârlık etmek anlamına gelse bile, bu küçük kızın iyiliği ve mutluluğudur.

Günümü Gage ile aramdaki profesyonel mesafeyi korumaya çalışarak geçiriyorum. Bu çok zor, özellikle de duşta içini döktüğü ve çok fazla şefkat ve anlayışa ihtiyaç duyan bir yönünü gösterdiği için. Ancak duygularımı kontrol altında tutmaya ve beni alt etmelerine izin vermemeye kararlıyım.

Kızının, bu her neyse geride bırakmamıza ihtiyacı var. Çünkü bekâr bir babanın çocuğunun dadısıyla birlikte olması asla yürümez. Eminim üste burada yaşamamla ilgili bir şeyler söyleniyordur. Asker eşleri arasındaki dedikodu değirmenine yabancı değilim. Gage'in bunun kariyerini etkilemesine ihtiyacı yok.

Öğle yemeğinde Gage bize mutfakta katılıyor ve ben ikimiz ve şişesi için yemek hazırlarken o da Zoe'yi eğlendiriyor. Zoe adaya kurduğu küçük zıplama koltuğundan babasına bakıyor, o da orada durup onunla konuşuyor. Göz ucuyla onları izliyorum ve göğsümde bir arzu sancısı hissediyorum.

Sanki kendi küçük ailemiz gibiyiz. Başka bir hayatta, bu biz olabilirdik, belki de.

Onlara daha iyi bakmak için omzumun üzerinden bakıyorum ve onun delici yeşil gözleriyle karşılaşıyorum.

Oda şu anda son derece havasız hissediyor. Sıcaklığın yanaklarıma hücum ettiğini hissedebiliyordum ve sendeleyerek bir nefes verdim.

Beni yutmak ister gibi bakıyordu.

Çok hızlı katlanırdım. Ucuz bir çim sandalye gibi, bu adamın beni tezgâhın üzerine eğmesine izin verirdim.

Hayır, Ale. Kes şunu.

"Öğle yemeğinde ne yiyeceğiz, Ale?" Öğle yemeği deyişindeki baştan çıkarıcılığı yakalıyorum ve kalçalarımı birbirine kenetliyorum.

Lütfen beni etkilediğini fark etmesin.

"Tavuk salatası." Kelimeleri zorla çıkarıyorum ve kekeliyorum. "Umarım sorun olmaz."

Çıplak ayaklarının soğuk mutfak fayansları üzerindeki yumuşak pedi nefesimi tutmama neden oldu. Gage arkamda duruyor, göğsü sırtıma hafifçe bastırıyor, tezgahın üzerinde iki yanımda duran ellerinin hissi omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Beni içine hapsediyor. Hafif kahve ve nane kokan ılık nefesi boynumda ve omzumda geziniyor, ağzı yaklaşıyor.

Nefes al, Ale... Nefes almalısın.

"Bu kokuyu aklımdan çıkaramadığımı biliyorsun," diye fısıldıyor, burnu tehlikeli bir şekilde nabzımın attığı yere yakın. "Buraya taşındığın günden beri beni deli ediyor."

Gage yavaşça, derin bir nefes alıyor ve inliyor. "Ben yokken özlemişim. Sonra ön kapıdan içeri girdiğimde evin artık aynı kokuya sahip olduğunu fark ettim."

"Gardenya ve neroli. Çiçek ve narenciye." Her sabah sürdüğüm yere daha iyi erişebilmesi için başımı hafifçe eğiyorum. "Beğendin mi?"

"Evet. Ama senin teninde daha da güzel kokuyor." Gage'in kalbi sırtımda çılğınca atıyor.

Şu anda neler oluyor?

Sınırı aşma, Gage. Mantığımı dinleyip direnecek gücüm olduğunu sanmıyorum.

Arzusunun, özleminin kendi bedenime yansıdığını hissedebiliyorum. Varlığımın her zerresi onun dokunuşuna boyun eğmek, aramızdaki yasak cazibeye teslim olmak için can atıyor. Ama ben daha iyisini biliyorum. Bu sarhoş edici çekime yenik düşmenin sonuçlarını biliyorum.

Zoe'yi düşün.

Derin bir nefes alarak kendimi sabitliyorum ve onu hem fiziksel hem de duygusal olarak uzaklaştıracak gücü topluyorum. Onunla yüzleşmek için dönüyorum ve sahip olduğum tüm kararlılık pencereden dışarı çıkıyor. "Gage," diyorum sesim titreyerek, "bunu yapamayız."

"Biz rızası olan iki yetişkiniz. Bizi durduran ne olabilir ki?"

Zümrüt gözleri benimkileri tarıyor, herhangi bir zayıflık belirtisi arıyor. Kendini tutması gereken kişi ben olmalıyım. "Sorumluluklarımız var, Gage. Kızının istikrara ve güvenebileceği bir rol modele ihtiyacı var, babasına ve dadısına değil..." Cümleyi tamamlamıyorum bile çünkü sözcükleri var etmek her şeyi çok gerçek hissettirecek.

"Ale," diye mırıldanıyor, dudakları şimdi tehlikeli bir şekilde benimkine yakın. "Sadece... bana hissettirdiklerine karşı koymak çok zor."

Onun bu itirafı kalbimi sızlatıyor. "Sana nasıl hissettiriyorum?"

İç çekerek Gage yana kayıyor ve dudakları artık kulağımda. "Sanki tek düşündüğüm senmişsin gibi."

Fiziksel olarak eriyebilseydim, şu anda yerde bir su birikintisi olurum. Tıpkı kalçalarımın arasındaki durum gibi.

"Komplike yapamayız-"

"Bu işi daha da karmaşık hale getirmek istiyorum." Gage dudakları dudaklarımla buluştuğunda bana fazla düşünecek zaman bırakmıyor ve bastırmak için çok uğraştığım içimdeki ateşi besliyor. Öpücüğünün tadı sarhoş edici, yasak bir şey ve bunu yapmamamız için tüm nedenleri unutuyorum. Yine de tereddüt var, bedenim tamamen teslim olmuyor.

"Bırak beni Ale," sözleri dudaklarımda nazik bir okşayışa dönüşüyor.

"Benimle birlikte düş."

Ve düşünüyorum.

Kollarımı boynuna doluyor, verdiği her öpücüğü açgözlülükle alıyor, Gage'in nefesimi ciğerlerimden çalmasına izin veriyorum. Sadece kendi nefesiyle değiştirmek için. Güçlü elleri kalçalarımın altından kavıyor, beni yukarı kaldırırken homurdanıyor.

Öpüşmemizi keserek geri çekiliyorum, "Beni yere bırak. Hiçbir şey kaldırmaman gerekiyor."

"Buna değer." Gage homurdanarak kanepeye doğru yavaşça yürüyor, elleri gömleğimin arkasından yukarı kayıyor, sütyenimin kancalarını bulduğunda inliyor. Hızlı bir hareketle sütyenimi çözdü.

"Bunu daha önce birkaç kez yapmıştık, değil mi?" Kulağına usulca gülüyorum ve o da beni minderine üzerine bırakıyor. Ona bakıyorum, aramızdaki havayı arzu doldururken kahkahalarım azalıyor. Gage'in zümrüt gözleri yoğun bir şekilde kararıyor, benimkilerle eşleşen bir açıklık.

Kendini yanımdaki kanepeye bırakıyor, parmakları köprücük kemiğimden kıyafetlerimin üzerinden belimin kıvrımına doğru bir yol izliyor ve tenimde tüylerim diken diken oluyor. Aramızdaki elektrik elle tutulabilir, yasak tutkuyla çatırıyor.

Ama dokunuşu tüm bedenimi ürpertse bile, zihnimin arkasındaki bir ses bana bu cazibeye teslim olursak karşılaşacağımız sonuçları hatırlatıyor. Duygularımın beni durumumuzun gerçekliğine karşı kör etmesine izin veremem.

Derin bir nefes alarak durma gücünü topluyorum ve elimi göğsüne koyuyorum. Gage'in bakışları şaşkınlık ve özlemle titriyor, sanki içimdeki kargaşayı hissedebiliyormuş gibi.

"Gage," diyorum, sesim titreyerek. "Emin misin?"

Parmakları hâlâ tenimde, Gage gözlerimin içine bakıyor, kendi gözleri yakıcı bir arzuyla dolu. "Bunu hissediyorsun," diye mırıldanıyor, sertleşmiş sikini kalçalarımın arasına sürüyor. "Seni ne kadar istediğimi görüyor musun? Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu? Eminim." Geri çekiliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Durmak istemiyorsan tabii?"

Havada ağır, yüklü bir sessizlik asılı, yoğun bir şekilde söylediği sözlerin kalıcı bir yankısı. Beni istiyor. Hayır, bana ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu sözlerin baştan çıkarıcı fısıltısı kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor, sarhoş edici vaatleri beni pervasızca terk etmeye doğru çekiyordu.

"Hayır, durmak istemiyorum." Sesim bir fısıltıdan öteye gitmiyordu. "Dokun bana, Gage."

Gage'in eli uzanıyor ve kulağımın arkasındaki bir tutam saç nazikçe okşuyor. Dokunuşu midemde dalgalanmalara ve sıcaklığa yol açıyor, kalbimin kaburgalarımın doğru çılgınca çarpmasına neden oluyor. Daha yakına eğiliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta ve sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum.

Ona bakıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor ve oradaki arzuyu görüyorum. Sanki bir kıvılcım çakılmış ve ikimiz de tutuşmaya hazırız. Gage'in dudakları benimkilere değiyor, ilk başta yumuşak ve nazik. Sanki suları test ediyor, nasıl tepki vereceğimi görmek istiyor. Ama dudaklarımız birbirine değdiği anda başımın belada olduğunu anlıyorum.

Başımız belada.

Öpüşmemiz derinleşiyor ve Gage'in eli kalçamı sararak ikisinin arasına yerleşiyor. Vücudu benimkine, göğsü göğüslerime ve kalçaları kalçalarımın arkasına yaslanıyor. Bir yapbozun iki parçası gibi birbirimize kenetlenmişiz.

Öpücük yoğun, tutkulu ve her şeyi tüketiyor. Sanki birbirimizin içinde boğuluyor gibiyiz, hava almaya çıkamıyoruz. Gage'in dili

Ağzımla şehvetli bir ritimle dans ediyor. Kendimi o anın içinde kaybolmuş, öpücüğünün verdiği zevke teslim olmuş hissediyorum.

Nefes almak için bir an için ayrıldığımızda, Gage bana arzuyla parlayan gözlerle bakıyor. "Bunu çok uzun zamandır yapmak istiyordum," diyor, sesi alçak ve boğuk.

"Ben de seni istedim," diye cevap veriyorum, sesim ancak fısıltıyı aşıyor.

Gage'in gözleri ateşle parlıyor ve tekrar eğilip dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Bu sefer öpücük daha yoğun, daha tutkulu. Sadece öpüşmüyoruz, birbirimizi yiyip bitiriyoruz. Dillerimiz birbirine dolanıyor, dudaklarımız birbirine sıkıca bastırılıyor ve bedenlerimiz birbirine karşı şekilleniyor.

Biz öpüşürken, Gage'in elleri vücudumun üzerinde dolaşmaya başlıyor. Yüzümü nazikçe okşuyor, dokunuşu omuzlarıma geçmeden önce boynumda kalıyor. Parmakları kollarımdan aşağı iniyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. Onun dokunuşunda eriyormuşum gibi hissediyorum, teninin sıcaklığı benimkini yakıyor. Lezzetli bir unutuş.

Uzanıp kollarımı boynuna doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Vücutlarımız birbirine o kadar sıkıca bastırılmış ki kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyorum. Tutkumuzda senkronize oluyoruz, birbirlerinin bedenlerini yıllardır tanıyan iki aşık gibi birlikte hareket ediyoruz.

Nefes nefese birbirimizden ayrılıyor ve işte o zaman Gage'in gözlerindeki yoğun, yakıcı arzuyu görüyorum. "Seni istiyorum," diye mırıldanıyor. Bana karşı itiyor, kendini klitorisime doğru sürüyor.

Cevabım bir inilti olarak çıktı. "Ben de seni istiyorum."

Gage'in gözleri yine ateşle parlıyor ve bana doğru eğiliyor. Artık sadece öpüşmüyoruz; ağızlarımızla sevişiyoruz. Yüzünü buruşturduğunu fark ediyorum ve o da bunu saklamaya çalışıyor. Bu onun için dayanılmaz olmalı, bu yüzden göğsüne bastırıyorum. "Uzan."

Dizlerinin üzerine oturuyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum. "Hadi, *iyi bir çocuk gibi* dinle." Gage bana şaşkınlıkla bakıyor ama arkasına yaslanıyor, destek için başının altına bir yastık koyarak rahatlıyor ve ben de onun üstüne çıkıyorum. Beline sarılarak eğildim ve dudaklarımı kulağının üzerinde gezdirdim. "Şu haline bak, emirlere uyuyorsun." Boynuna geçmeden önce kulak memesinin hemen altına bir öpücük konduruyorum.

"Emir almakta harikayımdır," diyerek elleriyle kotumun kumaşından kıcımlı kavradı ve kendini merkezime doğru iterek sessizce iç geçirdi. A

Ona doğru bastırırken yüzümde eğlenceli bir sırıtış belirliyor, altımda sertleştiğinde alt dudağını ısıyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Gage inliyor, çeneme bir öpücük kondururken sesi kısılıyor, kalçalarını oynatıyor ve ona nasıl hissettirdiğimi hissetmeme izin veriyor. Vücudumun içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdiğimde karnımda lezzetli bir basınç oluşuyor.

"*Siktir*," diye boynuna doğru inliyorum. Klitorisim Gage'in artık tamamen sertleşmiş sikine sürtündükçe artan basınçla kalçalarımı ileri geri hareket ettiriyorum. Kalçalarımı sıkıca kavriyor ve yarın parmak uçlarından küçük morluklar çıkacağını biliyorum.

Bu fikir kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Hadi, duyayım seni," diye homurdanıyor Gage, kalçalarını yukarı doğru iterken aynı anda beni de kendine doğru çekiyor. "Eminim boşalırken sesin çok güzel çıkıyordur, Ale." Sonunda teslim oluyorum ve iniltilerin dışarı çıkmasına izin veriyorum ve o da onaylayarak inliyor. "İşte benim kızım." Gage gözlerini kapattı ve başını yastığa bıraktı. Ellerinin kalçalarımın sıkışmasından ve nefes alış verişinin düzensizleşmesinden boşalmaya yaklaştığını anladım.

Bu yüzden tekrar eğildim, dudaklarımı boynuna yapıştırdım, hızını kontrol etmesine izin verirken derisini kemirdim ve emdim.

"İz bırakamazsın," diye inliyor. "Boynumda olmaz."

Hınzır bir gülümsemeyle kulağına yaklaşıyorum, sıcak nefesim tenini sıyrıyor. "Boynun hakkında kim bir şey söyledi?" Fısıldıyorum, sesimden arzu damlıyor. Gage'in gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Çene çizgisi boyunca öpücükler bırakıyorum, teninin tadını çıkarıyorum. Dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinde dans ederken aşağı uzanıp gömleğinin eteğini tutuyorum.

"Sikeyim evet," diye homurdanıyor, gömleğini başının üzerine çekebilmem için kalkıyor. Ellerim serbestçe dolaşırken ağzımla göğsünün her santimini keşfediyorum, yontulmuş vücudunun hatlarını izliyorum. Kaburgalarının bandajlı bölgesinden dikkatlice kaçınıyorum ama etrafını öpüyorum.

Gage'in nefesi kesiliyor, ben onu acımasızca tahrik ederken kalçalarımı sıkıca kavriyor. Bir an duraksıyorum, kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum ve sonunda cazibeme teslim oluyorum. Elleri saçlarımdan geçip ağzımı tekrar onunkine doğru çekerken kontrolü tekrar ele alıyorum, ona sürtünüyorum ve ikimizi de geri dönüşü olmayan o noktaya itiyorum.

"Kahretsin," diye nefes nefese ağzıma giriyor, kalçalarımın onun kalçalarının etrafında sıkıştığını hissediyor. "İşte bu kadar. Benim için gel, *Hermosa*."

Duyguların içinde kaybolurken zaman bulanıklaşıyor. Gage'in inlemeleri yükseliyor, tek vücut olarak hareket ederken bedenlerimizin ritmine uyuyor. Odadaki gerilim kırılma noktasına ulaşıyor ve kalçalarını tekrar ittiğinde boşalıyorum, vücudum onunkine karşı titriyor. Gage bebeği uyandırmamak için umutsuz bir çabayla inlemelerimi yutuyor ama yeterince hızlı değil.

Zoe, bizi gerçeğe geri döndüren delici bir çığlık atıyor. Başımızı kaldırıp ona bakıyoruz ve rahatsızlığını ifade ederken küçük yumruklarının havada sallanışını izliyoruz. Birbirimize bakıp gülüyoruz çünkü böyle bir şey olabilirdi.

"En azından birimiz bitirmek zorunda." Ben üstünden kalkıp ona doğru koşarken kıkırdıyor.

"Bunu daha sonra halledebiliriz."

Onu koltuktan indiriyorum ve kollarımda sallayarak sakinleşmesini sağlıyorum. Tezgâha dönerek ısıtıcıdan şişesini alıyorum; bardak elimde hâlâ hafif bir sıcaklık hissediyor. Tam sandalyeye doğru yürümeye başlamıştım ki Gage konuştu.

"Onu buraya getir. Onu ben besleyeceğim." Hâlâ yatıyor ve ben önüne geldiğimde kollarını uzatıyor. Zoe'yi onun bekleyen kollarına bırakıyorum ve göğsüne yaslanıyor. Biberonu ona uzattığımda, onu beslemek için kendini konumlandırırken yüzünü buruşturuyor.

Bağlanmaları için onları bırakmalı mıyım yoksa kalmalı mıyım bilmiyorum. Ya az önce olanlardan sonra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı varsa?

Fazla düşünme, Ale.

"Sen de." Sesi, kendimi soktuğum zihinsel ızdırap barajını kesiyor.

"Ha?" Gözlerim onunkileri buluyor, sözleriyle kafam karışıyor. "Bizimle yatman için yeterince yer var."

Bu çok samimi. Bir dadının parçası olmaması gereken bir şey. Ama beni de onlarla birlikte o alana davet ediyor. Kolunu kaldırdığı noktaya bakıyorum, onlara katılmamı bekliyor.

"Öğle yemeğini hazırlamayı bitirmeliyim." Bakışlarını kaçırarak, bekleyen öğle yemeğimize bakıyorum.

"Ale."

Teslim ol, Ale. İsteddiğini biliyorsun. Sen onu istiyorsun, o da seni istiyor.

"Tamam." Yanına sokuluyorum, başımı çıplak göğsüne yaslıyorum, şişeyi ondan alıp onu beslemek için tutuyorum, o da kolunu sırtıma doluyor. "Ne yapacağız, Gage?"

Başını kaldırıp ona baktığında saçlarımı alnımdan itiyor ve yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra "Hiçbir fikrim yok" diyor.

ON İKİ GAGE

Yemin ederim, bu çocuk bu gece de uyumazsa aklımı kaçıracağım. Ulusal acil durum seviyesinde gelmemiz gerekiyor. DEFCON 1 seviyesinde ihtiyaç.

Öyle bir noktadayım ki Ale üzerime nefes alsa muhtemelen kafayı yerim.

Ale, ben daha ona hamle bile yapamadan Zoe'yi kucağıma oturttu. Kızımın birbirimize bakıyoruz ve içimden sessizce ona toparlanıp uyuması gerektiğini, böylece babasının gecenin ilerleyen saatlerinde dadısıyla oynayabileceğini söylüyorum. Kucağımda homurdanıyor ve eğer bu onun anladığına dair bir işaretse, sıçtım demektir.

Bir erkek buralarda nasıl sevişebilir ki?

Muhtemelen dadıyı becermeye çalışmamanız gerekiyor, çünkü o zaman siz sevişirken çocuğa bakacak kişi o olur.

"Seninkini sandviç ekmeğiyle mi yoksa krakerle mi istersin?" Kafamı kıcımdan çıkarıp mutfaktaki Ale'ye bakıyorum, öğle yemeğimizi yerleştirmeye çalışıyor. Biz üzerimizde kıyafetlerle seks yaparken unutulmuş öğle yemeği.

Liseden beri kimseyi kuru kuru becermemiştim ama ne var biliyor musunuz? Şikayet etmeyeceğim. Kalçaları ellerime mükemmel bir şekilde oturuyor ve şimdi tek istediğim onu altımda çıplak görmek.

"Ekmek, lütfen." Boğuluyorum.

Kendine gel, Donovan.

Yakında Zoe uyuyacak... sonra harekete geçeceğiz.

Yine de ateşin devam etmesinden zarar gelmez.

Sandalyeden kalkıyorum, Zoe'nin sıcak, minik bedeni omzumda, parmak uçlarımda mutfığa giriyorum ve Ale'ye sessizce arkadan yaklaşıyorum. Kolumu beline dolayarak yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığını ve teninin yumuşaklığını hissederek burnumu boynuna götürüyor ve şefkatli öpücükler konduruyorum. Onun kokusunu asla unutamayacağım. Görevdeyken çantamda saklamak için bir karta sıklamam gerekecek. Böylece onu her zaman yanımda taşıyabileceğim.

"Gage," diye mırıldanıyor, ben yanağını öperken nefesi kesiliyor.

"Tek yaptığım bu." *Öpücük.* "Başka bir şey değil." *Bir öpücük daha.* "Sadece sana sarılmak istiyorum. Daha önce hiç birine böyle sarılmamıştım. O yüzden yapabiliyorken tadını çıkarıyorum."

Tanrım, bu kulağa korkunç geliyor olmalı. Ya benim duygusal olarak müsait olmayan bir pislik olduğumu düşünecek ya da sadece sikini ıslatmak isteyen tipik bir denizci olduğunu.

Ama hiç de öyle değil. Çocukken kendi kendimi büyüttüm ve babam sürekli yokken mutlu bir ilişkinin nasıl bir şey olduğunu hiç görmedim. Annem tek başınaydı, beni yedi gün yirmi dört saat büyütüyordu ve o evdeyken de beni okul, spor ve mezun olduğumda Deniz Kuvvetleri'ne katılmam konusunda sıkıştırıyordu.

Annemle babamın birbirlerini öpmek şöyle dursun, sarıldıklarını bile gördüğümü sanmıyorum, bir görevden eve ilk döndüğü zamanlar hariç.

"Bana aileden bahset. Geçen yıl babanızı kaybettiğinizi söylemiştiniz. Peki ya annen?" Ale yutkunuyor ve arkasını dönebilmesi için beni biraz geriye itiyor.

"Annem ben Amerika'ya taşındıktan bir yıl sonra öldü. Agresif bir meme kanseri türü vardı ve tedaviye rağmen kurtulamadı. Küçük erkek ve kız kardeşim Guadalajara'da teyzemle birlikte yaşıyor." Gözleri ağlayacakmış gibi cam gibi oluyor ve eğilip alnından öpüyorum.

"Ailen için üzgünüm Ale. Bu korkunç bir şey ve şimdi kardeşlerini tek başına mı geçindiriyorsun?" Muhtemelen öyle olduğunu bilerek soruyorum. Bir insanın tek başına üstesinden gelebileceği çok şey var. Ailesiyle birlikte yaşadıklarını söylediğini biliyorum ama yine de. Tüm mali yükü üstlenmek yirmi beş yaşında biri için çok fazla.

"Evet. Pedro neredeyse on sekiz yaşında, yani çok yakında sadece kız kardeşime destek olacak. O on beş yaşında." Tabakları almak için arkasını döndü, ben de ona doğru eğildim.

"İnanılmazsın Ale," diyorum usulca, sesim gerçek bir hayranlıkla dolu. "Kardeşlerinle bu şekilde ilgilenmek herkesin yapabileceği bir şey değil. Seni takdir ediyorum. Zoe'yle ilgilenmen benim için her şey demek."

Dudaklarının kenarlarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor ama gözlerine tam olarak ulaşmıyor. "Teşekkür ederim. Kardeşlerime ben bakmasaydım başka kim bakacaktı? Zoe'yi de kendi çocuğum gibi seviyorum. Şimdiden ona çok bağlı hissediyorum." Geri çekilmemi sağlamak için kasıklarına vuruyor ve ben inliyorum.

Kendine hakim ol.

Tabakları masaya koymaya giderken birbirimize bakıyoruz, sonra gelip Zoe'yi benden alıyor. "Sen yiyebilesin diye onu tutacağım."

Zoe'yi tutmaya devam ediyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, ben onu tutarım. Sen otur ve yemeğini ye." Uzanıp elini tutuyorum, onu göğsüme çekiyorum, teninin sıcaklığı ve yumuşaklığı beni topraklıyor. "Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin, biliyorsun."

Bana bakıyor, bakışları hem savunmasız hem de umutlu. Şu anda onun yanında olmayı ne kadar çok istediğimi fark ediyorum. Bunu benimle birlikte yapmasını, Zoe'yi büyütmesini ve her şeyi burada olmasını ne kadar çok istediğimi.

"Sorunlarımla sana yük olmak istemiyorum," diye fısıldıyor, sesi belirsizlikle karışık. "Ben senin karın ya da kız arkadaşın değilim ki. Benim sorunlarım senin sorunların değil, Gage."

Savunmacı bir tavır takınıyor ve dünyanın nasıl bir yer olduğunu bildiğim için insanların bize bakıp ilişkimizi yargılamalarını anlayabiliyorum. Ama diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil. Saçının bir tutamını nazıkçe yüzünden uzaklaştırıyorum, dokunuşum nazık ve güven verici. "Sen bir yük değilsin Ale. Mücadelelerin senin kim olduğunun bir parçası ve ben senin yanında olmak istiyorum. Ve bu ne olursa olsun ya da biz ne olursak olalım, bana her şeyi anlatabilecek kadar rahat hissetmeni istiyorum."

Ben de ciddiylim.

"Tamam, bu kadar ağır konuşmak yeter. Bir şeyler yiyebilir miyiz? Açlıktan ölüyorum ve bu gece ayakta tutulacağımı biliyorum, bu yüzden sistemimde biraz yiyeceğe ihtiyacım var." Oturup sandviçine yumuluyor ve tek düşünebildiğim bu ifadenin ne kadar doğru olduğu.

Eğer onu ayakta tutan Zoe değilse. Ben olacağım.

ÇOCUĞUM BENDEN NEFRET EDİYOR. *Bu olmalı, değil mi?* Saatlerdir Ale'nin onu yatırmasına izin vermiyor ve ne zaman yatırmaya çalışsa çığlık atıyor. Çocuğun ciğerleri çok güçlü.

Ale bunu büyük bir zarafet ve anlayışla karşılıyor ve açıkçası bu yüzden onun bir azize olduğunu düşünüyorum. Onun tecrübesi var ve ben burada hiçbir şey bilmeden duruyorum. Çocuk odasının kapısında durup Zoe'yi planörde sallamasını, ona İspanyolca şarkı söylemesini, sakinleşmesi için bir şeyler fısıldamasını izliyorum. Bir annenin çocuğu için yapacağı şeyler.

Bu bana daha önce karım ya da sevgilim olmadığını söylediği zamanı hatırlattı. Haklı, ama kızımın sahip olduğu tek anne o ve birbirimize karşı hissettiğimiz bu duygular her ne ise daha da güçleniyor. Hayatımın bu noktasında kız arkadaş çok çocukça bir terim gibi geliyor. Otuz yaşında, yeni doğmuş bir kızı olan bekâr bir babayım. Evlilik zorlama gibi görünüyor. Neden bir orta yol bulunamıyor?

Ale'nin eş adayı olmadığını düşündüğümünden değil. Düşünüyorum ve eğer ilişkilerle ilgili takıntılarım olmasaydı ve o da kabul etseydi. onunla gözümü kırpmadan evlenirdim. Benim aktif görevde olmam ikimiz için de işleri kolaylaştırırdı. Zoe'nin bir annesi olur ve yasal olarak her şey halledilmiş olur.

Önce onu daha iyi tanı, Donovan. Ve sadece yatakta değil.

Ale'nin yorgun gözleri benimkilerle buluşuyor ve dudaklarına zayıf, yorgun bir gülümseme dokunuyor. "*Özür dilerim,*" diyor, gözleri pişmanlıkla irileşmiş. Özür dileyecek hiçbir şeyi yok. Bana hiçbir şey borçlu değil. Ben koca adamım ve gerekirse kendi başımın çaresine bakabilirim ve o da böyle durumlarda karşılık verme baskısı hissetmemeli.

"Kapatmak ister misin?" Aramızda bir ileri bir geri hareket ediyorum. Sessizce gülüyor ve hızlıca "*hayır*" diyor.

Bu adil. Zoe sonunda rahatlamış ve muhtemelen uyumuş görünüyor.

Neden berbat edeyim ki?

Başımı sallayıp odama doğru işaret ediyorum, o da onaylarcasına başını sallıyor. Zoe uyuduktan sonra benimle yatmasını söylemeliydim. Bu çok mu fazla? Bu yatakta benimle birlikte hiç bir kadın olmadı. Çok mu fazla olacak?

Yatağında ne kadar süre oturup aramızdaki her neyse onun tüm girdisini çıktısını düşünerek zihinsel olarak kendimi becerdiğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, bundan ne istiyorsa, ne vermek istiyorsa, ben varım. Sadece Zoe'nin dadısı olmaya karar verse bile.

Siktir, umarım tek istediği bu değildir.

Gömleğimi kafama geçirip çamaşır sepetine attıktan sonra gece için rahatlamaya karar veriyorum. Çünkü gerçekçi olalım, Zoe'nin Ale'nin onu yatırmasına izin vermesi biraz zaman alabilir. Onun daha önce üzerimde olduğunu düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Boxer külotuma kadar inip kulaklığımı takıyorum, birçok çalma listemden birine giriyorum ve yatağı hazırlamaya başlıyorum, yorgani ve çarşafı geri çekiyorum. Bol miktarda yastık olduğundan emin olarak hazırlıklı olmak istiyorum.

Hazırlıklı.

Hay

sikeyim.

Kulaklıkları komodinin üzerine bırakıp yarım yamalak bir koşuyla banyoya gidiyorum -kötü bir karar- ve çekmecelerimi tek tek açıyorum. *Siktir.* Sonraki çekmece. *İki kere siktir.* Son çekmece. *Resmen gezegendeki en kötü denizciyim.* Tek bir prezervatif bile yok. Ne lanet bir izciyim ben. Sloganımızın "Her zaman hazırlıklı ol." olduğuna eminim. Ve ben hazırlıklı değilim. *Kahretsin.*

Aynada kendime bakıyorum. Sorun yok. Sorun değil.

Ya şimdi mastürbasyon yaparsam, o noktaya gelirse, geri çekmek için daha fazla zamanım olur, değil mi?

Tanrım, gerçekten çekilme oyununu düşünüyor muyum? Diğer odada bakıcı tarafından bakılan yeni doğmuş kızım bunun berbat bir fikir olacağını söylüyor.

Çocuk odasının kapısı sessizce kapanıyor ve Ale'nin çıplak ayaklarının koridorda benim odama doğru ilerlerken çıkardığı ses kalp atışlarımı hızlandırıyor. Bana geliyor. Oh kahretsin. Açıldı.

Hayır, dur. Prezervatif yok.

Prezervatif yoksa sikiş de yok demektir.

Düşün, Donovan. Gerçekten bir beyni olan kafanı kullan.

Sikim seğiriyor. Sert pas.

"Gage?"

Banyodan çıktım ve sakın davranacağım. Muhtemelen o noktaya gelmeyeceğiz bile, o yüzden neden endişeleneyim ki? Onunla gözlerimi kilitliyorum ve kelimeler bir anda ağzımdan dökülüyor. "Hiç prezervatifim yok."

Gerçekten çok düzgün, ahmak.

"Oh, şey... Zaten yapamayız... çünkü doğum kontrol hapı kullanmıyorum."

Çekilme seçeneği ortadan kalkıyor.

Yoksa öyle

mi? Kes

şunu.

"Yine de bu her şeyin yasak olduğu anlamına gelmiyor." Kapının eşiğinden geçip arkasından kapatırken dudağını ısırıyor. Kapıdan yatağına kadar olan kısa mesafeyi geçiyor ve bakışlarımı tutarken dizlerinin üzerine çöküyor.

Oh, lanet olsun. Onu benim için dizlerinin üzerinde görmek beni şaşkına çevirdi. İtaatkâr olacağına dair bir his vardı içimde ama bir yanımdan gerçekten kontrolü ele aldığını görmek istiyorum.

Bana iyi çocuk dediği zamanki gibi.

Lanet bir su birikintisiydim.

"Buraya gel" dedi ve vücudum kendiliğinden ona doğru çekildi. Ondan önce durduğumda, sikimin sertleştiğinin ve şimdiden onun için sızdığının farkındayım.

Ale'nin elleri kalçalarımın iç çamaşırımın bel bandına doğru kayıyor. Yavaşça aşağı çekiyor. Serin hava sikime çarptığında küçük bir nefes alıyorum ve o bana bakıyor, dudağını ısırıyor, izin bekliyor. "Devam et, güzel kız," ve dudakları ucuna indiği anda, boşalmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum.

Ağzı cennet gibi, ne yapacağından ya da beni nasıl memnun edeceğinden emin değilmiş gibi nazik ve ağırdan alıyor. Beni daha derine götürürken yumuşak bir inilti çıkarıyorum, beni yutarken dili şaftımın tabanında kayıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor. Ellerini bile kullanmıyor.

Bu mutlak bir mutluluk, olabilecek en iyi şekilde öforik. Dilini ucumun üzerinde kaydırmak için geri çekmesi, sızan prekumu toplaması ve beni tadarken çıkardığı ses başımı döndürüyor. Sonra beni boğazının arkasına kadar götürmek için geri çekiliyor.

"*Siktir*, bebeğim, bu çok iyi hissettiriyor." Gözlerim kapanıyor ve kendimi bu hissin içinde kaybolmaya bırakıyorum. En son ne zaman kafayı bulduğumu hatırlamıyorum, özellikle de bu kadar iyi kafayı.

Hiç mi? Daha önce hiç bu kadar iyi olduğunu sanmıyorum.

Ale geri çekiliyor. "Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yapıyorsam, bana söylemen yeterli. Seni iyi hissettirmek istiyorum."

"Harika gidiyorsun. Yaptığın şeyi yapmaya devam et, bebeğim." Saçlarını avucumun içinde toplayıp onu izleyebilmek için yüzünden uzaklaştırıyorum.

Ben daha bir şey söyleyemeden ağzı tekrar üzerime geliyor ve sonrasında benden çıkan tek şey beni emerken çıkardığı inilti oluyor. Sıcaklık midemden omurgamın tabanına doğru yayılmaya başlıyor ve biliyorum ki hızlı bir şey yapmazsam boşalacağım ve ben o adam olamam. Her yerimi içine aldığını hissediyorum, burnu kasıklarımın sürtünüyor ve öğürüyor ama geri çekilmiyor.

Sik beni. Sik, sik, sik.

Tamam, bunu değiştirmenin zamanı geldi.

"Dur, bebeğim." Geri çekiliyor ve gözlerindeki bakışı kaçırmıyorum, sanki bir şekilde sıçıp batırdığı için korkmuş gibi. Kollarından tutup onu kaldırıyorum ve kot pantolonunun düğmelerine yapışıyorum.

"Özür dilerim, iyi değil miydi?" Sonra kot pantolonunun fermuarını açtığımı fark etti. "Yapamayız, Gage..."

Kot pantolonu yere düştüğünde, çıkarabilmesi için üzerine basıyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. "Böyle devam edersen boşalacağım."

Sırıtıyor ve alt dudağının kenarını ısıyor. "Amaç da bu değil mi zaten? Seni boşaltmama izin ver, Gage." Parmak uçlarında durup dudaklarımı öperken ellerini göğsümde birleştiriyor. "Tadını seviyorum."

Tadımı beğeniyor. Böyle konuşmaya devam ederse bu kadını karım yapmak üzereyim. Toplumun ne düşündüğünü siktir et.

O zaman onu çiğ çiğ sikebilirim ve hamileliğin sonuçları hakkında endişelenmem çünkü o benim karım olur.

Benim neyim var böyle?

"Çok fena boşalmak istiyorum, inan bana, ama çok yakında değil. O yüzden yatağın kenarına oturup arkama yaslanıyorum. "Gelip tam buraya oturacaksın." Yüzümü gösteriyorum. "Ve sen benimkini emerken ben de senin amını yalayacağım."

"Bilmiyorum, Gage. Pek küçük sayılmam." *Az önce ne dedi lan?*

Çenemi göğsüme dayayıp ona bakıyorum, yanakları kızarmış, gözleri utançtan kısılmış. Ona baktığımda odaklanabildiğim tek şey kıvrımlı kalçaları, biçimli kalçaları ve daha dün gibi yüzümde olmasını istediğim göğüsleri. "Şu anda ne düşünüyorsan bırak. Sen mükemmelsin."

"Seni boğabilirim-"

"*Glory, Glory, Ölmek için ne güzel bir yol.*" Yere uzanıp yüzümü işaret ederken ritimle selam veriyorum. Derinlere uzanıyorum ve boktan İspanyolcamı patlatıyorum, umarım lehime çalışır. "Hadi, güzel kız, *dame lo que quiero.*"

Gülümsüyor ve kahkaha atıyor. "Oh, çok iyisin."

"Hoşuna gitti, ha? *Me encanta tu cuerpo.*" *Muhtemelen yanlış söyledim ama önemli olan gerçek ve düşünce.* "Şimdi geri kalanını çıkar ve buraya gel ki seni tadabileyim."

Gömleğini başının üzerinden çekip yere bırakıyor ve çıplak bir sütyen ve tangayla kalıyor.

"Devam et," diye boğuldum, sikimin seğirdiğini hissediyordum, benimle aynı şeyi düşünüyordu. *Bir an önce içine girmeliyim.*

Ale uzanıp sütyeninin kancalarını açıyor ve kayışların yavaşça omuzlarından kaymasına izin veriyor ve en mükemmel göğüs çifti ağzımı sulandırıyor. Koyu renk meme uçlarıyla dolu, sadece dilimin onları keşfetmesini bekliyor. Başparmaklarını tangasına geçirip aşağı çekmeden önce tereddüt ediyor.

Tanrım bana yardım et.

Yatağa sürünmeden önce komodinin üzerindeki bebek monitörüne son bir kez bakıyor. "Buraya," dedi ve yüzüme oturdu. Mükemmel olduğunu söylemiş miydim? Bu amcığın her şeyi var. "Oh, sik beni." Kalçalarını tutup başparmaklarımla yumuşak tenini okşarken inliyorum. "Otur. Çok lezzetli kokuyorsun, Ale."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor kendini alçaltırken.

"Tadına bakabilir miyim, güzel kız?" Cevap olarak aldığım tek şey, kendini ağzıma doğru indirmesi. Yeterince yaklaştığında, klitorisinden girişine doğru yavaş, durgun bir yalama yapıyorum ve inliyorum.

Sadece üzerine inerek bile boşalabilirim, bu yüzden eğer bu pozisyondan hoşlanmıyorsa, kendimi onun içinde kaybetmeme izin verdiği sürece sorun değil. "Siktir, Ale. Damlatıyorsun. Tadının güzel olacağını biliyordum bebeğim." Tatlı amına tekrar dalarak klitorisini yalayıp emiyorum, nefes alış verişindeki değişiklikleri ve dilim yavaşladığında ya da basıncı değiştiğinde nasıl inlediğini dinliyorum.

Dilimin her darbesinde nefes alışının değişmesine bayılıyorum. Onu iyi hissettirdiğimi bilmek bile yeterli. Eğer boşalırsam, bu sadece bir bonus olacak.

Rahatlaması bir iki dakika alıyor, sonra kalçaları sallanmaya başlıyor, kendini boşaltmak için yüzümün tamamını kullanıyor. *İşte böyle, bebeğim. Kullan beni. Yüzümü kullan.* Onu nazikçe ileri itiyorum, umarım buna hazırdır. Öne doğru eğilip dilini ucuma değdiriyor ve ürperiyorum. Beni ağzına alıyor ve emerken dilini tepenin her yerinde çalıştırıyor.

Gırtlacı sikimin etrafında kasılıyor ve ben de ona odaklanıp kendini iyi hissetmesini sağlamak için elimden geleni yapıyorum. "Çok kalınsın, Gage."

Kalçalarım yavaşça itiyor ve etrafımda tıkanıyor. "Siktir, özür dilerim." Amına doğru mırıldanıyorum, öpüyorum ve yalıyorum.

"Devam et. Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor. Lütfen, durma." Kalçaları bir an titriyor ama sanki kendini tutuyor. *Bunu yapamayız.*

Yaramı umursamadan, tek bir hareketle bizi yan çeviriyorum ve onu genişçe açıp ziyafet çekiyorum. Geri çekiliyorum ve ağzının ne kadar iyi hissettirdiğini ve benden daha fazlasını aldığında boğazının ne kadar sıkı olduğunu görünce neredeyse şaşı oluyorum.

"Parmaklarımı kullanabilir miyim, güzel kız?" Yapabileceğimi varsaymayacağım ve bana ne istediğini söylediğini duymak istiyorum.

"Evet, lütfen." İnliyor, sonra başka bir kelime etmeden beni derin boğazlamaya geri dönüyor.

Islak olduğunu biliyorum ama yine de orta parmağımı ağzıma sokup emiyorum. Ne kadar sıkı olacağını bilmiyorum, ama sadece tahmin edebiliyorum, bu yüzden onu incitmektense yapabildiğim kadar ıslak olmasını tercih ederim. Dilim klitorisine geri döndü, dönüyor ve emiyor. Parmağımı yavaşça içine sokuyorum.

Kahretsin, çok sıkı. Bu güzel amcığı sikerken, canını yakmamak için yavaş gitmem gerekecek.

Parmağımı içine sokup çıkarıyorum, sonra tüm dikkatimi odakladığım o noktayı buluyorum, yüzüme sürtünüyor, sikim ağzına oturuyor çünkü klitorisinin üzerindeki dilim ve artan basınç dışında hiçbir şeye odaklanamıyorum. Karnındaki kaslar, içimde oluşan karıncalanmayla eşleşecek şekilde geriliyor. Duvarları parmağımın etrafında kenetlenmeye başlıyor ve sikimin etrafında inleyerek sızlanıyor. Ve benim için gereken tek şey bu.

"Boşalacağım, Ale. Ağzına boşalabilir miyim, güzelim?" *Lütfen evet de, lütfen.*

Ale kıcımlı kavırıyor ve orgazmım vururken hepsini boğazına alıyor. Kalçalarım ileri doğru sarsılıyor, döllerimin nabzını atıyor. "İşte bu, güzel kız. Tüm döllerimi yutarak ne kadar iyi bir iş çıkardığına bak." Etrafımdaki her yutkunma ile, yüzümü bacaklarının arasına daha derine gömdüğümde gözlerim mutluluk içinde geri dönüyor. Parmağımı hızlı patlamalarla içine sürüyorum ve bitirdikten sadece birkaç saniye sonra parçalanmasını sağlıyorum, inlemeleri hala ağzında olan horozum tarafından boğuluyor.

Zevkin sisinde kaybolmuş bir halde birbirimizin kollarına dolanmış yatıyoruz, bedenlerimiz hala orgazmın artçı şokuyla titriyor. Bir an için

Nefesimi tutarken, vücudunun kıvrımlarına hayret ediyorum. Az önce benimle paylaştığı vücuduna.

Benimle tekrar tekrar paylaşmasını istediğim vücudu.

Dikkatlice geri çekilerek, yüz yüze gelecek şekilde pozisyonumu ayarlıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. Şefkatli bir gülümsemeyle yanağını okşuyor, parmak uçlarımın altındaki teninin yumuşaklığının tadını çıkarıyorum. "İnanılmazsın," diye fısıldıyorum, sesim hürmet dolu.

Yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor, gözleri hem hassas bir kırılganlığı hem de derin bir memnuniyet duygusunu yansıtıyor. "Bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettiriyorsun," diye itiraf ediyor, sesi fısıltıyı ancak aşıyor.

Onu sanki benimmiş gibi koruma ve ona değer verme dürtüsü bir anda beni ele geçirdi. "Sana her şeyimi vermek istiyorum," diyorum, hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. "Her dokunuş, her öpücük, her zevk anı. Artık tamamen benimsin, Ale."

"Bunu ben de istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi özlemle dolu. "Bu artık benim de olduğun anlamına mı geliyor? "

Tereddüt etmeden eğildim ve dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakaladım, dillerimiz tutkulu bir dans ediyordu. "Hepsi senin, güzel kız. Tamamen seninim."

ON ÜÇ ALEJANDRA

Bebek telsizinden gelen Zoe'nin küçük iniltileri beni uykumdan herhangi bir çalar saatin yapabileceğinden daha hızlı çekip çıkarıyor. Yataktan çıkmaya hazırlanırken Gage'in ağır ağaç gövdesi gibi bacağının benimkinin üzerine atıldığını ve kolunun ortama dolanarak beni kendine sabitlediğini fark ediyorum. *Lanet olsun.* Dün gece onunla aynı yatakta yatmışım. İşte o anda dün gece aklımdan geçti ve yaptığımız her şey ve söylenen her şey beni vurdu.

Tüm bunlar şimdi ne anlama geliyor? Aramızda bir şey olacaksa, Zoe'ye baktığı için ondan para alamam.

Kahretsin, ne düşünüyordum ben?

"Gage," diye dürttüm ve inledi. "Beş dakika daha."

"Zoe ağlıyor. Gidip onu almam gerek." İsteksizce bacağını kaldırıyor ve kolunu hareket ettirerek sırt üstü dönüyor. Alt yarısının etrafındaki çarşafı ayarlarken yüzündeki çekingenliği yakalıyorum.

"Princesa ile işim bittiğinde, senin tarafını kontrol edeceğim."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallıyorum ve eğilerek tangamı ve tişörtümü alıyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim." Sonra bir inilti çıkardığını duyuyorum. "Şimdiden dilimde bıraktığın tadı özlüyorum ve seni böyle eğilmiş görmek

yardımcı olmuyor."

Gözlerimi deviriyorum, tangamı yukarı çekiyorum ve tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, sütyenimi bırakıyorum. *Bana hâlâ bebeğim diyor.* Kalbim göğsümde çırpınıyor ve kapıyı açık bırakarak ona doğru yöneliyorum. Zoe'nin odası loş ve

beşiğine gitmesi kalbimi sızlatıyor. Çok bağlandım. Baktığım başka hiçbir çocukta böyle olmamıştım.

O neden farklı?

"*Buenos días, niña.* İyi uyudun mu?" Onu kaldırıp yan adımla alt değiştirme masasına götürüyorum, üstünü değiştirip temiz bir kıyafet giydiriyorum. Yerleştirdikten sonra onu kucağıma alıyorum, göğsüme bastırıyorum ve mükemmel saçlarını öpüyorum. "Hadi babanı görmeye gidelim, ha?"

"Onu alır mısın, ben de odamdan pantolon alıp ona bir şişe hazırlayayım?" Gage'in odasına döndüğümde hiç hareket etmediğini fark ediyorum. Hâlâ yatakta, yorganın altında, muhtemelen çıplak.

Orada durup son kısmı düşünüyorum ve kalçalarımı birbirine kenetliyorum. Seks yapmayalı uzun zaman olmuştu ve Gage'le geçirdiğim dün gece libidomu kesinlikle uyandırmıştı.

"Onu buraya getir." Oturuyor, yastıklarla kendini konumlandırıyor ve sonra kollarını onun için uzatıyor. "Ama... pantolon yok."

Ona doğru ilerledim ve kızını ona uzattım, ona bir bakış attım. "Ciddi misin?"

"Çok ciddiym. Muhteşem bir vücudun var Ale. Bütün gün ona bakabilirim." Gage elimi tutuyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ağzım onunkinin üzerinde gezinirken hiç beklemediğim bir şey söylüyor. "Seni öpebilir miyim?"

Tanrım, ona zaten olduğumdan daha fazla aşık olabilir miyim? Almak yerine soran bir adam.

Onu hak etmek için ne yaptım?

"Evet," dedi ve kolumu boynunun arkasına dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

"Eres tan hermosa, cariño."

Yemin ederim bu adam bana İspanyolca bir şeyler fısıldamaya devam ederse hamile kalacağım. Gage'in benim ana dilimi konuşması çok tahrik edici ve kafamı karıştırıyor. Gülünç derecede çekici olması yeterince kötü değilmiş gibi, bir de düzgün İspanyolca konuşması gerekiyor. Beynimin aptal bir kısmı bana bir bebeğin korkunç olmayacağını söylüyor, yirmi beş yaşındayım, yani çok genç değilim. Ama öpücüğünden ayrılıp odadan aceleyle çıkarken, bunu düşündüğüm için bile kendimi tokatlamak istiyorum.

O senin patronun, Alejandra.

Ama dudakları benimkilerin üzerinde çok iyi hissettiriyor. Dokunuşu beni canlı hissettiriyor ve sözleri ruhumun onlara ihtiyacı olduğunu hiç bilmediğim bir parçasını okşuyor. Ona ihtiyacım olduğunu.

Odadan aceleyle çıkıyorum ve Gage'in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, gidişimi izlediğini biliyorum. Bakışlarının hissinden kurtulmaya çalışıyorum ama bu sadece midemdeki kelekleri yoğunlaştırıyor gibi görünüyor. Zoe'nin şişesini hazırlamaya odaklanmaya çalışarak mutfağa doğru ilerliyorum.

Hâlâ dün gece olan her şeyi sindirmeye çalışıyorum. Bana dokunuşunu, bana hissettirdiklerini. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ve şimdi, bu sabah, bana karşı çok tatlı ve nazik davranıyor. Tezgâhta Zoe'nin biberonunu hazırlarken, Gage'in arkamdan mutfağa girdiğini duyuyorum, Zoe kollarında telaşlanıyor. Hâlâ gömleksiz, bandajlı tarafının değişmesi gerekiyor ve saçları uykudan dağılmış. Çok sevimli görünüyor ve bana yaklaşırken kalbimin küt küt attığını hissediyorum.

"Hey," diyor usulca, kollarını arkamdan sararak. "Sanırım seni istiyor."

Başımı sallıyorum. "Elbette," diye cevap veriyorum, kalbimin hızla çarpmasına rağmen rahat görünmeye çalışıyorum, benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı var.

Gage yüzünü boynuma gömüyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Onu yatakta beslemek ister misin?" Kulağıma fısıldıyor. "Sen bunu yaparken ben de bizim için kahvaltı hazırlayabilirim."

"Evet, bunu yapabilirim." Biberonu hazır, dönüp onu ondan alıyorum ve neredeyse anında göğsüme yaslanarak sakinleşiyor. Gage ikimize gülümsüyor, sonra başının üstünü öpmek için eğiliyor. Yanıma geldiğinde dudaklarımdan birkaç santim uzakta duruyor ve bekliyor.

Ona gözlerimi deviriyorum. "Beni istediğin zaman öpmek için iznim var, Gage."

Yumuşak dudakları havada asılı kalıyor ve dudaklarımı dudaklarıma bastırmadan önce küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Bunu söylediğini hatırlasan iyi edersin. Çünkü artık geri dönüş yok, Ale. Seni ölesiye öpeceğim. Ne zaman istersem. İstedğim zaman."

Zoe göğsüme yaslanmışken, gözlerinde öyle bir hayranlıkla bana bakıyor ki kalbimin eridiğini hissediyorum. Sonra eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Başta yumuşak, nazik bir öpücüktü ama dudaklarımız birbirine değdikçe daha tutkulu bir şeye dönüşüyor.

Zoe biraz telaşlanmaya başlıyor ama o öpücüğü kesmiyor. Bunun yerine onu hafifçe düzeltiyorum ve öpmeye devam ediyorum. Sanki onun içinde eriyormuşum, dudaklarımız birlikte olmak için yaratılmış gibi hissediyorum.

Etrafımızdaki dünya kayboluyor ve geriye sadece ikimiz ve bu mükemmel anın içinde kaybolan Zoe kalıyor. Öpüşmemiz o kadar yoğun ki sonunda hava almak için ayrıldığımızda nefesim kesiliyor.

Gage bana gülümsüyor, kendini beğenmiş bir şekilde memnun görünüyor. "Sabahtan beri bunu yapmak istiyordum," diyor ve geri çekilip kahvaltı için bir şeyler çıkarmak üzere buzdolabına doğru ilerliyor.

Merdivenlere doğru ilerlerken omzumun üzerinden arkama bakıyorum ve onun yüzünde kocaman bir sırıtişla beni izlediğini görüyorum. Yüzüm kızarıyor ve ilk basamağa geldiğimde bana sesleniyor. "Onu yatakta besle dediğimde benim yatağımı kastetmiştim. *Bizim yatağımızda.*"

Bizim yatağımız.

Bir an önce doğum kontrol hapı almalıyım.

Zoe kollarımda, üst kattaki Gage'in yatak odasına çıkıyorum. Zihnimi öpüşmemizden kalan arzulardan arındırmaya çalışıyorum. Asıl önceliğim Zoe'yi beslemek ve rahat olduğundan emin olmak, çünkü bu benim sorumluluğum. Tamamen ona odaklanmam gerekiyor. Babasına değil.

Yatağına oturuyorum, Zoe'yi kollarımda rahat ettirirken kendimi yastıklara yaslıyorum. O içerken, Gage'le ilişkiye girmenin neden kötü bir fikir olduğunu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz ama yine de aramızdaki kimya inkâr edilemez. Peki ya riskler? Doğum kontrol hapı kullanmadığım ve zaten ateşli ve ağır olduğumuz gerçeği ne olacak? Zoe yeni doğmuş bir bebekken hamile kalma düşüncesi içimde bir panik dalgası yaratıyor.

Gage ile aramız bozulursa bir bebeğe bakacak durumum yok. Ya da fikrini değiştirirse. Ya bunu da başka bir kötü karar olarak görürse ve ben tek başıma bir çocuk büyütmek zorunda kalırsam?

Zoe neredeyse üç aylık ve ikimizin de ihtiyacı olan son şey endişelenecek başka bir bebek. Yine de, Gage'in yatak odasına bakarken, kendimi içine çekildiğimi hissedebiliyorum. Burası güvenli bir alan, hayatımın kaosundan uzak bir sığınak gibi geliyor.

Hayatımı hep başkaları için askıya alan ben oluyorum. Peki ya benim istediklerim? Kendi aileme sahip olmayı hayal ettim. Kendi çocuklarımın olmasını, evlenmeyi ve biriyle güzel bir hayat kurmayı. Ama kendi isteklerimi hep ikinci plana attım. Sırf aileme yardım edebilmek için buraya gelip okula gitmek ve iyi bir iş bulmak zorunda kaldım. Hayallerimin hiçbir zaman önemi olmadı.

Ya şimdi olsaydı?

Tam düşüncelerimin içinde kaybolmuş, hayatını daha da zorlaştırmak isteyeceğini düşündüğüm için aptal olduğumu söylerken, Gage elinde yemek dolu bir tepsiyle kapıda beliriyor. Tepsiyi koyarken bana gülümsedi.

yatağının başucundaki masaya bıraktı. "Yatakta kahvaltı," diyor yatakta yanıma oturarak.

Zoe şişesini içmeye devam ederken, Gage bir parça sosis alıyor ve bir çatalla bana uzatıyor. "Ye," diyor usulca, gözleri benimkilere kilitlenmiş. "O yerken sen de ye. Eğer onu beslemiyorsam, senin beslendiğinden emin olacağım."

Eğer adam beni baştan çıkarmaya çalışıyorsa. İşe yarıyor.

Lanet olsun, yumurtluyor falan mıyım? Çünkü bu adam her geçen saniye daha da çekici görünüyor.

Sosislerden bir ısırık alıyorum, onun önünde yediğim için biraz utanıyorum. Ama o beni ısırık üstüne ısırıkla beslerken -tam kıvamında çırpılmış yumurtalar, mükemmel dilimler halinde dilimlenmiş taze meyveler-içimde bir şeyler değişiyor. Birlikte paylaştığımız bu sessiz sabah anı bana samimi geliyor.

Gage tabaktan bir parça daha meyve alıyor, dudaklarıma doğru hafifçe yerleştiriyor, ben de açıyorum ve ağzıma yerleştirmesine izin veriyorum. Yavaşça çiğniyor, onunla göz temasını hiç kesmiyorum. Yutkunuyorum, sonra öne doğru eğilip portakal suyu bardağına uzanıyorum ve pipetten küçük bir yudum alıyorum. Gözlerimiz hep kilitliydi.

Aramız o kadar gergindi ki, aramızdaki çekimi hissedebiliyordunuz. Bunun bizi nereye götüreceğini biliyoruz ama her şey bize durmamız gerektiğini haykırırsa da ikimiz de durmak istemiyoruz. Düşünmek ve bir saniyeliğine mantıklı olmak için.

O bana kızının yanında dünyanın en güzel şeyiymişim gibi bakarken nasıl mantıklı olabilirim ki?

Hormonlar yapamazsın diyor.

"Gage," ona bakıyorum ve sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyor.

"Biliyorum." Alt dudağını ısırıyor, başının arkasını kaşıyor ve fısıldıyor. "Biliyorum."

Zoe'yi gazını çıkarmak için omzuma yerleştiriyor, aramızdaki boşluğa doğru eğiliyor ve beni tekrar öpüyor. Bu öpücük farklı hissettiriyor. Bunu tarif etmenin tek yolu, artık sadece tereddütlü ve dizginlenemez bir istekle dolu olmadığı olabilir. Hayır, bu öpücük emin, sanki ne olduğumuzu ve bunun nereye gittiğini biliyor. Gage'in ve benim hiçbir fikrimiz olmadığından neredeyse emin olmama rağmen. O beni öperken ve ben tüm bu keşkelerin içinde kaybolurken, Zoe bir geçirme sesi çıkarıyor ve ılık tükürük sırtımdan aşağı, yastıkların üzerine akıyor.

"Az önce-" diyor dudaklarıma karşı, sonra gözlerini kocaman açarak kendini geri çekiyor.

"Üzerime kustu," biraz öğürüyorum ve başımı sallıyorum. "Mmhm."

Yataktan kalkıp onun çocuk odasına doğru ilerliyorum. "Ale," diye sesleniyor arkamdan, ayak sesleri hemen arkamda. Yanımda belirdiğinde onu alt değiştirme masasının üzerine koymuş, temizliyordum. "Sen duşa gir, ben de onu yerleştireyim. Bir dakika içinde orada olurum."

Kenara çekilip elimi tuttu ve beni geri çekti. Dudakları yakıcı bir öpücükle benimkilerle birleşti. "Kusmuk gibi kokuyorum, Gage." Geri çekilmeye çalışıyorum.

"Hâlâ çok güzel."

Odama girdiğimde birkaç kıyafet alıp banyoya giriyorum. Duşu açıyorum ve buharın odayı sarmasına izin veriyorum, Gage içeri girdiğinde kapıyı aralık bırakıyorum. Gömleğimi başımdan geçirip çamaşır sepetine atıyorum, tangamı çıkarıyorum ve onsuz başlamak için duşa giriyorum. Birkaç dakika sonra, sıcak suyun altında durup hayattaki seçimlerimi yeniden değerlendirirken, kapı ziline benzer bir ses duyuyorum.

"Ben hallederim," diye bağılıyor Gage ve ayaklarının merdivenlerden gümbür gümbür indiğini duyuyorum. Duşu kapatıyorum ve kapıyı açıp Gage'in aşağıdan gelen gür sesini duyduğumda resmen yerimden sıçıyorum.

"Burada ne *halt* ediyorsun?"

ON DÖRT GAGE

Nefes al, Gage. Duygularının seni ele geçirmesine izin verme. O hâlâ Zoe'nin öz annesi.

"Kapıyı suratına çarpmamam için bana iyi bir sebep söyle." Kapıyı bedenimin içeriği görmesini engelleyecek kadar açmış bir şekilde dururken öfkeden kuduruyorum.

Kiera orada durmuş bana bakıyor, gözlerinde pişmanlık yok, ama karşımda duruşunda bir kibir var. Bundan nefret ediyorum ve ona bakmak beni onu her becerdiğimde pişman ediyor. Hamileliğini sakladığını ve sonra hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kızımı terk ettiğini bilmek beni hasta ediyor.

Kızımın annesi olması gereken kadının yukarıda duş almakta olduğunu bilerek merdivenlere bakıyorum. Kiera'ya döndüğümde, bir an önce gitmesini istediğimi bildiğim için yüzüm kaşlarımı çatıyor.

"Ben de seni gördüğüme sevindim," diye alay ediyor. "Bak, açıklamam gerektiğini biliyorum-" "Hayır. Ben iyiyim. Mülkünden defolup gidebilirsin ve bir daha asla Geri gel lan." Nefes alıyorum ve tutuyorum, kendimi sakinleştirmek için geri sayıyorum. "Onu sen mi tuttun?" Kapıyı açık tutmak için elini kapıya koyuyor. "Neden umursuyorsun ki? Onu araba koltuğunda verandamda bıraktın.

Gecenin bir yarısı. Ya evde olmasaydım, Kiera? Bu hiç aklından geçti mi?" Şimdi bağıriyorum ve kendimi kaybetmeden önce kendimi kontrol etmem gerekiyor. "Hamile kaldığını bana söylemedin, benden sakladın ve sonra da lanet bir 'üzgünüm' diyerek onu bıraktın."

"Sen görevdeyken stres yapmanı istemedim. Kürtaj yaptıramadım. Denedim. Ama sana onu isteme şansı vermemek yanlış geldi. Bak, aramızda seksten başka bir şey olmadığını biliyordum. Tanrı biliyor ya, senden tek istediğim buydu. Harika bir sikiştin, hiç bağlanmadın, ama kabul edelim, Gage. Gerçekten babalık yapabileceğini düşünüyor musun? Hayatın Kolordu'dayken onu nasıl yetiştireceksin?"

Arkamı dönmeme bile gerek kalmadan Ale'nin merdivenlerdeki ayak seslerini duyuyorum ve yüzüme bir sırıtma yayılıyor. *Küçük bir sürtük olmak istiyorsun, Kiera. Ben de önemsiz olabilirim.*

Kapıyı çekip açıyorum ve Kiera'nın yüzünün düşmesini, kendini beğenmiş kabadayılığının bir anda yok olmasını izliyorum. "Çünkü kızım çok iyi bakılıyor. Ve şimdi ortaya çıkmaya karar verdiğine göre, seni bulmaya çalışmaktan kurtuldum." Girişteki masanın üzerinde duran ve kızımın haklarının sona erdirilmesi için mahkeme tarihini gösteren belgeleri içeren dosyayı aldım. Ona uzatıyorum. "Kendini tebliğ edilmiş say."

Kiera kâğıdı okuyor ve gülüyor. "Sadece çocuk bir üvey ebeveyn tarafından evlat edinilecekse haklarını feshediyorlar, Gage."

"Seni uygun bulmadıkları sürece değil. Ve kabul edelim, öylesin." Kamerayı doğrudan onun üzerine doğrultuyorum. "Seni onu bırakırken ve bu konuşmayı yaparken yakaladım."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve Ale'nin donmuş bir şekilde orada durduğunu görüyorum; saçları duştan dolayı hâlâ ıslak ama tamamen giyinik. Bir şeyi kanıtlamak için neredeyse çıplak ve havluyla gelmesini tercih ederdim. "Ayrıca, evlat edinilmeyeceğini kim söyledi?" Kaşımı kaldırarak, "Birileri benim iyi bir baba olduğumu düşünüyor. Belki ben de harika bir koca olurum." Kapıyı yüzüne çarpıyorum, kilitliyorum ve dönüp iki adımda aramızdaki boşluğu geçiyorum.

"Uyuyor mu?" Ona bakarak soruyorum, göğsüm onunla senkronize bir şekilde yükselip alçalıyor.

"Evet. Uyuyor. Aşağı inmeden önce onu kontrol ettim." Ale dudağını ısırtıyor ve kapıya bakmak için etrafıma bakıyor.

"Onu bir saniye bile düşünme." Elim yanağını okşamak için kalkıyor ve gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor.

"O onun annesi, Gage." Duygularını ve onları nasıl bastırmaya çalıştığını görebiliyorum, sanki kalbi kırılmak üzereymiş gibi.

Bunun olmasına izin vermem mümkün değil. Ona bu ifadenin ne kadar yanlış olduğunu göstereceğim. Kiera Zoe'ye hayat vermiş, onu bu dünyaya getirmiş olabilir ama Ale onun annesi. Ona bakan o ve

onu seviyor. Ale onu besliyor ve uyuması için ona şarkı söylüyor. Ale, o büyürken yanında olacak olan kişi.

Elini elime alıp bizi merdivenlere doğru çekiyorum, doğruca yatak odama gidiyoruz. Ne düşündüğümü biliyor olmalı çünkü elimi biraz daha sıkı tutuyor ama onu yönlendirmeme izin veriyor. "Sen benimsin, Ale. Benim kadınıam." Odamın kapısında duruyorum, elini bırakıyorum ve onu kaldırmak için eğiliyorum.

"Hâlâ yaralıam." Ama bana karşı koymuyor, onu kucağıma alıyorum.

"Buna ihtiyacım var, senin de öyle." Acıyı içime çekiyorum ve yatağı doğru ilerleyip onu yatırıyorum.

"Bizim-" demeye başladı, ben de bir öpücükle sözünü kestim.

"Siktir et."

ON BEŞ ALEJANDRA

Gage beni çırılçıplak soyuyor ve yastıklara yatırıyor. Zihnim saniyede bir milyon mil hızla ilerliyor. Az önce aşıağıda olanlar hakkında konuşmalıyız, yatağı atlayıp doğırudan sekse geçmemeliyiz. Yetişkinlerin duygularla böyle başa çıktığını sanmıyorum. Bacaklarımın arasına girdiğinde tüm düşünceler kayboluyor, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyor.

"Çok güzel bir amın var, bebeğim." Yaklaştıkça kalçalarım yumuşak öpücükler konduruyor. "O kadar darsın ki canını yakacağımdan korkuyorum. Önce seni parmaklarımla esnetebilir miyim?"

Rahatlığını önemsiyor. Aman Tanrım. O gerçek mi?

Başımı sallıyorum ve Gage orta ve yüzük parmaklarını ağızına götürüp dudaklarını yavaşça aralayarak parmaklarını içeri sokuyor. Onu izliyorum, başı kalçalarımın arasında, parmakları ağızında, onları içime sokmaya hazırlanıyor. Sonunda onu almam için beni hazırlıyor. Dirseklerinin üzerinde pozisyon aldığında kalçalarım titriyor, boştaki eli beni ona daha geniş açmak için kalçamın iç tarafını itiyor.

"Bacakların titriyor güzel kız. Neden?" Parmaklarını ağızından çıkarıp girişime yerleştirerek soruyor.

"Gerginim... Sadece uzun zaman oldu." Sesim titriyor, onu izlerken göğsüm kabarıyor, parmaklarının içimde kaymasını izliyorum.

"Sen benim kızsınsın. Tamamen benimsin. Gergin olmana gerek yok, çünkü tempoyu sen belirleyeceksin." Parmağı içeri ve dışarı hareket ediyor, duvarlarımı hafifçe okşuyor. "Bırak

Seni tadacağım Ale."

"Evet," parmağı içimde hafif bir baskı uyguladığında ve sıcak ağzı klitorisimin üzerinde gezindiğinde kalçalarım yukarı doğru kalkıyor.

Bir Şey yapmadan önce klitorisime Şefkatli bir öpücük veriyor ve fısıldıyor. "Seni çok iyi hissettireceğim, çok yıpratacağım, ama sonra seninle ilgileneceğim."

"Oka-" dili sert bir vuruŐ yapıyor ve yemin ederim yıldızları görüyorum. Parmaklarının itiŐiyle eş zamanlı olarak dilinin her bir darbesi beni serbest bırakmaya doğru sürüklüyor ve bunu çok istiyorum. "Gage." Adını bir sırmıŐ gibi fısıldıyorum, sadece onun duyması için.

"İŞte bu, güzel kız." vgs beni daha da ıslatıyor ve amıma doğru inliyor. "ok ıslak. Sadece benim için. Sadece benim için."

"Sadece senin için," diye inliyorum parmakları baskıyı artırırken. Verdiği zevkin tadını çıkarmama izin veriyorum, tüm bunlar bir hata olarak sonuçlanırsa, en azından harika hissettiren bir Şey olduğunu biliyorum.

İçimde oluşan his daha önce hissettiğim bir Şey değil. Bu Şimdiye kadarki en hızlı boşalmam olacak, orası kesin. Neredeyse ihtiyacım varmış gibi... Tanrım. "Gage, dur. Ben... oh, siktir!" Başımı yastıklara yaslıyorum, gözlerim doluyor ve boŐalıırken kısık bir inilti çıkartıyorum.

nce damlayan ama Gage'in eli amıma tekrar tekrar temas ettikçe kısa sürede sıçrayan ılık sıvı. "Oh, lanet olsun evet," ve parmaklarını içime sokmaya devam ederek oturuyor. "Daha fazla. Bana daha fazlasını ver, bebeğim. Daha önce hiç fiŐkırtabilen biriyle birlikte olmamıştım."

GerginleŐiyorum ve ona bakıyorum. "Bunu beğendin mi?" Gage parmaklarını çekip eline ve çarŐaflara bakıyor.

"Buna bayılıyorum." Parmağını ağzına sokuyor, beni tadıyor, parmaklarından dllerimi emerken gözleri doluyor. "Sonbaharın sonlarına doğru bir düğün düşünüyorum. Yani çok sıcak olmayacak, ne dersin?"

Glyorum, onu geri itmek için ayağımı göğsüne doğru kaldırıyorum. Ama bunun yerine ayak bileğimi kavrıyor ve ayağımın tabanını öpüyor ve yukarıya doğru bir öpücük izi bırakıyor. Dudakları yumuşak karnımın üzerinde geziniyor ve bir an oyalanıyor.

"Ne?" diye soruyorum. Ona bakarak soruyorum.

"O senin olmalıydı, Ale." Gage karnımı tekrar öpüyor, sonra benimle göz göze geliyor. Gözlerindeki zlem ve piŐmanlıđı görüyorum ama Zoe'den pişman olmadığını biliyorum. Annesinden pişman.

Ben de kalbimde demlenen kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. "O benim, Gage. Onu burada daha yeni büyüttüm." Ellerinden birini tutup

Kalbim.

"Bebeğimi senin içine koyabilir miyim?" Soru o kadar sessiz ki duymamı isteyip istemediğini merak ediyorum. Ama duymamı istediğini biliyorum çünkü açık avucu karnımın üzerinde aşağı doğru yayılıyor.

Buna ne cevap vereceğim? Mantıklı davranıp ona hayır mı diyeyim ve prezervatif mi takayım? Yoksa kalbimin istediğini kabul edip teslim mi olayım? Çünkü onu istiyorum. Zoe'yi istiyorum ve ondan bir bebek istiyorum.

Biz deliyiz.

Bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum ve bunu yaptığımı fark ederek vücudumun geri kalanına tırmanıyor ve yüzü benimkinin üzerinde geziniyor. "Ale?" Beni aşağı çekerken eli belimde; yüzlerimiz artık birbirleriyle aynı hizada. "Kelimelere ihtiyacım var, bebeğim."

"Tek istediğim kendi ailemdi. Bir koca ve çocuklar ve ben başkalarının iyiliği için her şeyi bir kenara itmek zorunda kaldım. Bir kez olsun bencil olmak istiyorum. Senin harika bir baba olduğunu biliyorum Gage, bu yüzden eğer böyle bir şey olursa onları senin de seveceğini biliyorum. Aramızda ne olursa olsun." Uzanıp yanağını okşuyorum, başparmağımı kaşının yanındaki silik yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama aynı zamanda ilk bulmam gereken kişinin sen olduğunu hissediyorum. Sen ve Zoe."

"Sana karşı çok iyi olacağım bebeğim. Sana ve çocuklarımıza." Eğildi ve beni öptü, yavaş, şefkatli bir öpücük. Sinirlerimi yatıştıran ve her neyse ona hayat veren bir öpücük.

"Gage," diye mırıldanıyorum
dudaklarına karşı. "Hmm?"

"Benimle seviş ve bebeğini içime koy." *Bu sözleri yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.* Gage, Zoe'nin hâlâ uyuduğundan emin olmak için monitöre bakıyor ve ardından basketbol şortunu boxer külotuyla birlikte aşağı çekerek harekete geçiyor.

"*Siktir*, sana çok ihtiyacım var." Gage kendini birkaç kez okşuyor, sonra girişime doğru pozisyon alıyor. "Bunun için kayganlaştırıcı almalıydım. Çok acırsa durmamı söyle yeter."

Büyük olduğunu biliyorum. Gage'in uzunluğu kadar çevresi de var ve sanırım beni en çok rahatsız edecek olan da bu. Sanki endişemi hissetmiş gibi öne eğiliyor ve doğrudan amıma tükürüyor. *Bu kadar ateşli olmamalıydı.* Başka bir erkek olsaydı, muhtemelen onu tokatlardım, ama o olduğu için, sadece orada yatıyorum ve horozunun ucunu tükürükten geçirmesini izliyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum giriş yerimde hafif bir baskı hissedince.

"Nefes al," diyor ve ileri doğru itiyor. Hemen onun ucunun etrafında gerildim.

"Rahatlamana ihtiyacım var Ale. Daha yarısına bile gelmedim." Gage kalçalarımı kavırıyor, beni ona doğru açıyor, sonra eğiliyor. "Öp beni bebeğim; öp beni ve bana açıl."

Kollarımı boynuna dolayarak onu öpüyorum, biraz daha içeri itmesine izin veriyorum, geri çekilirken inlediğini duyuyorum. "Çok sıkı, çok hızlı boşalacağım, *Hermosa*. Bu mükemmel am defalarca dolacak." Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum, beni yavaşça doldurduğunu hissediyorum.

"Ale," diyor yanağımı okşayarak. "Gözlerini benden ayırma."

Gözlerimi açıyorum ve dizlerinin üzerine çöküp yavaşça sokmasını, içime girip çıkmasını izliyorum. "Kahretsin, bak beni ne kadar iyi alıyorsun, güzel kız." Kalçalarımı kaldırıp birleştığımız yeri görmek için aşağı baktığımda nefesi kesiliyor.

"Kahretsin, çok büyüksün." İçimi sonuna kadar doldururken inliyorum, yüzümde rahatsızlık olup olmadığını araştırırken nefes nefese kalıyorum.

"Ama beni çok iyi beceriyorsun Ale. Bu amcık beni almak için yaratılmış. Tıpkı senin vücudunun bebeklerimi taşımak ve doğurmak için yaratılmış olması gibi."

Daha önce de bebek istediğimi biliyordum ama onun benim hakkımda böyle konuştuğunu duyunca sanki kafamda, kalbimde ve amımda bir şeyler tıklandı. Artık tek istediğim bu. Zoe'nin daha bezden çıkmadan bir kardeşi olacak. Bunu biliyorum.

Bedenim gevşiyor, kalçalarım onun itişlerini karşılamak için kalkıyor. "İçimde çok iyi hissediyorsun." Onu ağzıma çekip öpüyorum ve o itmeye devam ederken, inlemelerimiz ve tenimiz birbirine yaklaşıırken, dudaklarımı kulağına bastırıyorum. "Lütfen içime gel, *aşkım*. Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

"*Siktir*," diye inliyor. "İçine girmem için bana yalvar Ale. Bu amcığı döllerimle doldurmam için yalvar." Ve başımı yatak başlığına doğru iterek sertçe itiyor.

"Onu bana ver, Gage. Kendini boşaltmak ve beni doldurmak için beni kullan." İnliyorum ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor, beni yutuyor. "Lütfen... *lütfen*," diye inliyorum ağzının içinde.

"Daha fazla dayanamayacağım." Bacağımı omzunun üzerinden çekip içime daha derin girerken inliyor. "Sadece bir tane daha, bebeğim; bana sadece bir tane daha ver. Bunu yapabilirsin, sadece benim için nefes al." Nefes nefese kalıyorum.

Başparmağını klitorisime götürdü, itişlerinin hızıyla daireler çizdi. "Evet, işte benim iyi kızım. Sıkımın etrafına sarıldığında kendini çok iyi hissediyorsun."

Başım dönüyor ve orgazmım parmağının her vuruşuyla artıyor, itişleri daha kararlı hale geliyor, nefesleri keskin pantolonlarla çıkıyor ve oraya ulaşmasına yardımcı olmak için kalçalarımı eğiyorum ve horozunun başı serviksime çarptığında birkaç inilti bırakıyorum. "Tam orada, oh lanet olsun tam orada." Onu daha yakına, içimde daha derine çekerken tırnaklarım sırtından aşağı sürükleniyor.

"Tekrar yap." İnliyor ve tırnaklarımı tekrar sırtına geçirip tam kıcının üzerinde durduruyorum. Onu kavrayıp kendime doğru çekiyorum. "İşte bu, bebeğim. Beni ne kadar istediğini göster. Beni işaretle, çünkü seni çürükler, ısırık izleri ve sevgimin ve şefkatimin diğer tüm simgeleriyle kaplı görmek istediğimi biliyorum."

Sevgi ve şefkat. Daha önce aynı cümlede kullanıldığını hiç duymadığım bir adamdan iki kelime ve asla kastettiği bağlamda değil. Gözyaşlarımın düşmeden önce süzüldüğünü hissedebiliyorum ve gözlerimin sulanmaya başlayacağını biliyorum. Onu göğsüme bastırıyorum, boşalırken Gage'in sıcak nefesi kulağımda ve yüzümü göremediği için, ben orgazmımı yaşarken o da kendi orgazmının peşinden koşarken gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Çürüklerini ve ısırık izlerini istiyorum, yanımda değilken onu hissetmek istiyorum. Ama bana verebileceği en büyük sevginin bebeği olduğunu biliyorum.

"Boşalacağım, Ale. İçine boşalabilir miyim bebeğim? Mükemmel vücudunu bebeğimizle doldurabilir miyim?" Kendini tutup evet dememi beklerken nefesi kesiliyor.

"İçime gel, beni senin yap, Gage." Derine doğru itiyor ve kendini içime boşaltırken bir dizi küfür savuruyor, sıcaklığı içime yayılıyor. Dudakları benimkilerin üzerinde hayalet gibi geziniyor ve hafifçe bastırıyor.

"İçine boşalmadan önce de benimdi *Hermosa*. Sen benimsin. Benim kadını, yakında karım olacaksın. Kızımın ve gelecekteki çocuklarımın annesi." Gage geri çekilmiyor, dirseğinin üzerinde doğruluyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Bu çılgınlık." Yumuşakça gülüyor.

"Bana mı söylüyorsun. Sadece senin dadın olmam gerekiyordu." Burnunun ucunu öpüyorum.

"Zoe'ye baktığın anda bunun sana göre bir iş olmayacağını anlamıştım. Ya da benim için. Ona öyle bir bakıyordun ki, sanki istediğin her şey ondaymış gibi. İçimde daha fazlası olacağına dair bir his vardı. Bununla savaşmak için çok uğraştım, kendime bunun aptalca olduğunu söyledim. Senin gibi güzel bir kadın, herkesi elde edebilecek bir kadın, neden bir erkekle birlikte olmak istesin ki?

Yeni doğmuş?" Gage bizi yan yatırırken kalçamı kendi kalçasının üzerine çekiyor ama hâlâ çekmiyor.

"Çünkü sen sensin, Gage. Seni gerçekte olduğun gibi görüyorum. İyi bir adam ve iyi bir baba. Kadınlar senin gibi bir erkeği sonsuza dek ararlar. Zoe'ye tapıyorum ve ciddiydim. Onun DNA'sını ya da kanını paylaşmıyor olabilirim. Ama benim olmasına izin verirsen o benimdir." İçimde yumuşadığını hissediyorum. "Muhtemelen artık çekilebilirsin," diyerek yüzünü okşuyor, yeşil gözlerinin ne kadar güzel olduğunu, kaşının üstündeki soluk pembe yara izlerini ve yüzünün her santimini ezberliyorum. Yakında başka bir göreve gideceğini ve kim bilir ne kadar süre yüzünü bu kadar yakınımnda göremeyeceğimi biliyorum.

"Bunun bitmesini istemiyorum." Bana sıkıca sarıldı.

"Bitmek zorunda değil. Ama kızını tanıyorsam, her an uyanabilir, çok açtır ve bezinin değiştirilmesi gerekir." Kışına şakacı bir şaplak attım. "Beni kaldır da temizleneyim, sonra da ona bakarım."

"İlk olarak, o *bizim* kızımız." Çekiliyor ve kalçalarımı yukarı kaldırıyor, yastıklarından ikisine uzanıyor ve onları kalkık kalçalarımın altına itiyor. "İkincisi, az önce ona yaşattıklarımın sonra ben senin aminla ilgilenirken sen burada kalacaksın. Ona söyledim, onunla ben ilgileneceğim." Yataktan kalkıp dudaklarımı öpüyor ve sonra klitorisimi öpüyor.

"Daha sonra benimle ilgileneceğini söylediğini sanıyordum." Bacaklarımın arasından çıkarken kıkırdıyor, dudakları sadece bizim karışımımız olduğunu varsayabileceğim bir şeyle parlıyor.

"Kabalık edemezdin bebeğim. Beni aldıktan sonra yorgun düşeceğini biliyordum. Sonrasında ona iyi bakıldığından emin olmak sadece bir centilmenliktir. Ama evet, *amor*. Seninle de ilgileneceğim."

Dudaklarını yalayıp ikimizin de tadına baktıktan sonra gülümseyerek arkasını dönüp banyoya yönelirken, tüm bu duyguların sisinde kaybolmuş bir halde ona bakıyorum. Lavabonun çalıştığını duyuyorum ve birkaç dakika sonra kapanıyor. Elinde bir bezle içeri giriyor ve bacaklarımın arasına hafifçe bastırarak beni temizliyor. Ilık suyun hafif sızısı, aşağısının ne kadar kötü olduğunu merak etmeme neden oluyor. Öne doğru eğilip bakmaya çalışıyorum.

"Şişmiş ve biraz kırmızı. Bir dahaki sefere seni daha iyi hazırlamam gerekecek. Özür dilerim bebeğim." Gage beni temizlerken yüzünde gerçek bir pişmanlık ifadesi var.

"Ben değilim." Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Artık içimde nasıl hissettiğini biliyorum. zlme."

"Bir dahaki sefere daha hazırlıklı oluruz." Havluyu sepetine doğru fırlatıyor, tamamen ıskalıyor.

"O zaman bu gece. Eğer Zoe uyursa."

"Eğer kızımız uyursa. Yardımcı olacak birkaç şey almak için koşabilirim. İşte." İ amaşırlarıma uzanıp onları bana fırlatıyor ve sonra şifonyerine doğru yürüyüp bir gömlek çıkartıyor. Geri dönüp gömleğini başıma geçiriyor, sonra da beni öpüyor. "Evin yeni kuralı. Yatakta sadece benim gmleklerimi giyeceksin ya da hiçbir şey giymeyeceksin."

"Biraz sahiplenici görünüyor," diye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Seni benim kıyafetlerim içinde, benimmişsin gibi kokarken görmek tamamen mağara adamı eğilimlerimi yatıştırmak için, hepsi bu." Beni öperken gülümsüyor. "Tamam, kız bebeğe bir biberon alıp sana getireceğim. Sonra da çıkacağım."

Gage i çamaşırlarını, temiz basketbol şortunu ve tişörtünü giyip odadan çıkıyor. Zoe'nin odasına girerken onu bebek telsizinden duyabiliyorum ve duyduklarım kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor.

"Zoe Jane, dünyadaki en iyi anneye sahipsin, bunu biliyor musun? Babam bu işi berbat etmemesi için elinden gelen her şeyi yapacaktır."

ON ALTI ALEJANDRA

Sen delisin, Ale.

Kesinlikle. Ama dürüst olmak gerekirse, hayatımın geri kalanında her günümü onunla ve Zoe'yle geçireceğim anlamına geliyorsa bu delilikle yaşayabilirim. Gage gitmeden önce bana Zoe'yi getirdiğinde, ona daha çok aşık olmaktan kendimi alamadım. Bebek telsizinden duyduklarım ve onu bana verirken yüzündeki ifade, onu göğsüme bastırışımı izlemesi kalbimi çaldı.

Her şey çok hızlı ilerliyor ve bir şeyleri anlamak için bir saniyeliğine yavaşlamam gerekiyor. Kardeşlerim için, çünkü kendim için de yaşamaya çalışıyorum diye onlara karşı olan sorumluluğumu bir kenara bırakamam. Eğer bir ilişkimiz varsa Gage'in bana para ödemeye devam etmesini beklemiyorum, bu yüzden Zoe'ye bakarken biraz para kazanmanın bir yolunu bulmam gerekecek. Para durumunu çözene kadar işlerin değişebileceğini bildirmek için *Tia*'mı arayıp haber verme zamanı geldi.

Bu iyi gitmeli.

Telefonu açmasını beklerken görüntülü arama çalıyor. Zoe yatakta yanımda mırıldanıyor, ben ona mırıldanırken bana bakıyor. Video açılıyor ve bağlantı grenli olsa da her şeyi gayet iyi duyabiliyorum.

"Pedro! Juanita! Tu hermana está en el video."

Tia'mın yanında kız kardeşim ve erkek kardeşim beliriyor, el sallarken yüzlerinde gülümsemeler beliriyor. "Merhaba çocuklar! Nasıl gidiyor?"

"İyi." Kız kardeşim bana sahte bir gülümseme veriyor ve ben zaten kum torbası olmak üzere olduğumu biliyorum. *Tia* dudaklarını büzmüş oturuyor ve yüzünde şöyle bir ifade var

Sert bakışlarını doğrudan bana yöneltti.

"*Díselo, Pedro.*" Tia'm onu dürtüyor ve kardeşimin omuzlarının düşüşünü izliyorum.

"Tia'nın Mayıs'taki mezuniyetim için geri gelmene ihtiyacı var. Şimdiden bir iş ayarladım ama mezuniyetten sonra bir ay kalamayacağımı söylediler. Bir yer bulmak için yardımına ihtiyacım olacak ama ondan sonra kendi başımın çaresine bakabilirim." Bu olabilirdi.

Kahretsin! Zoe'yle bu işi nasıl yürütebileceğimi bilmiyorum. Gage'in her an göreve gitmesi gerekebilir, özellikle de gelecek haftaki muayenesinde aklanırsa. Onlara bunun mümkün olmayabileceğini söylemenin bir yolunu bulmaya çalışırken göğsümdeki baskının arttığını hissediyorum.

"Tia, bunun mümkün olup olmayacağını bilmiyorum. İşler... *esta complicado ahorita*. Bakmakla yükümlü olduğum küçük kızımı da yanımda getirmem gerekecek. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum." Dudağımı ısıriyorum ve kardeşlerim etkilenmiş görünmezken, Tia'm öfkeli görünüyor.

"*Alejandra, los acogí becauseque no podían venir a Estados Unidos contigo. Arabayı üzerime aldım. Onlara karşı bir yükümlülüğün var. Tienes suerte de que los tomé.*"

Şu anda umutsuz hissetmemek için her şeyimi verirdim. Gelip onları alamayacağımı ve burada onlara bakamayacağımı bildiğim için göğsümde kabaran derin suçluluk duygusu kalbimi parçalıyor.

Alt kattaki kapı açılıyor ve Gage'in anahtarlarını posta masasına bıraktığını duyuyorum. O içeri girdiğinde Tia'mla bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Bu garip olurdu ve neden patronumun yatağında kızıyla birlikte olduğumu açıklamak zorunda kalırdım. *Kızım*la.

"Tia, seni sonra ararım; Zoe'nin yanına dönmem gerek." Pedro ve Juanita'ya veda edemedi onları kovuyor ve bana attığı bakış karşısında yutkunuyorum.

"Ale, ben geldim." Gage kapıyı iterek açıyor ve telefonda olduğumu görüyor. "Oh, kahretsin. Kusura bakma. Dur, Zoe'yi alayım da konuş." Odayı geçiyor ve ben kıpırdamadan otururken Tia'm gözlerini bana diyor.

Lütfen bir şey söyleme. Lütfen ona bir sebep vermeyin...

"Bebeğim ve ben öğle yemeğini hazırlamaya başlayacağız; aşağıda görüşürüz, *Hermosa.*"

Hay sikeyim.

Gage kapıyı arkasından kapattığında, konuşmak için dudaklarımı aralıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Yapabileceğim tek şey

Açıklamak için aklıma gelen tek şey doğruyu söylemek. Ben yetişkin bir kadını ve mutlu olmayı hak ediyorum.

Bunu hak ediyorum.

"Supongo que esa es una manera de asegurarte de que tengas trabajo. Bir kadın olarak para kazanmak mı istiyorsun Alejandra? Bu senin sorunun. Ama eğer kardeşlerinin iyi olduğunu garanti etmezsen, onlara bakmam. Baban benim kardeşim, ama onun çocuklarını yetiştirmek benim işim değil."

"Tía, onun ve kızın için endişeleniyorum. Sadece onu sevmiyorum." Ne cüretle bana fahişe der? Tek yaptığım benden istediği her şeyi ona vermektir. Aldığım cevap bu.

"Lo que tú digas. Entonces te está utilizando y eres demasiado estúpida para darte cuenta, Alejandra. Los hombres sólo toman, así que esperes que él te ame."

"Ben aptal değilim." Gözyaşlarının aktığını hissederek fısıldıyorum.

"Özellikle de bir asker. Onu kullanır ve bir kenara bırakırsın. Ya da başka bir ülkede peleano olduğunda, seni hiç düşünmeden ihtiyaçlarını karşılamamanın bir yolunu bulur."

"Asla yapmaz."

Kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum ve başımı çevirdiğimde Gage'in gözleri benimkilerle buluşuyor; endişesi hızla öfkeye dönüşüyor. Odayı geçip telefonu elimden aldı. *"No sé quién eres, pero si vuelves a hacer llorar a mi mujer, vamos a tener un problema."*

Bu adam az önce Tia'mı tehdit mi etti? İspanyolca mı?

"Alejandra, ¿vas a dejar que este gringo le hable así a tu tía?"

"İspanyolcam en iyisi olmasa da Ale için öğrenmek için çaba sarf ediyorum. Eğer onun teyzesiysen, onu mutlu etmeye çalışacağını düşündüğüm bir kişi olmalısın. Gelip onu yatağımızda ağlarken bulmak zorunda kalmamalıyım. Ahora, ¿cuál es el problema?"

Benim için İspanyolcasını mı geliştiriyor? Neden kalbim bu kadar dolu hissediyor?

"Kardeşleri evimden ayrılana kadar onlara bakmakla yükümlü. Erkek kardeşi evden ayrılıyor ama kız kardeşi üç yıl boyunca benim gözetimimde olacak. Çalışmazsa ona nasıl bakacak? Tabii ona yatağını ısıtması için para vermeyeceksen." Kardeşlerimin geçimini sağlayan adama karşı beni aşağıladı.

"Tia! ¡Basta!" Elindeki telefona uzanıyorum ve o da parmağını bana doğru kaldırıyor.

Bunun şu anda olduğuna inanamıyorum.

"Belki gelip onu alırız ve bizimle yaşayabilir. Senin için sorunu çözer. Seni sonra ararız. Şu anda yeğeninizin beslendiğinden ve bakımının yapıldığından emin olacağım."

Ve telefonu yüzüne kapattı.

"Gage," diye bir nefes verdim ve telefonuma uzandım. "Sadece üzgün."

"Seninle hep böyle mi konuşur?" Ne kadar üzgün olduğunu hissedebiliyordum.

Yumruğunu kalçasında sıkarken ön kollarındaki kaslar esniyor. "Sanki sadece para için iyiymişsin gibi."

"No sé." Bu bir yalan. Bana her zaman kardeşlerim için ona ne kadar para verdiğime göre davrandı.

"Eğer bu işi yürüteceksek, birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Böyle konularda bile. Sana asla yalan söylemeyeceğim ve senin de bana aynı sözünü vermeni istiyorum. Beni bir şeyden ne kadar korumak istediğin ya da strese girmemi istememen umurumda değil. Ben büyük bir çocuğum ve bana ne atarsan at, üstesinden gelebilirim. Kız kardeşini almak için Meksika'ya gitmem gerekirse, giderim. Senin için. Bunu senin için yapacağım, Alejandra."

"Bir yolunu bulacağım. Benim ailevi sorunlarım senin sorumluluğunda değil, Gage." Battaniyeyi geri çekiyorum ve kalkmaya başlıyorum.

"Tus problemas son my problemas. Çünkü soy tuyo y tú mía, Alejandra. Bunun kalıcı olmasını sağlamak için ne yapmam gerekecek? Artık bunu tek başına yapmıyorsun. Bugün seni adliyeye sürükleyip evlendirmem mi gerekiyor?" Önüme geçip bacaklarımı kalçalarının arasına sıkıştırıyor, eliyle göğsümün ortasına hafif bir baskı uygulayarak beni geriye itiyor. "Beni dinlemen için seni karım yapmam mı gerekiyor?"

"Hayır, efendim." Ağzının içine doğru inliyorum.

Elleri açıkta kalan kalçalarımın gezinirken dudakları yakıcı bir öpücükle dudaklarıma iniyor ve bana düşüncelerimi unutturuyor. "Eğer bu 'Efendim' işine devam edersen, ne kadar iyi bir Efendim olabileceğimi göstereceğim."

"Bu bir söz mü?" Küstahça karşılık veriyorum ve o da geri çekilip bana bakıyor.

"Dikkat et, güzel kız." Elini boğazıma doluyor, başparmağı alt dudağımı aşağı doğru çekerken nazik ama sert bir şekilde sıkıyor. "Randevuma kadar birkaç günüm daha var ve depomda bir sürü 550 kordon var. Mükemmel küçük kıçını bağı tutabilir ve seni tekrar tekrar doğurabilirim."

Bileğini kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum, aramızdaki bu hissin çok ilginç bir gece yaratacağını biliyorum. Ama yemek yememiz gerekiyor ve diğer ev işlerinin yanı sıra Zoe'nin de ilgiye ihtiyacı var. "Dur."

"Sorun ne?" Hemen elini bıraktı. "Çizgiyi aştım mı?" "Hayır... öyle bir şey değil. Yemek yemeliyiz, Gage. Zoe'nin bize ihtiyacı var."

"Salıncağında uyuyor. Sen buradayken onu besledim. Öğle yemeği muhtemelen soğumuştur ama yeniden ısıtabilirim." Kendini yukarı çekti ve bana elini uzatarak kalkmama yardım etti. Yerden eşofmanlarımı aldım ve yukarı çektim.

"Mmm, onları bilmiyorum." Homurdanıyor, elimi tutuyor ve beni kapıya doğru götürüyor.

"Her zaman pantolonsuz olamam." Gözlerimi deviriyorum ve ilk merdivene adımımı atarken eli kış yanığıma değiyor.

"Aynı fikirde değilim."

YEDİ GAGE

Ale'nin Zoe'yi uyuturken çıkardığı yumuşak sesler komodininin üzerindeki bebek telsizinden geliyor. Ale'nin kız kardeşini ABD'ye getirmek için ne yapması gerektiğini internette araştırırken dizüstü bilgisayarım önümde. Oldukça basit görünüyor ve eğer onu evlenmenin sadece yardımcı olacağına ikna edebilirim, her şeyi kabul edebilir. Bölgedeki birkaç göçmenlik avukatını aramak için şimdiden yer imlerine ekledim çünkü eğer başarabilirsek her şeyin ters gitmesini istemiyorum.

"Estrellita, ¿dónde estás? Quiero verte cintilar en el cielo, sobre el mar. Un diamante de verdad."

Kendi kişisel meleşimiz gibi şarkı söyleyen Ale'nin sesi ve Zoe'nin yumuşak mırıltıları kalbimin ona olan özlemini daha da artırdı. Aralarındaki bu küçük samimi ana kulak misafiri olabilmek beni gülümsetiyor. Görevdeyken çok şey kaçıracağımı biliyorum, bu yüzden elimden geleni yapmaya çalışıyorum. Bu da bana Zoe ve Ale'nin birkaç fotoğrafını çekmem gerektiğini hatırlatıyor, böylece yanımda birkaç tane bulundurabilirim.

"Te amo, niña. Baban seni seviyor. Te prometo que nunca habrá un día que seas amada."

Sözleri derinlere işliyor ve şimdi tek istediğim onu yatağa çekmek, onunla sevişmek ve kollarında uykuya dalmak.

Belki hala onun içindeyken. Gece daha yeni başlıyor.

Ale, Zoe'yi gece için beşiğine yatırdıktan sonra yatağa doğru ilerlerken, "NİHAYET UYUDU," diyor. "Uyuduğundan emin olmak için sürekli poposunu okşamam gerekti."

Yanımdaki yatağa uzanıyor ve ben de dönüp onu belinden tutarak üzerime yatırıyorum. "Yani artık tamamen benimsin, değil mi?" Ale gözlerinde açlıkla bana bakıyor ve birbirimizi ne kadar istesek de onunla ilgilenilmesi gerektiğini biliyorum. "Aslında, birlikte duş almaya ne dersin? Sonra da sana masaj yaparım."

"Aslında kulağa çok hoş geliyor." Eğilip beni öptü. "Ben gidip temiz kıyafetler getireyim. Eminim bunların üzerinde tükürük vardır."

"Yarın tüm eşyalarını buraya getirtiriz. Eğer sadece 'yatağımı ısıtacaksın' eşyalarını boş odada tutmanın bir anlamı yok." Ale bana ters ters bakıyor ve ben de teslim olmak için ellerimi kaldırıyorum çünkü bana bir şey fırlatacaktı gibi görünüyor. "Şaka yapıyorum bebeğim."

Sırıttıyor ve boş odaya gitmek için kapıdan çıkar çıkmaz...

Sakın söyleme.

"Çünkü benim sikimi ısıtacaksın." *Sen bir aptalsın. Bazen bu kadar aptal olabiliyorken hayatta nasıl bu kadar ilerleyebildiğimizi merak ediyorum.*

"¿Qué dijiste?" Geri adım atıyor ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle kapının pervazına yaslanıyor.

Çocuklarımın müstakbel annesi olacak bu 1.75 boyundaki sevimli kadın bana o korkunç Latin ölüm bakışını atıyor. Morales'ten duyduğum bakış.

Tanrım, sinirlendiğinde çok seksi oluyor.

Boğazımı temizleyip, gıcırdamaması için Tanrı'ya dua ederek tekrarlıyorum. "Dedim ki," *işte o lanet gıcırtı.* "Çünkü sikimi ısıtacaksın."

"Tekrar denemek ister misin, *Carino?*" Ale yatağa doğru yürüyor, üzerine tırmanıyor ve sürünerek bana doğru geliyor.

Korkma, Gage.

Siktir et... Hakimiyet, Gage.

O bana hamle yapmadan ben üzerine atıyorum. Onu altımdaki yatağa sabitledikten sonra kollarından tutup başının üstüne getiriyorum. "Şimdi, *mi alma*, bunu tekrar deneyelim. Dedim ki, çünkü sen benim

ve sen de tam olarak bunu yapacaksın. İyi bir kız olacaksın çünkü sen benimsin ve seni istediğim gibi kullanacağım."

Ale nefesini tutarak içine çekiyor. Gözlerindeki mücadeleyi görebiliyorum; alıngan bir kız. Bahse girerim bu şımarık tavrının altında, bir ilişkide kendini hiç güvende hissetmemiş, bu yüzden de tek yaptığı savunmasını yükseltmek olan bir kadın yatıyordu. *Benimle öyle değil.* Ona güvende olduğunu ve bu kontrolü bırakabileceğini kanıtlamalıyım.

"Durmak ister misin?" Muhteşem kahverengi gözlerine bakarak soruyorum, benden kurtulmaya çalışmasını bekliyorum.

"Hayır," sesi o kadar kısık ki bu kadar yakın olmasaydım duyamazdım o.

"Benimle güvendesin, *Hermosa*. O alıngan veledin dışarı çıkmasına izin verebilirsin, ama sadece ona her zaman haddini bildireceğimi bil. Ve bu, tüm bunlarda benimle eşit olmadığın anlamına gelmiyor, hatta sana kendimden daha fazla değer veriyorum." Kalçalarını dizlerimle iterek açıyorum ve aralarına yerleşiyorum. "Sadece kısa süreler için evde olacağım, bu yüzden eğer bir bebek istiyorsak yaratıcı olmamız gerekecek."

"Bu zor olacak, değil mi? Sen hep yoksun. Artık benim olduğuna göre, seni her zaman burada istiyorum." Kollarını başının üzerinde tutuyorum ama eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerine sürüyorum.

"Evet, öyle olacak. Ama bunu yapabiliriz. Sadece birbirimizle iletişim kurmada profesyonel olacağız." Onu tekrar öpüyorum. "Sanırım duşu atlayabiliriz." Ale bacaklarını belime doluyor, ayak bileklerini arkamdan bağlıyor ve beni kendine çekiyor.

"Katılıyorum," diye mırıldanıyor ağzımın içine.

"Pekâlâ, güzel kız. Ellerini bırakacağım ama onları burada tutmanı istiyorum." Ale başını sallıyor ve ben de onu bırakıp ellerimi vücudunda gezdirerek iç çamaşırını çıkarıyorum. Sonra tekrar yukarı çıkıp tişörtünü çıkarıyorum ve onu çıplak bırakıyorum.

Yaşayan en şanslı orospu çocuğuyum.

O muhteşem. Bir kadında istediğim her şey onda var ve ona sahibim.

"Hadi, bebeğim." Kalkmasına yardım edip onu yastıklara doğru yönlendiriyorum ve tam uzanmaya çalışırken onu durduruyorum. "Aklımda farklı bir fikir var." Komodinin üzerindeki kayganlaştırıcı şişesine bakıyorum ve o bana kaşlarını kaldırıp omuz silkiyor, sonra şişeyi kapıp bana fırlatıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve işimiz bittiğinde kullanmak üzere yanıma bırakıyorum. Yavaşça iç çamaşırlarımı indiriyorum, sikim tüm dikkatiyle dışarı fırlıyor. "Dizlerinin üzerinde dur ve yatak başlığını tut, sonra o mükemmel kalçalarını aç."

Kendimi okşarken elimdeki soğuk kayganlaştırıcı gözlerimi kapattı, ama Ale'nin söylendiği gibi yapmasını izlerken onları tekrar açmaya zorluyorum, onu böyle becerebilmem için pozisyon alıyorum. Arkasına geçiyorum ve sağduyumu kullanıp onu hazırlamam gerekirken, onun içinde olmam gerekiyor. Sikimin başını girişine çentikliyorum ve boynuna bir öpücük konduruyorum.

"İşte benim kızım." Ale sırtını dikleştirerek yavaşça arkadan girmeme izin veriyor. Onu germek için parmaklarımı kullanmamı bile istemedi. "Kendine bir bak, güzel kız, sikimi çok iyi alıyorsun. Bu sefer benim için hazırdın, değil mi? Bu kedi şimdi bana çok muhtaç, ha?"

Kalçalarımın onun mükemmel kıcıyla çarpışma sesi odada yankılanıyor. Ben yavaşça içine girerken dudaklarından yumuşak bir "Aman Tanrım" sesi çıkıyor. "Uh, huh. Sana ihtiyacım var, Gage."

"Bunu hissediyor musun, *Hermosa*?" Ellerinden birini yatak başlığından çekip içine gömüldüğüm yere götürüyorum. "Senin için ne kadar sert olduğumu hissediyorsun." Eli benimkindeyken, sikimin dar amına girip çıktığını, bana uyması için onu gerdiğini hissedebiliyor.

"Siktir, *oh siktir*. Evet, seni hissediyorum." Elimi klitorisine götürdüğümde sonsuz bir inleme ve pantolon dizisi bizi çevreliyor. "Yapamam-"

"Oh evet, yapabilirsin, güzel kız." Aletimin ucu yumuşak serviksine çarptığında kulağında inliyorum ve gözlerimi geri döndürüyorum. "Bu güzel amcığ! bebeğimizle doldururken boşalmanı hissetmeme izin ver." Parmaklarımı onunkiler için bir rehber olarak kullanıyorum, klitorisinin üzerinde en hafif basınçla daireler çiziyorum, duvarlarının etrafında çırpındığını hissediyorum.

"Oh, fu-, tam orası, *tam orası*." Ben boşalmamın peşinden koşarken Ale'nin başı geriye düşüyor ve omzuma yaslanıyor. "Ben-ben..."

"Benim için gel, *mi alma*." Başını çeviriyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, etrafımda paramparça olurken, parmaklarını klitorisinde tutup orgazmını çekerken ağzımın içine inliyor. "Oh kahretsin, boşalacağım bebeğim. Tanrım, beni çok iyi beceriyorsun. Benim mükemmel küçük sürtüğüm."

Elimi onunkinden çekiyorum ve boşalırken vücudunu benimkine sabitliyorum, içeri sokup tutuyorum, sıcaklığımın onu doldurduğunu hissediyorum. Kafamın içinde,

Sessiz *lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n tekrar tekrar.

*Lütfe*n beni sevin.

*Lütfe*n kızımın hak ettiğ*i* gibi bir anne ol. *Lütfe*n

benimle evlen ve sonsuza dek benimle ol.

*Lütfe*n, *lütfe*n, *lütfe*n.

Muhtemelen umutsuz bir orospu çocuğ*u* gibi konuşuyorum, ama Ale gibi birini bulduğunuzda, öyle olmak zorundasınız. Gerçekten görüldüğümü ve istendiğimi hissetmek daha önce hiç sahip olmadığım bir şeydi ve şimdi buna sahip olduğum için asla kaybetmek istemiyorum.

Elbette, kadınlar beni istedi. Ama sadece doğru adam ortaya çıkana kadar onları oyalayacak hızlı, anlamsız sikişler için. Ale ile kendimi gezegendeki en şanslı adam gibi hissediyorum çünkü o beni seçti. Beni seçmeye devam ediyor. Ve bunu mahvedersem lanetleneceğim.

Vurulduktan sonra benimle ilgilendiğ*i* anda ya o ya da hiçbir şey olacağını anlamıştım. O gece onun güzel kahverengi gözlerinde kaybolmadım. Onlarda boğuldum.

"*Eres mi vida, Alejandra. Sen ve Zoe hayatımın en önemli insanlarısınız.*" Onu göğsüme yasladım, sikimi içine gömülü tuttum. "*¿Te quieres casar conmigo, hermosa?*"

Elim göğüslerinin arasında ve kalbi onun altında çılgınca atıyor. Sustu.

Kahretsin, mahvettim.

Bir şey söyle. Bana hayır demek için bile olsa.

"Ale... Ben-"

"Evet." Dedi, eli benimkinin üzerine geldi.

*Az önce ne dedi? Kulağ*a* evet gibi geldiğ*i* için mi bir şeyler duyuyorum?*

"Az önce evet mi dedin?" Fısıldıyorum.

"*El corazón quiere lo que quiere, y te quiere a ti.* Dağıtımdan eve gelip yüzümü okşadığında, görmek istediğ*in* tek şey benmişim gibi gözlerimin içine baktığında sana aşık olduğumu biliyordum. Seninle ilgilendiğimde hep sen olacağını biliyordum. Bu hayat ne olursa olsun, bunu senin yanında yapmak istediğimi biliyorum." Başını çeviriyor ve beni yumuşak bir şekilde öpüyor, öpücüğ*ü* derinleştirirken eli boynumun arkasını okşamak için uzanıyor.

Lanet olsun. Bu

gerçek oluyor.

Geri çekilip ona bakıyorum, hâlâ evet dediği için şoktayım. "Az önce nişanlandık mı?"

Gülüyor ve beni tekrar öpmek için arkasına yaslanıyor. "Yaptığımıza eminim. Hem de sen hala içimdeyken. Çocuklara anlatabileceğimiz bir hikâye değil."

"Bir şeyler uydururuz, sorun olmaz." Kolumu karnına doladım ve onu kendime daha sıkı çektim, onu benimmiş gibi öptüm.

Çünkü o benim.

Hepsi benim.

SEKİZ

ALEJANDRA

Üsteki tıbbi tedavi tesisine yanaşıyoruz ve Gage kamyonu park ediyor. Yüzünü bana dönerek eliyle yanağımı okşuyor. "Benimle gelmek istemiyorsanız burada bekleyebilirsiniz. Bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum." Arka koltukta, uyuduğunu gösteren küçük aynadan Zoe'ye bakıyor. "Biraz zaman alabilir."

Bir süre sessizce oturdum. Onunla içeri girersek, insanların hakkımızda kesinlikle varsayımlarda bulunacaklarını biliyorum. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve aklımdan geçen tüm olumsuz düşünceler kayboluyor. Bana o kadar şefkatle bakıyor ki, bunun başkalarına ne kadar çılgınca görünebileceği umurumda değil. Onunla birlikte olmaktan, onun nişanlısı olmaktan gurur duyuyorum. "Seninle içeri gireceğiz. Utanmıyorum, Gage."

"Ben de utanmıyorum, sadece orada kim bilir ne kadar beklemek isteyip istemediğinizi bilmiyordum." Eğildi ve dudakları en yumuşak öpücükle dudaklarımı okşadı. "Daha sonra başçavuşumu görmeye gideceğim. Eğer göreve dönmeme izin verilirse, neler olup bittiğini öğrenmem gerekecek." Beni tekrar öptü. "O zaman seni doğruca adliyeye götürüp karım yapacağım. Ortalık sakinleştiğinde büyük bir düğün yapabiliriz."

Ortalık sakinleşince.

Tüm bunlar olurken hiç düşünmediğim tek şey buydu.

Savaş.

Kalbim mideme iniyor ve yüzüm bu düşüncenin bana verdiği üzüntüyü ele veriyor olmalı çünkü gözleri daha da yumuşuyor. "Ale?"

"Ben iyiyim." Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırptıştırıyorum ve bir tanesi gizlice kaçtığında bakışlarımı kaçırıyorum. "Savaşı hiç düşünmemiştim. Ve bunun ne anlama geleceğini... eğer..." Bir nefes aldım ve bıraktım. "Eğer evlenirsek. Bu bizim için ne anlama gelecek?"

"Hadi ama." Gage anahtarları kontaktan çıkarıp kapısını açtı. "Beklerken bu konuyu daha fazla konuşabiliriz."

Zoe'yi uyandırmadan dışarı çıkarıyoruz ve binanın içine giriyoruz. Onu Gage'in elinden alıyorum ve o giriş işlemlerini yaparken bekleme salonunda bir yer buluyorum, işi bitince gelip yanımıza oturuyor. "Bak, muhtemelen seni korkuttuğunu biliyorum ve eğer öyleyse yüzde yüz anlarım. Ama korkunun bizi mutlu olmaktan alıkoymasını istemiyorum *Hermosa*. Her şeyi çözeceğiz. Ben yokken evlenmek senin için işleri kolaylaştıracak. Sağlık sigortan olacak, ben burada yokken üsse erişimin olacak ve benim düşünmediğimi bildiğim başka şeyler de olacak."

Ona gönülsüz bir gülümseme veriyorum, içimdeki ezici his midemi düğüm düğüm ediyor. "Peki ya iş, Gage? Aileme yardım edebilmek için çalışmam gerekecek."

"Benim param senin paran olacak Ale. Senin işin kızımızı büyütmek," dedi ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Ve umarım o güzel bebeğimizi karnında büyütürsün."

Yüzüm kızarıyor ve alt dudağımı ısırp ona bakıyorum. "Yani evde, yalınayak ve çocuklarımıza hamile olmamı mı istiyorsun?"

"Tanrım, evet. Öngörülebilir bir gelecek için, eğer istediğim gibi olursa." Bana şakacı bir şekilde göz kırptıyor ve içimde onunla tartışmak isteyen tek bir kemik bile olmadığını biliyorum.

Ay Dios Mio, daha büyük bir eve ihtiyacımız olacak, bunu biliyorum.

"Donovan," elinde pano olan bir sıhhiye eri bekleme odasına sesleniyor. "Hemen döneceğim." Başıma bir öpücük konduruyor ve onlara doğru yürüyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, adımlarındaki sakın güven kalbimin çarpmasına neden oluyor. Zoe'ye bakıyorum, küçük eli huzurla minik karnının üzerinde duruyor, kirpikleri yumuşak, tombul yanaklarına doğru narin tüyler gibi yayılıyor. O şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Sıcaklığı küçük bedeninden yayılıyor ve ben onun araba koltuğunu usulca ileri geri sallarken, zihnime üşüşen endişeli düşünceleri uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Gage bana zaten çok şey verdi -sevgisini, sadakatini, kızını
-Ve şimdi bana kendisiyle güven, saygı ve şefkat temelleri üzerine kurulu bir hayat teklif ediyor. Ama midemin çukurlarında dolaşan huzursuzluk hissinden kurtulamıyorum. Savaş yüzünden, biliyorum. Onun cepheye geri gönderilmesi ve bunun bizim için, benim için, Zoe için ne anlama geleceği düşüncesi.

Derin nefes alıp gerginliğimi gidermeye çalışıyorum. Gage'i çok kısa bir süredir tanıyorum ve onun gücüne hayranım. Ancak hayatımızın bu yeni bölümüne adım atarken, işinin normal lüksüne izin vermediği acı verici bir şekilde netleşiyor. Aramızdaki tüm sevgiye rağmen, her zaman ayrılık tehdidi ve belirsizlik olacak.

Bunu düşünmek bile göğsümü ağrıtıyor.

Gage'in sözleri zihnimde yankılanıyor: *Her şeyi çözeceğiz.* Güven verme konusunda gerçekten çok iyi, ama kendine olan güveni bile yaptığı şeyin gerçekliğini silemiyor - tehlikeyi, mesafeyi. Beni ya da bizi etkilemeyecekmiş gibi davranmaya devam edemeyeceğimi biliyorum. Eğer bu işi yürüteceksek, kendimi hiç hayal etmediğim bir hayata hazırlamalıyım.

Parmağımı Zoe'nin battaniyesinin narin kumaşı üzerinde gezdiriyorum ve kendimi şimdiki zamana odaklanmaya zorluyorum. Gage haklı. Korkunun her şeyi kontrol etmesine izin veremem. Bu attığımız büyük bir adım; evleniyoruz, birlikte bir hayat kuruyoruz. Bu kağıt işinden daha fazlası, bu bir söz. Ve orduda ne olursa olsun, Gage'in sevgisine sahip olacağımı biliyorum.

Bu yeterli olacak.

Neredeyse otuz dakika sonra Gage bekleme odasına geri dönüyor, yüzü gittiğinden biraz daha ciddi. Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor - o kadar uzun, o kadar sağlam. Yeni kestirdiği saçları ve sert ifadesiyle bile hâlâ kalbimi çalan adama benziyor.

Evlenmek üzere olduğum adama.

"Her şey yolunda mı?" Endişemi sesimden uzak tutmaya çalışarak soruyorum.

Başını sallıyor ama çenesinde bir gerginlik var. "Evet. Sadece rutin şeyler. Göreve dönmem için gerekli evrakları hazırlayacaklar."

Gage'in eli omzuma geliyor ve gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum. Bana baktıklarında yumuşuyorlar ve vücudumdaki gerginliğin gevşemeye başladığını hissediyorum.

"İyi olacağız *Hermosa*," diye fısıldıyor, başparmağı parmak eklemlerimde hafifçe geziniyor. "Sen, ben ve Zoe... İyi olacağız. Her seferinde bir adım."

Sözleri basit ama benim ve bizim için yaptığı her şeyin ağırlığını taşıyor. Keşke ona tamamen inanabilsem ve içimi kemiren bu korkudan kurtulabilsem. Ama küçük bir parçam, gerçekçi olmaktan başka bir şey yapamayan parçam, bunun kolay olmayacağını biliyor. Ne orduda, ne de hayatın ters köşeye yatırma eğiliminde olduğu bir ortamda.

Yine de başımı sallıyorum ve karşılığında elini sıkıyorum. "Evet. Bir yolunu bulacağız."

Bir süre sessizce oturuyoruz, etrafımızdaki binanın sessiz uğultusu sadece ara sıra koridordaki birinin ayak sesiyle bozuluyor. Zoe oturduğu yerde kıpırdanıyor, dudaklarından küçük bir esneme kaçıyor. Gage'in gözleri onu izlerken parlıyor, ona verdiği yumuşak gülümseme kalbimi sızlatıyor.

"Neden biz çıkarken onu tutmuyorsun?" Teklif ediyorum.

Eğiliyor, Zoe'yi koltuğundan dikkatle indiriyor, ona ayırdığı aynı şefkatle onu göğsüne yaslıyor. Onu Zoe'yle birlikte görmek, onunla bu şekilde ilgilendiğini görmek dünyadaki en doğal şey. Onu yakın tutuşunda hiçbir tereddüt, hiçbir şüphe yok, bakışları onun mükemmel yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Buna asla doyamayacağım," diye mırıldanıyor, Zoe'ye bakarken sesi alçak ve neredeyse saygılı. "Yemin ederim, çok hızlı büyüyor. Bunu en başından seninle birlikte yapmak için sabırsızlanıyorum. Ultrasonda görmek ve umarım doğmak için."

Kalbim kabarak usulca gülümsedim. Burada onunla birlikte olacağımı hiç hayal etmemiştim. Bu çok etkileyici.

"Zamanımız var," diyorum, sesim ancak fısıltı halinde çıkıyor. "Sadece üç aylık."

"Fark etmez. Yine de her saniyesini özleyeceğim." Bana bakıyor, yüz ifadesi ciddi. "Her anı için burada olmak istiyorum. Her dönüm noktası, her ilk. Hepsini çocuklarımızla birlikte görmek istiyorum ve bazı şeyleri özleyeceğimi biliyorum ve bunun kalbimi kırmadığını söylersem yalan söylemiş olurum."

Ayağa kalkarken bir an kendi kendine kıkırdıyor, ben de soruyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Kendimi bunu isterken hiç görmemiştim. Bir eş ve çocuklar, ama işte buradayım. Bir baba ve şimdi, bugünün sonunda, evli bir adam. Kadınının bebeklerine sahip olmasından başka bir şey istemeyen bir adam."

"Pekâlâ, hadi gidelim de bunun üzerinde biraz çalışalım." Ayak parmaklarımın üzerinde duruyorum ve yanağından öpüyorum. Ona doğru eğildim, başımı omzuna yasladım, kollarım şimdi onun ortasına dolanmıştı. "Bunu başaracağız,

Gage," diye fısıldıyorum. "İster burada benimle ol, ister telefonda konuşalım, bunu yapacağız."

Başımın tepesine bir öpücük konduruyor ve beni biraz daha sıkı tutuyor. "Umarım öyledir. Çünkü seni bırakmayı planlamıyorum, ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Kelimeler aramızdaki havada asılı kalıyor ve sanırım ikimizin de fark ettiğinden daha fazla ağırlık taşıyor. Gerçek şu ki, bu hiç de kolay olmayacak. Zorluklar olacak - hem birlikte hem de ayrı olarak yüzleşmemiz gereken zorluklar. Ama şimdilik, aramızdaki boşlukta Zoe'nin minik nefesi varken, bunu yapabileceğimizi biliyorum.

Yapmak zorundayız.

Ve ben denemeye hazırım. Onun için. Zoe için. *Bizim için.*

Gage'in telefonu cebinde titreyerek sessizliği bozuyor ve telefonu çıkarırken yumuşak bir iç çekiyor. Mesajı okuduğunda yüzü sertleşiyor, çenesi hafifçe sıkılıyor.

"Merkeze gitmeliyiz," diyor telefonu cebine geri koyarken. "Bana hemen ihtiyaçları var."

Başımı sallıyorum, kalbim sıkışıyor ama yine de ona gülümsüyorum.

"Tamam."

Önce Zoe'nin başının üstünü, sonra da benimkini öpüyor, dokunuşu sıcak ve nazik. "Hadi gidelim."

"Yolu göster."

NINETEEN

GAGE

"Top," Başçavuş Romano'nun önünde durup midemde bir batma hissiyle bekliyorum.

Geri dönmeye hazır değilim.

"Gunny, iyi görünüyorsun. Doktorlardan izin belgelerini aldım."

Siktir, siktir, siktir.

"Bugün evleniyorum." Ağzımdan kaçırdım ve bunun hiç profesyonelce olmadığını biliyorum ama kaçınılmaz olanı geciktirecek bir şey arıyorum.

Romano'nun gözleri şaşkınlıkla açılıyor. "Kapıyı kapat ve otur."

Kapıyı kapatıyorum ve arkamı dönüp masasının önündeki sandalyeye oturmadan önce derin bir nefes alıyorum. "Efendim."

"Saçmalamayı kes, Gage. Sen... evleniyor musun? Çocuğunun annesi mi?" Romano sandalyesinde arkasına yaslandı ve cevap vermemi bekledi.

"Hayır. Kesinlikle hayır. Birkaç gün içinde mahkemem var ve bu durumla ilgilenmem gerekiyor." Bunun için de Tanrı'ya şükürler olsun. Umarım Ale benim karım olduğu için yargıçla her şey yolunda gider.

"Peki, beni merakta bırakma, sikik. Kim bu kız? Bekle," diye durakladı. "Bu bir Di Marco durumu değil, değil mi?"

Bir kahkaha attım. Di Marco olayını asla unutmayacağım. Doksan altıdan sonra Di Marco, Ivana adında bir striptizciyle evlenmiş ve aşık olduğunu söyleyerek üsse geri dönmüştü.

"Hayır, öyle bir şey yok."

"O zaman beni aydınlat. Dört yıldır tanıdığım ve yuva kurmakla ilgili tek kelime ettiğini bile duymadığım biri olarak kafam karıştığı için beni affet." Romano bana bakıyor ve ben de her şeyi anlatmaya karar veriyorum.

"Zoe'ye bakması için tuttuğum kadın. Alejandra. O..."
İnanılmaz. Çok güzel. Bir kadında istediğim her şey ve daha fazlası.

"...her şey." Kelime ağzımdan kaçtı ve anında pişman oldum. Yanaklarımın utançtan ısındığını hissediyorum ve sandalyede rahatsız bir şekilde kayıyorum. Romano beni dikkatle izlerken gözleri kısılıyor, yüzünde o tanıdık şüpheli ifade beliriyor.

"Bundan emin misin, Gage?" diye soruyor, sesi her zamanki keskinliğini biraz kaybetmiş ama yine de bir parça endişe ile dolu. "Bak, yuva kurman ve mutlu olman için her şeyi yaparım ama dadı mı? Bunun kısa süreli bir kaçamakla aynı şey olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu ciddi bir şey."

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak bir elimi saçlarımda gezdirdim. Bunu beklemeliydim, ama Romano'nun araştırmasına hazır değildim. Tek bildiğim ona ihtiyacım olduğu. Ona nefes almaktan daha çok ihtiyacım var. Ale beni biraz daha az kırılmış hissettiriyor. Bana *hissettiriyor*.

"Biliyorum dostum. Güven bana. Bunların hiçbirinin olmasını beklemiyordum ama... her şey... yerli yerine oturdu." Öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerime dayadım ve anlamasını sağlamaya çalıştım. "Alejandra'nın Zoe'yle arası çok iyi. Onu kızım ile etkileşim halinde gördüğüm anda özel biri olduğunu anladım. O sadece bebek bakıcılığı için tuttuğum bir kadın değil. Alejandra zeki, şefkatli ve beni anlıyor. Neler yaşadığımı anlıyor. Zoe'nin öz annesi ve velayet meselesi. Son birkaç aydır benim dayanağım oldu ve ona ihtiyacım var."

Romano'nun bakışları yumuşuyor ve her şeyi anlamlandırmaya çalıştığını söyleyebilirim. Muhtemelen onun için çok fazla şey var. Benim için de çok fazla ama Alejandra'nın resmen hayatımda olması her şeyi doğru hissettiriyor. Böyle olmasını beklemiyor olsam bile.

"Acele etmediğine emin misin?" Sesi artık daha sakin, kıdemli bir astsubay gibi değil de endişeli bir arkadaş gibi çıkıyor. "Yani, bazı şeyleri anlıyorum ilgili Zoe vardır karmaşık, ama EVLİLİK o a Cehennem . bir taahhüt, Gage. Bir çocuk yüzünden öylece atlayabileceğin bir şey değil." Başımı sallıyorum, içten içe haklı olduğunu biliyorum. Ama bu sadece Zoe'yle ilgili değil, değil mi? Bu benimle de ilgili. Bu, bana başarısızmışım gibi bakmayan birinin yanımda olmasını istemekle ilgili. Beni ben olduğum için, tüm kusurlarımla gören birini.

ve hatalar da dahil, ama yine de yanımda durmak isteyen biri. Dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissettiğimde beni güldürebilen biri.

İşte Alejandra bu.

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum, sesim alçalıyor, sanki bir şey itiraf ediyormuşum gibi. "Ama yoruldum Romano. Her şeyi berbat etmekten yoruldum. Birine ihtiyacım yokmuş gibi davranmaktan yoruldum. Bunu çok uzun zamandır tek başıma yapmaya çalışıyorum ama buna devam edemem. Ona ihtiyacım var, dostum. Bu mantıklı mı bilmiyorum ama ona uzun zamandır kimseye ihtiyaç duymadığım kadar ihtiyacım var. Bu ihtiyacı gidermek için hızlı bir sikiş fikri bana yanlış geliyor. Ona baktığımda tek gördüğüm birlikte yaşlanmak istediğim biri."

Romano uzun bir nefes alıyor, gözleri hâlâ bana kilitlenmiş. Bir an için bana bok mu atacak yoksa bilgece sözler mi söyleyecek emin olamıyorum. Onun yerine kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Anlıyorum," diyor ve bunu sadece beni yatıştırmak için söylemediğini anlayabiliyorum. "Ama bunu berbat etme, Gage. Kendini gerçekten adamaya hazır değilsen onu da bu pislığe bulaştırma. Sırf zor durumdasın diye onun kalbiyle oyun oynayamazsın. O bundan daha iyisini hak ediyor."

"Bunu biliyorum," diye cevap veriyorum, sesim kararlı. "Onu incitmeyeceğim. Yapmam da. Sana yemin ederim Romano, bu gerçek. Bunu yapmak istediğim için yapıyorum. Çünkü buna ihtiyacım var. Çünkü o aradığım kişi. I... Her şeyin eski haline dönmesine izin veremem. Bununla işim bitti."

Romano nihayet kollarını açıp öne doğru eğilmeden önce aramızda bir sessizlik oluyor. "Pekâlâ. Yap o zaman. Sakın berbat etme."

Başımı sallıyorum, söylediklerinin farkına varıyorum. Ne kadar korkmuş olursam olayım artık geri dönüş yok. Alejandra ve ben zaten bu işin içindeyiz. Nasıl olacak bilmiyorum ama elimden gelenin en iyisini yapacağım. O bunu hak ediyor. Zoe onu hak ediyor. Kahretsin, ben de onu hak ediyorum.

Romano'nun duvarındaki saate bakıyorum ve ne kadar zaman geçtiğini fark ediyorum. Adliyeye gitme fikri aklıma geldikçe kalbim hızla çarpıyor. "Gitmem gerek. Ona bu öğleden sonra evleneceğimizi söyledim."

Ben gitmek üzereyken Romano ayağa kalkıyor ama son bir tavsiyeyle beni durduruyor. "Gage, cehennemi yaşadığını biliyorum, ama bunu yapacaksan, tamamen içinde olsan iyi olur. Yarım yamalak yapma. Onu hayal kırıklığına uğratma. Pazartesi günü nerede olacağınla ilgili neler olup bittiğini konuşmak için seni arayacağım."

"Aramayacağım," diye söz veriyorum.

Gitmek için dönüyorum, elim kapı kolunda ve Romano arkamdan sesleniyor.

"Oh, ve Gage?"

Omzumun üzerinden bakıyorum.

"Sakın işi berbat etme," diye tekrarlıyor ve bu sefer yüzünde bir sırıtma belirtisi var.

Ben de sırıtıyorum ve ofisinden çıkmadan önce bir kez başımı sallıyorum. Her şeyin yükü göğsümde oturuyor, ama bu sefer farklı hissediyorum. Bu sefer doğru bir şey yaptığımı hissediyorum. Gerçek bir şey.

Hayatımın yeni bir bölümüne giriyorum ve artık geri dönüş yok.

ADLIYE STERİLDİR. Soğuk, neredeyse klinik. Tıp merkezlerine çok benziyor ve bundan nefret ediyorum. Havada, burada olmamam gerektiğini hissettiren bir durgunluk var. Ama buradayız işte. Alejandra yanımda duruyor ve Zoe onun kollarında, minik eli Alejandra'nın parmağına dolanmış, kocaman, çok uyanık gözlerle bana bakıyor. Alejandra'nın seçtiği küçük bir elbise ve ayaklarına biraz büyük gelen bir çift minik beyaz ayakkabı giyiyor. Ona, kızıma bakmaktan kendimi alamıyorum ve o anın baskısı beni bir mengene gibi sıkıştırıyor.

Hayatımın bu şekilde geçeceğini hayal etmemiştim. Kimsenin hayal ettiğini sanmıyorum. Ama bu, bu doğru hissettiriyor.

Her şeyi tersten yaptım. Bir çocuğum oldu ve şimdi evleniyorum.

Ve annesiyle bile değil.

Katip bizi çağırıyor, sesi bizi adliyenin geri kalanından ayıran kalın camın ardında neredeyse boğuk çıkıyor. Alejandra elimi sıkıyor, dokunuşunun basıncı beni topraklıyor. Onun sıcaklığı beni sabit tutan tek şey, çünkü derinlerde, zihnim bir kaos karmaşası içinde. Buna hazır olduğumu biliyorum ama aklım benimle dalga geçmeye devam ediyor. Ya yeterince iyi bir koca değilsem? Ya boktan bir babaysam?

Uzun zamandır hiçbir şeye hazır değildim. Ama bir şekilde Alejandra bana daha fazlasını yapabileceğimi hissettiriyor.

Daha iyi biri olabileceğimi.

Zoe, Alejandra'nın kollarında inliyor ve ben ona bakıp yumuşak bir sesle konuşuyorum. "Ne düşünüyorsun, bebeğim? Baban için hazır mısın?"

resmileştirelim mi?"

Çıkardığı küçük inilti yüzüme bir gülümseme getiriyor. Bunu evet olarak kabul edeceğim. Böyle bir an yaşayabileceğimi hiç düşünmemiştim. Bir aile. Gerçek gibi hissettiren bir hayat. Ama işte buradayız, berbat etmezsem güzel olabilecek bir şeyin kıyısında duruyoruz.

"Hazır mısın?" Alejandra tekrar ayağa kalkarken bana fısıldıyor, gözleri benimkileri arıyor. Ona ne kadar korktuğumu söyleyemiyorum. Belki de onun için yeterince iyi olmadığımdan ne kadar korktuğumu. İkisi için de. Belki de ondan, bizden, tüm bu olanlardan çok fazla şey istiyorum. Ama ona baktığımda -Zoe'ya baktığımda- her şeyin onlar için olduğunu kendime hatırlatmam gerektiğini biliyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, sesim kalın. "Ben hazırım."

Yumuşakça gülümsüyor ve sanki her şey yerli yerine oturuyor. Adliye soğuk ve kişilsiz olsa da bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey tam burada, şu anda, birlikte yarattığımız bu küçük balonun içinde olmak.

Katip bizi öne çağırıyor ve bilgisayar başında bir kadının bizi beklediği bankoya doğru yürüyoruz. Yaklaştığımızda başını kaldırıp bakmıyor. Onun için her şey iş.

Ama benim için bu an iş dışında her şey demek.

"İkinizin de burayı imzalaması gerekiyor, lütfen," diyor tezgâhtar, evrakları tezgâhın diğer tarafına kaydırarak.

Alejandra'ya bakıyorum, çoktan kaleme uzanmış. Eli hafifçe titriyor ve gözlerindeki siniri görebiliyorum. Ama belli etmiyor. Benim için değil. Zoe için değil.

İmzalamadan önce elimi onunkinin üzerine koyuyorum. Bana bakıyor, gözleri kocaman, yüzümde bir şey arıyor.

"Sadece kâğıdı imzalamak istemiyorum," diyorum, sesim kısık, kalbim küt küt atıyor. "Bunun gerçek olmasını istiyorum Alejandra. Bunu bilmeni istiyorum. Her şeyi kabul ettiğimi ve hiçbir yere gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum."

Nefesi boğazında düğümleniyor ve yavaşça başını sallıyor. "Biliyorum," diye fısıldıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ses, ama kelimeler şimdiye kadar söylediğim her şeyden daha fazla ağırlık taşıyor.

Kâğıdı imzalıyor ve ben de onu takip ediyorum, adımları onunkinin yanına yazarken ellerim titriyor. Bu sıradan bir jest değil. Formalite değil. Bu benim hayatım. Bu bizim hayatımız. Ve imzamı attığımda, sahip olduğum her şeyi ona ve Zoe'ye veriyorum.

Tezgâhın arkasındaki kadın kimliklerimizi kontrol ediyor ve göğsümün sıkışmasına neden olan bir kesinlikte evrakları damgalıyor.

"Tebrikler, resmen evlendiniz," diyor ama sesinde neşe, ne de heyecan var. Sadece başka bir işlem. Ama bizim için bu bir başlangıç gibi. "Fotokopiye ihtiyacınız var mı?"

Alejandra'nın gözleri benimkilerle buluşuyor ve kısa bir an için zaman durmuş gibi hissediyorum. Dünya yok oluyor ve sadece o, ben ve Zoe kalıyoruz. Olayın ciddiyeti bir anda yüzüme çarpıyor ve aptalca bir şey söylememek için zorlukla yutkunuyorum.

Evli. Gage Donovan III evli. Hem de dünyanın en güzel kadınıyla. Lanet olsun, şanslı bir orospu çocuğuyum.

"Efendim?" Katip anımızı böldü ve ben sadece biraz sinirlendim.

"Evet," diye boğazımı temizliyorum. "İki kopya alabilir miyiz lütfen?" Banka kartımı çıkarıp makineden geçiriyorum. Bakışlarım Ale'ye kayıyor ve kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Zoe'ye fısıldıyor, alnına yumuşak öpücükler konduruyor ve bu hayatımda gördüğüm en anaç şey değil.

Karımın yatağımızda, altımda olmasını ve bir sonraki çocuğumuzla dolmasını istiyorum.

Bu andan çok korkuyordum. Yanlış gidebilecek her şeyden. Her şeyi berbat etmekten. Ama Alejandra'ya baktığımda -ona ve Zoe'ye baktığımda- geleceğimi görüyorum. Aradığım şeyi görüyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, artık bunu saklamanın bir anlamı yok.

Alejandra'nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor ve gülümsemesi yumuşak ama gerçek. "Ben de seni seviyorum, Gage."

Yeniden nefes alabileceğimi hissediyorum. Beni uzun zamandır rehin tutan korku kaybolmaya başlıyor. Belki de tüm bunlar için hazır değilim. Belki mükemmel değilim. Ama emin olduğum bir şey var: Olmam gereken yer burası.

Onunla

birlikte.

Zoe ile.

Katip evrakları bize verdi ve adliyeden çıktık. Güneş tepede ve otoparkta hava çok sıcak, hava yoğun ama rahatsız edici değil. Alejandra'nın elini tutuyorum ve Zoe onun göğsüne yaslanmış, küçük gözleri uykuya dalarken çırpınıyor.

Bir an için yürümeyi bırakıp onları seyre dalıyorum. Alejandra, kucağında Zoe ile bir anne, bir eş, ihtiyacım olan her şey gibi görünüyordu. Hayatımın çoğunu kaçarak geçirdim.

beni korkuttu. Ama şimdi buradalar, ailem. Her zaman evim olacak insanlar.

"Bundan emin misin?" Cevabı zaten bildiğim halde tekrar soruyorum.

Alejandra usulca gülümsüyor, önce Zoe'ye, sonra tekrar bana bakıyor.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Ve işte bu, her şeyin sonunda yerli yerine oturduğunu hissettirmeye yetiyor. Bundan sonra ne olursa olsun, onlara sahibim. *Ona sahibim*. Ve ihtiyacım olan tek şey bu.

Alnından öpüyorum, teninin tadı şimdiye kadar bildiğim her şeyden daha tatlı ve kamyonu doğru yürürken, bu anın - bunun her şeyin başlangıcı olduğunu fark ediyorum.

Sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir hayatın başlangıcı. Ve bulacağımı hiç düşünmediğim bir aşkın başlangıcı.

"Seni eve götürmek, Zoe'yi yatırmak ve *karımı* becermek için sabırsızlanıyorum."

YİRMİ ALEJANDRA

Güneş tam batarken eve varıyoruz, pencerelerden sıcak altın rengi bir ışık yayıyor. Ev şimdi farklı hissediyor - daha sakin, sanki bu yeni hayata alışmamızı bekliyormuş gibi. Zoe'yi bebek taşıyıcısında sırtımda taşıyorum, yumuşak nefeslerini hissederken küçük bedeni nazikçe benimkine bastırıyor. O başıma gelen en güzel şey. Babası hariç.

Kapıdan içeri girdiğimizde Gage derin bir nefes alıyor, sanki sonunda dünyanın ağırlığından kurtulmuş gibi. Ama ben daha iyi biliyorum. Hâlâ çok şey taşıyor. Kendini nasıl tuttuğunu görüyorum, sanki sürekli savaşılmaya hazır olmuş gibi. Bunu bırakabilir mi bilmiyorum ama umarım - Tanrım, umarım - ona yardım edebilirim.

"Bir dakika içinde döneceğim," diyor Gage, sesi sert ama yumuşak, başımı sallıyorum ve merdivenlere doğru gidişini izliyorum. Daha alt basamağa varmadan gömleğini çıkarmaya başlamıştı bile. Dikkatimi tekrar Zoe'ye veriyorum ve sırtımdaki taşıyıcıya güvenli bir şekilde yerleştiğinden emin oluyorum. Başını okşuyorum ve yumuşak bir guruldama sesi çıkardığında gülümsüyorum, küçük parmakları etrafındaki dünyayı yakalamak istercesine yukarı uzanıyor.

Derin bir nefes alarak mutfığa doğru ilerliyorum. Akşam yemeği yapmam gerekiyor

-Evim gibi hissettirecek, beni bugünün gerçekliğine bağlayacak bir şey. Albondigas. Gage'e onun için yapacağıma söz verdim. En sevdiğim, beni her zaman eve geri götüren rahat bir yemek olduğu için

Sanırım bir bakıma benim de şu anda ihtiyacım olan şey bu. Bu kadar hızlı değişen her şeyden sonra biraz rahatlık.

Buzdolabını açıp malzemeleri çıkarıyorum ve bir an için otomatik pilotta çalışıyorum. Taze kişniş ve sarımsak kokusu havayı dolduruyor ve derin bir nefes alarak yemek pişirmenin tanıdıklığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum. Zoe sırtımda kayıyor, minik bedenini bana doğru bastırıyor. Bu his beni her şeyden çok rahatlatıyor. Bunu ben yapıyorum. Yalnız değilim. Artık yalnız değilim.

İlk köfteyi yuvarlarken merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyorum. Gage'in ağır, sabit adımları nabzımı hızlandırıyor ama başımı kaldırmıyorum. Elimdeki köftelere odaklanıyorum, onları teker teker açıyorum ve dikkatlice kesme tahtasına yerleştiriyorum.

Sonra bir ses duyuyorum. Kumaşın hışırtısını ve daha rahat bir şeyler giydiğini anlıyorum. Kafamı kaldırıp bakmıyorum, henüz değil, ama kapı aralığında durup beni izlediğini hissediyorum. Aramızdaki sessizlikte şimdi farklı hissettiren bir şey var. O aylar önce tanıdığım adam değil. Sonunda birlikte olacağımı düşündüğüm adam da değildi. Ama şimdi, işte burada.

Yukarı baktım ve onu görünce ağzım kurudu.

Gage siyah basketbol şortundan başka bir şey giymemişti ve dövmeleleri tüm çıplaklığıyla ortadaydı. Kaslı kollarını başının üzerinde geriyor, bir elini saçlarında gezdiriyor ve gözlerim gövdesinden aşağıya doğru kıvrılan mürekkep çizgilerini takip ediyor, karmaşık tasarımlar hala tam olarak anlamadığım bir hikaye anlatıyor, uyluklarına kadar. Pencereden vuran güneş dövmelelerini daha da canlı gösteriyor, sanki dövmeleleri onun sürekli hareket eden, sürekli değişen bir parçasıymış gibi.

Sanki her şey odak noktasına kayıyor. Bu bana bir ton tuğla gibi çarpıyor, basit bir gerçek.

Bu benim kocam.

Nefesim boğazımda düğümleniyor ve bir an hareketsiz kalıyorum, bir şey söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim. Bu duygunun tadını çıkarmak, üzerimden akıp gittiğini hissetmek ve artık her şeyin farklı olduğunu bilmek, gerçekten bilmek istiyorum. Bu adam -bu muhteşem, kırık, güzel adam- benim ortağım.

Benim ailem.

Kapı aralığına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ama yine de omuzlarındaki kasları ve göğsünün her nefeste nasıl inip kalktığını görebiliyorum. Onda çok çığ bir şey var, sanki sürekli kendisiyle savaşıyor, sanki içinde asla tam olarak anlayamayacağım bir savaş veriyor.

Anlıyorum. Ama sonra bana baktığında, sanki sonunda beni içeri alıyor, onu olduğu gibi görmeme izin veriyor.

"İyi misin?" Diye soruyor, sesi yumuşak, çekingen ama gözlerinde baştan çıkarıcı bir ipucu var.

Ne yaptığını biliyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, uzun zamandır orada durup ona baktığımı fark ediyorum. Başımı sallıyorum ve ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Evet. Sadece... iyi görünüyorsun." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan döküldü ama utanmadım.

Ciddiyim. Harika görünüyor.

Çok lezzetli. Teninin her santimini tatmak istiyorum.

Sırıttırıyor, ağzının köşesi her zaman midemi titreten bir şekilde yukarı kalkıyor. "Teşekkürler, *Hermosa*. Göründüğün kadar iyi değilsin. Eğer Zoe şu anda sırtında olmasaydı, seni mutfak masasının üzerine yatırır ve o güzel amcığını şehre götürürdüm."

Aman Tanrım.

Yemek, yemeğe odaklan Ale.

Dudağımı ısııyorum, kelimelerimi kekeleyerek söylerken içime bir sıcaklık yayıldığını hissediyorum. "Yemek yakında hazır olacak. Albondigas yapıyorum."

Gage başını eğiyor, açtığım köftelere bakıyor. "Güzel kokuyor." Bir adım daha yaklaşıyor, varlığı mekânı dolduruyor. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Bir an tereddüt ediyorum ama teklif samimi ve kendimi başımı sallarken buluyorum. "Elbette. Sos için bana yardım edebilirsin. Kaynatmam gerekiyor ve biraz geç kalıyorum."

Ocağa doğru ilerliyor ve ben de bir süre daha onu izliyorum. Bu anla ilgili çok evcil, çok normal bir şey var. Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim, sanki gerçek bir aileymişiz gibi, sadece birlikte hayatlarını sürdürmeye çalışan iki insan değilmişiz gibi. Ama öyle. Gerçek gibi hissettiriyor.

Gage işe koyuldu, elleri beklemediğim bir hassasiyetle hareket ediyordu. Bu işte iyi - mutfakta olmakta iyi, aklına bir şey koymakta ve onu uygulamakta iyi. Domates sosunu bir tencereye dökmesini, hazırladığım diğer her şeyi eklemekten önce yavaşça karıştırmasını izliyorum. Bana bakıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Tekrar soruyor, sanki söylemediğim bir şeyi okumaya çalışıyormuş gibi gözleri benimkileri arıyor. "Adliyeden ayrıldığımızdan beri sessizsin."

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, içime dolan duygu selini nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. "Ben sadece... her şeyi içime atıyorum," diyorum usulca. "Bunların hepsi çok fazla, biliyor musun? Bugün evleniyorum, Zoe, ailem. Sanki hâlâ bir rüyadan uyanmaya çalışıyor gibiyim."

Başını sallıyor, yüzü yumuşuyor. "Anlıyorum. Benim için de çok fazla. Ama bu işte birlikteyiz, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyorum ve bu kelimelerin baskısının yerleştiğini hissedebiliyorum.

Bu işte birlikteyiz.

Dikkatimi tekrar köftelere veriyorum, aramızdaki sessiz anın uzamasına izin verirken onları nazikçe şekillendiriyorum. Burada onunla birlikte olmanın, mutfakta yemek pişirmenin, basit şeylerle ilgilenmenin sakinleştirici bir yanı var. Bu gerçek hayat. Ve her nasılsa, düşündüğümünden çok daha fazlası.

Gage tekrar bana bakıyor, gözleri yumuşak, biraz da kırılgan. "Burada olacağım Ale," diyor ve sözleri bir söz gibi aramızdaki boşluğa yerleşiyor. "Henüz bir yere gitmiyorum. Birliğim şu anda konuşlandırılmıyor ve kafanızı kurcalayan şeyin en azından bir kısmının bu olduğunu biliyorum."

Beni sandığımdan daha iyi okuyabiliyor. "Bu da bir parçası. Sadece henüz gitmene izin vermeye hazır değilim." Ellerimi yıkamak için lavaboya doğru ilerlerken arkamı dönüp kollarımı ortasına doluyorum, ellerimi karnının üzerinde gezdiriyorum ve sırtına bir öpücük konduruyorum. "Sadece onsuz kalmak zorunda kalmadan önce kocamla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

AKŞAM YEMEĞİ SESSİZ, ama huzurlu bir sessizlik, kelimelerle doldurulmaya ihtiyaç duymadan sizi dolduran türden. Masada karşılıklı oturuyoruz, Zoe küçük zıplayan sandalyesinde aramıza sokulmuş, minik elleri yemeğe uzanıyor, bebek gevezeliği kendi melodisiyle alanı dolduruyor. Arada bir Gage'e bakıyorum, onu dikkatle izliyorum, sanki hala buna alışmaya çalışıyormuşum gibi.

Burada bizimle olmasına alışmaya çalışıyorum.

Yemek yiyor ama gözleri sürekli bana, Zoe'ye kayıyor. Bakışlarında göğsümü geren bir şefkat var. Böyle olmasını hiç beklemiyordum, özellikle de bana karşı. Ve onu Zoe'yle birlikte görmek.

onun durması, parmaklarının yanağını okşaması içimde bir şeylerin erimesine neden oluyor. Mükemmel değil ama küçük kızı için her şey.

Kaseme bakıyorum, Albondigas'ımı dalgınca karıştırıyorum, yemeğin sıcaklığının mideme yerleştiğini hissediyorum. Basit de olsa birlikte yemek yemenin rahatlatıcı bir yanı var. Burası evim gibi hissettiriyor ve bunun farkına varmak gözlerimi yaşartıyor. Daha önce hiç böyle bir evim olmamıştı. Bunun gibi değil.

"Yemek nasıl?" Sonunda sessizliği bozarak soruyorum, düşündüğüm kadar iyi olup olmadığını bilmek istiyorum.

"Harika," diyor Gage, sesi alçak ve içten. Öne eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış, o yoğun yeşil gözleriyle beni izliyor. "Ciddiyim. Mutfakta tam bir tanrıçasın."

Gülüyorum, aramızda çok doğal hissettiren hafif bir ses. "Saçmalıyorsun," diye takılıyorum ama bu kalbimin çarpmasına neden oluyor. Bundan hoşlanıyorum. *Bizi* seviyorum.

Zoe küçük bir ses çıkarıyor ve dikkatimi ona çeviriyorum, gözlerini ovuşturduğunu fark ediyorum. "Uygun mu var, *Princesa*?" Nazikçe soruyorum, ona uzanırken sesim yumuşuyor. Küçük bir mızıldanma sesi çıkarıyor, sonra sandalyesine kıvrılıyor, belli ki yatmaya hazır. Gülümsüyorum, saçlarını yana doğru tarıyorum, parmak uçlarımin altında teninin yumuşaklığını hissediyorum.

"Sanırım biri uyumaya hazır," diye mırıldanıyorum, eğilip başını öpüyorum.

Gage bana bakıyor, dudakları bir sırtıyla kıvrılıyor. "Burayı temizlememe izin ver. Sen onu yerleştir, tamam mı? İşim bittiğinde seninle yatak odasında buluşuruz."

Başımı sallıyorum, göğsümü dolduran sessiz bir minnettarlık dalgası. Onunla bu ritme girmenin bu kadar kolay olması ve ona güvenmenin bu kadar doğal hissettirmesi garip. Belki mükemmel değiliz ama şu anda ihtiyacım olan şey bu. İkimizin de buna ihtiyacı var.

Ayağa kalkıp masayı temizlemek için mutfak lavabosuna doğru ilerliyorum ve ben hareket ederken Gage'in gözleri beni takip ediyor. "Bırak onu, Ale." Bakışlarının ağırlığı, o sabit, tereddütsüz dikkati içimde bir sıcaklık pırıltısı yaratıyor ama şimdilik bunu bir kenara itiyorum. Bunun için daha sonra zamanım olacak.

"Ben onu yerleştireyim. Bulaşıkları yıkamayı teklif ettiğin için teşekkür ederim," diyorum, sesim yumuşak, kalbim hafif.

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diye cevap veriyor Gage, sesi şimdi biraz daha ciddi. Ayağa kalkıyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor. "Ben senin kocanım, *Hermosa*. Biz bir takımız ve ben eve döndüğümde, seni asla

her şeyi kendin yaparsın. Çamaşırları sen yıkarsan, ben katlarım. Akşam yemeğini sen pişirirsen, ben temizlerim. Sevişmek istiyorsan ben varım."

Yüzümü ona dönüp bakışlarıyla buluşuyorum ve gülümsüyorum.

Bu lanet adam.

"Yukarıda görüşürüz," diye fısıldayıp merdivenlere yöneliyorum, Zoe'nin ağırlığı göğsümde, onu odasına kadar taşıyorum. Sessiz bir yürüyüş, kızımızı kendime yakın tutarak evin içinde ilerlerken tek ses ayaklarımın merdivenlerdeki yumuşak tıkırtısı. Zoe'nin odasına ulaştığımda, küçük bedenini dikkatlice alt değiştirme masasına yerleştiriyorum, bezini yenisiyle değiştiriyorum ve ona bir tulum ve uyku tulumu giydiriyorum.

Oda lavanta ve temiz çarşaf kokuyor. Onu beşiğine yatırdığımda küçük bir iç çekiyor, hemen uykuya dalarken göz kapakları çırpınıyor. Bir an orada durup onu izliyorum - bir şekilde sorumluluğunu aldığım bu minik, güzel insanı.

Kalbim, beni hala hazırlıksız yakalayan bir sevgi ve koruyuculuk karışımıyla kabarıyor. O bir bakıma benim ve onu sahip olduğum her şeyle koruyacağım. Bu aileyi sahip olduğum her şeyle koruyacağım.

Onun odasından çıktıktan sonra koridorda Gage'in benim için hazırladığı odaya gidip birkaç kıyafet alıyorum ve tam onun odasının önünde durduğumda -Yani bizim odamızda, Gage'in alçak ve sabit sesini

duyuyorum. "Hadi, *Hermosa. Tu esposo te está esperando.*"

Sözleri içimde bir beklenti sarsıntısı yaratıyor ve nabzım hızlanarak odaya doğru ilerliyorum.

Odaya girdiğimde, Gage'in keskin hatlarına yumuşak bir ışık düşüren başucu lambalarının sıcak ışığıyla karşılaşıyorum. Yatağın üzerinde oturuyor, gözleri bana sabitlenmiş, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Hava yadsınamaz bir gerilimle yüklü ve bakışlarının sıcaklığını tenimde bir okşayış gibi hissedebiliyorum.

Ona doğru yürüyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, hislerim yükseliyor. Yerdeki adımlarımın sesi daha da artmış gibi görünüyor ve her hareketin, her nefesin farkındayım. Gage'in gözleri gözlerimden hiç ayrılmıyor, yoğunluğu beni içine çekiyor.

Yatağa ulaştığımda ayağa kalkıyor, hareketleri akıcı ve kasıtlı. Üzerimde yükseliyor, geniş omuzları ve göğsü beni küçük ve savunmasız hissettiriyor. Ama korkmuyorum. Ona, ondan yayılan güç ve kuvvete çekiliyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. Vücudundan yayılan ısıyı, teninin kokusunu ve belli belirsiz sabun ve şampuan kokusunu hissedebiliyorum. Nabzım hızlanıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor.

"Çok güzelsin ve tamamen benimsin, Ale."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, gözlerim onunkilere kilitleniyor. Aramızdaki bağ elle tutulur gibi; havada yayılan bir elektrik kıvılcımı gibi. Beklentinin arttığını, gerginliğin içimde bir yay gibi kıvrıldığını hissedebiliyorum.

Gage tek kelime etmeden uzanıyor ve kulağımın arkasındaki bir tutam saç nazikçe okşuyor. Dokunuşu içimde bir zevk sarsıntısı yaratıyor ve kendimi ona doğru eğilmiş hissediyorum, bedenim daha fazlasını arzuluyor.

Gülümsüyor; yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme, kalbimin hızla çarpmasına neden oluyor. "Seni öpebilir miyim Ale?" diye fısıldıyor, nefesi tenime değiyor. "Karımı öpebilir miyim?"

Başımı sallıyorum ve beni nefessiz bırakan ve daha fazlasını isteyen bir öpücüğün içine çekiyor. Dudaklarımız birbirine değiyor ve etrafımızdaki dünya eriyip gidiyor, sadece ikimiz kalıyoruz, o anın içinde kayboluyoruz. Gage'in öpücüğü bir fırtına gibi, yoğun ve her şeyi tüketiyor, tutkusuyla beni içine çekiyor. Kendimi onun gözlerinin derinliklerinde kaybolmuş hissediyorum, aramızdaki kıvılcım ikimizi de tüketmekle tehdit eden bir ateşi tutuşturuyor.

Elleri vücudumun üzerinde dolaşıyor, belimin kıvrımlarını, kalçalarımın kabarıklığını ve tenimin yumuşaklığını izliyor. Her dokunuş küçük bir elektrik atışı gönderiyor, her okşayış yeni bir arzu alevini tutuşturuyor. Kendimi ona doğru eğilirken hissediyorum, bedenim daha fazlasını arzuluyor, kalbim göğsümde çarpıyor.

"*Karım*," diye mırıldanıyor Gage öpüşmeyi derinleştirmeden önce, dili benimkine dolanıyor, bu his üzerime zevk dalgaları gönderiyor. Onun tutkusunun derinliklerinde boğuluyormuşum gibi hissediyorum, sanki bir gelgit dalgası tarafından sürükleniyormuşum gibi.

Hava almak için ayrılıyoruz ve Gage'in gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir adım daha yaklaşıyor, vücudu benimkinden birkaç santim uzakta, ondan bir fırın gibi yayılan ısı.

"Seni istiyorum," diye fısıldıyor, sesi alçak ve boğuk, kelimeler doğrudan merkezime bir zevk dalgası gönderiyor. "Senin içinde olmaya ihtiyacım var, *Hermosa*."

Beni istiyor.

Bana ihtiyacı

var.

Titrediğimi hissediyorum, bedenim onun sesindeki ham arzuya karşılık veriyor. Ben de onu istiyorum, her şeyden çok, hayatın kendisinden bile çok.

Gage tek kelime etmeden beni kollarına alıyor ve yatağıma taşıyor. Beni yatırıyor, vücudu benimkini takip ediyor, ağırlığı beni yatağa bastırıyor. Sanki onun tarafından tüketiliyormuşum, aramızdaki tutku tarafından bütünüyle yutuluyormuşum gibi hissediyorum.

Gözlerimin içine bakıyor ve oradaki açlığı, arzuyu, ihtiyacı görüyorum. Ve hazır olduğumu biliyorum, ona teslim olmaya, kendimi tamamen ona vermeye hazırım.

"*Te amo*," diye fısıldıyor, kelimeler üzerime bir duygu dalgası gönderiyor. "Seni ne kadar sevdiğimi ve sana ne kadar değer verdiğimi göstermeme izin ver." Elbisemi başımın üzerinden çekip yere fırlatıyor, arkama uzanıp sütyenimin kancasını açıyor ve bir an durup beni içine çekerek bakıyor. Gage şortunu ve boxer külotunu indiriyor, kalın siki hazır bir şekilde yatakta önümde diz çöküyor.

Bu adam beni bağlayıp bayılana kadar sikebilirdi ve ben de her anını mutlulukla kabul ederdim.

Çünkü bu o.

Gage'in elleri tenimin üzerinde dolaşüyor ve arkalarında ateşten bir iz bırakıyor. Parmakları göğüslerimi okşuyor, meme uçlarımla alay ederek sıkı, ağrıyan tomurcuklara dönüştürüyor. Her dokunuş içimde bir zevk sarsıntısı yaratıyor, bedenimin arzuyla titremesine neden oluyor.

"İşte bu, bebeğim." Yumuşak ve davetkâr dudakları dudaklarıma sürtünerek beni tüketiyor. "Vücudunun kocana karşı bu kadar duyarlı olmasına bayılıyorum." Öpücük derinleşiyor ve dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirimizi yutarken şehvetli bir dans yapıyoruz. Kesik kesik nefes alışlarımızın sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor - her geçen an yoğunluğu artan bir arzu.

Birlikte hareket ediyoruz, bedenlerimiz bir oluyor, kalçalarım ilkel bir ritimle onunkilerle buluşuyor. Gage'in sert ve zonklayan siki karnıma bastırıyor, tenimde ıslak bir prekum izi bırakıyor. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyor, ona duyduğum ihtiyaçla amımın sızlamasına neden oluyorum. "Lütfen, Gage. Sana ihtiyacım var."

"Tanrım, benim de sana ihtiyacım var." Tangamı kavradı, bir tarafını yırttı. "Gage!" Ciyakladım. "Onlar benim iç çamaşırım."

"Sana yenilerini alacağım, bebeğim." Bacağımdan çıkarıp omzunun üzerinden atarken beni güldürüyor.

Kocamın iki parmağını ağzına sokup yavaşça emmesini izliyorum. Sonra, yeterince ıslandıklarından emin olduğunda, onları girişime doğru sürüklüyor. Parmaklarını içimde gezdirirken, parmakları

ön duvar. Her itiş, her hareket içime bir zevk dalgası gönderiyor, bedenimi titretiyor ve arzuyla ürpertiyor.

"Seni tatmam gerek. Önce parmaklarıma ve dilime boşalacaksın *Esposa*. Sonra da kocanın sikine bineceksin. ¿*Lo entiendes?*"

Şimdi daha ısrarcı olan elleri kalçalarımı kavlıyor, beni daha yakına çekiyor, yerimde tutuyor. Parmakları tenimin derinliklerine giriyor ve tutkumuz geçtikten sonra da kalacak morluklar bırakıyor. Ama umurumda değil, şu anda ben onunum, tamamen ve bütünüyle onunum. Dokunmak, tatmak, kendine ait olduğunu iddia etmek onun.

"O kadar mükemmelsin ki." Gage'in ağzı amımın üzerine iniyor, damarlarımda bir ihtiyaç dalgası hissediyorum. Sıcak nefesi giriş yerimde dans ediyor ve yumuşak ve nazik dili, hassas bir dokunuşla amımın hatlarını izleyerek keşfetmeye başlıyor.

İlk yalama bir elektrik kıvılcımı gibi, vücuduma bir zevk sarsıntısı gönderiyor. Dili klitorisimin üzerinde zahmetsizce kayıyor, his her geçen an daha da yoğunlaşıyor. Amım daha da ıslanıyor ve daha da şişiyor, kalçalarım ağzıyla buluşmak için yukarı doğru eğiliyor.

Gage'in dudakları klitorisimin etrafına kapanırken, ağzı üzerime bir zevk dalgası gönderen nazik bir mühür oluştururken "*Oh fuck,*" diye inliyorum. Dili titreşmeye başlıyor, vücuduma şok dalgaları gönderiyor, kaslarımın titremesine ve tenimin karıncalanmasına neden oluyor. Bütün gün benim için aç kalmış gibi beni yiyor, ağzı yavaş, şehvetli bir ritimle hareket ediyor, dili kıvrımlarımın derinliklerine iniyor, her gizli yarığı ve gizli noktayı keşfediyor. Parmaklarının kalçalarımın sürtündüğünü hissedebiliyorum, elleri beni açık tutuyor, beni aç ağzına maruz bırakıyor.

Bu his neredeyse dayanılamayacak kadar fazla; beni boğmakla tehdit eden bir gelgit dalgası. Eriyormuşum gibi hissediyorum, sanki bedenim saf bir his havuzunda eriyor, zihnim binlerce coşku parçasına bölünüyor. Gage'in dili tehlikeli, kandırıyor ve alay ediyor, araştırıyor ve keşfediyor. Tam olarak nereye dokunacağını, tam olarak ne kadar baskı uygulayacağını ve tam olarak ne zaman durup nefesimi tutmama izin vereceğini biliyor. O bir amcık yeme virtüözü ve tamamen benim.

Bu adam benim kocam.

Zevk artıyor, yükseldiğimi hissediyorum, bedenim yataktan kalkıyor, kalçalarım Gage'in ağzıyla buluşmak için yukarı doğru itiliyor. İki parmağını sokuyor ve diliyle birlikte g-noktama karşı beni çözecek bir hareket yaratıyor. Vücudum onun dokunuşuna ilkel bir yoğunlukla karşılık veriyor.

zapt edilemiyor. İnlemeleri ve ıslak emme sesleri beni orgazmın eşiğine getiriyor ve içimdeki parmaklarının baskısı gözlerimde yaşlar oluşturuyor.

"Ohhh," diye inliyorum, durmadığı için sesler sert ve boğuk çıkıyor. "Gage... Ben..." Orgazm üzerime çökerken gözlerim yaşlarla doluyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, bedenim binlerce parçaya ayrılıyor. Salgım kalçalarımın arasından damlıyor ve altımdaki çarşaflar ıslanıyor.

Ben parçalanırken bile, Gage'in ağzı üzerimde kalıyor. Dudakları, dili ve parmakları zevki uzatmak, orgazmı çekmek ve sonsuza dek sürmesini sağlamak için birlikte çalışıyor.

"Tanrım, bu asla ateşli olmayacak," diye dudaklarını yalayarak geri çekiliyor. "Şimdi senin içinde olmalıyım, Ale."

Gage bizi sırt üstü yattığı yere çeviriyor ve benim amım onun sikinin üzerinde, kalçalarım onun etrafında titriyor.

"Bu kedi çok muhtaç. Döllerimle dolmak için o kadar çaresiz ki. Bacakların titriyor, *Hermosa*. Senin için hareket edemeyecek olmam çok kötü. Benim için iyi bir sürtük ol ve bana istediğin gibi bin. Yoksa bir daha boşalmana izin vermeyeceğim." Eli gürültülü bir çatırtıyla kıcımın yanağına iniyor ve ben de kalkıp onun sikine batarak inlemesine neden oluyorum. Hayatım boyunca bana sürtük denmesinin bir erkeği bıçaklamak istememe neden olmaktan başka bir işe yarayacağını düşünmemiştim. Ama şimdi, kocam bunu söylediğinde, daha önce hiç bu kadar tahrik olduğumu sanmıyorum.

Memnuniyetle onun fahişesi olurum. Onun fahişesi. Sadece onun için.

Haksız da değil, bacaklarım titriyor. Seks yaparken neredeyse hiç üstte olmadım. Ama kocama bakıyorum, gerçekten ben olduğum halde kontrol ondaymış gibi konuşuyor, benim için bir şey yapıyor. Gözlerindeki çaresiz bakış. Kalçalarım hareket ettikçe dudakları aralanıyor ve dudaklarından en yumuşak inilti dökülüyor.

"Tanrım, beni nasıl aldığına bayılıyorum, *Hermosa*." Ben arkama yaslanıp birleştiğimiz yeri görmesini sağlarken parmakları kalçalarımı gömülüyor. "Şu mükemmel amcığa bak, sikimi sanki onun için yaratılmış gibi içine alıyor. Çok iyi hissediyorsun." Göğsümü avuçlamamı ve kalçalarımı yuvarlamamı izlerken nefesi kesiliyor. "Oh fuuuck... Böyle devam edersen beni boşaltacaksın."

Bunu durma olarak algılıyorum.

Gage'in artık içimde tamamen kılıflanmış olan siki nabız gibi atıyor ve zonkluyor, içimi dolduran bir sperm seli salıyor. "*Siktir*, Ale. Oh, Tanrım," diye inliyor.

Hızını artırıyor, tekrar tekrar sikinin üzerine iniyor. İçime yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum ve sanki tekrar boşalmam gerektiğini biliyormuş gibi, parçalanırken bile, başparmağının pediyle klitorisimi vuruyor. Her spazm, her kasılma, üzerime bir zevk dalgası gönderiyor, vücudumun titremesine ve onun üzerinde titremesine neden oluyor.

Gage'in kolları etrafımı sarıyor, beni göğsüne doğru çekerken içimde kalıyor, beni yakın tutuyor ve güvende tutuyor. Kendimi evimde, tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum. Vücudu sıcak, rahatlatıcı ve güçlü; dışarıdaki dünyadan bir sığınak. Kalp atışları yavaş ve sabit, benim çarpan kalbimi sakinleştiren yatıştırıcı bir melodi.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor, sesi alçak ve boğuk, kelimeler ruhumu okşuyor.

Gülümsüyorum, içimi bir mutluluk ve memnuniyet duygusunun kapladığını hissediyorum. "Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum, sesim fısıltıyı ancak geçiyor.

Gage'in eli saçlarımı okşuyor, dokunuşu nazik ve yatıştırıcı. "Sen benimsin," diye fısıldıyor, kelimeler içime bir heyecan gönderiyor.

"Ben seninim," diye cevap veriyorum, sesim sert ve kararlı. Aleti hâlâ içimdeyken ve kalp atışları ninnim olurken uykuya dalmaya başlıyorum.

Benim kocam.

YİRMİ BİR GAGE

Dün gece gerçekten ne zaman uyuduğumdan emin değilim ama uyuduğumda hâlâ onun içinde olduğumu biliyorum. Nasıl olduysa Ale yanımda, sırtı göğsüme dayalı ve kolum karnına sarılmış bir şekilde duruyordu. Saatim şarj aletinde uğulduyor ve ekran alarmımla aydınlanıyor. *PT bu sabah siktir olup gidebilir.* Tek yapmak istediğim burada yatağa uzanıp karımı becermek, sonra onu beslemek, kızımıza bakmak ve onu biraz daha becermek. Kulağa cennet gibi geliyor.

"Günaydın," diye fısıldıyorum, arkadan içine giriyorum, elim karnından yukarı kayıyor. Alejandra kıpırdanıyor ve ben yavaşça itmeye başladığımda boğazından küçük boğuk inilti gelir ve içgüdüsel olarak sırtını eğerek bana daha iyi erişim sağlıyor. Dudaklarımı kulağına bastırıp fısıldıyorum, "Uyanmana gerek yok, *Hermosa*. PT'ye gitmeden önce bu güzel amcığı doldurmama izin ver. Sonra eve gelip seni tekrar dolduracağım."

Saatimin alarmı yine ötüyor. *Siktir git.* Şu anda kamyonete binip üsse gidiyor olmalıydım. Onun yerine, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde üçüncü kez taşaklarına kadar içine giriyorum. *Lanet olsun, çok fena oldum.* Sanki onun döllerimle dolu kalmasını sağlamaya çalışıyorum.

Çünkü bebeğimize hamile kalmasına ihtiyacım var. Yakında göreve gideceğim ve gitmeden önce onun hamile kalmasını çok istiyorum.

Kötü kararlar benim göbek adım olmalı.

Elimi klitorisine götürüyorum ve tüy gibi hafif daireler çiziyorum. "Benim için gel, *Esposa*. Sikimin her yerine boşalmanı istiyorum." Biraz itiyorum

Ale destek için boynumun arkasına uzanıyor. "Gage," diye bağıyor.

"Aman... Tanrım. Yeterince almadın mı?"

"Sana asla doyamayacağım." *İt.* "Bu mükemmel amcığa." *İt.* Ellerimi değiştiriyorum ve klitorisini ovma için kullandığım parmaklarımı ağzına sokuyorum, o da onları emiyor. "Bu mükemmel lanet ağzın." *İtiyorum.*

"Mmm," diye inliyor parmaklarımın etrafında.

"Parmaklarımdaki tadın hoşuna gitti *mi, Hermosa?*" Parmaklarımı ağzından çekip çıkarıyorum ve içine girerken elimi boğazına doluyorum. Başını çevirip dudaklarını dudaklarımla yakalıyorum, dilini emiyorum, tadına bakıyorum. "Kahretsin, çok lezzetlisin."

"*Lütfen* durma."

Parmaklarım boğazının yan tarafındaki atardamarlara baskı uyguluyor ve gözlerinin geri dönmesini izliyorum. Parçalanırken amcığı etrafımda kenetleniyor. "İşte bu kadar. O güzel boğazını böyle sıkıldığında amın o kadar daralıyor ki." Tutuşumu bırakıyorum ve kalçasını kavriyorum, boşalmadan önce ona iki kez daha çarpıyorum.

Üçüncü bir alarm sesi duyuyorum ve tamamen boku yediğimi anlıyorum.

"Gage, geç kalacaksın. Başın belaya girmeyecek mi?" Ale'nin başı komodinin üzerindeki çalar saate bakmak için yana kayıyor. "Kahretsin, Zoe muhtemelen çoktan uyanmıştır."

"Her saniyeye değer." Elini tutup onu sırt üstü çeviriyorum. Yastığıma uzanıyorum, kalçalarını kaldırıyorum ve altına kaydırıyorum. "Kız bebek ağlamadığı sürece seni böyle istiyorum."

Geç kaldığım için kıcıma tekmeyi yedim mi? *Kesinlikle.*

Buna değdi mi? *Yüzde yüz.*

Beş millik koşumuzdan sonra biraz jimnastik, biraz göğüs göğüse dövüş antrenmanı ve on beş dakika boyunca esneme hareketleri yaptık. Çantamı alıp kamyonete doğru ilerlemeye başlamıştım ki keskin bir ısıklık sesiyle arkamı döndüm. Morales yüzünde bok yiyen bir sırıtişla bana doğru koşuyor.

"Senin huysuz kıcının evlendiğini duydum! Lanet olsun, *pendejo!* Beni arayamadın mı? Senin için elbisenin arkasını tutardım." O

elini omzuma vurdu. "Şimdi bunun bir anne-bebek draması olmadığını biliyorum, peki şanslı kadın kim?"

Kamyonetin kilidini açıp kapıyı çekiyorum, çantamı içeri atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Alejandra. Zoe'nin dadısıydı."

"Dadıyı mı becerdin?!" Çenesi düştü. "Ve onunla evlendin. Kardeşim, sen bir tanrısın. Seksi mi?"

Ona gözlerimi kısıyorum ve ellerini kaldırıp ona vuracakmışım gibi ırkılıyor, ama onun yerine sırtıyorum. "Çok ateşli."

Telefonum cebimde vızıldıyor ve onu çıkarıyorum. Ekranım aydınlanıyor ve Ale ile Zoe'nin ana ekranını göstermek için çeviriyorum.

"Kahretsin!"

Mesajı açıyorum ve sırtıyorum.

ALE

Gel de evde PT'ni bitir. Zoe kahvaltıdan sonra tekrar uykuya daldı.

Hepsi bu kadar.

"Gitmem lazım. Karımın bana ihtiyacı var."

"Eminim öyledir." Gülüyor ve kadınsı bir sesle alay ediyor. "Benim sana ihtiyacım var,

Papi. Ay, qué rico!"

"Bunu bir daha asla yapma." Taksiye tırmanıyorum, kapıyı çarparak kapatıyorum ve camımı indiriyorum. "Karım bana asla Papi demez. Öte yandan Tanrı sık sık ağzımdan kaçır." Camı tekrar açıyorum ve dokunmatik ekrandaki metin simgesine basıyorum. Ale'ye ve konuşmama vurdum.

GAGE

10 dakika içinde evde olurum.

ALE

...

ALE

Ev üsse en az 15-20 dakika uzaklıkta.

GAGE

10'da yapabileceğime inanmıyorsanız zaman tutun.

GAGE

Seni çıplak ve yatakta beklerken istiyorum.

DOKUZ BUÇUK DAKİKA SONRA, anahtarı sürgüye soktum ve ön kapıyı iterek açtım. Duşun üst kata çıktığını duyuyorum ve hiç vakit kaybetmeden anahtarlarımı posta masasının üzerine, çantamı da merdivenlerin dibine bırakıyorum. Gömleğim en üstte yere çarpıyor ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Spor ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum ve kapıda çoraplarımı soyup sepete doğru fırlatıyorum. Ale yatakta olmadığına göre çoktan duşa girmiş olmalı.

"Umarım içeride benim güzel kızım için ısınyorsundur. Bu çok hızlı olacak." Açık banyo kapısından içeri bakıyorum ve karımı duşun içinden bana bakarken buluyorum. Elinde çıkarılabilir duş başlığı, mükemmel memelerindeki sabunu duruluyor.

Anında sertleştım.

PT şortumun kemerini çekiştiriyorum ve hafif su akışını göğsünün üzerinden geçirmesini izliyorum. Şortum yere düştü ve şimdiye kadar yaptığım tüm koşulardan daha hızlı bir şekilde duşa girdim.

"Siktir, Ale. Görevlendirildiğimde ne yapacağım ben?" Dudaklarım onunkileri buluyor ve duş başlığını elinden alıp kendimi duruluyorum ve başımın üstündeki yağmuru açmak için uzanıyorum. Elimdekine uzanıyor ve ben onu çekiyorum. "Seni istediğim kadar çabuk boşaltmak için biraz yardıma ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Seni becermek, yıkanmak ve sonra üsse dönmek için yaklaşık on beş dakikam var."

"Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?" Sırıttırıyor ve onu çevirip spreyi değiştiriyorum, böylece doğrudan, güçlü bir akış oluyor.

"Yapabileceğimi biliyorum." Onu serin fayans duvara yaslıyorum, su sırtından aşağı akıyor ve bir an durup onun görüntüsünü takdir ediyorum. Teni parlıyor ve saçları sırtına yapışıyor ama bana hiç bu kadar güzel görünmemişti. Ellerimi kalçalarında gezdirip vücudunun kıvrımlarını hissediyorum ve o da sırtını dikleştirerek beni ona daha fazla dokunmaya davet ediyor.

Duş başlığını alıp göğüslerine doğrultuyorum ve suyun güçlü akışının göğüs uçlarına çarparak onları sertleştirmesini izliyorum. Nefes nefese kalıyor ve gözlerindeki heyecanı görebiliyorum. Spreyi aşağıya doğru hareket ettiriyorum.

Suyu karnından aşağı, kalçalarının üzerinden ve bacaklarının arasından akıtıyorum. İnliyor ve bu sesle sikim seğiriyor.

"Kahretsin Ale, çok duyarlısın," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor. "Dokunuşuma nasıl tepki verdiğini seviyorum." Ellerini tutup duvara yerleştiriyorum, duş başlığıyla onu kızdırmaya devam ederken onu yerinde tutuyorum. Su ılık, ama hissi yoğun ve dengesini korumak için mücadele ettiğini görebiliyorum.

Daha da yaklaşıyorum, bedenim onunkine yaslanıyor ve bana duyduğu arzunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Tepedeki yağmuru daha güçlü bir ayara getirdiğimde, su üzerimize çarpıyor ve diğer her şeyi engelleyen bir kakofoni yaratıyor.

Lütfen Tanrım, Zoe'nin uyumasına izin ver.

Artık sadece ikimiz varız, kendi küçük arzu ve zevk dünyamızda kaybolmuşuz. Duş başlığını alıp doğrudan klitorisine doğrultuyorum, nefes nefese kalışını, gözlerini açışını izliyorum. O kadar yakın ki, bunu hissedebiliyorum ve bunu hızlı yapmak istiyorsam hızlı hareket etmem gerektiğini biliyorum.

Onu çeviriyorum ve bana bakıyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Şimdi, benim güzel küçük sürtüğüm." Dudaklarını dudaklarıma götürüp derinden öpüyorum, kollarını boynuma doluyor ve beni daha yakına çekiyor. *Şimdi onun içinde olmalıyım.* "Bebeğimi senin muhteşem vücuduna sokacağım."

"Evet... İstiyorum. Bana her şeyini ver, *Carino.*"

Onu kaldırıyorum ve bacaklarını belime doluyor, onu duvara doğru bastırırken sıkıca tutunuyor. Kendimi konumlandırmak için bir an ayırıyorum ve sonra onun içindeyim, sıcaklığını, sıkılığını hissediyorum. Nefes nefese kalıyor ve ben hareket ediyorum, kalçalarım onunkilere çarpıyor, su etrafımızda çağlıyor.

Yoğun, tutkulu ve uzun bir PT seansından sonra tam da ihtiyacım olan şey. Kalçaları etrafımda kenetleniyor ve kalçalarını ileri doğru itiyor, klitorisiyle temas kurmak istiyor ve ben de yaklaştığımı biliyorum. Tekrar dudaklarına yapışıp onu öpüyorum ve o da boşalıyor, vücudu benimkine karşı titriyor. Arkasından yaklaşıyorum, ona her şeyimi verirken ağzının içinde inliyorum.

Nefesimizi tuttuğumuzda, suyun terimizi ve arzumuzu yıkadığını hissederek ona sarılıyorum. Hızlı ve yoğun bir karşılaşmaydı ama ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şey buydu. Gözlerine bakıyorum ve oradaki aşkı, hayranlığı görüyorum ve bunun için savaştığımı, geri döndüğüm şeyin bu olduğunu biliyorum.

"Seni seviyorum Ale," diye fısıldıyorum, dudaklarım kulağına değiyor.

"Ben de seni seviyorum, Gage," diye cevap veriyor, sesi suyun sesinden zar zor duyuluyor. "Başın tekrar belaya girmeden acele etsen iyi olur."

Ona bir süre daha sarılıyorum, ona yakın olmanın, onun içinde olmanın tadını çıkarıyorum. Sonra isteksizce çekiliyorum ve ikimiz de suyun altında durup suyun akıp gitmesine izin veriyoruz. Ayrılmadan önce birkaç dakikamız kaldı ve ben bunu en iyi şekilde değerlendirmek, karımla geçirdiğim her anın değerini bilmek niyetindeyim.

YİRMİ İKİ ALEJANDRA

Gage aceleyle evden çıkıyor ve ben duşta kıs kıs gülererek bulaşıklarımı yıkadıktan sonra Zoe ile geçireceğim uzun bir gün için hazırlanıyorum. Bir çift yoga şortu ve rahat bir elbise giydikten sonra çocuk odasına gidiyorum. Uyanık, üzgün değil ama üstündeki cep telefonuna biraz mırıldanıyor. "Günaydın, *Princesa*." Ona uzanıyorum ve şaşı, sakızlı bir bebek gülümsemesiyle karşılaşıyorum.

İçimdeki pek çok duyguyu harekete geçiriyor, istediğim ama düşünmeme asla izin vermediğim şeyleri yüzeye çıkarıyor. Ama şimdi, babası - kocam - onları gerçekleştirecek. Altını değiştiriyorum ve o gün için giydiriyorum, sonra kahvaltı edebilmek için aşağı iniyoruz. Ben biberonunu hazırlarken Zoe küçük zıplama koltuğuna oturuyor ve ben baloncukların dağılmasını beklerken bir protein bar atıştırıyorum ve buzdolabından soğuk demleme kahve kabımı çıkarıyorum. Shaker fincanımı buz ve küçük metal topla doldurup kahveyi döküyorum ve bir kaşık vanilyalı protein tozu ekliyorum.

Zoe ile koltuğa oturduğum sırada telefonum çalıyor. Kahvemden bir yudum alıp yan masaya bırakıyorum ve telefonumu elime alıyorum.

GAGE

Hey, güzel kız, sadece kontrol ediyorum.

ALE

Burada her şey yolunda. Princessa şu anda besleniyor. Sonra onu karın zamanı için yere yatıracağım.

GAGE

Peki ya sen?

Peki ya ben?

GAGE

Bira mı? Bana gerçekten bir şeyler yediğini söyle.

Ben cevap veremedi başka bir mesaj beliriyor.

GAGE

Hayır, buzlu kahve ve içine koyduğunuz bir kaşık protein tozu sayılmaz.

Bu adam beni şimdiden çok iyi tanıyor.

ALE

Protein barım vardı.

GAGE

JFC

GAGE

Amor, lütfen. Beni eve gelip seni kucağıma oturtmak ve kendim beslemek zorunda bırakma.

ALE

Duruma yardımcı olmuyorsun.

GAGE

İyi bir kız ol ve benim için ye. Sonrası için yakıt almalısın.

ALE

Cidden mi?! Hala boşalmadın mı?

GAGE

Yaklaşamadım bile.

HAVA DURUMU KESİNLİKLE muhteşem ve Zoe'yi dışarıda biraz karın zamanı için arka bahçeye çıkarıyor olsam da, onu doktor randevuları veya ayak işleri dışındaki şeyler için evden çıkarmanın güzel olacağını düşünüyorum. Umarım Gage'i güzel koşu arabalarından birini almaya ikna edebilirim, böylece onunla koşmaya gidebilirim. *Paradan bahsetmişken.* Pedro ve Juanita'nın nasıl olduğunu öğrenmek için Tia'yı aramam lazım. Yiyeceklere ve faturalar için yardıma ihtiyaç duyacakları zaman yaklaşıyor.

Zoe öğle uykusu için bir saatten fazla uyudu, ben de bundan faydalanıyorum. İki çamaşır yıkayıp katladım ve akşam yemeği için gerekli malzemeleri hazırladım. Telefonum elbisemin cebinde titriyor ve onu çıkarıyorum, müziği durdurup mesajlarımı kontrol ediyorum.

PEDRO

Tia bu telefonun bende olduğunu bilmiyor, lütfen ona söyleme. Mezuniyet sonrası için bir daire buldum. Juanita benimle kalabilir. Senin için sorun olur mu?

On beş yaşındaki kız kardeşim ve on sekiz yaşındaki erkek kardeşim kendi başlarına yaşıyorlar. Bu fikre pek sıcak bakmıyorum.

ALE

Bilmiyorum, Pedro. Juanita'yı buraya, yanıma getirmeyi düşünüyorum.

PEDRO

Meksika'dan ayrılmak istemiyor. Ben de istemiyorum.

ALE

Pedro, en iyisi bu olabilir.

PEDRO

Kimin için en iyisi, senin için mi? Neden geri gelmiyorsun?

Kahretsin. Hâlâ evli olduğumu bilmiyor.

ALE

Yapama
m.
Yapama
m.

PEDRO

Neden?

ALE

Çünkü artık evliyim.

Pedro cevap vermiyor, beni on dakika boyunca okumaya bırakıyor ve o noktada telefonumu cebime geri koyuyorum, kıyafetlerimi katlarken sessizce ağlıyorum.

Gage'in kamyonetinin alarminin sesi kalbimin göğsümde çarpmasına neden oluyor. Bugün her ne kadar boktan bir gün olsa da, onu görmenin her şeyi biraz daha iyi yapacağını biliyorum. Mutfakta dans ederek yemek hazırlarken Zoe sırtımda. Ön kapı açılıyor ve Gage'in anahtarını girişteki masanın üzerine bıraktığını duyuyorum, botları parke zeminde gümbürdeyerek arka tarafa doğru ilerliyor. "Ale?"

"Mutfaktayız," diye bağıriyorum tavada kızaran tacoların sesinden. Onları dinlenmeleri için kağıt havlu kaplı tabağa aktarıyorum ve tam o görüldüğü sırada tavaya iki tane daha atıyorum.

"Kızlarım bugün nasıl?" Gage orada duruyor, bluzunun düğmeleri açık ve dar haki atleti tenine yapışıyor.

Deniz Piyadeleri, bu erkekleri üniformalarının içinde tam bir yemek gibi göstererek biz kadınlara iyilik yapıyor. *Herkesin hamile olmasına şaşmamalı.* Ve bu adamın bana bakışı, beni becerme şekli, zaten bir şekilde hamile olmadığımı şaşmamalı. Eğer hamile değilsem ve bunu henüz bilmiyorsam.

"*Princesa* çok iyi bir gün geçirdi," diye ona doğru dönüyorum. "Bol bol uyanık kaldı ve bir şampiyon gibi yemek yedi."

"Ve," diye yaklaşıyor ve nefes alışımın hızlandığını hissedebiliyorum. "Peki ya annen?" Gage arkama geçiyor, Zoe'yi başının üstünden öpüyor, sonra burnunu boynumun yan tarafında gezdiriyor. "*Karımın* günü iyi geçti mi?"

Bu adam.

"Bugün kardeşimle konuştum, daha doğrusu bana mesaj attı." Kendimi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum ama sesimin muhtemelen

gergin.

Öpücük. "Evet, sanırım bu pek iyi gitmedi."

"Hayır, iyi gitmedi." Derin bir nefes alıp gözyaşlarını tutuyorum. "Bir daire bulduğunu ve Juanita'nın onunla birlikte yaşayabileceğini söyledi ve benim için sorun olup olmadığını sordu. Ona bu fikre sıcak bakmadığımı söyledim."

"Ona biraz zaman ver *Hermosa*. Belki egosu biraz ezilmiştir." Gage dönüp iki tabak aldı ve onları yemek masasına götürdü.

"Ona evli olduğumu söyledim, Gage." Ona bakıyorum, yanağımdan bir damla gözyaşı süzülüyor. "Neden geri taşınmadığımı sordu, ben de söyledim ama beni duymazdan geldi." Her şeyin akıp gitmesine izin verdim çünkü acı çektiğim gerçeğini neden saklayayım ki?

"Siktir, Ale." Gage mutfağı iki adımda geçiyor ve kollarını bana dolayarak başımı göğsüne yaslıyor. "Sorun yok bebeğim. Belki de sadece sindirmeye çalışıyordur. Ona biraz zaman ver."

"Normalde şimdiye kadar para isterlerdi ama o istemedi ve ben ne yapacağımı bilmiyorum." Gage ocağı kapatır ve tavayı hareket ettirir. "Bana kızgın oldukları için parasız kalmalarını istemiyorum."

"Beni dinle bebeğim. Eğer ihtiyaçları varsa, isteyeceklerdir. Kızgın olsalar bile." Çenemi yukarı kaldırıp gözlerimin içine bakıyor ve başparmağıyla gözyaşlarını siliyor. "Zaman ver. *Te lo prometo, todo va a estar bien.*"

O haklı. İhtiyaçları varsa, isteyeceklerdir.

"Tamam," diye burnumu çekiyorum, onun sabit kalp atışlarını yanağımda hissediyorum, beni topraklıyor. "Yemek soğumadan yiyelim."

"Bana uyar. Açlıktan ölüyorum." Beni geri çekiyor ve eğilip dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "O zaman tatlı olarak seni alabilirim."

Ben oturma odasında Zoe'nin altını değiştirirken GAGE lavabonun üzerinde akşam yemeğinden kalan tencereleri yıkıyor. Battaniyesini yere seriyorum ve onu karnının üzerine yatırıyorum. Karnından sırtına doğru yuvarlanmaya çok yaklaşmıştı. Onunla birlikte yerde otururken cesaretlendirici sözler fısıldıyorum. "Yapabilirsin, *Princesa*. Hadi babana ne kadar güçlü olduğunu gösterelim."

"*Hermosa*," Gage köşeyi dönüp oturma odasına girdiğinde Zoe yan yatmış bir şekilde sallanıyor. Zoe karnından sırtına doğru dönerken donup kalıyor.

tek bir hızlı hareketle. "Hassiktir! Bunu ilk kez mi yapıyor?" Yere düşerek benimle birlikte onun karşısına uzandı.

"Evet," yüzündeki sırıtma her şeydi, onun ilklerinden biri için burada olması gerektiğini biliyordu. "Senin için gösteriş yapıyor."

Gage huşu içinde Zoe'ye bakıyor ve ona ne kadar bağlı olduğunu görmek beni ona daha da aşık ediyor. Çocuklarımız onun gibi bir babaya sahip oldukları için gezegendeki en şanslı çocuklar olacaklar. "Hey, bir şey sormak istiyorum... şu koşu arabalarından alabilir miyiz sence?"

Ona biraz daha yaklaşıp yüz yüze gelince Zoe ona küçük bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet, şimdi gitmek ister misin? Gidip üstümü değiştirebilirim." "Yapabilir miyiz?" Atletini çekiştiriyorum ve elimi sırtında gezdiriyorum,

dokunuşumla kaslarının gevşediğini hissettim.

"Eğer bana böyle dokunacaksan hayır. Bunu yapmaya devam edersen Ale, gideceğimiz tek yer yatak odası olur."

Ona mahcup bir sırıtış atıyorum ve o da kendini dizlerinin üzerine itiyor. "Belki eve gittiğimizde. Git üstünü değiştir. Ben onu hazırlayayım."

Yirmi beş dakika sonra, hangisinin en iyisi olduğuna karar vermeye çalışırken bir sürü bebek arabasına bakıyoruz. Gage telefonunu çıkardı ve bir tanesinin YouTube videosunu açtı. "Tamam, bu ikisi arasında." Onları bana gösterdi. "Hangisini daha çok seviyorsun?"

"Hangisini seçersen seç, sorun değil." Omuzlarımı silktim. Hâlâ onun parasını harcarken kendimi tuhaf hissediyorum.

Teknik olarak, artık onun karısı olduğum için bizim paramız.

Onun hesabı için bir banka kartım var, ya da onun dediği gibi ortak hesabımız demeliyim.

"*Hermosa*, bunu benden daha çok kullanacaksın. İsteddiğini seçmeni istiyorum."

Tekrar bebek arabalarına dönüyorum ve gözlerim çift kişilik bebek arabalarına kayıyor. *Yakında ikili bebek arabasına ihtiyacımız olacakken tekliyle uğraşmalı mıyız?* Bu doğru bir düşünce, çünkü birbirimize bu şekilde davranırsak, başka bir bebeğin olması kaçınılmaz. Ve şimdi düşünüyorum da, gerçekten bir hamilelik testi almalıyım. Adet günüm her an gelebilir.

"Belki de beklemeliyiz." Ona bakarak fısıldıyorum. Zoe, bebek taşıyıcısının içinde göğsünde kıpırdanıyor ve ondan kesinlikle memnun görünüyor.

"Neden?" Sonra gözleri çiftlerin sırasına takılıyor ve sırtıyor. "Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle olduğumu söylemiyorum ama düşünülmesi gereken bir şey. Neden yakında yenilememiz gerekecek bir şeye para harcayalım ki?" Küçük bir kahkaha attım. "Hazır olmak için birkaç test satın almalıyız."

"Sadece bunu alalım ve sen hazırsan daha büyüğünü almayı o zaman düşünüyoruz. İstedğin zaman koşuya çıkmayı istiyorum." Kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor. "Şimdi gidip şu testleri bulalım."

Bir bebek arabası, bir kutu hamilelik testi ve muhtemelen daha sonra ihtiyacımız olmayacak bir sürü başka şeyle birlikte eve döndük. Gage garajda bebek arabasını bir araya getiriyor ve ben de Zoe'yi yeni yıkadım ve onu biberonuyla birlikte planörde tutuyorum. Aklım banyo tezgahımızın üzerinde duran test kutusunda. Onları almamı bekliyorlar.

"*Prenses*, umarım annen hamileyken sana bu kadar erken bir kardeş verdiğim için bana kızmazsın." Bir an duraksadım. *Anne*. Kendime onun annesi dedim. Bu içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Hamile kalmayacak." Gage kapı aralığından beni korkutarak konuştu. Bırakın eve geri gelmesini, merdivenlerden çıktığını bile duymamıştım. "Sen onun annesisin, Ale."

Ben onun annesiyim.

Bu mükemmel küçük kız için her şeyi yaparım.

Gage kapının pervazına yaslanıp kızımızı beslememi izliyor. "Benimle duş almak ister misin, yoksa sen onu yatmaya hazırlarken ben de temizlik yapayım mı?"

"Beni tekrar duşta mı yoksa yatağımızda mı görmek istersin?" "Hızlı bir duş, şimdi."

"Seni seviyorum, Gage." Zoe'nin gözleri kapanırken ağzımı açıyorum.

"Sana çok aşığım Ale. Hayal edebileceğinizden çok daha fazlası."

YİRMİ ÜÇ GAGE

Şimdiden hamile olabilir mi?

Duşun sıcak spreyinin altında duruyorum ve ne kadar zamandır korunmasız seks yaptığımızın zihinsel hesabını yapmaya çalışıyorum.

Testleri satın aldığına göre bir tür şüphesi olmalı, değil mi?

Neden onun hamile olduğu düşüncesi beni korkutmuyor? Korkutmamalı mı? Yani, dört aylık bir bebeğimiz var ve başka bir çocuğu aktif olarak engellemiyoruz. Zoe'yi onun doğurmadığını ve tipik "Annenin sağlığı için birbirine bu kadar yakın çocuk yapmamalısın" durumuyla çalışmadığımızı biliyorum. Hiçbir zaman bir kadının çocuğuma hamile kalmasını istediğimi sanmıyorum.

Şimdiye kadar.

Uzun zamandır ilk kez dizlerimin üzerine çöküp dua edeceğim, eğer bu onun hamile kalması anlamına gelecekse.

"Gage?" Ale yatak odamızdan sesleniyor. "Zoe uyuyor. Yarın akşam yemeği için biraz et alıp geleceğim."

"Tamam, burada işim neredeyse bitti."

İşimi bitirip suyu kapatıyorum ve belime bir havlu sararak dışarı çıkıyorum. Yatak odasına girdiğimde onu yatağın kenarında beni beklerken buluyorum. Kelimeler ağzımdan dökülmeden önce düşünmedim bile. "Lütfen bir test yap. Bu beni öldürüyor."

"Gage... Fazla umutlanmanı istemiyorum. Kendimi farklı hissetmiyorum." Yere bakıyor ama ben hiç oralı olmuyorum.

"Gözlerini buraya dik, *Hermosa*." Güzel kahverengi gözleri tekrar benimkileri bulduğunda ona gülümsüyorum. "Eğer olumsuzsa, olumsuzdur. Bu sadece biraz daha pratik yapmamız gerektiği anlamına gelir. Bu sadece doğru zaman olmadığı anlamına gelir."

"Tamam. Bir tane alacağım. Ama," diye ayağa kalktı ve önümde durdu. "Yatakta çıplak bir şekilde beni beklemeni istiyorum."

"Beni orada istemiyor musun?" *Yapmanız gereken bu değil mi? Birlikte beklemek.*

"Getireyim de birlikte okuyalım." Ale başını sallıyor. "Beni işerken izlemene ihtiyacım yok."

"Bebeğim, bir gün bebeklerimizin senden çıkışını izleyeceğim."

Alejandra:

Gözlerimi devirip banyoya gidiyorum ve kutuyu alıp talimatları okuyorum. *Çubuğa işiyorum ve üç dakika bekliyorum.*

Testin kapağını taktıktan sonra Gage'e sesleniyorum. "Üç dakika için bir zamanlayıcı ayarla." Testi ambalajına geri koyuyorum, ellerimi yıkıyorum ve testle birlikte odaya geri dönüyorum. "Şimdi bekleyeceğiz."

"Oyalanabileceğimiz bir yol biliyorum." Testi yatağının başucuna koyuyorum ve beni göğsüne çekiyor, beni öperken elleri yüzümü çevreliyor. *Bu mükemmel bir dikkat dağıtıcı.* "Benim için açıl, Ale."

Dudaklarım ayrılıyor ve sıcak dili benimkini okşuyor, öpücük beni nefessiz bırakıyor. Gage beni çeviriyor, böylece onun altına giriyorum. "Şimdi, çok fazla kıyafet giyiyorsun." Şortumu çekip çıkarıyor ve iç çamaşırımı da yanına alıyor. Çıplak ve aşağıya, kalçalarımın tepesine doğru iniyor, karnımdan klitorisime doğru ıslak öpücükler bırakıyor.

Alarmin tiz sesi dikkatimi onun yaptığı şeyden çekiyor. Klitorisime inen keskin bir şaplak inlememe ve ona dönmeme neden oluyor. "Önce seni boşaltmama izin ver. Sonra teste bakarız. Tamam mı?"

"Evet... beni boşalt, Gage." Başımı sallıyorum, uzanıp alarmı kapatmasını izliyorum.

"Güzel, şimdi arkana yaslan ve karımın güzel amcıyla ziyafet çekmeme izin ver."

Eli göğsüme bastırıyor ve beni geriye itiyor. Başım yastıklarımıza çarpıyor ve dilinin girişime doğru kaydığını hissediyorum. İçime giriyor ve sonra dilinin düz kısmıyla tüy kadar hafif hareketlerle klitorisime geri dönüyor. Aşağıya baktığımda nefesim kesiliyor ve yüzünü

Kalçalarım, tamamen beni boşaltmaya odaklanmıştı. Gage klitorisimi emerken inliyor ve sadece bu ses bile gözlerimin geri dönmesine neden oluyor.

Gage'in amımı yalamasını dinlemek sesli porno gibi ve kesinlikle en iyisi. Bunu yaparken onu kaydedebilirdim ve adam çok para kazanırdı çünkü bunu yaparken sesi çok seksi geliyor.

"Siktir, *Hermosa*." Geri çekilir ve iki parmağını ağzına sokar, ıslatır ve geri çıkarır. "Tadın çok güzel. Konuşlandırıldığımda senin tadını hayal ediyor olacağım."

Parmaklarını içimde kaydırırken sırtım yataktan kalkıyor. "Oh, Tanrım... Gage."

"Kimin için ağlıyorsun, *Esposa*? Ben mi, Tanrı mı?" Parmakları g-noktama sürtüyor ve ben şimdiden hissin arttığını hissedebiliyorum. "Çünkü şu anda bu kalçaların arasında seni inletenin Tanrı olduğunu sanmıyorum."

"Sen... Ben... Sen, Gage." Parmaklarını daha hızlı hareket ettirirken gözyaşlarım görüşümü bulandırıyor.

"İşte bu kadar. Benim için gel, Ale. Elimi ve yüzümü ıslat." Gage'in dili klitorisime geri döndü ve beni uçurumun kenarına göndermek için tek gereken dilinin iki vuruşu.

"Oh, lanet olsun..." Ve salgım elini, yüzünü ve yatağımızı ıslatırken onun höpürdetme sesi ve parmaklarının içime girmesi beni bir pus içinde kaybetti.

"Siktir, bebeğim. Hayatımda başka hiçbir şey istemiyorum, sadece sen ve senin mükemmel amcığın." Kendini dirseklerinin üzerine çekti, yüzü sırlıklam olmuştu. "Sen ve tüm bebeklerimiz."

"Testi kontrol etme zamanı." Nefes nefese kaldım, hâlâ biraz nefes nefese. "Onu tutman gerekecek çünkü şu anda hareket edebileceğimi sanmıyorum."

Gage yüzüme doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirirken sırtıyor. "Bu, kocan olarak işimi yaptığım anlamına geliyor. Seni o kadar iyi boşalttım ki sonrasında yürüyemezsin."

"Sadece sen beni böyle boşalttın." Hiç kimse Gage'le kıyaslanamaz. Birlikte olduğum her erkeği gülünç bir deneyim haline getiriyor.

"Sen şimdiye kadar birlikte olduğum herkesi sildin. Sen mükemmelliğin zirvesisin, güzel kız. Sana ve bu amcığa takıntılı olduğumu söylediğimde, buna inansan iyi edersin." Masanın üzerindeki teste uzandı ve yanıma uzandı. Ben onun yanına sokuluyorum, o da önümüzde tutuyor. Sağından öpüyorum

Kalbinin üzerinde ve çılgınca attığını hissedebiliyorum, muhtemelen benimle aynı şeyi hissediyor.

Gergin.

Heyecan

lı.

Ödüm kopuyor.

"Hazır mısın?" Testin ucunu tutarak soruyor. Başımı salladım ve o da çıkardı. "Bu tersten. Ters çevir, Gage." Kıs kıs güldüm.

Testi ters çeviriyor ve ikimiz de nefesimizi tutuyoruz.

Göğsüm daralıyor, kırıksıklıklarım da nem biriktiğini hissediyorum ve burnumu çekişimi gizlemeye çalışıyorum.

Sadece bir satır.

Daha önce hiç böyle bir hayal kırıklığı hissettiğimi sanmıyorum. Bu kadar çok istediğimi bile bilmiyordum ama içimdeki bu his bana istediğimi söylüyor. Testi ondan alıp doğruca banyoya gidiyorum.

"Ale," Gage'in sesi beni takip ediyor. "İlk denemede hamile kalman uzak bir ihtimaldi *Hermosa*. Bunu biliyorsun, değil mi?" Banyonun ışığını yakıyorum ve teste bakıyorum, neredeyse ikinci çizginin görünmesini istiyorum.

Hadi

ama.

Lütfen.

"Biliyorum." Fısıldıyorum. *Biliyorum.*

"Tekrar deneyebiliriz." Gage ellerimle kalçalarımı kavrayıp beni göğsüne doğru çekerken kulağıma fısıldıyor.

"Ben sadece... sen tekrar göreve başlamadan önce hamile kalmak istedim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum." *Çünkü çılgınca. Özellikle de tüm zor şeyleri yardım almadan tek başıma yapacağım için.*

"Çılgınca değil. Ben de konuşlanmadan önce hamile kalmanı istiyordum." İç çekip omzumu öptü. "O zaman belki de beni özleyemeyecek kadar meşgul olurdun."

"Bu seni daha çok özlememe neden olur." Arkamı dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Bu evden ne zaman ayrılсан seni özölüyorum."

"Aynen, güzel kız. Senden bu kadar çok bahsettiğim için muhtemelen birliğimdeki erkekleri çıldırtıyorumdur." Eğiliyor, beni öpüyor, kalçalarımı kavlıyor, beni kaldırıyor ve makyaj masasının üzerine oturtuyor. "Bana birkaç kez zavallı dediler."

Kendimi fazla kaptırmamaya dikkat ederek boynunu öpüyorum. *İz yok.*
"Sen zavallı değilsin, aşkım."

"Kesinlikle öyleyim. Sana acınacak derecede aşığım, Alejandra." Testi elimden alıp çöpe atıyor ve beni kaldırıp dudaklarını tekrar dudaklarıma değdiriyor. "Ve bunu memnuniyetle kabul ediyorum, çünkü bu sana sahip olduğum anlamına geliyor."

"Bana her zaman sahip olacaksın, Gage. Sonuna kadar." Alnından öpüyorum. "Sonuna kadar," diye fısıldıyor beni yatağa yatırıp üzerimi örterken.

yorganla bizi yukarı kaldırdı. "Hadi uyuyalım, güzel kız. Yarın Cuma ve sonra bebek yapmak için bütün bir hafta sonumuz olacak."

Gage yatağın başucundaki lambayı söndürüp kollarını bana doluyor ve ben de onun nefesinin boynumda çıkardığı sesle yavaşça uykuya dalıyorum.

YİRMİ DÖRT GAGE

Yargıç gözlüklerinin kenarından bana bakıyor, muhtemelen bu odadaki diğer herkesin yaptığı şeyi yapıyor. Kendini boktan bir çıkmazın içinde bulan bir hizmet mensubu olduğum için beni yargılıyor. Dışarıda korumasız bir şekilde önüne gelenle yatan pervasız bir adam değilim. Ben üzerime düşeni yaptım. Prezervatif taktım.

Sorun şu ki, onu en başta becermemeliydim.

"Bay Donovan, kızınız şimdi nerede?" Yargıç önündeki kâğıtlara bakıyor.

"Karımla birlikte koridorda, Sayın Yargıç. Odada olmaları gerektiğinden emin değildim. Zoe sadece dört aylık ve duruşmayı bölmek istemedim." Kiera solumdaki masadan homurdanıyor ve tam gözlerini devirirken ona bakıyorum. "Burada olmaları şart mı?"

"Sayın Yargıç, konuşabilir miyim?" Kiera boğazını temizleyerek ve konuşmak için izin beklemeden konuşuyor. "Kendisi yokken kızımızın vasisi olması için tuttuğu kadınla evlendi. Bir yabancıyla. İyi olup olmadığımı ya da her şeyi yeniden düşünüp düşünmediğimi öğrenmek için benimle temasa geçmeye bile çalışmadı. Ki düşündüm."

"Dur." Elini Kiera'ya doğru kaldırdı. "Söyleyeceğiniz herhangi bir şeyi duymak konusunda çok isteksizim Bayan Marsden. Bay Donovan'ın sunduğu kanıtlara bakılırsa, yeniden düşündüğünüze inanmakta çok zorlanıyorum." Yargıç dikkatini tekrar bana çevirdi. "Bay Donovan, bu kadın... karınız."

Alejandra'nın Zoe'yi evlat edinmek için verdiği dilekçeyle birlikte sunduğum evrak paketine baktı.

"Alejandra, Sayın Yargıç." Gururla söylüyorum çünkü onun karım olmasından gurur duyuyorum. "Zoe'yi evlat edinmek için gerekli evrakları doldurdu, eğer mahkeme bugün bu kararı vermekten memnun olacaksa."

"Anlıyorum."

"O kadının kızımın etrafında olmasına izin vermiyorum, Sayın Yargıç. Yani, yasal olarak burada mı ki?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Kiera'ya dönüyorum ve onun irkilmesine neden olan bir bakışla ona bakıyorum. Dikkatimi tekrar yargıca çeviriyorum.

"Sayın Yargıç, eşim beş yıldır vatandaş ve bunu kanıtlamak için *yasal* evlilik cüzdanımızla birlikte tüm evrakları ibraz ettik." Kiera'nın şu anda bu saçmalığı yapabileceğine inanamıyorum ve kendimi toparlamak için her şeyimi harcıyorum.

"Bay Donovan, Bayan Marsden'in yorumuna bir yanıt vermeye bile tenezzül etmeyeceğim." Kiera'ya onaylamaz gözlerle bakıyor, sonra derin bir nefes alıyor. "Siz ve eşiniz Zoe'nin tüm mali sorumluluğunu üstlenmeye hazır mısınız?"

"Zaten kabul ediyoruz, Sayın Yargıç. Bayan Marsden'dan hiçbir şey istemiyorum. Her ne kadar bir yasaklama emri takdir edilse de, onu bir daha mülkümde, karımın ve kızımın yanında istemiyorum."

"Kızınızın DNA'sını paylaştığı kadını tanımasına ne dersiniz? Onu doğuran kadını." Kiera oflayıp pufluyor ve yargıca bakıyor. "Haklarım var, değil mi?"

"Tamam, yeterince dinledim." Yargıç gözlüklerini önüne atıp gözlerini ovuşturuyor. "Anlaşıldı."

Mübaşir onun önüne geçer. "Hanımefendi?"

"Lütfen koridora çıkıp Bayan Donovan ve Zoe'yi çağırır mısınız?"

"Elbette" ve çift kapıdan içeri girdi, birkaç dakika sonra Ale ve Zoe ile birlikte göründü.

"Bayan Donovan, gelip kocanızın yanında durur musunuz lütfen?" Ale başıyla onaylar ve mübaşiri koridorda takip eder. Kiera. Zoe taşıyıcıda göğsünde uyurken yanımda duruyor. Yargıç ona bir göz atıyor ve soğukkanlılığını koruyor.

Siktir, bu kötü mü?

"Bayan Marsden, yeni doğmuş bir bebeği gecenin bir yarısı bir evin verandasında bıraktınız. Babasına ulaşmaya çalışmadınız.

Hamile."

"-Sevk edilmişti. Ne yapsaydım, ona sesli mesaj mı bıraksaydım?"

"Bir daha sözümü kesmeyin Bayan Marsden, yoksa sizi mahkemeye itaatsizlikten tutuklarım." Yargıç suyundan bir yudum alır ve devam eder. "Bay Donovan'ın evine yaptığınız tek ziyaretten önce onunla iletişim kurmak için hiçbir çaba göstermediğiniz için bu çocuğu gerçekten önemseyip önemseyipmediğinizi düşünmüyorum. Zoe'nin iyiliğini düşündüğünüzü sanmıyorum."

Fazla umutlanma, Gage. Bir

"ama" mı geliyor?

"Bayan Donovan'ın Zoe Jane Donovan'ı evlat edinme talebini kabul ediyor ve böylece ebeveynlik haklarınızı feshediyorum Bayan Marsden. Buna ek olarak, yasaklama emri talebini de kabul ediyorum."

İşte bu!

Bir kez olsun mahkemeler babanın lehine işliyor ve ben de bundan çok mutluyum. "Teşekkür ederim, Sayın Yargıç." Gözyaşlarını tutmaya çalışırken sesim biraz titriyor.

"Sosyal hizmet uzmanı ev araştırmasını yapıp onay verdiğinde, resmi karar için üç ay içinde görüşürüz." Yargıç gülümsüyor. "Ama bu arada, kısıtlama emri bugünden itibaren aktif olacak."

"Sayın Yargıç, ya karar onaylandığında görevde olursam?" Bunun gerçekleşme olasılığı çok yüksek ve ben rahatlamak için Ale'nin elini tutuyorum. *O anı kaçırmak istemezdim.*

"Sizin adınıza bir tele-dinleme yapabileceğimizden eminim Bay Donovan." Yargıç bilgisayarında birkaç şeyi tıklıyor, sonra evrakları topluyor ve her şeyi bir klasöre tıkıştırıyor. "Tamam, kayıt cihazına gidip bugünün evraklarını alabilirsin."

Kiera çantasını kapıyor, tiksintiyle homurdanıyor ve mahkeme salonunu terk ediyor. Evraklarımızı ve bebek bezi çantasını toplamaya yardım ediyorum ve Ale'nin odadan çıkmasına rehberlik ediyorum. "Beklediğimden çok daha iyi geçti." Koridora girdiğimizde kulağına fısıldıyorum.

"Biliyorum," diye gülümsüyor ve sonra bana doğru eğiliyor, ben de kolumu beline doluyorum. "Çok kızgındı. Bir şey deneyeceğini düşünmüyorsun değil mi? Yargıcın bize uzaklaştırma kararı verdiğini biliyorum ama o kadar kindar mı?"

Bu noktada Kiera'nın başına gelmeyecek şey yok.

Ale ve Zoe'yi götürmeyi planladığım STEAKHOUSE'un büyük bir bekleme listesi vardı ve kızlarımı böyle bir bekleme sürecine sokmak istemedim. Bu yüzden yemek için en yakın, yarı düzgün bir yer buldum. Ale karşımda oturmuş, Zoe'yi biberonuyla beslememi izliyordu, tabağındaki sopaların soğuyacağına şüphe yoktu. "Ye." Gözlerimi ona diktim. "Beni oraya kaydırıp seni de beslemek zorunda bırakma."

Yemeğini kesmek için çatalını ve bıçağını eline aldığı anda yüzünü en güzel gülümseme süslüyor. Bir lokma alıyor, sonra başını kaldırıyor, böylece lokmayı ağzına götürüşünü izleyebiliyorum. "Mutlu musun?"

"Beni taciz etme, Hermosa. Tengo algo que puede llenar tú boca."

A r k a m d a biri öksürüyor ve Ale gülüyor. *"¡Lo siento mucho! Disculpen a mi esposo."*

"Benim adıma özür dileme, bebeğim. Ciddiydim. Bana sataşmaya devam et." Öne eğildim, uyuyan Zoe'yi kaydardım ve fısıldadım. "Eve dönerken seni sikimde boğacağım."

"Lo que quieras, mi amor." Yavaşça çiğneyerek bir ısırık daha alıyor.

Sikerim böyle işi.

Ayağa kalktım ve tezgâha doğru yöneldim.

"Ne yapıyorsun?" Kafasını çevirip soruyor. "Yemeğimiz için paket alıyorum."

Onun içinde olmalıyım.

Zoe'yi ona teslim etme, tüm yiyeceklerimizi toplama ve onu aceleyle kamyonu götürme hızım muhtemelen rekor kırabilir. Onu hemen eve ve yatağıma götürmeliyim. Onun güzel ağzını burada, kamyonun içinde sikmek istesem de, onu ve Zoe'yi onları riske atamayacak kadar çok seviyorum. Bir noktada onu kamyonunda becermeyeceğimi söylemiyorum, ama bu kadar öfkeliyken değil. Sürüş odaklanmayı kaybetmek istemem.

Kendimi asla affetmem.

Garaj yoluna girince kamyoneti park edip motoru durduruyorum. "Sen yiyecekleri al, ben de Zoe'yi alayım. Benimle odada buluş. Seni yatakta istiyorum. Çırılçıplak."

"Tamam."

Dışarı çıkıp aceleyle eve giriyoruz; ben Zoe'yi odasına götürürken o da mutfığa gidiyor. Zoe'nin beşiğine geçmesi için Tanrı'ya dua ediyorum.

Uyanmadan. *Tanrı aşkına çocuğum, lütfen bana bir iyilik yap.* Kemerini çözüp nazikçe yatırdığımda uyanmadı.

İşte bu. Hava yumrukları atıyorum. *Karımı adımı haykırana kadar sikmenin zamanı geldi.*

Kapımızı arkamdan kapattıktan sonra dönüp Ale'yi yatağımızda çıplak, bacaklarını açmış ve parmaklarını amına gömmüş halde buluyorum. "Görüyorum ki bensiz başlamışsın." Gömleğimi başımın üzerinden çekip kemerimi çözüyorum. Aklımdan bir düşünce geçiyor ve bir parmağımı kaldırıyorum. "Dur, bir şey alacağım."

"Gage?" Odadan çıkıp teçhizat odama doğru ilerlerken Ale arkamdan sesleniyor. Saklama çekmecelerinden birini açıp 550'lik bir kablo demeti alıyorum ve pantolonum ayak bileklerimde yatak odasına koşuyorum.

"Ters çevir, güzel kız. Ellerin arkada, yüzüstü ve kıç üstü yatmanı istiyorum." Gözlerinin arkasında ateş parlıyor ve hevesle ters dönüp yavaşça pozisyon alıyor, bana kıcını ve amını tam olarak gösteriyor. Pantolonumu tekmeleyerek çıkardım ve odayı geçip yatağa gittim, onu kenara sürükledim ve yüzümü amına gömdüm.

"Gage, *lütfen.* Sana içimde ihtiyacım var."

Kıçına bir şaplak attım. "Yemeğimin tadını çıkarıyorum, *Hermosa.* Ellerini arkana koy."

Ale ellerini sırtının alt kısmına koydu ve ben de ipin bir kısmını çözüp bir dizi kelepçe yaptım. "Kahretsin, bu halinle benim için çok mükemmel görünüyorsun. Gittiğimde sana ihtiyacım olduğunda kullanmak üzere bu halinin bir fotoğrafını çekebilir miyim bebeğim?" İki parmağımı damlayan amına sokup ön duvarını okşuyorum.

"Evet, Tanrım, evet. Fotoğraf, video, ne istersen çek."

Videoya sahip olmak çok iyi olurdu.

"Öyle mi? Senin için sorun olur mu?" Parmaklarımı onun içine sokarken yavaşlayarak soruyorum. "Bu şekilde fotoğraflarını ya da videolarını çekmemi yüzde yüz kabul etmeni istiyorum *Hermosa.*"

"Sana güveniyorum, Gage."

O bana güveniyor.

Kalbiyle ve bedeniyle. Daha iyi bir kadın isteyemezdim.

"Onları asla paylaşmam, bunu biliyorsun, değil mi?" Parmaklarımı geri çekip pantolonuma doğru ilerliyorum ve cep telefonumu alıyorum.

"Biri beni çıplak görse gözlerini oyacağını hissediyorum." Kıkırdıyor ve bana bakmak için başını yana çeviriyor.

"*Hermosa*, hiçbir fikrin yok." Sırıtiyorum, kamerayı açıp birkaç fotoğraf çekiyorum. "Ben olsam adam öldürürdüm."

Arkasına geçip kayda geçiyorum. "Çok mükemmel, bebeğim." Kukusunun sıkışmasını izlerken sikimi okşuyorum, uyarılmışlığıyla damlıyor. "Kocanın senin mükemmel amını sikmesine hazır mısın?"

"Evet," diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor ve kıcını indirip kalçalarını açıyor. "Becer beni, *Carino*."

"Bu çok hızlı olacak, güzel kız. Sikim şimdiden sana doğru akıyor ve seni böyle bağlamak mükemmel bir şey." Kendimi yatağın kenarına konumlandırıyorum, boştaki elimle kalçasını kavriyorum. Sikimin başı onun girişine değıyor ve ben içeri iterken Ale'nin nefesi kesiliyor. "Şimdi beni çok iyi alıyorsun bebeğim. Kukun sikimin etrafında çok güzel gerilmiş görünüyor." Geri sallanıyor, beni daha fazla içine alıyor.

"Oh, kahretsin... İçimde çok... çok iyi hissediyorsun." Ben dibe vururken inliyor, kalçalarım onun kıcıyla aynı hizada. Telefon doğrudan birleştığımız yeri işaret ediyordu. Yavaşça geri çekiliyorum ve sıcak amcığı beni tutmaya çalışırken inliyorum.

"İşte bu kadar. Sikimin üzerinde kendini becer." Onu bırakıyorum ve alttan devralmasına izin veriyorum, kıcının kalçalarımından sıçramasını izliyorum. "*Dámelo*."

Ale'nin amı daha da ıslanıyor ve ben sırtarak yüzünü görebilmek için telefonu hareket ettiriyorum. "Benim güzel kızım kocasının onunla İspanyolca edepsizce konuşmasından hoşlanıyor mu?"

"*Evet*," diyor ve kalçalarını itişlerimle buluşturduğumda inliyor. Dudakları ayrılıyor, gözleri kapanıyor ve etrafımda kenetleniyor. "Gage, ben..."

"Biliyorum, bebeğim. Siktir..." Telefonu elimden geldiğince yukarı kaldırıyorum ve eğer tek yakaladığı ses ise, o zaman siktir et. Bağlı ellerinin ortasını kavrayarak ona vuruyorum. "Benim için tekrar gel, *Hermosa*. Amımı doldurduğumda etrafıma geldiğini hissetmeliyim."

Diğer serbest elimi alıp karnının alt kısmına bastırdığımda Ale inliyor. "Ohhhh, fuuuuck. Gage... Gage," sonra sözleri kesiliyor ve ağzından çıkan tek şey anlaşılmaz inlemeler oluyor.

Saniyeler içinde amı daha da ıslanıyor. *Aman Tanrım, böyle fişkirtacak.* Avucumu karnına koyuyorum ve bastırıyorum. Yatak çerçevesini kullanarak ayağıma biraz destek alıyorum, sikimin açısını aşağı doğru ayarlıyorum ve durmuyorum. Boşalırken çıkardığı ıslak emme sesi gözlerimi geri döndürüyor, taşaklarım sıkışıyor ve dölleri onun içinde çok derinlere dökülüyor.

"*Siktir*, Ale." Onun içinde seğirirken, amının sikimin etrafındaki her çırpınışı hissederken inliyorum. "İyi kız, bebeğim. Ne kadar iyi bir kız."

YİRMİ BEŞ ALEJANDRA

Hafta sonumuz ev işleri, Gage'in beni oturtup mali durumları gözden geçirmesi, Zoe ve daha fazla seksle geçti. Uyandığımda içimdeydi, kulağıma bir sürü çocuğumuz olacağı ve beni bebeklerine hamile görmek için nasıl sabırsızlandığı hakkında tatlı şeyler fısıldıyordu. PT için giyinmeden önce kalçalarımın altına bir yastık koyma zahmetine girmedi çünkü ona regl olmaya başlamam gerektiğini söyledim. Mesanem kalkmamı isteyene kadar yatakta kalıyorum.

Kramp giriyor ama regl krampları gibi değil. Hepsi bir tarafta ve güçlü değiller. Banyoda, test kutusu tezgahın üzerinde duruyor ve test için çok erken olup olmadığını merak ediyorum. *Hamileliğin erken döneminde başka hangi belirtiler ortaya çıkar?*

Teste bakıyorum ve bir tane daha yapmalı mıyım diye kendimle sessiz bir tartışmaya giriyorum.

Boş ver.

Kutuyu alıp bir tane çıkarıyorum, paketini açıyorum ve Gage'in gömleğini kaldırıp oturuyorum. Kapağı takılı halde tekrar paketin içine koyuyorum ve yıkıyorum. Dolaptan birkaç kıyafet alıp hala uyumakta olan Zoe'yi hızlıca kontrol ederken onu bırakıyorum. *Üç dakika oldu mu?*

Olumsuzsa üzülme.

Derin bir nefes alıp veriyorum, ambalajı kaldırıyorum ve testi kaydırarak çıkarıp tezgâhın üzerine bırakıyorum. Bir koyu çizgi ve orada olmayan bir çizgi.

Geçen gün. Testi elime alıp yüzüme yaklaştırmak ellerim titriyor.

"¡Mierda!" diye fısıldıyorum.

Ben hamileyim.

Şimdi ne yapacağım ben? Gage bugün yok ve böyle bir haberi ona mesajla söylemek istemiyorum. Zoe'nin bebek telsizindeki telaşı beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve testi tezgahın üzerine bırakıp kızımı güne hazırlamadan önce tekrar yıkıyorum.

Çocuk odasına girdiğimde Zoe beni görünce gülümsüyor ve kafamda biriken endişeli düşünceler kayboluyor. *Bunu yapabilirim.* Bunu yapabiliriz, Gage ve ben. "Günaydın *Princesa*. Annenin sana söyleyecek bir sırrı var." Altını değiştiriyorum ve o gün için giydiriyorum, onu kucağıma alıp yüzünü öpüyorum. "Abla olacaksın."

Zoe yüzüme kök salıyor, yüzümü ıslatıyor ve ben gülüyorum. "Tamam, hadi karnını doyuralım. O zaman belki annenle birlikte babana sürpriz yapmak için alışverişe çıkabilirsiniz."

GAGE

Bugün iyi günler, Hermosa.

Bugün ne kadar güzel bir gün geçireceğimize dair hiçbir fikriniz yok.

ALE

Tamam, bu bebek arabası bagajım küçük olduğu için tam bir baş belası. Kesinlikle düşünmediğim bir şeydi.

Zoe araba koltuğunda, bebek arabasını Corolla'mın arkasına sığdırmak için verdiği mücadele izliyorum.

ALE

Sığmaz.

GAGE

Ön tekerlek çıkıyor. Belki de sadece çıkarman gerekiyordur?

Bebek arabasının bagajdan yarıya kadar sarkan bir fotoğrafını çekip ona gönderiyorum.

Gage'in adı ve fotoğrafı ekranda beliriyor ve ben de kabul tuşuna basıyorum. Yüzü beliriyor ve yüzünde bir gülümseme var. "Evet, bunun uymasına imkân yok. Sıgdırmakla ilgili bir şaka yapacaktım ama... bunun için hiç umut yok."

"Sorun değil. Dışarıdayken taşıyıcıyı kullanırım."

"Kamyonu getirip seninle takas edebilirim." Teklif etti, sonra telefonu kaldırdı.

Meşgul ve gittiği için başının derde girmesini istemiyorum.

"Hayır, sorun değil *Carino*. Bugün için taşıyıcıyla sorun yaşamayacağız."

Birine bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve sonra telefonu tekrar açıyor.

"Daha büyük bir arabayla takas etmeye karşı mısınız?" Bir klik sesi Arka planda fare sesi ve başka birinin mırıldandığı sözler zar zor duyuluyor. "Morales karısının küçük SUV'sini sevdiğini söylüyor. Ya da tam boy bir tane alabiliriz," diye bana göz kırptıyor ve yanaklarımın ısındığını hissediyorum.

"Evet, bana uyar. Bunu karşılayabilir miyiz?" Dokuz ay sonra hayatımızda nasıl küçük bir insan daha olacağını düşünüyorum.

Gage kıkırdıyor. "Evet *Hermosa*, bize bir şey olmaz. Kocan yıllar boyunca para konusunda çok akıllı davrandı."

"Tamam, seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım. İyi günler, *amor*." Zoe'nin yanına çömeliyorum ve ona ekrandaki Gage'i gösteriyorum. "Güle güle de baba. Sonra görüşürüz."

"Güle güle, *Princesa*. Bugün annene iyi davran. Seni seviyorum."

Ona bakarak dudaklarını büzüp öpüyor, ben de aynısını yapıyorum. "*Te amo, Cariño*."

"Ben de seni seviyorum güzel kız. Akşam yemeğinde görüşürüz. İyi günler ve Tanrı aşkına bir şeyler ye."

"Peki efendim." Göz kırptıyorum ve çenesinin gerilmesini izliyorum, o da gülümseyerek başını sallıyor.

"Evde görüşürüz, *Hermosa*."

Gage görüntülü aramayı sonlandırıyor ve tek düşünebildiğim, *eve döndüğünde bunun karşılığında ne alacağımı merak ettiğim oluyor*.

Zoe ve ben bir gün boyunca mağazaları gezerek Gage'e yeniden baba olacağını söylemenin mükemmel bir yolunu aradık. İki farklı mağazayı gezdikten sonra arabada oturuyorduk. En sevimli "Abla "yı bulduk.

kıyafet ve özel bir akşam yemeği yapmak için malzeme aldım. Gage bifteğe bayılır, ben de ızgaraya atmak için pirzola aldım. Sonra da börek yapmak için gereken her şeyi aldım.

Tamam, belki de börek benim içindir, çünkü şu anda kulağa kesinlikle harika geliyor.

BARBEKÜ BAşLIYOR ve biftekler kesme tahtasının üzerinde, terbiyeli ve hazır; patatesler hazır ve sebzeler de öyle. Tek beklediğim böreğin pişmesi. Zoe yerdeki oyun minderinin üzerinde birkaç oyuncakla birlikte her türlü gürültüyü çıkarıyor. Kıyafetini giymiş ve Gage eve girdiğinde onu almaya hazır. Garaj kapısı açılıyor ve kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duyuyorum.

"Baban geldi, *Princesa*. Hazır mısınız?" *Yanıt yok.* Olabildiğim kadar hazırım.

"Hermosa? Princesa? ¿Dónde están mis chicas?" Gage evin önünden sesleniyor ve Zoe babasının sesini duyunca ayaklarını yere vurarak canlanıyor.

"Mutfak," diye bağırıyorum. Yüzüme yapışıp kalmak için savaşan gülümsememi korumak için çok çabalıyorum. *Kendini toparla Ale. Sakın ele verme.*

"Bugün eğlenceli bir gün geçirdiniz mi kızlar?" İçeri giriyor ve atleti, pantolonu ve botlarıyla ter içinde.

Onun her santimini takdir ettiğim için arzu beni hızlı ve sert bir şekilde vuruyor. *Aklını başına topla Ale.*

"Evet, öyle yaptık. Üs sıcak mı bugün?" Gömleğini gösteriyorum.

"Lanet olası vahşi." Gömleğinin eteklerini kavırıyor ve başının üzerine çekiyor. "Yemin ederim en kötü yaz olacak."

Tanrım, beni sınamaya mı çalışıyorsun? Çünkü şu anda gömleksiz olan kocam gerçekten çok acımasız.

"Oh, kahretsin! Bu akşam biftek mi yiyeceğiz?" Tezgâhtaki eti görünce kendimi toparladım.

"Evet, aslında, ben onları çabucak hazırlarken sen Zoe'yle kalır mısınız?" Tahtayı alıyorum ve o da benim için açmak üzere sürgülü kapıya doğru yürüyor.

"Hey," diye duraksadım ve ona doğru döndüm.

Gage eğildi ve bana şefkatli bir öpücük verdi. "Seni özledim."
Gözlerimi deviriyorum. "Kaç saattir yoktun, on bir saat mi?"

Ben de onu

özledim.

O da bunu

biliyor.

"Sensiz ve Zoe'siz on bir saat. Yani aslında işkencenin en kötüsü."

Kapıyı arkamdan kapattı ve işte o zaman sinirlerim bozuldu.

Onu kucığıma aldım ve tuttum.

Gömleğe dikkat et.

Biftekler ızgaraya vurdukça cızırdıyor ve sırtım evin arka kapısına dönükken kapının kayarak açıldığını ve Gage'in botlarının ahşap güverteye vurduğunu duyuyorum. Sessizce bizi ayıran boşluğu geçiyor. Zoe ıslak ahududular üflüyor ve ben dalgın dalgın etin pişmesini izlerken tek yapabildiğim gülümsemek oluyor.

"Ale," sesi çatlıyor ve kendini tuttuğunu anlayabiliyorum. "*Hermosa*, arkanı dön. Lütfen."

Bir nefes veriyorum ve arkamı dönüyorum. Gözleri parlıyor ve benimkilere dik dik bakıyor. "Evet, *Carino*?"

"Sen..." Boğazını temizliyor. "*Bebeğime hamile misin?*"

Gülümsüyorum, gözümünden tek bir damla yaş aktığını hissediyorum. "Evet."

Gage bir anda üzerimde, dudakları benimkilerin üzerinde. Zoe aramızda, ciyaklıyor ve beni tutmaya çalışıyor. "Geçen günkü test... Anlamıyorum."

"Test pozitif çıkınca araştırdım. Eğer erkense, sabah ilk iş test yapın. Günün ilerleyen saatlerinde daha az hormon olabilirmiş. Ama emin olmak için doktora görünmem gerek." Gözyaşlarını silmek için başparmağımı kullanarak yüzünü okşuyorum.

"Özür dilerim, bu kadar duygusal olacağımı düşünmemiştim." Kıkırdıyor, Zoe'nin başının üstünü ve sonra tekrar dudaklarımı öpüyor.

"Üzülme. Ağlayabileceğini biliyorsun, *aşkım*. Hissetmen gereken her şeyi hissetmek için." Elini tutuyorum ve avucunu yanağıma bastırıyorum. "Ben de mutluyum."

Hayatta istediğim her şey gerçekleşiyor ve hepsini Gage ve Zoe ile paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

YİRMİ ALTI GAGE

Ale hamile.

Onu ben hamile bıraktım.

Bu kadar erken olursa, vicdanımın sonunda bana biraz akıl vereceğini ve bana lanet bir aptal olduğumu söyleyeceğini düşündüm.

Ama hayır.

Lanet olası

hayır.

İçimde, zihinsel olarak kendime çakıyorum. Yüzücülerime iyi iş çıkardıkları için övgüler yağdırıyorum.

Alarmım saat dörtte çalıyor ve bu sabah dinlenmesine izin verip PT'ye zamanında gidebileceğimi düşünerek sessizce arkasından çıkıyorum. Ben üstümü değiştirirken kıpırdamadı bile, usulca horluyordu. Dün gece onu gerçekten yormuş olmalıyım.

Bebğinizin cinsiyetini öğrenmek oldukça harika bir şey.

Her on kişiden onu bunu gelecekte tekrar yapardı.

Telefonumu ve saatimi şarj cihazından alıp yatağın etrafında dönerek onun yanına gidiyorum, eğilip saçlarını yüzünden çekiyorum ve yanağına hafifçe bir öpücük konduruyorum. "Duş almak için birazdan evde olurum. Uyu *Hermosa.*"

Aldığım tek yanıt "Mmm" oluyor, ben de alnına bir öpücük kondurup yatak odasından çıkıyorum.

"MORALES!" PT'nin ardından SUV'una doğru yürürken peşinden koşuyorum. Victor arkasını dönüyor ve bana başıyla selam veriyor.

"Gage, n'aber *Carnal*?" Omzuma vurdu ve anahtarlığının kilidini açtı.

"O hamile."

Victor arkasını döndü ve kahkahayı bastı. "Kardeşim, hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi? Bir ilişkiyi hiç düşünmezken evlendin ve yakında iki bebeğin olacak."

"Ben hiçbir şeyi yarım yamalak yapmam."

"Hadi canım. Siz mutlu musunuz?" Gözlerini kısıyor. Gözlerimi deviriyorum. "Aptalca bir soru."

"Evet, evet. Hey, belki Rebecca ve ben size bir bebek partisi düzenleyebiliriz. Aslında, şimdi düşündüm de, kutlamak için dışarı çıkalım." Victor telefonunu çıkarır ve bir mesaj gönderir. "Ben eve gidince onunla konuşurum, sen de yaşlı kadınınla konuş."

"Tamam, kulağa hoş geliyor. Bir saat içinde görüşürüz." Kamyonuma bindiğimde telefonumu kontrol ettim.

ALE

Bu sabah kendimi çok boş hissettim. Sizden hiç hoşlanmadım kocacığım.

ALE

Seni seviyorum.

Bir mesaj atıyorum ve sonra kamyonu çalıştırıyorum.

GAGE

Dün gece sikimi çok iyi aldığın için biraz dinlenmeyi hak ettin. Eve gidiyorum.

Anahtarlarımı masanın üzerine bırakıp ayakkabılarımı tekmeleyerek merdivenlerden yukarı koşuyorum ve kapımızı çoktan açık buluyorum. Ale yatakta değil, kapının altından banyonun ışığının yandığını görüyorum ve kapının diğer tarafından Zoe'nin sesini duyuyorum. "Ale?" Kapıya yaklaştım ve tokmağı çevirmek için uzandım. Sonra öğürme sesini duyuyorum.

Hay sikeyim. Zaten hasta.

"Ben... *ıyyim*." Sesi titriyor, sonra tekrar kusuyor.

"Kapı kilitli değil mi bebeğim?" Düğmeyi çevirdim ve açıldı. "Zoe'yi alayım."

Kapıyı iterek açıyorum, tuvaletin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve Zoe onun kalçasına oturuyor. Çömeli kızımıza uzanıyorum.

"Hayır!"

"Bebeğim, yardım etmeme izin ver." Yaklaşıyorum. Zoe heyecanla kıpırdanıyor, onu kucağıma almamı bekliyor.

"Bunu kendi başıma yapmalıyım, Gage." Alnında ter parlıyor, bir el bezi alıp musluğun altında ıslatıyorum. "Sen gittiğin zaman için. Bununla başa çıkabileceğimi bilmem gerek."

Bezi başına bastırıyorum. "Sana burada olursam sana yardım edeceğimi söylediğimi hatırlıyor musun? Bu da onun bir parçası *Hermosa*. Sen bir bebeği büyüttüğün için kusarken, ben de diğer bebeği tutuyorum."

"Çocukları ayırma konusunda bir kuralımız olacak." Zayıfça gülüyor. "Kendi başlarına oturmak zorundalar. Aynı anda hem birini tutup hem de kusamam."

"Patron sensin, bebeğim." Zoe'yi kucağıma alıp öpüyorum, kaldırıyorum ve midesini yiyormuş gibi yapıyorum. Bu da onun şirin bir kahkaha atmasına neden oluyor.

"Duş alman lazım. Onu ben alayım ve karnını doyurayım. Önce fırçalayayım." Ale ayağa kalkıyor, sifonu çekiyor ve diş fırçasına uzanıyor. Birkaç dakika sonra duşa girdim ve yıkanmak için kıcımı kaldırdım. Üniformamı giydikten sonra aşağıya iniyorum ve Ale bana bir öğle yemeği çantası uzatıyor. "Kahvaltı ve öğle yemeği için yemek artıkları."

Bana uyar.

"Hey, gitmeden önce," onu döndürüyorum ve kollarını boynuma dolayarak gülümsemesini sağlıyorum. "Victor ve eşi Rebecca bize bir bebek partisi vermek istiyorlar."

"Şimdiden birine mi söyledin? Daha doktoru bile görmedik." Eğilip onu öpüyorum ve nefessiz bırakıyorum.

"Randevu ne zaman? Belki ben de seninle gelebilirim." Ellerim kaburgalarında, kalçalarında geziniyor ve poposunun altını kavriyor.

"Çarşamba. Notlarda on beş dakikalık bir randevu olduğu yazıyor, bu yüzden benimle gelmene gerek olduğunu sanmıyorum." Geri çekiliyor ve başımı eğip, adadan bir bardak su alırken elbisesinin içinde sallanan kalçalarını izliyorum.

Karın daha yeni kustu ve sen şimdiden onu becermek mi istiyorsun?

Ben basit bir adamım.

"Bebegim, on beş dakika diyor ama orada en az iki saat kalmayı planlasan iyi edersin." Kıkırdıyorum. "Victor son çocuklarında ultrason için üç saat beklediklerini söyledi. Güven bana."

"Zoe Çarşamba günü beş aylık olacak." Dün gece hazırladığım küçük aktivite merkezindeki Zoe'ye bakıyor. "Sana çok benziyor, Gage." Yüzünü bana dönerek bana yaklaşıyor ve elimi avuçlarının içine alıyor. "Sence bu bebek sana mı yoksa bana mı daha çok benzeyecek?"

Ellerimizi karnına götürüyorum ve gülümsüyorum. "Umarım sana benzer, çünkü seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ve bana deli de, çünkü kulağa çılgınca gelecek. Zoe'ye baktığımda tek gördüğüm sensin. Onda kendimi bile göremiyorum."

Gerçek bu. Zoe'de Kiera'yı görmeye çalıştığımdan değil ama tek gördüğüm Ale'nin Zoe'yi kendi çocuğı gibi yetiştirmek için harcadığı sevgi. Başka bir şey görmemi engelliyor olmalı. Ve biliyorum ki bu bebek annesinin güzelliğine ve iyi yüreğine sahip olacak. Onun yaydığı her bir niteliğe sahip olmalarını istiyorum.

Ale bana bakıyor ve ben de bir şekilde bakıyor olmalıyım çünkü eğilip beni öpüyor. "Çocuklarımız senin gibi bir babaya sahip oldukları için çok şanslı *Carino*. Ben de seninle çocuk sahibi olduğum için şanslıyım. Sen olduğun gibi mükemmelsin."

Bu kadın burada benim kırık parçalarımı düzeltmeye çalışıyor. Onun kırmadığı parçalarımı.

Ona sahip olmak için hayatta neyi doğru yaptım ki?

"Gitsen iyi olur, *amor*. Yine geç kalamazsın." *Doğru*.

"Bu gece görüşürüz, *Hermosa*. Seni ve *Princesa*'yı seviyorum."

"Bu b i r l i ğ i n alaydaki diğer tüm birliklerden daha fazla görevlendirildiğini biliyoruz, ancak bu sadece hepinizin en iyinin en iyisi olduğunuz anlamına geliyor."

Siktir, siktir,

siktir.

Henüz değil.

"İki hafta, denizciler. İşlerinizi halledin. Üç ay sonra eve döneceksiniz."

İki hafta. Bu da Temmuz'un ilk haftası ayrılacağımızı gösteriyor.

Kalktım ve otomatik pilota bağlanmış gibi gün sonu görevlerimi yerine getirdim. Kamyona bindiğimi bile hatırlamıyorum ama park yerinde direksiyonun başına oturuyorum. Oraya geri dönmekten korkmuyorum. Sayılamayacak kadar çok görevden sağ çıktım. Aileme geri dönememekten korkuyorum. Karımın ve çocuklarımın bana ihtiyacı var.

Kahretsin, bunu kendime neden yaptım?

Neden Ale'yi bu hayata sürüklemek zorundaydım?

Çok bencilim.

Uzun zamandır ilk kez bir şeyler hissetmeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki at gözlüklerimi taktım ve bu hayatın tüm yönlerini düşünmedim. Neler kaçıracığımı. Ale'nin tek başına nelerle uğraşacağını.

Geride kalan eşler için hep üzölmüşümdür, Deniz Piyadeleri olmadan buradaki yaşamın siperleriyle uğraşmışlardır. Şimdi bunu Ale'ye yaptım ve o yeni hamileyken. *Tanrım*, bunu ona nasıl söyleyeceğim?

Mahalle bu gece garip bir şekilde sessiz. Sıcak bir Haziran gecesi ve dışarıda bisiklete binen, hayatı yaşayan çocuklar olmalıydı. Ama kimse yok. Motoru durdurup anahtarları kontaktan çıkarıyorum ve derin bir nefes alıyorum. *Benimle evlenirken neye bulaştığını biliyordu.*

Bunu atlatacağız.

Ona söz vermiştim.

Ön kapıda duruyorum, anahtarım sürgünün üzerinde duruyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendime her şeyin yoluna gireceğini söylüyorum. Üç ay. Üç aylık bir görevden sağ çıkabiliriz. Zoe sekiz aylık olacak. Evlat edinmeyi özleyeceğim. *Hay sikeyim.*

Kilitle, Gage. Ale üzülecek. Üzülererek durumu daha da kötüleştirme.

Evimize girerken Zoe'den bir kahkaha ve Ale'nin karnına üflediğini tahmin ettiğim bir ses duyuyorum. Anahtarlarımı sessizce yere bırakıyorum ve bluzumu çıkarıp onu da masanın üzerine atıyorum. Botlarımın bağcıklarını çözüp duvara dayıyorum. Onların kahkahaları kalbimi çok dolu hissettiriyor ama yine de kırılıyor çünkü bunların bir kısmını özleyeceğim.

"Gage?" Ale'nin sesi yaklaşıyor ve ben merdivenin en alt basamağında oturmuş, ön kapıya bakıyorum. "Sorun ne *Carino*? Kötü bir gün mü geçirdin?"

Bana Zoe'yi uzatıyor ve kızım bana gülümsüyor, küçük tombul eli yüzüme uzanıyor. Onu kucaklayıp kendime yaklaştırıyorum, yüzünü öpüyorum ve her ne kadar duygularımı saklamak istesem de saklamıyorum.

"İki hafta içinde gidiyorum, *Hermosa*. Üç aylığına gideceğiz." Onu kendime doğru çektim ve sertçe öptüm.

"Tamam, *aşkım*. Bunun olacağını biliyorduk. İyi olacağız." Ale'nin sesi çok emin geliyor. Bu durumda akli başında olan tek kişi o ve bu onu daha da takdir etmemi sağlıyor.

"Tanrım, seni hak etmek için ne yaptım ben?" Onu tekrar tekrar öpüyorum. "Buraya geldin, kalbimi çaldın, Zoe'yi hiçbir şey yokmuş gibi büyütmeye başladın ve bana aşık oldun. Hâlâ anlamıyorum."

Zoe'nin yerini değiştiriyorum ve Ale kalçama binerek elleriyle yüzümü çerçeveleyiyor. "Değerini sana kim sorgulattı bilmiyorum Gage. Ama sana ilk ve son kez şunu söylememe izin ver. İyi bir hayatı hak ediyorsun bebeğim. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Seni seviyorum ve tabii ki bir araya gelişimiz alışılmışın dışındaydı ama bizim için işe yarıyor. Gage Donovan, sen harika bir baba ve kocasın. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Ben sadece daha iyi bir adam gelene kadar seviştiğin bir adam değilim. Beni seviyor ve iyi bir hayatı hak ettiğimi düşünüyor.

Neden bunu kendim için göremiyorum?

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, Kiera'nın sözleri ve geçmiş beni etkiledi. Sanki ortalığın karışmasını ve Ale'nin fikrini değiştirmesini bekliyor gibiyim. Beni terk etmesini ve tutmaya değer bir şey olmadığını söylemesini. Kendi babam bir bok olmadığını söylediği için yanımda kalamadı. Ama Ale bende bir şeyler görüyor.

Ona yetebilmem için dua ediyorum.

Kafamın içindeki bu bok her neyse onu iyileştirmem gerek. Onun ve çocuklarımız için. Victor'un söylediği gibi boktan bir koca ve baba olmayı reddediyorum. Ya hep ya hiç.

Ve şu anda, içimdeki her şeyi ona veriyorum.

"Bu iş bizde, güzel kız." Onu kendime daha sıkı sarıyorum ve kokusunu içime çekiyorum.

Tüm bunları özümsemek için iki haftam var.

YİRMİ YEDİ ALEJANDRA

Donanma hastanesinin doğum bölümündeki bekleme odasında birlikte oturmuş, bir hemşire tarafından adımın söylenmesini bekliyoruz. Gage üniformasını giymiş, kıkırdayan Zoe'yi dizinde zıplatıyor ve gıdıklıyor. Kendimi toparlamak için çok çabalıyorum ama hormonların etkisinden mi yoksa sandığım kadar güçlü olmadığımından mı bilmiyorum. Bu evliliğe başlarken bunun olacağını biliyordum: onun ayrılacağını.

Sadece onu bu kadar çabuk geri göndereceklerini düşünmemiştim.

Bunu yapabilirsin, Ale.

İletişim kurduğumuz sürece her şeyin üstesinden gelebiliriz.

"Sorun nedir, *Hermosa*?" Gage Zoe'yi diğer dizine kaydırıyor ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor.

"Bir şey yok." *Yalan.* "Sadece haftanın akşam yemeği planlarını ve bavulunu hazırlaman için yıkanması gereken çamaşırları gözden geçiriyorum."

"*No me mientas, cariño.*" Konuşmayı kendi aramızda sürdürmek için İspanyolca'ya geçiyoruz. "*Sé que estás preocupada. Saldremos de esto.*"

"*¿Podemos dejar de hablar de ello ahora? Sadece bebeğin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.*" Gözlerimi kapatıp yavaşça nefes alıyorum, umarım mide bulantım şu anda başlamaz.

"*Bunu konuşmamız gerek, Hermosa.*" Eli omurgamın üzerinde geziniyor ve kaslarımın gergin olduğu kürek kemiklerimin arasındaki boşluğu nazikçe okşuyor. "*Relájate. Te tengo, amor.*"

"Alejandra Donovan?" Ana kapı açılıyor ve bir hemşire elinde bir pano ile dışarı çıkıyor. Soyadımın Donovan olduğunu duymak hâlâ garip geliyor. Midemde kelekler uçuşuyor ve sonra bu soyadına sahip olduğum için gurur duyuyorum.

"Hadi gidelim." Ayağa kalkıyorum, bebek bezi çantasını ve Zoe'nin araba koltuğunu almak için eğiliyorum. Gage kola uzanıyor ve ben fısıldıyorum. "Ben hallederim." Muhtemelen ses tonumun arkasında gereğinden fazla duygu vardı.

Ama bu adam hiç hız kesmiyor.

"Sé que lo tienes, cariño. Deja esa actitud y déjame ayudarte. Sabes que esa actitud solo te va estresar." Onunki taşıyıcıyı kavrarken ben elimi bırakıyorum ve o sırtıyor, sonra ilerlemem için başını sallıyor.

Tanrım, bu o kadar da ateşli olmamalı.

Dönüp ona bakıyorum, kaşlarını kaldırıyor ve sertçe yutkunuyorum. "Tamam." *Sadece teslim ol, Ale.* Gage'i tanıyorsam beni garaj yolundaki bagaj kapağının üzerine yatırır, ben daha konuyu açamadan tavrımı sikip atardı.

Karnımda ısı birikiyor ve tangamın nemlendiğini hissedebiliyorum. *Kahretsin! Doktor seni kontrol etmeden önce tahrik olma.*

Hemşireyi kapıya kadar takip ediyoruz ve rutin soruları soruyor, hayati değerlerimi alıyor, sonra bana bir fincan uzatıyor. "Banyo şurada." Gage'e gergin bir gülümseme veriyorum ve o tarafa yöneliyorum.

İşim bitince hemşireye bardağı veriyorum ve bizi muayene odasına götürüyor. "Doktor birazdan gelecek."

"Kısa bir süre," diye homurdandı Gage. "Daha çok burada en az bir saat kalacağız gibi." On dakika bile geçmeden kapı açılır. "Beklettiğim için özür dilerim! Ben Doktor Nieto ve bugün sizin doğum uzmanınız olacağım.

Elindeki panoya bakıyor ve önce bana, sonra Gage'e, sonra da kucağındaki Zoe'ye bakıyor. "Biz

Bir çocuğun doğumundan bu kadar kısa süre sonra hamileliği tavsiye etmek."

Gage ve ben konuşuyoruz ama ben onun yerine konuşuyorum. "Ben onun öz annesi değilim." "O zaman bu farklı."

"Yani hamile miyim?" Sıkıca kavradığım ellerim karnımın alt kısmında gezinirken soruyorum.

"İdrar testi çok pozitif çıktı. Bundan sonra kan tahlili yapacağız. Teknik olarak, ben sizi görmeden önce kan tahlili yaptırmanız gerekirdi. Ama bunu gördüler." Sandalyesinde Zoe'ye yaklaşıyor ve yüzünü ona doğru çeviriyor. "Hemşire de senin bir an önce görülmen gerektiğini düşündü."

Gergin bir kahkaha attım. "Evet, hayır. Bunu yapmayacağız."

Gage dönüp bana bakıyor, "*Bundan emin misin?*" der gibi.

Doktor onu bana bakarken yakaladı, boğazını temizledi ve sonra geri çekildi. "Tamam, o zaman... kan tahlili. Her şey yolundaysa ultrason için radyolojiye sevk edileceksiniz. En son ne zaman regl olduğunu biliyor musun?" Ona tarihi veriyorum ve o da bilgisayara tıklıyor. "Yani, doğum tarihi 12 Şubat. Neredeyse Sevgililer Günü bebeği. Bu senin ilk bebeğin mi olacak?"

"Evet," diye başımı sallıyorum.

"Pekâlâ, Sevgililer Günü bebeği de olabilirler. İlk bebeklerin geç doğması meşhurdur." Doktor Nieto ayağa kalkıyor ve elini bana uzatıyor. "Eminim yakında sizi tekrar göreceğim." Elini tuttum ve başımı salladım.

Gage araya girdi. "On üç gün sonra göreve çıkıyorum. Ultrasonun bundan önce olmasının bir yolu var mı?" Ona yalvaran bir bakış atıyor ve ilk başta bunu kabul etmeyeceğini düşünüyorum.

"Burada bekle."

Doktor odadan çıkıyor ve ben ona bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Hey, bu bebeği daha hızlı görmemizi sağlayacak. Yani, eğer 'konuşlandırılıyorum' demem yarın ultrasona girmemizi sağlayacaksa, bunu kullanmakta bir sakınca görmüyorum." Zoe onun kucağında mızızlanıyor ve ben de bez çantasına uzanıp ona biberonunu uzatıyorum.

"Korkunçsun." Zoe'yi kucağına alıp beslemeye başladığında kıkırdıyorum. "Son baktığımda, amin benim korkunç olduğumu düşünmüyordu."

"Gage!" Yanaklarımın ve amımın kızardığını hissediyorum. "Ciddiyim."

"Kukun konusunda her zaman ciddiymdir, bebeğim." Sırıttıyor, kapı tekrar açılıyor ve Doktor Nieto bir ultrason makinesi getiriyor.

"Bir doktorun senin için hiçbir şey yapmadığını söyleyemezsin, Gunny." Gage'in ağzı bir karış açık kalıyor ve sonra heyecanla başını sallıyor.

"Teşekkür ederim, lanet olsun. Çok teşekkür ederim." Sesi çatlıyor ve bir an için ağlayacağını sanıyorum. Ama sadece boğazını temizliyor.

"Tamam Alejandra," bir çarşaf çıkarıp bana uzatıyor. "Ben dışarı çıkacağım ve sana altlarını ve iç çamaşırlarını çıkarttırıp üstünü örttüreceğim. Hâlâ erken olduğun için sadece iç sonda yapacağız. Eğer sorun olmazsa."

"Evet, kesinlikle." Gülümsedim. *Bebeği göreceğiz, ne önerirse kabulümdür.*

O koridora çıkıyor ve ben kot pantolonumun düğmelerini açıp tangamla birlikte aşağı çekiyorum. Gage arkamdan inliyor. Sırtımı ona dönüyorum ama gözlerinin nerede olduğunu şimdiden anlayabiliyorum.

"*Joder, me estás matando.*" Omzumun üzerinden bakıyorum ve adam resmen salyalarını akıtıyor.

Doymak bilmiyor.

Muayene masasına yerleşip sırt üstü uzanıyorum ve üzerimi çarşafıla örtüyorum. "Tamam, hazır." Kapı açıldı ve doktor içeri girdi.

"Pekâlâ, daha sonra kan tahlili yapmanız gerekecek. Ama en azından yanınızda götürebileceğiniz bir fotoğrafınız olacak."

Bu neden kalbimi bu kadar acıtıyor?

"Ayaklarını üzengeye koy ve sonra kenara kadar kay." Yapıyorum ve çarşaf kayıyor. Gage, şimdi Zoe'nin gazını çıkarıyor, boştaki elini tutup çarşafı yukarı çekiyor.

"Te tengo, Hermosa."

Beni yakaladı.

Ben de onu yakaladım.

Elini uzattım ve sıktım. "*Lo sé, cariño. Yo también te tengo.*"

Zoe uykuya dalıyor ve Gage onu araba koltuğuna oturtuyor, sonra bana yaklaşıyor, iki eli de benimkileri kavıyor. Dudakları birleşmiş ellerimize değiyor ve hareket ettiklerini hissediyorum.

Dua mı ediyor?

"Tamam, bu biraz soğuk olacak." Sondanın ucuna biraz kayganlaştırıcı sürdükten sonra çarşafın altına giriyor. Biraz baskı uyguladıktan sonra ayarlıyor ve ekrana bakıyor. "Tamam, işte gebelik kesesi."

Hem Gage hem de ben ekrana yapışmıştık ve sonra onu gördüm. Minicik bir titreşim ve beni beklediğimden daha çok etkiledi. Gage ekrana bakıyor ve onun da benim gibi görüp görmediğini merak ediyorum. "*Carino*, bu bizim bebeğimiz." Bakışlarımı doktora kaydırıyorum. "Değil mi?"

"Evet, bu sizin bebeğiniz." Birkaç kez tıklıyor ve bir şey yazdırıyor. "İşte, şunu dinleyin." Bir tıkırtı daha ve statik bir vınlama sesi ve ardından bir kalp atışının hızlı gümbürtüsü.

"Bu..." Kadın başını salladığında sesi kesiliyor. "Bunu kaydedebilir miyim?"

"Elbette, Gunny."

Gage telefonunu çıkarıp makineye yaklaştırıyor ve çocuğumuzun kalp atışlarını yakalıyor. "Teşekkürler. Gerçekten, tahmin ettiğinden daha çok minnettarım."

"Sadece herkese söyleme. Her şey yolunda görünüyor ve doğum tarihine uygun. Bebeğin ölçümleri harika. Laboratuvara git ve testleri yaptır."

Tamamlandığında bir hemşire arayacak ve başka bir randevu ayarlayacaktır. Tebrikler!"

Odadan çıkarken makineyi de yanında götürüyor ve orada sadece üçümüz kalıyoruz. *Şimdi dördümüz.* "Hadi bebeğim. Gidip kan tahlillerini yaptıralım, sonra da ben gitmeden önce seni bir şeyler yemeye götüreyim."

Gerçeklik yüzüme tokat gibi çarpıyor ve mendilden biraz alıp kendimi temizliyorum. Şu kan tahlilini yaptıralım ve buradan gidelim. Bebek bezi çantasındaki telefonum çalışıyor ve muayene yatağından inip kot pantolonuma uzanıyorum.

"Şunu benim için kontrol eder misin? Kardeşim olabilir." Gage sessiz. "Gage?" Arkamı dönüyorum ve yüzünde bir sırıtışla çıplak kıkıma bakıyor.

"Ben zaten hamileyim." Gülüyorum. "Eve gidene kadar pantolonunun içinde tut."

"Yani kamyonu gidene kadar mı?" Pantolonumu yukarı çekmek için eğildiğimde ayağa kalkıyor. Elleri kalçalarımın gidiyor ve beni kendine doğru çekiyor. Ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum.

"Gage," diye inliyorum, elleri tangamı yukarı çekmeme yardım ederken, dudakları boynumda. "Yapamayız."

"Biliyorum." *Öpücük.* "Bu arzuyu eve döndüğüm zaman için saklıyorum sadece." Burnunu boynumun kıvrımından kulağıma doğru sürüklüyor. "Bana o kadar muhtaç olmanı istiyorum ki, beni külotsuz bir elbiseyle, seni becermem için bekliyor olmanı istiyorum."

Kot pantolonumun düğmelerini ilikliyor ve fermuarını yukarı çekiyor, sonra geri çekilip beni arzulu bir halde bırakıyor. O kapıyı açmadan ve biz dışarı çıkmadan önce kendimi toparlamak için bir saniye ayırmam gerekiyor.

Yaptırmam gereken çılgınca kan tahlilinden sonra nihayet kamyonete binip üsse doğru yola çıktık. Arabaya servis yapan bir yerden yiyecek bir şeyler aldık ve Gage beni ve Zoe'yi bırakmak zorunda kaldı. Bu kadar uzun sürdüğü için üstünden azar ışıtiyordu. Zoe hâlâ uyuyordu, ben de onu beşiğine yatırdım. Hemen odamıza koşuyorum ve eve geldiğinde giymek için en iyisini seçmek üzere tüm elbiselerimi gözden geçiriyorum.

*İhtiyacım var demek biraz hafif kalır.
Eve geldikten sonra beş dakika içinde içime girmezse yanabilirim.
Birine karşı böyle hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Yine de
buradayım, Gage için çaresizim.*

Telefonumu çıkarıp mesajlarımı kontrol ediyorum ve eminim ki Pedro randevu sırasında bana bir mesaj göndermiş.

PEDRO

Pislik gibi davrandığım için özür dilerim. Eğer mutluysan, ben de senin adına mutluyum. Kocana söyle, seni incitirse kıcına tekmeyle basarım.

PEDRO

Mezun olduğumda Tía bizi kovacak. Juanita da öyle. Bu fikirden nefret ettiğini biliyorum ama sen en iyisini düşünene kadar benimle yaşamak zorunda kalacak.

Hay sikeyim!

YİRMİ SEKİZ

GAGE

GAGE

Şimdi eve gitmek için kamyonete biniyorum. Normalden biraz daha geç kalmak zorunda kaldım.

GAGE

Kız bebek uyuyor mu?

ALE

Sorun yok, cariño. Öyle.

Emniyet kemerimi bağlarken bir resim geliyor. Çıplak kalçası ve elbisesi sonuna kadar yukarı itilmiş. Anahtarları kontağa takıp kamyonu çalıştırıyorum ve ekrandaki sesli metne basıyorum.

GAGE

Saklansan iyi olur, güzel kız.

ALE

Neden?

GAGE

Hiç Saklambaç oynadınız mı?

ALE

Hayır, asla.

GAGE

Eğer seni bulursam, nerede olursan ol seni beceririm.

GAGE

Gerçekten iyi saklan, güzel kız. Birkaç dakika içinde evde olacağım.

Evimizde iç çamaşırsız bir elbiseyle saklanan ve onu becermemi bekleyen karımın yanına hızla giderek yasaları çiğnemiş olur muyum?

Evet.

Eğer yapmazsam aptalın teki olurum.

Arabayı garaj yoluna çektim ve garajı açtım. *Önce burayı kontrol etsem iyi olur.* Garaj oldukça düzenli ve burada saklanabileceği çok fazla yer yok. Yine de kontrol ediyorum ve burada olmadığından emin olduğumda duvardaki düğmeye basarak kapıyı kapatıyorum ve içeri giriyorum. Ön tarafa doğru ilerliyorum, botlarımı çıkarmıyorum ama kılıfımı çıkarıp anahtarlarımı bırakıyorum. Etrafı dinlerken Zoe'nin çocuk odasındaki telefonunu ve çamaşır makinesinin çalıştığını duyuyorum ama başka bir ses yok.

"*Hermosa?*" Onun için geldiğimi bilirse belki kendini belli eder. "Neredesin?"

İlk aklıma gelen tüm zemin katı süpürmek oldu, önce oturma odası ve mutfakı kontrol ettim. *Hiçbir şey yok.* Aile odası ve arka bahçe de temiz. Geriye sadece üst kat kalıyor. Sessizce merdivenleri çıkıyorum ve banyonun kapısını açıyorum. *Yok.* "Güzel kız, seni almaya geliyorum."

Bir gümbürtü duyuyorum ama kulaklarımda çılginca atan kalbim sesin hangi odadan geldiğini ayırt etmemi zorlaştırıyor. *Siktir, odaklan Gage.* Bunu bir çentik açma zamanı. "*¿Mi linda esposa está lista para que le llene el coño?*" Sağımdan boğuk bir inilti geliyor ve onun vites odasında olduğunu anlıyorum.

"*Chica traviesa. Escondida en una habitación llena de cuerdas y otras cosas que podría usar contigo.*"

Onunla İspanyolca konuştuğumu bilmek onu tahrik ediyor, zaten konuştuğum miktarı mükemmelleştirmeyi öğrenmem için beni teşvik ediyordu. Ve Tanrı'ya şükürler olsun ki Morales benimle sohbet etmeye istekli, böylece ben de bunu yaparken sesimin bir moron gibi çıkmadığından emin olabiliyorum. Cidden, adam bir ödülü hak ediyor. Daha iyi bir arkadaş isteyemezdim. "Ale?" Kapıyı itip açıyorum ve dinliyorum.

"Seni hissedebiliyorum bebeğim. Dışarı çık, ben de seni rahat bırakayım." Homurdanıyor ve köşedeki masanın altına saklandığını anlıyorum. *Oyun başlıyor.*

Masaya doğru yürüyorum, sandalyeyi geri çekiyorum, pantolonumun kemerini çözüyorum ve iç çamaşırimi zaten sertleşmiş olan sikimi avuçlayacak kadar aşağı çekiyorum.

"Önce o şımarık ağzını sikeceğim, *Hermosa*. Sonra seni bu masanın üzerine yatırıp öyle bir sikeceğim ki, boşalman için bana yalvaracaksın."

Boştaki elimle masanın altına uzanıyorum ve onu boğazından tutup yavaşça dışarı çıkarıyorum. "Yakaladım seni, güzel kız. Şimdi dizlerinin üzerinde kal ve buraya gel ki o arsız ağzını sikebileyim."

"Ne istersen, *Carino*. Seninim." Ale masanın altından çıktı, önümde diz çöktü ve ağzını açtı. "Kullan beni, Gage."

Elimi boğazına dolayarak inlemesini sağlayacak kadar sertçe sıkıyorum ve titreşim avucuma yayılıyor. *Sikeyim*. Ucumdan prekum sızıyor ve onu kaldırıp sikimi içine sokma dürtüsüyle savaşıyorum.

Ağzını mı yoksa güzel amını mı sikeyim? Kararlar, kararlar.

"Dur."

"Neden? Sorun ne, Gage?" Bana bakıyor, biraz kafası karışmış.

"Bugün kusuyor muydun? Kusarsan hiçbir şeyi kötüleştirmek ya da boğazını daha da kötüleştirmek istemem." Yüzünü okşuyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Dürüst ol. Sadece amını sikmekle yetiniyorum."

"Bugün öğle yemeğini tutamadım, bu yüzden atlamak en iyisi olabilir." Ale biraz suçlu görünüyor ve ben kesinlikle buna izin vermeyeceğim.

"Aferin kızıma," diye uzanıyorum ve kalkmasına yardım etmek için kollarından tutuyorum. "İyi kızlar ödüllendirilir, Ale."

Masanın üstünü kaplayan ıvır zıvırı kenara itiyorum ve onu masanın üstüne çıkarıyorum. Mandalı kaldırıyorum ve masayı biraz daha yukarı kaldırıyorum. *Tanrım, şu ayakta duran masalardan birine yatırım yaptığım için çok mutluyum*. Önünde dizlerimin üzerine çökerek, onu yiyebilmem için mükemmel yüksekliğe ayarlıyorum. "Bacaklarını aç, *güzel kız*. Bırak kocan sana iyi bir kız olmanın sana neler kazandıracacağını gösterebilir."

"Joder. Por favor, te necesito adentro de mí, Cariño."

Karım İspanyolca yalvarmaya başladı ve lanet olsun, ona nasıl hayır diyebilirim?

Diyemem.

"Tamam, bebeğim. Eğer durmamı istersen, sadece kırmızı de." Ale başını sallıyor ve onu yüzüstü çeviriyorum, kıcı ve kalçaları masanın kenarından sarkıyor. "İhtiyacın olursa söyleyeceğine söz ver." Parmaklarımı sırlıslıkla girişine doğru sürüklüyorum ve parmaklarımı nazikçe içeri sokuyorum.

"Evet, lanet olsun. Söz veriyorum." Ale sırtını bana yasladı. "Gage, *lütfen*."

Parmaklarımı çekiyorum, sikimin başı tam orada ve hareketsizim. Elbisesinin arkasını kaldırıyor ve yavaşça içine batışımı izliyorum. Derinlere indikçe nefesinin nasıl kesildiğini ezberliyorum. "Çok mükemmelsin bebeğim. Her santimin." Başımı kaldırıyorum ve önümüzde iki panelli, yere kadar uzanan bir ayna duruyor. Kıçını iki avuçla kavrayıp içine girerken Ale bana bakıyor.

Geri çekilip tekrar tekrar sokarken kalçalarım onun üzerinde zıplıyor. Bakışlarım aynada onun üzerinde kalıyor, ben hızlandıkça ya da yavaşladıkça dudaklarının nasıl ayrıldığını ve inlemelerinin sesini hafızama kaydediyorum. Bilinçaltımda ne yaptığımı fark etmem sadece bir anımı alıyor.

Onunla ilgili her şeyi, ona hissettirdiklerimi ve onun benim yanımdayken hissettiklerini hatırlamaya çalışıyorum. Alejandra ve benim, oradayken beni bir arada tutacak yıllara dayanan anılarımız yok. Hayır, kısa bir zamanımız ve tutkuyla dolu muhteşem anlarımız var. Ve aklımı başımda tutmak için bunlardan olabildiğince fazlasına ihtiyacım var.

"Gage?" Sesi beni sarmal düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve ona bakıyorum. "Bana geri dön."

"Ben böyle sözler vermem, unuttun mu?"

Yan dönüyor ve bluzumun yakasından tutup beni ağzına doğru çekiyor. "Yalan söyle bana."

"*Nunca.*" İtiyorum, dili benimkini okşuyor ve sağ bacağını yana doğru kaldırıp hızlanıyorum. Her itişte beni içinde tutmaya çalışıyor. "*Me encanta la forma en la que tu cuerpo lo pide.*"

"Gage, *porfa...* aman... *lanet olsun,*" Bir elimle masanın kenarını kavriyorum ve elimi boğazına dolayarak onu öpmek için eğiliyorum. "Boşalacağım. Sakın durma."

Ale'nin amı etrafımda sıkılaşıyor, sikimi bir mengene gibi kavriyor ve tekrar aynaya bakıyorum ve boşalırken yüzündeki mutlak zevk ifadesi, içine girerken gözlerinde parlayan yaşlar, beni o kadar sert boşaltıyor ki lekeler görüyorum. Boğazını serbest bırakıyorum ve haykırıyor. "İşte benim mükemmel küçük sürtüğüm." Kıçına şaplak atıp çekiliyorum ve beni kaybedince amının kasılmasını izliyorum. Umutsuzca döllerimin dökülmesini engellemeye çalışıyordu.

"*Fuuuuck, Ale.*" Telefonumu çıkardım ve kayda başladım. "Amcığının döllerimin her bir *damlasını* içinde tutmaya çalışması çok ateşli. İşte böyle güzel kız, kocanın dölünü içinde tut."

"Beni yatağa götür, *Carino.*" Yalvarıyor, ben de telefonumu kapatıp pantolonumu yukarı çekiyorum ve kemerini açıyorum.

"Yoruldu mu bebeğim?" Ale evet olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler mırıldanıyor. "Önce bir şeyler yemen gerekiyor." Eğilip onu nazıkçe kucağıma alıyorum ve koridor boyunca yatak odamıza taşıyorum. Onu yatağa yatırıp banyoya geçiyorum ve daha önce hiç kullanmadığım büyük bahçe küvetini açıp sıcak bir banyo yapıyorum. Geri döndüğümde onu bana bakarken buluyorum. "Sana atıştırmalık bir şeyler ve biraz su getireceğim. Sonra da küvete gireceğiz."

"Birlikte mi?" Dirseğine dayanarak soruyor.

"Evet, *Hermosa*. Birlikte." Bluzumu çıkarıp sepete atıyorum, sonra yatağın kenarına oturuyorum, botlarımın bağcıklarını çözüp bir kenara atıyorum. "Yapabiliyorken seninle ilgilenmeme izin ver." Çoraplarımı ve pantolonumu çıkarıp top haline getirdikten sonra sepete doğru fırlatıyorum. Tamamen eksik.

"Profesyonel olarak basketbol oynamamanın bir nedeni var." Ale kıkırdıyor ve çıplak ayağıyla beni dürtüklüyor.

"Aynı şey bile değil, güzel kız. Ama ben de okuldayken oynamadım." Bileğinden tutup kendime doğru sürüklüyorum.

"Dur tahmin edeyim. Amerikan futbolu mu oynadın?" Üzerine atlayıp boynunu öptüğümde ciyaklıyor.

"Beyzbol ve kros." Parmaklarım elbisesinin düğmelerini açarak aşağı iniyor.

"Kros mu?" Yüzümü çıplak göğüslerinin arasına gömüp göğüs kafesinden aşağıya doğru öperken inliyor.

"Mesafe koşusu." *Onu tekrar becermeye çalışmadan önce durmam gerekiyor.*

Ayağa kalkıyorum ve küveti kapatmak için odayı geçip banyoya gidiyorum. "Berbat bir şey ama beni Kolordu'ya hazırladı. Her sabah en az üç ila beş mil koşuyoruz." Yatak odasının kapısına doğru yöneliyorum ve duraklıyorum. "Özel bir şey istiyor musun?"

"Beni şaşırt."

"Tamamdır, bebeğim. Soyun ve küvete gir. Hemen geliyorum." Köşeyi dönüp aşağıya indim. Aceleyle biraz su, kesilmiş meyve kabı ve sağlıklı bir şey istemezse diye bir bardak karamelli dondurma alıyorum. Bir kaşık alıyorum ve kollarım dolu bir şekilde merdivenleri koşarak çıkıyorum.

"Tamam," diyorum odaya dönüp kollarımdaki eşyalara bakarak ve doğruca açık banyo kapısına doğru yürüyorum. "Su, meyve ve dondurma var-" Küvetin içinde çırlıçıplak yatan karıma bakarken tüm düşünce zincirimi kaybediyorum.

Çıplak karımı görünce ilk kez meme gören ergen bir çocuk gibi donup kalmayacağımı sanırsınız. Ama hayır, bu kadının vücuduna sonsuza kadar hayran kalacağım. Bana dizlerimin üzerine çöküp ayaklarına kapanmamı söyleyebilir ve ben de bunu kesinlikle yaparım.

Korkarım ki o da göstermeye başladığında durum daha da kötüleşecek.

"Dondurma," diye elini uzatıyor. Diğer her şeyi makyaj masasının üzerine koyuyorum ve kapağı çıkarıp kaşığı içine sokuyorum.

"Al bakalım, *Hermosa*." Sırıtiyorum. "Bana da biraz ayır."

Boxer külotumu çıkarıp çıplak bir şekilde çamaşır dolabına doğru yürüyorum ve iki havlu ile bir bez alıyorum. Ale küvette öne doğru ilerliyor, arkasında bana yer açıyor. Otururken kığım kaynar sıcak suya değince tıslıyorum. "Siktir, bu çok sıcak. Kendini burada ıstakoz gibi nasıl kaynatıyorsun?"

"Rahatlatıcı bir şey. İşte," Ale bana bir kaşık dolusu dondurma uzatıyor. "Dondurma iyi gelir."

Dudaklarım kaşığın etrafında kapanıyor ve inliyorum. Dondurma yemeyeli uzun zaman olmuştu ve Ale tamamen haklı.

Yardımcı oluyor.

Onu tekrar göğsüme çekiyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Bunu atlatacağız Ale. Korktuğunu biliyorum ve dürüst olacağım. Ben de korkuyorum." Vücudunun titrediğini hissedebiliyorum ve gözyaşlarına karşı koyduğunu ya da düşerken gerçekten sessiz olduklarını biliyorum. "Seni ve Zoe'yi seviyorum ve" elim onun tümseğini kavlıyor. "Bebegimizi. Eve, yanınıza dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Ona söz vermek istiyorum.

Tanrım, çok istiyorum.

YİRMİ DOKUZ ALEJANDRA

Sevkiyata bir hafta kaldı:

Sanki Zoe Gage'in gideceğini hissediyor çünkü şu anda tek istediği o ve normalde babasının kızına dönüştüğü gerçeğine bayılsam da, şimdi kesinlikle zamanı değil. Her ayrılmak zorunda kaldığında yüzündeki ıstırabı görebiliyorum. O harika bir baba ve biliyorum ki bu onun kalbini acıtıyor olmalı. Gage adadan öğle yemeğini alıyor, bana veda öpücüğü veriyor ve beni çılgılık atan bir Zoe ile baş başa bırakarak kapıdan çıkıyor.

Bugün harika bir gün olacak.

Sanki kendime yalan söylemek daha iyi olmasını sağlayacakmış gibi.

"Tamam, *Princesa*. Baban bu gece geç saatlerde evde olacak, o yüzden bazı işleri halletmeye çalışalım ve sonra parka koşmaya gidebiliriz." Zoe'nin ağlaması hafif hıçkırıklara dönüşüyor ve onu sırtıma almak için bebek taşıyıcısına uzanıyorum, böylece önce evdeki işleri halledebiliyorum. Bulaşık makinesini boşaltıyor, alışveriş listesini hazırlıyor ve toparlanmak için birkaç poşet alıyorum.

Tüm bunları bitirdikten ve Zoe sabah gevreğini ve muz püresini yedikten sonra, market alışverişi ve Gage'in yanında götürmek istediği şeyler için kantine gitmeye hazırlanıyoruz. Yanında götürmek istediği tüm atıştırmalıkların bir listesini yapmama yardım etti; bu liste aslında sadece kurutulmuş sığır eti, tek tek kuruyemiş poşetleri, kuru meyve ve toz içecek karışımlarından oluşuyor. Bunların hepsi üste bulunmayacak, bu yüzden iki farklı mağazaya gitmem gerekecek.

Bebek bezi çantasıyla aşağı iniyordum ki kapı zilinin alarmı çaldı. Biri çaldı diye değil, verandada bir şey var diye. *Muhtemelen bir paket.* Umursamadan Zoe'nin biberonunu ve mama kabını almak için mutfığa yöneliyorum ama telefonum tekrar çalıyor. Arka cebimden telefonumu çıkarıyorum ve kamerada arkası dönük, siyah ceketli, kapüşonu açık biri görünüyor. Koridora çıkıyorum ve kapıya bakıyorum.

Kapı kolu sallanıyor.

Şişeyi bırakıyorum ve Zoe sırtımda merdivenlerden yukarı fırlıyorum. Doğruca silah kasasına koştum ve şifreyi girdim. Kasa tıklıyor ve ben de çekip açarak Sig'ime uzanıyorum. Hazır olduğundan emin oldum ve dinlemek için kapıyı araladım.

Lanet olsun.

Telefonumu çıkardım ve Gage'in numarasını tuşladım. Çalıyor. Çalıyor. Zil... Sonunda bağlanıyor. "Hey, bebeğim, gerçekten konuşamam-"

"Birisi eve girmeye çalışıyor." Onun tarafındaki duvara bir şeyin çarptığını duyuyorum.

"Neredesin? Zoe yanında mı?" Boğuk kelimeler duyuyorum, sonra koşma sesi.

"Teçhizat odasıdayım ve silahımı çıkardım. Zoe sırtımda, taşıyıcıda." Arka planda Gage'in insanlara bağırıldığını ve ardından kamyonun emniyet kemeri alarminin sesini duyuyorum.

"Yola çıkıyorum. Kapıyı kapat ve kilitle. Masamın arkasına geçin ve sakın olun." Gage'inkinden başka bir ses duydum.

"Kim olduğunu gördü mü?"

"Bebeğim, onları tanıdın mı?" Gage soruyor ve kamyonun hızlandığını ve sürerken küfrettiğini duyuyorum. "Neredeyse geldik, güzel kız."

"Hayır, siyah bir kapüşon giiyorlardı ve yukarı çekilmişti." Birinin kapıya çarpma sesi beni inletiyor. "Kapıyı kırmaya çalışıyorlar gibi geliyor."

"Siktir, seni ezmeden önce yolumdan çekil, seni lanet BMW." Gage hızlanıyor ve telefondaki diğer sesin biriyle konuştuğunu duyabiliyorum.

"Biz konuşurken Gunny'nin evine giriliyor, hamile karısı ve çocuğu da evde efendim."

"Neredeyse geldik bebeğim. İyi misin? Konuş benimle, *Hermosa*." Kapının birkaç kez daha vurulduğunu duyuyorum ve sonra duruyor.

"Onlar... durdular." Kendimi toparlamaya ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Belki de gitmişlerdir."

"O odada kal ve ben söyleyene kadar kapıyı açma." Masada kalıyorum ve bir elimde silahım, diğerinde telefon, onun nefes alışını dinliyorum. "Bizim sokağa dönüyor. Morales polisi aradı, bakalım buraya gelmeleri ne kadar sürecek."

Morales onunla birlikte. Tahmin etmeliydim.

Kamyonun durduğunu duyuyorum, kapılar açılıyor ve kamera uyarısı telefonumu titretiyor. "Geliyorum bebeğim. Neredeyse sana geldim."

Garaj açılıyor, çamaşır odasının kapısı açılıyor ve merdivenlerde gümbürdeyen botların sesini duyuyorum. Sonra kapı çalınıyor. "*Hermosa*, aç kapıyı."

Donup kaldım.

"Ale, benim bebeğim. Artık güvendesin." Anahtarının kapı koluna girdiğini duydum ve gerildim. İçeri girmeye çalışanın o olmadığını biliyorum ama beynim bedenimin hareket etmesine izin vermiyor. Kilit dönüyor ve işte o, şu anda dünyada istediğim tek kişi.

Gözlerimin içine baktığı ana kadar kendimi tuttum.

Sel kapıları açıldı.

Vücudum hıçkırıklarla şiddetli bir şekilde sarsılıyor ve omuzlarım düşüyor. Telefon masasına çarpıyor ve ben daha silahımı tutmayı bırakamadan Gage orada, silahımı elimden alıyor. Emniyeti açıyor ve masanın üzerine koymadan önce kontrol ediyor. "Sana dokunabilir miyim, güzel kız? Şu anda korktuğunu biliyorum ve dokunmak istemezsen anlarım."

Kendimi onun kollarına atıyorum ve yüzümü göğsüne gömüp ağlıyorum. "BEN- BEN-" Tutarlı kelimeler bulamıyorum ve sadece ağlıyorum. Şu anda zayıf hissettiğim ve ağladığım için kendimden nefret ediyorum. Ben yetişkin bir kadınam ve başıma hiç böyle kötü bir şey gelmemiş değil. San Diego'ya ilk taşındığımda, evimin hemen önünde silah zoruyla soyulmuştum.

Bu seferki fark, bir kızım ve içimde büyüyen bir hayatım olması. Onları korumam gereken iki insan daha.

Ve ben sustum ve kocamı çağırdım.

Bunu onsuz nasıl yapacağım? Afganistan'dayken onu arayamayacağım. *Polisi aramaya zahmet etsem mi?* En son yardım için aradığımda pek yardımcı olmamışlardı.

"Ale," Gage beni hafifçe sarsıyor ve ben de ona bakıyorum. "Morales polisin burada olduğunu söyledi. Hadi bebeğim. Gidip onlarla konuşalım."

Koridora doğru ilerliyoruz ve ön kapının yanında üç adamın sesini duyabiliyorum.

"Gage," diye bağıyor Morales.

"Aşağı geliyoruz. Bize bir saniye ver." Bana dönerek elini uzattı. "Her şey yoluna girecek Ale. Ben buradayım."

Başımı sallayıp elini tutuyorum ve birlikte merdivenlerden iniyoruz. Ön kapı açıldı ve yerde kırık tahta parçaları vardı. *İçeri girmeye çok yaklaştımlardı.* Bu düşünce nefesimi kesiyor. Gage tepkimi anlıyor ve gözlerini yere dikerek beni takip ediyor.

"İçeri giremediler, *Hermosa*. Cesur davrandın ve kendini ve bebeğimizi yukarı çıkardın."

Kapıdaki polisleri bakıyorum ve bana bakışlarından ya sinirli olduklarını ya da bana karşı bir şeyleri olduğunu anlayabiliyorum. Bu bir titreşim ve ben bunu hissedebiliyorum.

"Ev sahibi siz misiniz?" Sarışın polis bir kalem ve not defteri çıkararak Gage'e soruyor.

"Evet, karım ve ben. Her kimse içeri girmeye çalıştığında evde olan oydu." Diğer polis zar zor duyulabilen bir homurtu çıkarır ve Gage sarışın polisle konuştuğu için bunu fark etmezken, Morales fark eder.

İkinci polis bir not defteri çıkarıp bir süre yüzüme baktıktan sonra yere bakıyor. "İsim."

"Alejandra Donovan." Zoe'yi sırtımda uyutmaya çalışarak ileri geri kayarak sessizce söylüyorum.

"Bu senin kocan," diyerek kalemiyle Gage'i işaret ediyor.

"Evet, o." Cevap veriyorum. *Gage az önce onun karısı olduğumu söylememiş miydi?*

"Benimle biraz dışarı gelebilir misin?" *Bir numaralı kırmızı bayrak.*

"Evimde kalmak istiyorum. Sırtımda kızım var." Gage'e doğru döndüm, sarışın polise güvenlik kayıtlarını gösteriyordu.

"Ben de seninle geleyim." Morales teklif ediyor.

"Buna gerek yok." Polis ona bakıyor ve Morales'in de muhtemelen benimle aynı hisleri aldığını söyleyebilirim.

"Gage, polisle konuşmak için dışarı çıkıyoruz." Morales, Gage onu onaylayana kadar bekliyor ve aralarında bir bakış geçiyor, tam olarak anlamıyorum ama sanki senkronize olmuş gibiler.

"Anladım."

Dışarı çıkmak için döndüm. Ama sonra Gage'i duydum. "*Estaré aquí, hermosa. Eğer benim için üzülüyorsan, geliyorum.*"

Verandaya çıktım ve polisi çimlere kadar takip ettim. "Hanımefendi, kocanız az önce size ne dedi?"

"Ne önemi var ki?" Evimize zorla girmeye çalışan biriyle konuşmak için bu çok uygunsuz bir durum.

"Gerçekten biri eve girmeye mi çalıştı, yoksa eski bir erkek arkadaşınız olabilir mi? Belki bazı çete faaliyetlerine karışmışsınızdır. Belki de kocanın bilmediği bir erkek arkadaş?"

İşte bu, klişeleşmiş ırkçı saçmalıklar. Her zaman "Bir çeteye mi bulaştın? Eşkiye bir eski erkek arkadaş mı, yoksa eşlerimizi aldatıyor ve gizlice izliyor muyuz?"

Sonra, burada yasal olarak bulunup bulunmadığımı soracak.

"Hiçbiri. Burada yaşayan bir ailem yok." Cevabımın arkasında biraz fazla duygusallık var.

Kafasını kaldırıp bana anlamlı bir bakış attı.

Hay sikeyim! Irkçı pislik.

"Hanımefendi, siz ve kocanız yasal olarak evli misiniz? Burada geçerli bir vizeniz var mı?"

Morales aramıza girdi. "Onunla konuşma tarzınızdan hiç hoşlanmadım."

"Bunlar sorulması gereken geçerli sorular. Eğer kocasını aldatıldığını ya da burada yasal olarak bulunmadığını gizlemeye çalışıyorsa, bunu bilmemiz gerekir." Morales ve polis birkaç hararetli konuşma yapıyorlar ve ben tekrar ön kapıya bakıyorum ve içimdeki her şey ona bağırarak istiyor.

Bundan nefret ediyorum.

Hem de çok.

"Burada yasal olarak bulunuyorum," diye bağırarak Morales'in ve polisin dikkatini çekiyorum. "Beş yıldır vatandaşım. Buraya çalışma vizesiyle geldim ve vatandaşlık için başvurdum. Herhangi bir çeteye ya da eski erkek arkadaşım ile bağlantım yok, kocamı da aldatmıyorum." Titrek bir nefes verdim ve devam ettim. "Ben evde bebek kızım ile birlikteyken evime zorla girildiği gerçeğine odaklanabilirsek gerçekten memnun olurum."

"Bana sesini yükseltme, seni lanet olası ıslak-"

"Söyleyeceklerini bitirmen için sana meydan okuyorum." Gage'in sesi arkamdan gürlüyor. "Lütfen, sana yalvarıyorum. Yap şunu. Ver bana

bir nedeni var."

Elleri belime dolanıyor ve beni yüksek bedeninin arkasına çekiyor. Diğer polis koşarak geliyor ve Gage ile ortağının arasına giriyor. "Tamam, yeter. Raporunuzu dosyalayacağız ve eğer başka bir şey olursa, bayan, 911'i arayın."

"Sanki arayacak da." Gage adama bakar. "Sen şanslı bir orospu çocuğusun, biliyorsun. Eğer bu lanet üniformayı giymemiş olsaydım, ırkçı kıcımları tekme tokat döverdim. Karımla bir daha asla böyle konuşma."

"Ya da herhangi biriyle." Morales bir adım öne çıkıyor. "Acaba mavili kardeşlerin senin nasıl bir pislik olduğunu biliyor mu?" Güneş gözlüklerini indirdi. "Memur Brant." Üniformasının üstündeki ismi okuyor.

Diğer memur Gage'e bir kart uzatıyor ve raporun bir kopyasını karakoldan ya da internetten alabileceğini söylüyor. "İyi günler." Polis ortağına sarılır ve dönüp devriye arabalarına doğru yürürler. Gage orada durmuş, adamlar arabaya binip uzaklaşırken onlara bakmaktadır.

"Geri dönmeliyiz, dostum." Morales Gage'i dürtüyor, o da bana dönüp gülümsüyor. "Seninle bu şekilde tanışmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ben Victor, bu arada. Karımın gelip sizinle kalmasını ister misiniz? Eminim sizinle tanışmayı çok ister."

"Gerçekten, bu gerçekten çok hoş olurdu." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. "Elbette." Ve telefonu kulağında, uzaklaşıyor.

Gage sonunda arkasını döndü ve öfkeli görünüyordu. Onu daha önce hiç böyle gördüğümü sanmıyorum. Üzgün ve dağılıyor, insani olarak mümkün olandan daha mutlu ve şehvet içinde kayboluyor ama asla öfkelenmiyor. "Polislerin canı cehenneme. Bak bebeğim, Kaliforniya'da hâlâ Kale Doktrini var. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. Zoe kıpırdanıyor ve onu önümde tutmak için taşıyıcının kemerini çözüyorum. Tüm bu çile boyunca uyumasına şaşırdım.

"Bu, sana zarar vereceklerinden ya da seni öldüreceklerinden korktuğun takdirde kendini ve aileni ölümcül güç kullanarak koruyabileceğin anlamına geliyor. Ben yokken, o silahın senin üzerinde ya da aşağıda kolayca erişilebilir olmasını istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin, güzel kız?"

"Evet, yapabilirim."

"*Eres realmente asombrosa, Hermosa.*" Eğildi ve beni öptü. "Çok üzgünüm ama üsse geri dönmem gerekiyor."

"Rebecca en küçük çocuğumuzla birlikte yolda. On dakika içinde burada olur." Victor suratını asmış olan Zoe'ye bakıyor.

"Tamam, çok teþekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

"Hey, sorun değil. Gerçekten, seninle tanıştığı için çok heyecanlı." Victor omzumu okşadı ve kamyonu doğru yöneldi.

"Eve döndüğümde görüşürüz, bebeğim." Eğilip önce Zoe'nin başını, sonra da beni öpüyor.

Zoe ve ben Gage ve Victor'un üsse doğru yola çıkışını izliyoruz ve onlar köşeyi döner dönmez koşarak eve girip kapıyı kilitliyorum. Gözyaşları içinde yere yığılmadan önce oturma odasındaki kanepeye kadar gidebildim.

Bunu onsuz nasıl yapacağım?

OTUZ

ALEJANDRA

Rebecca Morales tanıdığım en tatlı insan.

Beni tanımayan bu kadın bana ev yapımı tamaleler, Zoe için bir sepet bebek eşyası ve en sıcak kucaklamayı getirdi. "Siktir et o *putoları*. Bu bölgedeki polisler gerçek birer pislik ve burada bu kadar büyük bir topluluk varken öyle olmayacaklarını düşünürsünüz. Ama hâlâ öyleler. Victor sürekli saçma sapan ırksal profillemeye yüzünden durduruluyor." Ona birkaç tabak uzattım ve o da yemekleri servis etti.

"Buraya geldiğimden beri polisle ilk kez karşılaşmıyorum." Bana uzattığı tabağı alıp masaya koyduktan sonra Zoe'yi mama sandalyesine oturtuyorum. Rebecca bana bir kap frijoles uzatıyor. Yerde oyuncak arabalarıyla oynayan oğlunu başıyla işaret ederek, "Zoe için, Lu s'e çok fazla yaptım," diyor.

"Ona henüz fasulye vermedim. Doktor sadece mısır gevreği ve muz püresi dedi." Kabı masanın üzerine koydum.

"Altı aylık değil mi?" "Birkaç hafta içinde, ama henüz değil."

"Hmm, neden daha büyük olduğunu d   nd ğ m  merak ediyorum? Belki de oyun grubundaki bir bebektir." Orada  a k n  a k n duruyor, bir süre sonra omuz silkiyor. "Bir ara Zoe'yi de getirmelisin."

"Bence bu hoşuna gider. Parkta mı?" Bir tamale alıp paketini açıyorum ve bir ısırık alıyorum. Ne kadar güzel olduğunu görünce gözlerim doluyor. "Kahretsin, bu çok güzel."

Cidden, benim tamalelerim bu kadar iyi değil.

"Bir ara birlikte yaparız. Bana böreğini nasıl yaptığını göstermelisin. Benimki hep bok gibi oluyor."

"Anne, bu kötü bir kelime," diye kıkırdıyor Luís.

"Bok," diyor ve ikimiz de gülmeye başlıyoruz. "Ağzım çok kötü laf yapıyor. Bir denizciyle evli olmayı suçluyorum. Bazen ağızlarından çıkan pislikler."

O da yalan söylemiyor. Gage'i telefonda birliğindeki adamlarla konuşurken dinledim ve bir cümle içinde bu kadar çok "sıkık" kelimesini bir araya getirebilmeleri çığınca. Ama Zoe'nin önünde küfür etmeme konusunda çok iyi olduğunu söylemeliyim. Ben sadece İspanyolca küfür ediyorum ama onun yanında o kadar çok İspanyolca konuştuğumuzu fark ettim ki, sonunda bu dili ana dili gibi konuşmaya başlayabilir. Bu yüzden küfür etmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diyerek Zoe'nin şişesini kaldırıyorum ve Rebecca'ya bakıyorum. "Gerçekten. Buna ihtiyacım vardı. O gittiğinde çok yalnız oluyorum ve kimseyi tanımamak berbat bir şey."

"Gage ve Victor yıllardır arkadaşlar, *bu* yüzden bir araya gelmemiz için bu durumun gerekmesine şaşırdım. Ne olursa olsun, artık benden kurtulamayacaksın. Haha! Çocuklar yokken her şeyi yapabiliriz. Alışveriş arkadaşına ihtiyacın var, hadi gidelim. Plaj günü? Kesinlikle." Rebecca ayağa kalkıyor ve boş tabağını kapıyor. "Onların yokluğunu birlikte atlatacağız."

Tabakları lavaboya götürüyor ve yıkamaya başlıyor. Gage yokken yalnız olmayacağım gerçeğiyle baş başa kalıyorum. İçimi kaplayan rahatlama duygusu beni duygulandırıyor ve ağladığımın farkına bile varmıyorum. Zoe biberonu kendisinden uzaklaştırıyor ve ben de onun kemerini çözüp gazını çıkarıyorum. Rebecca arkasını döndü. "Hey... ağlama. Sorun yok Alejandra."

"Bana Ale de," diye gülümsüyorum. "Sadece bunu tek başıma yapacağımı düşündüm ve bu beni çok korkuttu. Görev sırasında anneleriyle birlikte çocukların büyümesine yardım ettim ama hiç yalnız kalmamıştım. Ve bir eş olarak hiç hamile kalmadım. Bunu nasıl yapıyorsun Rebecca? Nasıl endişelenmiyorsun?"

"Oh, güven bana... Endişeleniyorum. Endişe içimi kemirdiği için uyuyamadığım geceler oluyor." Kalkıp aile odasına gidiyorum ve Zoe'yi oyun minderine koyuyorum. Luís ve Rebecca da beni takip ediyor ve hepimiz rahatlıyoruz. "O kadar çok görev yaptık ki her şey bulanıklaştı ama yalnızlık üzerimize yapışıyor ve eve döndükleri zamanı çok daha önemli kılıyor."

Rebecca alarm çaldığında telefonunu kontrol ediyor. "Kahretsin, gidip büyük çocukları okuldan almam gerekiyor. Bizimle gelmek ister misin, yoksa yalnız kalmak sana uyar mı?" Saati bakıyorum ve öğleden sonra üç olmuş bile. Bütün günüm dağıldı ve eğer bir şeyler yapmazsam, Zoe ve ben yarın bütün gün evde olmayacağız.

Yapmak istediğim bir şey değil.

"Ben iyiyim. Aslında birkaç ayak işi yapmam gerekiyor. Dışarı çıkıp Gage için bir şeyler almam gerekiyordu." *Belki o da benimle gelmek ister.*

Birlikte ön tarafa doğru yürüyoruz, Luís yorgun olduğu için biraz sızlanıyor. "Okula giderken yolda uyuyabilirsin, *oğlum*. Bak, onlar konuşlanmadan önce büyük bir aile yemeği yiyelim. Ne dersin?"

Büyük bir akşam yemeği gerçekten güzel olurdu ve sanırım Gage stresli bir duruma girmeden önce biraz rahatlayabilmeyi takdir ederdi. "Hadi yapalım. Pazartesi yola çıkıyorlar, o yüzden Cumartesi olabilir mi?"

"Cumartesi olur. O zaman görüşürüz. İşleri halletmek için sana mesaj atarım."

Zoe ve ben verandada beklerken o cipine binip gidiyor ve ben duygusal olarak tamamen çökmüş hissederken mutluluk diğer tüm duyguların önüne geçiyor. Bunu yaparken yalnız olmayacağım.

Bunu yapabilirim.

COSTCO'NUN İÇİNDE YÜRÜRKEN, Gage arkamdan iterken ben de listemdeki şeyleri arabaya atıyorum. Sıra sıra dizilmiş farklı kurutulmuş etlere bakıp ona dönüyorum ve kalbim eriyor. Zoe'yi göğsünde taşıyor, onu öpüyor ve güldürüyor. Daha fazla çocuğumuz olması için sabırsızlanıyorum ki tüm bunları tekrar tekrar yapmasını izleyebileyim. Sırf dünyanın en iyi babası olmasını izlemek için ona istediği kadar bebek verebilirim.

"Çantanızda ne kadar yeriniz olacak? Sadece küçük poşetlerde gelen lezzetlerden mi istiyorsun?" Tek tek paketler halinde gelen kurutulmuş etleri elime alıyorum.

"Büyük poşetlerden birkaç farklı lezzet al. Evde şu vakumlu mühürleyici şeylerden var. Kuruyemişler için de aynı şey geçerli; sadece büyük poşetlerden alın." Gage arabayı hareket ettiriyor ve yanımda durup tüm seçeneklere bakıyor. Zoe bana doğru uzanıyor ve ben de onun küçük elini öpüyorum. "Yerine geçecek biri var."

Yarın sabah kapıdan çıkacağız ve hazır buradayken güvenlik kameralarına bakmak istiyorum. Ben yokken senin ve küçük kızın olabildiğince güvende olduğunuzdan emin olacağım."

Lanet olsun, bundan daha mükemmel olabilir miydi?

"Bu ve umarım Wi-Fi özelliği vardır, böylece giriş yapabilir ve beni düşünerek parmaklarını becermeni izleyebilirim." Ağzım bir karışık açık kalıyor ve sıcaklığın boynumdan yukarı çıktığını hissediyorum.

Yüce Tanrım! Evet.

Mükemmel biri.

"Gage! Halkın içindeyiz." Poşetleri arabaya koymak için arkasını döndüğünde kışına vurdum. "Herkesin içinde böyle şeyler söyleyemezsin."

"Az önce yaptım." Eğildi. "Ve bahse girerim bunu düşünmek bile amını ıslatmıştır."

"Bilmek istemez miydin?" *Kahretsin, Ale. Bu adamı kızdırma.*

"*Ya lo sé, Hermosa.*" Kulağımın hemen altındaki bölgeyi öpüyor ve eğer buna hemen bir son vermezsem, bu alışveriş gezisinin geri kalanını bir oyun haline getireceğini biliyorum. Beni ne kadar kızdırabileceğini görmek için.

"Tamam, tamam." Onu dürtüyorum. "Şu işi bitirelim de eve gidip biraz dinlenelim. Bu hafta yapmamız gereken çok şey var ve geceleri birlikte olmak için zamanımız olsun istiyorum."

"Tamamdır, bebeğim." Geri çekilir ve arabayı alır. "Yolu göster."

Otuz dakika sonra arabaya doğru yürürken, sekiz yüz dolar değerinde yiyecek, giyecek ve yeni bir kamera sistemi arabadaydı. "Tüm bunlar nasıl sekiz yüz dolara mal oluyor? "

Gage arabayı kamyonun arkasında durdurur. "Kamera sistemi bunun üç yüz dolarıydı." Ben bagaj kapağını indirirken o da cebinden makbuzu çıkardı. "Çocuk bezleri neredeyse elli dolardı. Hepsi toplanıyor, bebeğim. Sen *Princesa*'yı bindir, ben de her şeyi yükleyeyim."

BANYO ZAMANI BİTTİ ve Zoe gece için yatağında. Aşağı indiğimde oturma odasının onun eşyalarıyla darmadağın olduğunu görüyorum. Üniformalar, iç çamaşırları, çoraplar ve çeşitli eşyalar katlanmış ve üst üste yığılmıştı. Her şeyi gözümün önünde görmek her şeyi çok gerçekçi kılıyor. Tam ana kata çıktığımda

evin arkasından giriyor. Gage'in kolları kurutulmuş et, kuruyemiş, su karışımları ve elektrolit paketlerinden oluşan küçük plastik torbalarla dolu.

"Buranın çok karışık olduğunu biliyorum." Kıkırdarak yanından geçiyor ve her şeyi sehpanın üzerine bırakıyor. "Cumartesi günkü barbeküden önce temizlenmiş olacak."

"Dağınıklık umurumda değil, Gage." Her şeye bakarak fısıldıyorum. "Dağınıklığı senin gitmene tercih ederim."

Yüzündeki ifade kalbimi acıtıyor, sanki tüm bunlar benim olduğu kadar onun da canını yakıyormuş gibi. "Keşke ben de gitmek zorunda olmasaydım, *Hermosa*. Gel buraya, sana biraz sarılayım."

Eşiği geçip oturma odasına giriyorum ve Gage minderlere gömülebilmek için kanepedeki eşyaları kaldırıyor, ben de önünde duruyorum. Elini bana doğru uzatıyor ve parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. Yavaşça beni aşağıya çekiyor ve ben de kalçalarına sarılıp başımı çıplak göğsüne yaslıyorum. Karmaşık desenlerin izini sürüyorum ve sadece nefes alıyorum. Sessizlik etrafımızı sarıyor ve onu doldurmak için hiçbir şey söylememize gerek yok.

Sadece ona ihtiyacım var.

Tenim onun tenine dokunuyor.

Kalp atışlarının sesini ezberliyorum.

Ne kadar böyle kalacağımızı bilmiyorum. Sadece bana sarıldığı, ellerinin saçlarımı ve sırtımı okşadığı yerde. Yüzümü boynu ve omzu arasındaki boşluğa gömüp onu içime çekiyorum. Gage bana evim gibi kokuyor. *Sedir ağacı ve okyanus*. Bu anda cinsel bir şey yok, ama bu şimdiye kadar olduğumuz en samimi an gibi geliyor.

"*Te amo, Alejandra. Eres mi todo. Sen, Zoe ve bebeğin.*" Elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni geri çekiyor. Gözlerimin içine bakarken elleri hareket ediyor, yüzümü çerçeveleyiyor ve akan yaşlara karşı koyamıyorum. "Geri döneceğime dair söz vermediğimi biliyorum... çünkü orada her şey olabilir. Sana döneceğimi söylemeyi çok istiyorum. Ama sana yalan söylemeyi reddediyorum."

Ondan gerçeği alırdım. Eve dönme sözü verip sonra dönmemesi beni şu anda doğruyu söylemesinden daha çok ezdi. "Bana yalan söylemeni asla istemiyorum. Gerçeğin beni inciteceğini bilsen bile. Seninle bu hayatı seçtim, her gidişinde kalbimin kırılması anlamına gelse bile. Çünkü seninle geçirdiğim anlar hayatta isteyebileceğimden çok daha fazlası."

"Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum Alejandra. Tanrı'ya ya da başka bir yüce güce inanıyor musun bilmiyorum ama tek bildiğim

Sonunda dışarıda bir şey kartımı çekti ve "Hadi ona onu verelim" dedi - ve sonra sen ortaya çıktın. En iyi günlerimi daha iyi, en karanlık günlerimi ise mücadele etmeye değer kılıyorsun *Hermosa*."

Kalbimin derinliklerinde, onun bize döneceğini biliyorum.

"Burada seni bekliyor olacağız, *Carino*. Üçümüz. Bu gecelik bu işi bırakalım ve gidip yatağımıza sarılalım." Eğilip alnından öpüyorum, nefes aldığını ve vücudunun gevşediğini hissediyorum.

"Bana uyar."

OTUZ BİR GAGE

Cumartesi günü:

Beşimiz ızgaranın etrafında toplanıp etin nasıl piştiğini tartışırken arka bahçe çığlık atan çocuklar ve sohbet eden eşlerden oluşan bir tımarhane. Victor birasından bir yudum alıp beni dürtüyor ve ben de gözlerini takip ederek sabah kurduğumuz küçük çocuk havuzunda çocuklarla birlikte olan eşlerimize bakıyorum. "Bunu çekmekte iyi iş çıkardın," diye sırtıyor ve karısına el sallıyor.

"Peki sen Rebecca ile yapmadın mı?" Ale'nin Zoe'nin ayak parmaklarını suya daldırmasını ve Zoe'nin kendini havuza atmaya çalışmasını izlerken gülmekten kırılıyorum.

"Kesinlikle yaptım. O kadını hak etmediğime tüm kalbimle inanıyorum. Yine de bana bebek vermeye devam ediyor. Stockholm sendromu olmalı, değil mi?" Rebecca ona bakarken vücudu kahkahalarla sarsılıyor ve ipucu vermek için bana bakıyor.

Yüzüm geniş, huysuz bir sırıtışa bürünüyor ve başımı sallayarak, "Delinin teki," diyorum. O gülüyor ve Ale neler olduğunu anlamak için bana bakıyor ve gözleri benimkilerle buluştuğunda dünyadaki hiçbir şeyin önemi kalmıyor. *Tanrım, o kadar güzel ki.* Bu sabah o kadar hastayken şu anda ayakta olduğuna gerçekten inanamıyorum. Sabahın beşinden Morales'ler gelene kadar tuvaletin üzerinde durdu, kuru kuru kustu.

Ama benim kızım bir şampiyon gibi direniyor. Yemin ederim beni asla şaşırtmayacak.

Jackson karımla ilgili hayallerimi bölerek "Ee," dedi. "Konuşlanma hazırlığıyla nasıl başa çıkıyor? Eve döndüğünde yanında mıydı?

Son görevden mi?"

Arkamı dönüp biftekleri ve sosisleri çeviriyorum, sonra da suyumu alıyorum. "Evet, Zoe ile birlikte buradaydı ve tekrar ayağa kalkmama yardım etti. O zamanlar birlikte değildik ama çok geçmeden bir araya geldik." Bir yudum aldım ve şişeyi yerine bıraktım. "Ale beklediğimden daha iyi gidiyor. Sadece kendini yalnız hisseceğinden endişeleniyorum."

"Rebecca ve çocuklar yanında olacak." Victor ekliyor.

McCormick kendisinin ve Jackson'ın eşlerini göstererek, "Eminim bizim eşlerimiz de destek olurlar," diyor. "Brook'un karısı da. Nerede lan o? Kırk beş dakika önce burada olacağını söylediğini sanıyordum."

"Muhtemelen ön tarafa park etmiş, arka koltukta onu beceriyordur." Jackson kıkırdıyor. "Bir yıldır evliler ve hâlâ tavşan gibi sevişiyorlar."

Arkamı dönüyorum ve sessizce gülüyorum. *Keşke bilselerdi.*

Ale kendini daha iyi hissettiğinde ve Victor ailenin yolda olduğunu mesajla bildirdiğinde, onu kanepenin koluna yatırdım ve adımı haykırmasını sağladım. *İki kez.* Başımı yana eğerek bacaklarına baktım. *Kalçalarında hâlâ dölüm mü var?*

"Neye bakıyorsun, Gage?" Jackson soruyor.

"Karıma."

Lanet olası karım.

HEPİMİZ arka bahçedeki büyük katlanır masanın etrafında oturuyoruz, en sondaki büyük çocuklar kendi aralarında konuşuyor ve başımızdaki küçük çocuklar da bizimle. Boğazımı temizliyorum ve herkes sessizleşip bana bakıyor. "Geldiğiniz ve ailelerinizle geçirdiğiniz son Cumartesi gününüzün bir kısmını buraya ayırdığınız için teşekkür ederim. Sadece oraya geri dönmeden önce bizim için biraz normallik istedim. Bu ve aileleri bir araya getirmek ve umarım siz hanımlar biz yokken birbirinize yaslanabilirsiniz."

Ale bir eliyle sırtımı sıvazlıyor ve ayağa kalkıyor. "Beni hoş karşıladığınızı hissettirdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. İçinde bulunduğumuz durum ve yaşananlar nedeniyle insanların bizi ve özellikle de beni yargılayacağından çok endişeliydim. Ama siz bana aksini gösterdiniz." Tekrar yerine oturup tabağına bakıyor ve ben de elini tutup öpmek için dudaklarıma götürüyorum.

"Pekâlâ, bu kadar ağır duygusal şeyler yeter!" Victor araya giriyor.
"Yemeğimizi yiyelim ve gecenin geri kalanının tadını çıkaralım!"

"Rah!" tüm çocuklar hep bir ağızdan tezahürat yapıyor.

Bu benim ailem.

Bu adamlar benim kardeşlerim.

Birlikte savaşıyoruz ve birlikte ölürüz.

OTUZ İKİ GAGE

Pazar günü:

Ale kollarımda bir çift iç çamaşırı ve gömleğimden başka bir şey olmadan yatıyor. Sanki gitmeme izin verirse kaybolacakmışım gibi bana yapışmış. Saatlerdir uyanık bir şekilde tavana bakıyorum, yarının sadece kötü bir rüya olmasını ve uyandığımda her şeyin eskisi gibi olmasını umuyorum.

Bu kadar şanslı olamazdım.

Bu yüzden bugünü en iyi şekilde değerlendireceğim.

Dün gece herkes gittikten sonra Ale'ye bugün sadece üçümüzün evde kalacağını ve birlikte olabildiğince çok zaman geçireceğimizi söyledim. Kızıma mümkün olduğunca sarılmak ve onunla birlikte olmak için. Eşyalarımı topladım ve gitmeye hazırım, bu yüzden endişelenmeme gerek yok.

Bugün onlar için.

Ve güne başlamanın en iyi yolu karımın amının yüzümde olması.

"Hermosa," diye fısıldıyorum, onu göğsümden kaldırıp sırt üstü yatırıyorum. Ben ayaklarının dibine yerleşirken Ale geriniyor ve dirseklerinin üzerinde doğruluyor. "Benim için kahvaltı zamanı, bebeğim."

"Gage?" Sesi hala dünden kalma biraz hırıltılı, hepimiz yemek yedikten sonra ateş çukurunun etrafında o kadar çok konuştuk ve güldük ki, sadece herkesin arkadaşlığının tadını çıkardık.

Her iki ayağının üstünü öpüyorum ve bacağından yukarı doğru ilerliyorum. "Mmm, bugünü en iyi şekilde değerlendirmek için küçük bir fikrim var." Burnumun ucu

ve kalçaları yukarı doğru itilerek kapalı amını yüzüme doğru itti.

"Öyle mi? Bu ne olabilir?" Avuç içleri başımın arkasını kavıyor, tırnakları kafa derimi sürüklüyor ve gözlerimin geri dönmesine neden oluyor.

"Bugün beni özgür bırakmanı istiyorum." Parmaklarımı iç çamaşırına sokup ona şakacı bir sırtış attığımda kıcını kaldırıyor ve ben de onu bacaklarından aşağı sürüklüyorum. "İstiyorum." *Öpüyorum.* "Elbise giymişsin." *Öpüyorum.* "Külot yok." *Yala.* "Ne zaman istersem beni almaya hazırsın."

"Yirmi dört saat bedava mı kullanmak istiyorsun?" Dilim klitorisinden damlayan ıslak amına doğru kayarken inliyor.

"Mmmm," diye inliyorum dilimi onun içine sokarken. "Ve tüm erişimi istiyorum. Ağız, am ve göt, *Hermosa.*"

Bir an gerildi, ben de geri çekilip ona baktım. "Hayır diyebilirsin bebeğim. Ben istiyorum diye sen de vermek zorunda değilsin."

"Eğer çok fazlaysa hala güvenli bir kelime kullanabilir miyim?" Gözlerindeki bakış beni öldürüyor. Kendini bana vermek istiyor, ihtiyaçlarımı karşılamak için bedenini kullanmama izin veriyor. Ama küçük bir parçası gergin.

Ona asla zarar vermem.

Onun açık rızası olmadan asla ondan bir şey almam.

"İstedğin zaman güvenli kelimeyi kullanabilirsin Ale. Seni *asla* zorlamayacağım. Beni duyuyor musun bebeğim?" Kalçalarımın üzerine oturuyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Yeşil, sarı ve kırmızı. Kırmızı dersen her şey durur."

"Tamam. Evet. Serbest kullanım... Tamamen seninim." Onu tekrar yatırıp amını yemeye devam ederken gülümseyerek başımı sallıyorum.

Kahvaltı günün en önemli öğünüdür.

Dilim klitorisinin etrafında dönüyor, bir avucum karnında, diğeri onu benim için açıyor. "Yüzümü ıslatmanı istiyorum, *Hermosa.* Beni boğmanı istiyorum." İki parmağımı ağzıma sokup ıslatıyorum. "*Recuerda gritar mi nombre cuando te haga venir. Hoy no te te compartiré con Dios.*"

Parmaklarımı içine sokarken, onu inleten ritmi çabucak buluyorum. "Oh, siktir. *Siktir.* Durma, *Carino.* Çok iyi hissediyorsun."

Klitorisini emiyorum, kalçaları yataktan kalkıyor, ıslaklığı avuçlarımdan akıyor. *Kahretsin, bunu özleyeceğim. En azından üç ay boyunca onun tadını alamayacağım.* Vücudunda geziniyorum, avucum klitorisine çarpıyor ve kulağına eğiliyorum. "Benim güzel küçük fahişem. Benim için gel."

Ale'nin gözleri yaşlarla doluyor ve altımda parçalanıyor. Amcığın temas ettiğimde döllerinin avucuma sıçraması beni uçurumun kenarına itiyor. "Kahretsin," diyorum kulağına. "Hâlâ sıırıslıklamken içinde olmalıyım." Parmaklarımı çekiyorum ve iç çamaşırımı, sikimin serbest kalmasına yetecek kadar aşağı çekiyorum. Kalçalarını açıyor ve ben de içine giriyorum. "Çok mükemmel, *Hermosa*."

"Seni seviyorum, Gage."

"Biliyorum bebeğim. Ben de seni seviyorum."

Anında, boşalana kadar içine girmeye duyduğum o yoğun açlık kayboluyor. Onun yerine kollarımda olduğu her saniyenin tadını çıkarma ihtiyacı doğuyor. İticilerim acı verici derecede yavaş bir tempoya geçiyor ve dudaklarımı onunkilere yaklaştırıyorum, onu tadıyorum, kendimi onda kaybediyorum. "Sen benim her şeyimsin." Onlara karşı fısıldıyorum. "Şunu bil ki ben yokken, geceleri gözlerimi kapattığımda... rüyamda senin güzel yüzünü göreceğim."

"Ben de seni hayal edeceğim, *Carino*. Şimdi içime gel de bana sarıl."

Ne isterse.

Kalçasını kavırıyorum ve kalçamda yükselterek hızımı artırıyorum. Ale'nin sertleşmiş meme uçları göğsüme sürtünüyor ve irkiliyor. "Sorun ne?"

"Hassas, hepsi bu."

Onu itiyorum ve vücudunu aşağı çekiyorum, böylece dizlerimin üzerinde durabiliyorum, böylece göğsünde hiç baskı olmuyor. "Tam bir centilmen."

"Seni becerme şeklim aksini düşünmeni sağlayacak. Bütün bu durmalar," diye homurdanıyorum, sertçe itiyorum ve vücudu yukarı doğru kalkıyor. "Boşalmaya hazırım. O yüzden dayan *Hermosa*. Bu hızlı ve sert olacak."

Ale çarşafı yumrukluyor ve ellerim dizlerinin altında alıcı buluyor, bacaklarını açıyor ve bana amının beni almasının mükemmel görüntüsünü veriyor. Yavaşça kalçalarımı öne doğru sallıyorum, bana uyacak şekilde esnemesini izliyorum. Başparmağım klitorisine sürtünüyor ve ben geri çekilmeye çalıştıkça etrafımda sıkılıyor.

Yüce Tanrım.

Tek yapmak istediğim karımın amına tapmak.

"İşte böyle, bebeğim. Sadece orada yat, muhteşem görün ve onu al." *İt.*
"Ven por mí, esposa. Dame lo que quiero."

Başparmağım hiç durmuyor, kalçalarım o inleyene kadar her güçlü itişte kıkına çarpıyor. "Siktir, Gage. Bu-" Elleri göğsüme bastırmak için aramıza uzanıyor ve bir çığlıkla boşalıyor. Uylukları birbirine kenetlenmeye çalışıyor, ama benim onları tutuşum onu

Ben. İki sert pompa daha ve ben inliyorum, "Ale." Her nabız atışımda inerken ılık dölüm onu dolduruyor. *"Oh, oh, siktir."*

İç çekerken başım arkaya eğildi.

Bu olmadan üç ay.

Temel olarak, sabahın akışı şöyleydi: yemek ye, sonra seviş. Zoe'ye bak, sarıl, kızım ile uyanık olduğum her anın tadını çıkar, sonra çocuk uyurken karımı becer. Ale muhtemelen kendi kendine bu konuşlandırmanın bugün benim serbest kullanımımından sonra amı için çok ihtiyaç duyulan bir mola olduğunu düşünüyordur. Ama söylemeliyim ki benim mükemmel karım her şeyi akışına bırakıyor ve her hevesime boyun eğiyor.

Tam bulaşık makinesinin çalıştırma düğmesine bastığımda Ale, Zoe'yi uzun öğle uykusuna yatırdıktan sonra köşeyi dönüyor. Lavaboya doğru yanımdan geçiyor, şişeyi duruluyor ve bırakıyor. Orada durup onu izliyorum ve vücudundaki ince değişimleri fark etmekten kendimi alamıyorum. Henüz yedi ya da sekiz haftalık hamile olmasına rağmen hormonların etkisiyle göğsü daha dolgun görünüyor, parlıyor ve düpedüz büyüleyici görünüyor.

Belki de sadece üreme sapkınlığı konuşuyordur?

Sanki onu düşündüğümü hissediyormuş gibi omzunun üzerinden bana bakıyor ve göz kırpmıyor. *Afganistan'a mümkün olan en boş taşaklarla gideceğim. "Güzel Kız," diye mırıldanıyorum, aramızdaki boşluğu geçiyorum, dudaklarım öptüğümde dizlerinin bükülmesine neden olan noktayı buluyor. "Sana ihtiyacım var bebeğim."*

"Bana her zaman ihtiyacın var," diye fısıldıyor. "Henüz yeterince almadın mı?" *"Hayır." Ona asla doyamayacağım.*

Islak elleri arkasında hareket ediyor ve beni geri çekmek için karnımı itiyor.

"Kırmızı mı?" Emin olmak için bir an duraklayarak soruyorum. "Hayır." Fısıldıyor.

"Sarı mı? Yavaşlamam mı gerekiyor? Benden ne istediğini söyle." Boynunu öpüyorum, teninin ve parfüm yağının kokusunu içime çekiyorum.

"Ben iyiyim, *Carino.*"

"O zaman ellerini çek, güzel kız. İstedğin buydu, değil mi?" Başını salladı, ellerini indirdi ve ben de onu hızla döndürerek mutfak masasının üzerine yatırdım. Elbisesinin arkasını kıvırdım, sertçe ittim ve kalçalarının arasında cenneti buldum. "Şimdi iyi bir kız ol ve bunu kabullenmeyi öğren."

Bir elim kalçasında, diğer elim elbisesinin önünden aşağıya iniyor, ben sokarken çıplak memesini avuçluyordu. Alt kat benim iniltilerimle yankılanıyor -kendime yaptığım işkenceden aldığım zevkle dolu- onun her bir parçasını hafızama kazımanın her şeyi tüketen acısı. Ale'nin inlemeleri ve mırıldandığı aşk sözcükleri benim inlemelerimle senkronize olurken derin, sert vuruşlar beni bunaltıyor.

Ondan ayrılacağımı bilmenin verdiği acı göğsümü dolduruyor ve içimdekileri boşaltma dürtüsüyle savaşıyorum.

Şu anda yıkılamazsın, Gage. Karının güçlü olmana ihtiyacı var.

Ya başaramazsam ve onu ve Zoe'yi bir daha göremezsem? Ya çocuğumuzun doğduğunu göremezsem? Ya... ya?

Bir arada tut.

Kabullen, denizci.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Boğuk bir hıçkırık çıktı ve sendeleyerek nefes alışım dikkatini çekti. Ale yüzünü masadan kaldırıp bana bakmak için döndü. "Gage? Ne-"

"Re-Red." Onun için her şeyi durdurması gereken kelime benim için her şeyi durduruyor.

Çekiliyorum ve sırtım arkamdaki duvara çarpıyor ve ona boş boş bakıyorum. Masadan kalkıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar kollarını bana doluyor. "Nefes al, Gage." Yumuşak elleri yüzümü okşuyor, beni kendime getiriyor.

Orada öleceğim ve onları bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi. "Ben buradayım, *Carino*."

Kafamın içinde babamın sesinin bana zayıf dediğini duyabiliyorum. Bana gerçek erkeklerin ağlamadığını söylüyor. Denizciler asla korkmaz.

"Sen çok güçlüsün, *aşkım*. Bu ülkeye hizmet etmek için hayatından ve ailenle geçirdiğin zamandan vazgeçiyorsun. Duygusal hissetmekte sorun yok. Üzgün olman normal." Kulağıma rahatlatıcı sözler üflüyor. Duymaya ihtiyacım olan sözler.

Duyguları gizlemek, erkek olmak ve her şeyi saklamak üzere yetiştirildiğim bir ömrü silmeye çalışıyor.

"Şu anda sadece sen ve ben varız, Gage." Ale elimi tutuyor ve beni duvardan çekiyor. "Hadi yukarı çıkalım."

Hiçbir şey söylemiyorum ama beni merdivenlerden yukarı çıkarıp yatak odamıza götürmesine izin veriyorum. Uzanıyoruz ve yorganı üzerimize atıp bana olabildiğince yaklaşıyor. Tırnaklarını kafa derimde gezdirirken göğsümdeki panik hissi azalıyor. "Buraya gel." Tek duyduğum kalp atışlarının sesi olana kadar başımı göğsüne doğru çekiyor. "Gözlerini kapat ve sadece nefes al."

"Ben sadece her şeyi kaçırmak istemiyorum." Gözyaşları göğsüne çarpıyor ve ben burnumu çekerek yüzümü tenine gömüyorum. "Hayatımız daha yeni başlıyor."

"Bunu daha önce de başardın, *Carino*. Yine başarabilirsin." Saçlarımı öpüyor, elleriyle beni sıkıca sarıyor. Asla bırakmıyor.

Önceden o yoktu.

Önceden, baba olma konusunda hâlâ kayıtsızdım.

Şimdi istediğimi hiç bilmediğim her şeye sahibim ve onları terk etmeye zorlanıyorum.

OTUZ ÜÇ ALEJANDRA

Sevkiyat Günü:

Uyandım ve Gage'e bakmak için uzandığımda yatağın onun tarafını soğuk ve boş buldum. İnleyerek yer değiştirdim ve başucumdaki çalar saate baktım, sabahın iki buçuğunu gösteriyordu. Yorganı tekmeleyip yataktan kalkıyorum ve doğruca aşağıya iniyorum, belki saat dörtte orada olmak için yola çıkmadan önce bir şeyler yiyordur diye düşünüyorum. Son basamağa geldiğimde sesini duyuyorum ve durup dinlemek için saklanıyorum.

"Seni ve annemi terk etmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm bebeğim. Sen doğmadan çok önce hayatımın gideceği yolu seçmiştim ve bu yükümlülüklerimi yerine getirmem gerekiyor." Köşeden bakıyorum, Gage uyuyan Zoe'yi kucağına almış, koltuğunda ileri geri sallıyor. "Seni, annemi ve karnında büyüyen kardeşini çok seviyorum. Eve dönüp sizinle birlikte olabilmek için elimden geldiğince güvende olmaya çalışacağım."

Onun uyuyan yüzünü öpüyor, fısıldarken burnunu çekiyor. "Hayatının büyük bir kısmını kaçırdığım için benden nefret etme yeter."

"*Amor*, senden nefret etmeyecek." Görüş alanına girerek sessizce söylüyorum. "Senin gibi bir babası olduğu için gurur duyacak. Tüm çocuklarımız seninle gurur duyacak."

Bana hüznü bir gülümseme veriyor ve Zoe'yi bir tarafa kaydırıyor.

"Buraya gel,
Hermosa."

Çıplak ayaklarım parke zeminde ilerliyor ve hiç tereddüt etmeden kucağına oturup Zoe'yi ondan alıyorum, böylece kollarını bize dolayabiliyor. Başımı omzuna yaslıyorum ve onu içime çekiyorum. *Bu sadece kısa bir süreliğine vedalaşma.* "Seninle gurur duyuyorum, *Carino*. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bebeğim. Biliyorum." Gage alnımı defalarca öpüyor, ta ki dudaklarını oraya koyana kadar. "Ve orada güvende olmak için elimden gelen her şeyi yapacağımı biliyorsun."

"Tabii ki yaparım."

"Güzel." Elini karnımın alt kısmına koyuyor ve sırtıttığını görüyorum. "Ben eve gelene kadar ne olduklarını öğrenme. Orada seninle olmak istiyorum."

Gage yapmayacağını söylediği şeyi yaptığının farkında değil. Başka bir kızımız mı yoksa oğlumuz mu olacağını öğrenmek için evde olacağına dair kurnazca söz veriyor. "Erkek mi istiyorsun?" Zoe'nin küçük koyu

kahverengisini okşayarak sessizce soruyorum.

bukleler. "Ya da başka bir kız çocuğu?"

"Tek istediğim sağlıklı bir bebek." İç çekiyor. "Sağlıklı bir bebek ve sağlıklı bir anne. İsteyebileceğim tek şey bu."

Gage'in saatinin alarmı çalıyor ve dudağım titriyor, gitmeye hazırlanma vaktinin geldiğini anlıyorum.

"Bunu atlatacağız Ale. Elimden geldiğince sık konuşacağız ve görüntülü arayacağız, tamam mı?" Başımı sallıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıp bunun sadece kötü bir rüya olması için dua ediyorum.

Gage'in vücudu hıçkırıklarla sarsılıyor ve kelimeleri kırık dökük çıkıyor. "Bana her gün e-posta gönderebilirsin. Beni her özlediğinde bir tane gönder. Bana karnının fotoğraflarını gönder ki büyümesini izleyebileyim."

Bu bir rüya değil.

Bu bizim gerçeğimiz ve zamanı geldi.

Saat sabahın dördü ve dışarısı şimdiden milyonlarca derece gibi geliyor. Gage kamyonu park ediyor ve ön camdan dışarı bakarak bir kamyonu doğru giden, çantalarını bırakan herkesi izliyor. "Ben bu işi çabucak hallederken burada beklemek ister misiniz?"

"Evet, ben Zoe'yi çıkarıp taşıyıcıya koyayım, sonra da kamyoneti kilitleyeyim." Gage başını sallayarak anahtarları kontaktan çıkardı ve

Beni. Parmaklarım parmaklarımın etrafına dolanıyor ve elimi sıkıyor, sonra beni öpmek için kolçağa doğru çekiyor.

"Çok güzel görünüyorsun. Üzgün olduğunda bile, *Hermosa*." Gage kemerini çözüp kamyonundan iniyor, ben de onun arkaya gidip bagaj kapağını indirmesini ve çantasını almasını izliyorum. Yolcu tarafına geçiyor ve benim için kapıyı açıp inmeme yardım ediyor. "Hemen döneceğim."

O uzaklaşırken ben de taşıyıcıyı almak ve Zoe'yi kucaklamak için arka yolcu kapısını açıyorum. Tamamen uyanmış ve huysuzlanmaya başlamıştı.

"Onun gideceğini biliyorsun, değil mi *Princesa*?" Kemerini çözüp koltuktan kayarak kamyonetten çıkıyorum. Onu taşıyıcıya yerleştirip rahat ettiğinden emin olduktan sonra kamyonun kapısını arkamdan kapatıyorum. Başının üstünü öptüm ve bugünün yaşanmamış olmasını diledim. Gage denizci kalabalığının arasından bize doğru ilerlerken gözüme çarpıyor.

"Her şey yolunda mı?" Eğilip beni dudaklarımdan öpüyor, sonra da Zoe'yi başından öpüyor.

"Evet. Gage... Ben-," gerçekten söylemek istediğim şeyi söylemekten kendimi alıkoyuyorum.

Gitme.

Lütfen kal.

Eve, bana gel.

Ama yapabileceği bir şey olmadığını biliyorum ve böyle aptalca şeyler söylemek sadece beni daha da üzecek ve anı mahvedecek. Destekleyici olmalıyım. O da gitmek istemiyor, bu yüzden tek yapacağım onu daha da kötü hissettirmek.

"Yapma bunu." Gage kollarını Zoe ve bana dolayarak dudaklarını kulağıma bastırıyor. Yüzünü saçlarıma gömüyor ve parfümünün kokusunu içine çekiyor.

"Ne yapacaksın?" Gözyaşlarımı tutmakta başarısız olduğum için sesim çatlıyor.

"Kafanın içinde kendini aşağılayarak konuşuyorsun. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Üzgün hissetmen normal. Keşke kalabilseydim, *Hermosa*. Yapabilseydim, bizi kamyona geri koyar ve seninle, Zoe'yle ve bebeğimizle evde kalırdım." Boynuma yumuşak öpücükler konduruyor ve eli enseme gelip saçlarıma dolanıyor. "Ama yapamam."

"Biliyorum."

"Ama sen çok güçlüsün ve bunu atlatacağız. Eve döndüğümde bebeğimize kavuşmaya çok daha yakın olacağız. Seni çok seviyorum Ale. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Elbette beni sevdiğini biliyorum.

"Biliyorum, *Carino*. Benim de seni sevdiğimi biliyorsun. Üç ay sonra evde olacaksın."

"Ale-"

"Üç ay, Gage." Onu bluzunun yakasından tuttum ve gözlerinin içine baktım. "Sana ihtiyacım var. Zoe ve bebeğin sana ihtiyacı var. Eve, yanımıza geliyorsun. Tartışma bitmiştir."

Gage sırtıyor ve dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "*Ahí está mi esposa.*" "Ukalalık etme, Gage Mitchell Donovan." Gözlerimi deviriyorum.

"Ben senin ukalanım." Göz kırıyor ve sonunda beni öpüyor. Zoe aramızda sızlanıyor ve göğsüme doğru kıvrılıyor.

"Evet, öylesin. Hepsi benim."

"Gitmeden önce onu bir kez daha kucağıma almama izin ver." Gage uzanıp arkadaki tokayı açıyor ve kızını kucağına alıp ona sarılıyor ve kulağına fısıldıyor.

Ona ne söylediğini duymuyorum ama her ne söylediye gözleri doluyor. Gage kızının yüzünü öpüyor ve onu bana geri verirken nefes alıyor, arkama geçip onu tekrar taşıyıcıya yerleştiriyor.

Boğazını temizliyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Yemek yediğinden, vitaminlerini aldığından ve o uyurken sen de uyuduğundan emin ol." Zoe'yi işaret etti. "Tanrım, kendimi boktan bir koca gibi hissediyorum." Avuçlarını kullanarak gözlerinin altındaki yaşları siler. "Seni bir bebekle ve yeni hamileyken bırakıp gidiyorum."

"Sen en iyi kocasın, Gage."

"*No me mientas,*" diye yarı kıkırdıyor. "*Eğer sen iyi bir koca olsaydın, seni hamile bırakmak için çok beklerdim.*"

Ön tarafta bir kargaşa oluyor ve bana bakıp hüzünlü bir gülümseme veriyor. Gitme vaktinin geldiğini bildiğim için zorlukla yutkunuyorum. "Seni çok seviyorum. Çok cesursun ve sana sahip olduğumuz için çok şanslıyız."

"Şanslı olan benim, Ale." Etrafımızdaki denizciler vedalaşıp cepheye doğru gitmeye başladılar. "*Te amo con todo mi corazón.*"

Gage beni son bir kez öpüyor ve ben ona bir şey söyleyemeden uzaklaşıyor, geri dönecekmiş gibi bir an duraksıyor ama başını sallayıp düzene doğru ilerlemeye devam ediyor.

Üç ay.

Zoe ve ben bunu yapabiliriz.

"Ale!" Arkamı döndüğümde Rebecca, Victor'un çocuklarıyla birlikte yorgun bir şekilde yanıma geliyor. "Selam."

Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluştu ve ikimizin de aynı şeyi hissettiğimizi anladım. *Kalbimiz kırık*. "Çocukları kahvaltıya götürüp sonra bize gelmek ister misin?"

"Biliyor musun?" Zoe'ye bakıyorum ve gülümsüyorum. "Evet, bana uyar. Zaten şu anda yalnız kalmak istemiyorum."

OTUZ DÖRT GAGE

7 Ağustos-

Benim güzel karım,

Geceleri gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm sensin. Sadece yatağımızda uzanıp yastığıma sarıldığını ve beni hayal ettiğini hayal edebiliyorum. Beni özlediğini. Aklında ben varken güzel amıma dokunuyorsun. Henüz gideli çok olmadı biliyorum ama şimdiden berbat bir durum. Yuvarlanıp seni ıslak ve beni almaya hazır bulmayı özledim.

Sen de beni özlüyor musun?

Tamam, bu kadar azgın koca muhabbeti yeter.

Zoe nasıl? Nasıl hissediyorsun? Sabah bulantıların geçti mi? On üç haftada düşük yapma riskinin önemli ölçüde azaldığını okumuştum, bu yüzden bu dönüm noktasını aştığın için yaşasın.

Tanrım, bebeğim, ikinizi de çok özledim ve uçağa binip eve, sana dönmek için gün sayıyorum. Seni, Zoe'yi ve küçük bebeğimizi kucağıma almak için sabırsızlanıyorum. (Evet, asla yapmayacağımı söylediğim şeyi yaptığının tamamen farkındayım. Tam bir ikiyüzlüyüm ve seninle evde olmak için yanıp tutuşmama engel olamıyorum. Sana dünyaları vaat edebilseydim, ederdim.)

Uyanıp bana daha fazla fotoğraf göndermen için sabırsızlanıyorum. Eminim karnın şimdiden görünmeye başlamıştır. Tamam, gitmem gerek.

Zoe'ye sevgilerimi ilet, ikinizle de sonra konuşurum.

- Seni seven kocan, Gage.

AMOR,

Zoe ve ben iyiyiz, *Carino*. Biz de senin eve dönmen için gün sayıyoruz. Otuz iki gün geride kaldı ve altmış gün kaldı. Çok iyi gidiyoruz Gage, tıpkı sana söylediğim gibi. Tek yapmamız gereken bir sonraki güne doğru ilerlemeye devam etmek ve her biri geçecek ve birlikte olmaya daha da yaklaşıcağız.

Evet, aşkım, cuando estoy in nuestra cama por las noches, pienso en ti al tocarme. Bunu yaparken bana inanıyor musun? Eğer fırsatın varsa.

Yedi hafta sonra anatomi randevum var ve teknisyene bilmek istemediğimizi söyleyeceğim. Bence bebek doğana kadar beklemek eğlenceli olur. Sizce de öyle değil mi? Eğlenceli bir sürpriz olur. Rebecca, Zoe'ye yardım etmek ve yanımda olmak için benimle geleceğini söyledi.

Zoe şimdi bir şampiyon gibi yemek yiyor. Avokadoya bayılıyor ve geçen gün ona biraz mango verdim ve resmen elimi yemeye çalıştı. Ha ha, çok komikti! Keşke burada bizimle olabilseydin. Ama videoya çektim, eğer e-postayı işbirliği yapıp gerçekten yükleyebilirsem, bunu görebileceksiniz. Ayrıca gerçekten gevezelik etmeye başladı ve gerçekten Dada demesini umuyorum. Tanrım, bunu senin için videoya çekmeyi çok isterdim ya da daha da iyisi, bunu bir video görüşmesinde yapardı.

Yakışıklı yüzünü görmeyi özledim, aşkım. Doksan iki gün çok uzun bir süre gibi görünüyor ama aslında öyle değil. Rebecca bana bir zamanlar neredeyse bir yıl boyunca görevde olduğunu söyledi. Bu kadar kısa bir süre ağladığım için kendimi korkak gibi hissediyorum. Tamam, Zoe uykusundan uyanıyor ve görüntülü arama için çevrimiçi olup olmadığına bakacağım. Olmazsa, yarın tekrar deneriz.

Te amo mucho.

Ale

Lanet olası karım basit bir e-posta ile beni gözyaşlarına boğabiliyor. Herkesin önünde yıkılmamak için iletişim çadırından çıkıp yürümek zorunda kalıyorum. Kızım resimlerde ve videolarda gülümsüyor, sağlıklı ve mutlu. eşim ilerliyor güzel içinde onu

Çocuğumuzun hamileliği. Ve ben bunu lanet videolarda, fotoğraflarda ve e-postalarda deneyimliyorum.

Bundan çok nefret ediyorum.

Bir görevden döndük ve biraz yemek yedikten sonra rafıma geri döndüğümde adımın çağrıldığını duydum. Posta dağıtılıyordu. Bana birkaç mektup ve bir paket verildi. Karyolama yerleşip önce mektupları açıyorum. Bana her gün e-posta göndermesine rağmen, Ale bana elden mektup yazıyor. Benimle ilgili gördüğü bir rüyayı anlattığı ikinci mektubu okurken kaşlarım kalkıyor. Uyandığı ve kendine dokunduğu bir rüya.

Şu anda kendine dokunuşunu izlemek için neler vermezdim.

Parmakları amına gömülmüş bir halde yatağıma yayılmış olduğu düşüncesi bile sikimin seğirmesine neden oluyor. Dikkatimi yanımda duran pakete veriyorum ve açmadan önce Noel'deki bir çocuk gibi sallıyorum. İçinde her ne varsa sadece kenarlara çarpıyor ve ne olduğunu ele vermiyor. Bıçağımı sallayarak dikişi kesiyorum ve kutuyu açıyorum. İçinde, en üstte duran beyaz bir zarf, Zoe ve Ale'nin birlikte çekilmiş fotoğrafları ve sadece Zoe'nin fotoğrafları var. Fotoğraf yığınına karıştırırken, en arkada Ale'nin çıplak fotoğrafları var.

Onları da diğerlerinin arasına karıştırıyorum, yüzüm kızarıyor ve kimsenin karımı görmediğinden emin olmak için başımı sağa sola çeviriyorum. "Seni pis kız, *Hermosa*." Kendi kendime fısıldıyorum. Paketin geri kalanı atıştırmalıklardan ve geçen ay boyunca sohbetlerde rastgele dile getirdiğim ekstra küçük şeylerden oluşuyor. En altta da üzerinde yapışkan notlar olan iki kilitli poşet var.

*"Beni özlediğin zamanlar için. **Ben** senin yastığınla uyurken ve senin kıyafetlerini giyebilirken, sen benimkilerden hiçbirini yanına almadın."*

Siyah tangasını görünce sııttım. *Karım beni çok iyi tanıyor.* Diğer çantada bir bez peçete varmış gibi görünüyor, bu yüzden onu açıyorum ve hemen parfümünün kokusuyla çarpılıyorum. Parfümü çıkarıp burnuma götürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

Bu kadar güzel kokmak bir suç olmalı.

Çadırın etrafına bakıyorum ve burada sadece Jackson ve McCormick var. Kahretsin, o kadar gerginim ki tangasını çıkarsam pantolonuma boşalabilirim ve onun gibi kokuyor. Onlardan bana birkaç dakika vermelerini isteyebilirim. *Siktir et.* Buna ihtiyacım var.

"Hey," onlarla göz teması kurarak, sırtımayı kendime saklamak için çok uğraştım. "Beni on dakika yalnız bırakabilir misiniz?"

McCormick başını sallayıp ön tarafa doğru ilerlemeye başlıyor; Jackson gülererek arkasından takip ediyor. "Gunny kendine biraz şaplak malzemesi bulmuş."

"Kapa çeneni, Jackson."

"McCormick'in yardım etmesini istemediğine emin misin? Kolunu arkadan tutabilir ve sanki kendi kendine mastürbasyon yapmıyormuşsun gibi olur." Jackson kıkırdar. McCormick'in gözleri irileşiyor ve bana bakıyor.

"Bunu yapma şansımız yok" dercesine başımı sallıyorum.

"Peki sen bunun nasıl bir şey olduğunu nereden biliyorsun Jackson? Birkaç kez inerken yardım aldık, değil mi?" Boş kutuyu ona fırlatıyorum ve ikisi de çadırdan çıkarken gülüyorlar.

Fazla zamanım olmadığını bildiğim için fotoğrafları karıştırıyorum ve onun üstsüz fotoğrafını buluyorum. İnliyorum, pantolonumun düğmelerini açarken yastığıma yaslanıyorum, elimi boxer'ıma sokuyorum ve kendime sert bir çekiş veriyorum. *Hay sikeyim.* Resmini göğsüme koydum ve tangasının olduğu çantaya uzandım, onu çıkardım ve amının kokusu bana çarptığında kaybettim.

Buna onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı. Burada ve ondan uzakta olmanın tüm saçmalığı içinde, bu çok ihtiyaç duyduğum bir sürprizdi.

Tangasını şaftımın etrafına sararak resmi elime alıyorum ve kendimi okşarken gözlerinin içine bakıyorum. Bu kadın benim her şeyim ve eve döndüğümde benim için ne kadar önemli olduğunu unutmasına asla izin vermeyeceğim. Tam bir mahremiyet lüksüne sahip olmadığım ve kendimi sınırlamam gerekmediği için normalde yaptığımdan biraz daha hızlı gidiyorum, çünkü çok gerçekçi olalım. Üç ay boyunca onun amı ya da ağzı olmadan burada olmak benim için yeterli.

Taşaklarım karıncalanıyor ve onu hatırlatan birkaç şeyden birinin üzerine boşalmak istemediğimi fark ediyorum. Tangasını bir kenara bırakıp pantolonumun önünü aşağı çekerken, içine girmek için kirli atletlerimden birini kaparken "Kahretsin," diye nefes alıyorum. Aşağı uzanarak sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum, resmini tutuyorum ve onun içinde olduğumu hayal ediyorum. "Seni seviyorum Ale. Yakında evde olacağım ve tüm bunlar senin içinde olacak." Birkaç homurtuyla boğuldum, başımı

Avucumun içine dökülürken, dölleri şaftımdan aşağı damlıyor ve kasıklarımda birikiyor.

İki lanet ay daha cehennem. Sonra evde kızlarımla olacağım.

OTUZ BEŞ ALEJANDRA

Yirmi Haftalık Hamile

Boş odadaki masada oturuyorum, dizüstü bilgisayarın kamerası bana, Zoe'ye ve diğer tarafta heyecanla parlayan Pedro'ya odaklanmış durumda. Bugün onun on sekizinci doğum günü ve içimi bir gurur ve nostalji duygusu kaplamadan edemiyorum. "*Feliz cumpleaños, hermanito,*" diyorum, sesim yumuşak. Juanita onun yanında ve çok mutlu görünüyor, aynı mutluluk Pedro'nun gözlerine de yansıyor. Çok şey yaşadılar ama daha güçlü çıktılar.

Pedro sonunda Tia'nın onlara iyi davranmadığını ve tek istediğinin benden fazladan para almak olduğunu itiraf etti. Ve bu paranın bir kısmı kardeşlerimin ihtiyaçlarının karşılanması için harcanırken, büyük bir kısmı harcanmıyordu. Onları kötü muamele gördükleri bir konuma getirdiğimi ve kim bilir neyi finanse eden kişisel bir banka olarak kullanıldığımı bilmek kalbimi kırıyor.

Elinde bir hafta önce postaladığım zarf vardı. "Aç şunu Pedro. Yetişkin hayatına başlamana yardımcı olacak küçük bir şey." Gage ve ben ona Juanita ve kendisi için gönderdiğimiz paradan ayrı olarak biraz para gönderdik, sadece kendisi için özel bir şeyler yapabilmesi için biraz daha fazla olsun diye. Pedro mektubu açtı, gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ale, bunu yapmak zorunda değildiniz," diyor ama yüzündeki minnettarlığı görebiliyorum.

"Biz istedik," diye cevap veriyorum gülümseyerek. "Şu haline bak, ne kadar da büyümüşsün. Seninle gurur duyuyorum Pedro. Beni gururlandırmaya devam et, tamam mı?"

Ekranı doğru uzanan ve ağzından salyalar akan Zoe'yi onlara gösteriyorum ve büyüyen karnımı okşuyorum. "Küçük yeğeniniz hızla büyüyor," diye gülümsüyorum ve ikisi de benimle birlikte gülüyor. "Gage eve döndüğünde sizi görmek için bir gezi planlamamız gerekecek. Belki küçük bir tatil için. O zaman evinizi düzenlemenize yardım edebilirim. Eminim çok dağınıktır."

Şaka bile yapmıyorum. Pedro'yu tanıyorum, tam bir karmaşa.

DAHA SONRA oturup Gage'e Zoe ve kardeşlerimle yaptığım görüntülü görüşme hakkında bilgi veren bir e-posta yazıyorum. Ona bugün ilerleyen saatlerde ultrason randevum olduğunu ve Morales'in eşinin de bana eşlik edeceğini söylüyorum. Eve döner dönmez ona bir ultrason fotoğrafı göndereceğime söz veriyorum. Gönder tuşuna basıyorum ve randevuyla yüzleşmeye hazır bir şekilde derin bir nefes alıyorum.

Keşke burada olsaydı da bunu benimle yapsaydı.

Kadın doğum kliniğinde ultrason teknisyeni beni sıcak bir şekilde karşılıyor. "Miniğinizi görmeye hazır mısınız?" diye soruyor ve ben de içimde kabaran gerginlikle başımı sallıyorum. Rebecca'ya bakıyorum, o da Zoe'yi benden alırken bana cesaretlendirici bir gülümseme veriyor. Teknisyen sondayı karnımın üzerinde gezdirirken ekranda bebeğimin bulanık görüntüsünü görüyorum. İçimde büyüyen bu küçük hayatı görmek gerçeküstü bir deneyim.

Quisiera que tu papá estuviera aquí para verte, bebé.

Teknisyene "Bebeğin sürpriz olmasını istiyoruz" dedim. "Bu yüzden lütfen bana cinsiyetini göstermeyin." Anlayışla gülümsüyor ve başını sallayarak bebeğin cinsiyetini göstermeden ultrasona devam ediyor. Bebeğimizin kalp atışlarını dinliyorum, güçlü ve sabit. Bu gerçek. Bir bebeğimiz olacak ve yakında miniğimi kucağıma alacağım.

"Oh, Ale, mükemmeller!" Rebecca iç çekiyor. "Ugh... bu beni bir tane daha istemeye itiyor. Victor döndüğünde benden nefret edecek." Başını arkaya atıp gülüyor.

Klinikten çıkıyoruz, ultrason resimleri çantamda güvenle duruyor ve eve gidiyoruz. Rebecca ayrıldıktan sonra Zoe ve ben yerleşir yerleşmez, Gage'le görüntülü görüşebilmek için dizüstü bilgisayara giriş yapıyorum. Yüzü ekranda beliriyor, yorgun ama beni gördüğü için mutlu. "Hermosa," diyor, sesi rahatlama ve özlem karışımı. "Seni görmek güzel."

Onu çok özliyorum.

Ağlama, Ale.

Çok geç, hormonlar tam bir sürük ve ben ağlıyorum. "Seni özledim, *cariño*. Ultrasonda orada olmanı o kadar çok istedim ki. Rebecca benimle gelebildiği için çok şanslıyım ama istediğim sendin."

"Biliyorum, *aşkım*. Yakında evde olacağım ve seninle birlikte randevulara gidebileceğim ve sonra, sen farkına bile varmadan, onlar burada olacaklar." Sonra Gage birkaç dakikasını ayırıp bana durumları hakkında bilgi veriyor, her şeyin nispeten sakın olduğunu ama her gün değişebileceğini söylüyor. Her şeyin öngörülemezliğini anlayarak başımı sallıyorum.

"Peki sen nasılsın?" Endişeyle soruyorum.

Zayıfça gülümsüyor. "Ben iyiyim. Senden ve Zoe'den uzakta olmak hayal edebileceğimden çok daha zor ama bunun yapılması gerektiğini biliyorum." Gage onu görebilsin diye Zoe'yi kucağıma alıyorum ve gülümseyerek onu ne kadar özlediğini söylüyor. Zoe mırıldanıyor ve ekrandaki yüzüne dokunmak için uzanıyor. Uzaktan etkileşimlerini görmek acı tatlı bir an.

"Tamam, şimdi bana bebeğimizi göster, *Hermosa*."

Ayağa kalkıyorum, Zoe'yi küçük aktivite merkezine geri koyuyorum, sonra onun için gömleğimi kaldırıyorum ve bana bakıyor, büyüyen karnımı gösterdiğimde gözleri açılıyor. Gözlerinde sevinç, özlem ve biraz da hüznün karışımı duyguların kabardığını görüyorum. "Ale, parlıyorsun," diyor, sesi boğuk, sanki bir şey saklıymış gibi. "Ve şu göbeğe bak. Bebeğimiz çok büyüyor. Öğrenmedin, değil mi?"

Göbeğimin yan tarafını ovuşturarak gülümsüyorum. "Hayır, teknisyene eğer orayı kontrol etmeleri gerekirse ekranı çevirmelerini söyledim. O yüzden hiçbir fikrim yok."

"Herhangi bir tekme hissediyor musun?" diye soruyor, gözleri karnımdan hiç ayrılmıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Evet, çok garip bir his ama inanılmaz. Küçük çırpınışlar ve dokunuşlar gibi."

Gage kendini toparlamaya çalışarak sertçe yutkunuyor. "Keşke tüm bunlar olurken yanınızda olabilseydim," diyor, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "İkinizi de çok özledim." Zoe ile kaçırdığı anları onun da kaçırdığını bildiğim için göğsümde bir sızı hissediyorum. Küçük bir parçam beklemiş olmayı diliyor ama bu kadar sık görevlendirildiği için bir şeyleri kaçırma riski her zaman var.

"Biliyorum, Gage. Ama sen orada önemli bir şey yapıyorsun ve biz de burada seni bekliyoruz." Ona güven veriyorum.

Vedalaşmadan önce glmsemelerimizi ve sözlerimizi paylaşarak biraz daha konuşuyorum. Telefon görüşmesini sonlandırırken bir elimi karnıma koyuyorum ve bebeğimin hafif hareketlerini hissediyorum. "Baban seni çok seviyor," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor.

Gage ile yaptığımız görüntülü görüşmeden sonra Zoe'yi kucağıma alarak biraz zaman geçiriyorum, göğsümde uyurken küçük bedeninin her nefeste yükselip alçaldığını hissediyorum. Bu rahatlatıcı bir ritim, kaosun ortasında hayattaki basit mutlulukları hatırlatan bir şey. Gage'in ne kadar çok şey kaçırdığını ve hizmetten çıkmaya karar verdiğinde tüm bunların ne kadar tatlı olacağını düşünmeden edemiyorum. Bu konuyu sadece kısaca konuştuk ve yirmi yılını doldurmasına sadece sekiz yıl kalmışken, buna devam etmesi çok mantıklı.

Sekiz yıl daha yapabiliriz.

Güneş batıyor, aile odasını sıcak bir ışıltı kaplıyor ve Zoe'nin gece yatmasıyla birlikte sosyal hizmet görevlisinin yarınki ziyareti için hazırlanıyorum. Üvey evlat edinme süreci Gage buraya gelene kadar askıya alındı ve o gün geldiğinde her şeyin mükemmel olmasını istiyorum. Gage'in burada olmasının süreci daha sorunsuz ve hepimiz için daha anlamlı kılacağına inanıyorum.

Ancak yine de tüm gereklilikleri yerine getirebilirim, böylece yapılması gereken tek şey yasal olarak onun annesi olarak atandığım resmi mahkeme tarihi olacak.

Oturma odasını toparlıyorum, dağınıklığı ortadan kaldırıyorum ve mobilyaları düzenleyerek mekânı davetkâr ve rahat bir hale getiriyorum. Sosyal hizmet görevlisinin evimizin Zoe ve doğacak bebeğimiz için sevgi dolu ve istikrarlı bir ortam olduğunu görmesini istiyorum. Sehpanın zerine, aralarında Gage, Zoe ve benim de bulunduğu, Gage'in göreve başlamadan önce çekilmiş aile fotoğraflarını yerleştiriyorum. Ne için savaştığımızın acı tatlı bir hatırlatıcısı.

Sonra mutfağa geçip tertemiz olduğundan emin oluyorum. Biraz kurabiye pişiriyorum ve yarın için akşam yemeğini hazırlıyorum. Çikolata parçacıklı kurabiyelerin kokusu evi rahatlatıcı bir aroma ile dolduruyor. Küçük bir dokunuş ama iyi bir izlenim bırakmak istiyorum. Drdmzn -Gage, Zoe, bebek ve benim- birlikte yemeğe oturduğumuzu hayal ederek masayı en güzel yemeklerimizle donatıyorum.

Ben evi temizleyip hazırlarken bebeğin daha aktif bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyorum, sanki odadaki enerji ve beklentiye yanıt veriyor gibi. Bir elimi karnıma koyuyorum ve küçük bir tekme hissedince gülümsüyorum. "Baban yakında evde olacak," diye fısıldıyorum. "Ve sonra hep birlikte olacağız. Çok seviliyorsun."

Bir an için evlat edinme sürecini zihnimde gözden geçiriyorum. Gerekli belgeleri toplamam ve sosyal hizmet görevlisinin incelemesi için hazır etmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. Evi düzene soktuktan sonra dikkatimi kendime veriyorum. Ilık bir banyo tercih ederek suyun ağrıyan kaslarımı yatıştırmasına izin veriyorum. Saçlarımı yıkıyorum ve nemlendirici sürüyorum, artık sadece ben ve Zoe olduğumuz için sık sık ihmal ettiğim bir şekilde kendime bakıyorum.

Gecemin geri kalanını bir kase meyve ve son çıkan kitabımla yatağıma kıvrılıp gözlerimi daha fazla açık tutamayana kadar geçiriyorum. Bir elim karnımda, Gage'in yastığına kıvrılmış, doğmamış çocuğumuzun nazik hareketlerini hissederken, ailemizin tamamlanacağı günü hayal ederek uykuya dalıyorum.

OTUZ ALTI GAGE

Afgan köyünün dar sokaklarında gizlice ilerlerken güneş üzerimize vuruyor. Turumun son ayağı neredeyse geldi ve eve, Ale'ye, Zoe'ye ve doğmamış çocuğumuza dönme beklentisini tadabiliyorum. Ama şimdilik görev bizi çağırıyor ve düşman topraklarının derinliklerinde, isyancıların faaliyetlerine dair herhangi bir işaret olup olmadığını araştırıyoruz.

Birbirine sıkı sıkıya bağlı bir deniz piyadesi grubu olan birliğimiz, hassas ve sessiz bir şekilde hareket ediyor. Ben takım lideriyim, Topçu Çavuşuyum ve kardeşlerimin hayatlarının sorumluluğu omuzlarımda ağır bir yük. İstihbarat toplama görevindeyiz, başka bir şey değil, ama dünyanın bu bölgesinde en basit görevler bile bir anda ölümcül hale gelebilir.

Bir köşeyi dönüyoruz ve dünya kaosa sürükleniyor. Her yönden silah sesleri yükseliyor ve ben AK-47'lerin kendine özgü çatırtısını ve RPG'lerin daha ağır gümbürtüsünü duyuyorum. "Pusu!" diye bağırıyor biri, ama her şey çoktan belli olmuştu. Birden fazla isyancı mevzisi arasında çapraz ateşe tutulmuş durumdayız.

"Siper alın!" diye bağırarak yakındaki bir binaya daldım. Diğerleri de onu takip ediyor, bulabildikleri küçük bir siper buluyorlar. Çatışma çok şiddetli, kurşunlar duvarlardan sekiyor ve yerdeki tozu kaldırıyor. Ateşe karşılık veriyorum, M4'üm düşman saflarında bir yıkım yolu açıyor.

Solumda Morales'i görüyorum, bastırma ateşi açıyor. Yüzü bir konsantrasyon maskesi, hareketleri akıcı ve pratik. Biz

Birlikte cehennemden geçtik ve geri döndük ve ona altıma sahip olacağına güvenilebileceğimi biliyorum.

Birden bir acı homurtusu duyuyorum ve Jackson'ın yere düşerken gözlerinin acıyla parladığını görmek için dönüyorum. Vurulmuştu ve üniformasına kan sıçramıştı.

"Ryder!" McCormick onun yanına düşüyor ve kan akışını durdurmak için ellerini yaraya bastırıyor.

Morales ve ben bakıştık ve tek kelime etmeden harekete geçtik. Jackson'ı daha güvenli bir yere sürükledik, vücudu gevşek ve tepkisizdi. Ryder'ın yanında kalarak bizi takip eden McCormick'in gözlerindeki korkuyu görebiliyorum. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor. Lanet olası bir savaş alanının ortasındayız ve Ryder'ın kanaması var. "Devam etmeliyiz!" Silah sesleri arasında bağıriyorum. Morales başıyla onaylıyor ve birlikte ilerleyerek odayı isyancılardan temizliyoruz. Savaş devam ediyor, ama biz yenilenmiş bir vahşilikle savaşıyoruz.

Düşen kardeşimizi koruyun ve görevi bitirin.

Silah sesleri nihayet azalıyor ve ben de durumu değerlendiriyorum. İsyancılar ölmüş ya da geri çekiliyorlar ve bina şimdilik güvende. Ryder'ı kontrol etmek için dönüyorum ve kalbim sıkışıyor. Ethan onu kucağına almış, yüzü solgun ve kederli. Ryder'ın başaramayacağını bilmek için doktor olmama gerek yok.

Yanlarında dizlerimin üzerine çöküp bir elimi Ryder'ın omzuna koyuyorum. "Dayan Ryder," diyorum, mucizevi bir şekilde iyileşmesi için sessizce yalvarıyorum. "Biz yanındayız." Ama bu sözleri söylerken bile yalan olduğunu biliyordum. Sığ ve düzensiz nefes alıyor ve gözleri çoktan kamaşmaya başlamıştı.

Morales bize katılıyor, yüzü asık. Parmaklarını Ryder'ın boynuna bastırıp nabız arıyor ama faydası yok. Arkadaşım ve iyi bir denizci olan Ryder Jackson öldü.

McCormick bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla dolu. "Gage," diyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "O öldü, değil mi?"

Başımı sallıyorum, boğazımdaki yumruyu geçip konuşamıyorum. Derin bir sorumluluk ve suçluluk duygusu hissediyorum. Ekip lideri olarak bunun olacağını görmeliydim. Onu korumak için daha fazlasını yapmalıydım.

Bu benim hatamdı.

Benim gözetimimde bir kardeşim daha öldü.

Birliğin geri kalanı etrafta toplanır, ne olduğunu anladıklarında yüzleri kasvetlidir. Dostluk ve kederden oluşan sıkı bir düğüm oluşturduk.

Silah arkadaşları bu korkunç kayıp karşısında teselli veriyor. Derin bir nefes alıyorum ve yapılması gerekenler için kendimi hazırlıyorum. "Bölgenin güvenliğini sağlamalı ve tahliye için çağrı yapmalıyız," diyorum, içimdeki kargaşaya rağmen sesim sabit.

Diğerleri başlarını sallayarak harekete geçtiler. Dağılıp kalan odaları temizliyorlar ve bir çevre oluşturuyorlar. Morales yanımda kalıyor, varlığı sürekli bir güç kaynağı.

Kurtarma ekibinin bize ulaşmasını bekliyoruz ve tek düşünebildiğim Ale ve birlikte inşa ettiğimiz hayat. Acaba bu kaybın yükü her şeyi mahvedecek mi, bugün bir parçamın sonsuza dek değişeceğini biliyor mu? Onun için orada olmak, ona ve çocuklarımıza sarılmak ve savaşın dehşetini bir süreliğine de olsa unutmak istiyorum.

Ama şimdilik burada, Afganistan'ın kalbinde, acımasız bir çatışmanın sonuçlarıyla çevrelenmiş durumdayım. Arkadaşım öldü ve ben parçaları toplamak, birliğime bu trajedide liderlik etmek ve Jackson'ın fedakârlığının boşa gitmediğinden emin olmak için bırakıldım.

Kurtarma ekibi geliyor, helikopterleri toz ve moloz fırtınası yaratıyor. Ryder'in cesedini helikoptere yüklüyoruz, birkaç pançoyla örtülü bedeni, özgürlük için ödediğimiz bedelin keskin bir hatırlatıcısı olarak orada yatıyor. Havalanırken köye bakıyorum, içimde öfke ve üzüntü karışımı bir duygu çalkalanıyor. Bu savaşın gerçekliği, her gün yüzleştığımız acı gerçek. Yine de görev, onur ve kardeşliğin kopmaz bağlarıyla yolumuza devam ediyoruz.

Üsse döndüğümüzde hava kasvetliydi. Ryder'in ölümü tüm birliğin üzerine uzun bir gölge düşürüyor, karşılaştığımız tehlikeleri ve yaptığımız fedakarlıkları hatırlatıyor. Kendimi şapele, düşüncelerimle baş başa kalabileceğim küçük, sessiz bir alana çekilmiş buluyorum. Dindar bir çocuk olarak büyüdüm ama evden çıktıktan ve savaşın insanlara neler yapabileceğini gördükten sonra, ki bunların çoğu yüce güçlerinin doğru yol olduğuna dair bazı karmaşık inançlar yüzünden oluyor, gitmeyi bıraktım. Ama şu anda beni ayakta tutacak bir şeye ihtiyacım var.

Arkada oturuyorum, dirseklerim dizlerimde, başım ellerimde. Sorumluluğun yükü üzerime çökmüş, beni gücü altında ezmekle tehdit ediyor. Ben takım lideriydim. Onları güvende tutmam gerekiyordu. Ve şimdi Ryder gitti, hayatı savaşın acımasız eli tarafından kısa kesildi.

Benim hatam.

Daha iyi bir lider olamadığım için benim hatam.

Etrafımızda olup bitenleri fark edemediğim için.

Arkamdan gelen yumuşak bir ayak sesi Victor'un varlığını haber veriyor. Yanıma oturdu, sessizliği öfkeli duygularıma rahatlatıcı bir merhem oldu. Uzun bir süre orada oturduk, kederde birleşmiş iki savaşçı birbirimizin arkadaşlığında teselli bulduk.

"Yapabileceğin her şeyi yaptın, Gage," diyor Victor sonunda, sesi alçak ve ciddi. "Jackson riskleri biliyordu. Baştan aşağı bir denizciydi. "

Başımı sallıyorum ama bu sözler göğsümdeki acıyı dindirmeye yetmiyor. "Ale ve çocukları düşünüp duruyorum," diye itiraf ediyorum. "Onlar için orada olmayı, onları tüm bu karanlıktan korumayı ne kadar çok istediğimi. Ama yine de buradayım, karanlığa saplanmışım, içinde boğuluyorum."

Victor elini omzuma koyup sıkıca kavırıyor. "Sen iyi bir adamsın, Gage. İyi bir lidersin. Ryder'ın ölümü bir trajedi ama bu senin suçun değil. Onu güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yaptın. Bazen bu yeterli olmuyor. Ama bu suçluluğun seni tüketmesine izin veremezsin. Evde seni bekleyen bir ailen var ve bir bütün olarak geri dönmene ihtiyaçları var."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, ruhumdaki temel bir şeyi harekete geçiriyor. O haklı. Bu suçluluğun beni tanımlamasına izin veremem. Olduğum adamı ve olmak istediğim babayı yiyip bitirmesine izin veremem. Ryder'ın anısını onurlandırmalı, onun fedakârlığının bir anlamı olmasını sağlamalı ve hayatıma devam etmeliyim. Onun ölümü yüzünden hayatımın geri kalanında kendime zihinsel işkence yapmamı istemezdi.

Derin bir nefes alıp her şeyin ağırlığının çökmesine izin veriyorum. "Haklısın," diyorum, sesim sabit ve kararlı. "Olanları değiştiremem ama Ryder'ın ölümünün boşuna olmadığından emin olabilirim. Olabileceğim en iyi baba ve koca olarak onun anısını onurlandıracağım. Çünkü o böyle bir şansa sahip olamadı. Bunu hepimiz onun için yapabiliriz."

Kiliseden yenilenmiş bir amaç duygusuyla ayrılıyoruz. Jackson'ın kaybının acısı her zaman benimle olacak, tıpkı McMahan gibi kalbimde bir yara izi kalacak, ama bu bizi birbirimize bağlayan sevgi ve yoldaşlığın bir hatırlatıcısı. Ben bir denizciyim, bir kocayım ve bir babayım ve önüme çıkan her türlü zorlukla cesaret, onur ve kırılmaz bir ruhla yüzleşeceğim.

Birliğin ayrılacağı gün üsteki hareketlilik had safhadaydı. Helikopterler tepemizde kükrüyor ve hava yoğun bir yakıt ve toz kokusuyla kaplı. Daha uzun bir görev için geride kalan askerlerle vedalaşılıyor, onları alkışlıyor ve cesaretlendirici sözler söylüyorum. Onlar benim kardeşlerim, ailem ve onlardan ayrılmak acı tatlı.

Helikoptere tırmanıyorum; gökyüzüne çıkarken rotorlar fırtına gibi esiyor. Altımızda, yaşadığım hayatın ve yaptığım fedakârlıkların bir kanıtı olarak üs uzaklara doğru küçülüyor. Havaalanına doğru uçuyoruz ve kendime bir an için düşünme izni veriyorum. Eve dönüş yolculuğu uzun ama Ale'yi görmek, ona ve çocuklarımıza sarılmak ve hayatımızın bir sonraki bölümüne birlikte başlamak için sabırsızlanıyorum. Ryder'ın kaybının ağırlığı her zaman benimle olacak ama bu, Denizciler ve bir aile olarak bizi tanımlayan sevgi ve gücü hatırlatıyor.

OTUZ YEDİ GAGE

Otobüs durağa yanaşıyor ve aile üyelerinin oluşturduğu denizin tanıdık görüntüsü bizi karşılıyor. Bu manzara hem heyecan verici hem de bunaltıcı. Derin bir nefes alıyorum ve beni bekleyen duygusal hız trenine karşı kendimi hazırlıyorum. İşte bu kadar

-Görevlendirme emrini aldığımdan beri hayalini kurduğum an.

Evimdeyim.

Otobüsten indiğimde, kalabalık hafifçe dağılıyor ve işte orada -Ale. Yüzünde sevinç, rahatlama ve zorlukla tutulan gözyaşlarının bir karışımı var. Gözlerim vücudunu takip ediyor ve hayrete düşüyorum. Ale en güzel uzun, mavi hamile elbisesini giymiş, karnı yuvarlak, kesinlikle çarpıcı görünüyor. Kollarında heyecanla kıvranan Zoe'yi tutuyor ve bana doğru uzanıyor. Arkalarında Morales'in eşini ve birliğimizin ailelerinden birkaç tanıdık yüz daha görüyorum.

Ama benim odak noktam sadece Ale ve Zoe.

Karım ve kızım.

Kalbim göğsümde çarparak onlara doğru ilerliyorum. Önlerine geçip ikisini de kucaklıyorum, Ale'yi o kadar yumuşak öpüyorum ki sanki gerçekten eve döndüğüm bir rüya gibi geliyor.

"Baban geldi *Princesa*," diye fısıldıyorum, gerçekten burada olduğuma inanamıyorum. Kıkırdıyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en büyümlü ses, küçük elleri gerçek olduğumdan emin olmak istercesine her santimetremi inceliyor. "Da..." Sonra yanağıma biraz ahududu üflüyor ve ikimizi de güldürüyor.

"Tam olarak bir Dada değil ama kabul ediyorum." Gölüyorum, onu kaldırıyorum ve karnını öpüyorum.

"Seni kandırmasına izin verme. Birkaç gündür bunu söylüyor." Ale bir adım öne çıkıyor ve ben de onu kucağıma çekiyorum, üçümüz sıkı bir sarılmayla birleşiyoruz. Gözyaşlarının gömleğimi ıslattığını hissedebiliyorum ve onun da bu ana benim kadar sıkı sıkıya tutunduğunu biliyorum.

"Ben geldim Ale," diye mırıldanıyorum saçlarına. "Sonunda evdeyim."

Geri çekiliyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Seni çok özledim, Gage. Hem de çok, *Carino*." Kollarımda mırıldanan Zoe'ye bakıyor, kavuşmamızın derinliğinden habersiz. "Ve Zoe çok büyüdü. Sadece üç ay olduğuna inanmak zor."

Kızıma bakarak gülümsüyorum. "Artık kocaman bir kız oldu, değil mi?" Karnını gıdıklayarak söylüyorum. Kahkahalarla ciyaklıyor ve bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dikkatimi tekrar Ale'ye verip yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Peki ya sen? Sen nasılsın?"

Derin bir nefes alıyor, ifadesi ağırlaşıyor. "İyiym. Sosyal hizmet görevlisi ziyaretini yaptı ve evlat edinme için her şey yolunda. Ve bebek..." Elimi karnına koyuyor ve hafif bir tekme hissediyorum. "Bebek güçlü bir şekilde büyüyor."

Gülümsüyorum, içimde bir koruma ve sevgi dalgası hissediyorum. "İşte benim oğlum ya da kızım," diyorum, sesim gururla dolu. "*Fuerte y feroz, como su madre*."

Ale usulca gülüyor ve bir an için orada öylece durup birbirimize sarılıyoruz, yeniden birlikte olmanın gerçekliğini içimize çekiyoruz. Ama neşenin altında yatan bir hüzün, Ryder'ın yokluğunun bıraktığı bir boşluk var.

Morales yaklaşıp sırtımı sıvazlıyor. "Eve döndük! Şimdi o bebeği doğurup biraz dinlenmenin zamanı geldi."

Rebecca ve çocukları onun yanında duruyor. Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Eve sağ salım döndüğünüz için mutluyuz" diye ekliyor.

Başımı sallıyorum, destekleri için minnettarım. "Teşekkürler Bec. Geri dönmek güzel ve ben yokken Ale için yaptığınız her şey için teşekkür ederim." Etrafımdaki kalabalığa, mutlu yüzler denizine bakıyorum ve bir suçluluk duygusu hissediyorum. Herkes kutlama yapıyor ama ben Ryder'ı, karısının burada olmadığını, benim Ale'ye sarıldığım gibi onun da karısına sarılması gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

Ale ruh halimdaki değişimi hissetmiş olmalı ki elimi sıkıyor, başparmağı tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor. "Hadi seni eve götürelim," diyor usulca. "Biraz dinlenmeye ihtiyacın var ve yapmamız gereken çok şey var."

Başımı sallayarak onu takip ediyorum. Morales ve diğerleriyle vedalaşıp yarın onlara mesaj atacağımı söylüyorum. Kamyona doğru ilerliyoruz ve Zoe kollarımda mutlu bir şekilde zıplıyor. Ryder'ın burada olmayışını unutamıyorum. Göğsümde fiziksel bir sızı, özgürlüğümüzün bedelini sürekli hatırlatan bir ağrı.

Herkesin hafife aldığı bir şey.

Eve dönüş yolumuz tanıdık görüntü ve seslerle bulanıklaşıyor. Ale, River City'de olduğumuz ve iletişimimiz kesik olduğu için geçen haftanın ayrıntılarını, Zoe'nin dönüm noktalarını ve bebeğin gelişi için yapılan hazırlıkları anlatıyor. Dinliyorum, kalbim sevgi ve gururla kabarıyor ama aklım başka yerde, Afganistan'daki binada.

ARABA YOLUNA ÇEKİLİYORUM, derin bir nefes alıyorum, yüzeye çıkmak üzere olan her şey için kendimi çelikleştiriyorum. Burası evim ama aynı zamanda özlediğim her şeyi ve yaptığım fedakârlıkları da hatırlatıyor.

Ale beni içeri götürüyor ve evimizin tanıdık kokusu beni sarıyor. Bu rahatlatıcı bir kucaklaşma, özlemini çektiğim hayata yeniden hoş geldin demek. Zoe kollarımda kıpırdanıyor ve onu ön odadaki oyun alanına bırakıyorum. Hemen oyuncaklarına yöneliyor ve Ale ile beni konuşmak için yalnız bırakıyor.

Tedirginliğimi hissederek bana dönüyor, gözleri benimkileri arıyor. "Konuş benimle, Gage. Bana ne hissettiğini söyle."

Derin bir nefes alıp içimdeki duyguların kabarmasına izin veriyorum. "Evde olduğum için mutluyum Ale. Tahmin ettiğinden daha fazla. Seni ve Zoe'yi görmek, senin bebeğimize hamile olduğunu görmek..." Bir elimi karnına koyuyorum, avucumun altındaki hafif hareketi hissediyorum. "Hayal ettiğim her şey bu. Ama bir parçam hâlâ orada, Ryder'ın yanında."

Ale'nin gözleri yaşlarla doluyor ve anlayışla başını sallıyor. "Biliyorum, Gage. Taşıdığın acıyı gözlerinde görebiliyorum. Bunu benden saklamana gerek yok. Bunu birlikte atlatacağız, tıpkı geçen seferki gibi. Ben buradayım."

Onu kollarıma çekip göğsüme yasladım. "Seni seviyorum Ale. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla. Zoe'yle ve hamilelikle kaçırdığım zamanlar için çok üzgünüm."

Başını iki yana sallayarak gözlerimin içine bakmak için geri çekildi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Gage. Sen görevini yapıyordun, ailemizi koruyordun.

Ülkemiz ve sevdiğimiz insanlar için. Bu gurur duyulacak bir şey, utanılacak değil."

Başımı salladım, boğazımda bir yumru oluştuğunu hissettim. "Herkesi koruyamazdım. Ryder... böyle bir pusunun ortasında ölmekten daha iyisini hak ediyordu. Eski bir film makarası gibi kafamın içinde tekrar tekrar dönüyor. Patlamaların ve kurşunların vızıltısını hâlâ kulaklarımda duyabiliyorum. Her saniyesini dondurmaya, yaptığım ve söylediğim her şeyi aşırı analiz etmeye çalışıyorum. Her şeyi doğru yaptığımı ve ne şekilde yaparsam yapayım yine de öleceğini kabullenmeye çalışıyorum."

"Bunu kendine yapma, *cariño*. Elinden geleni yaptın ve onu evine gönderebildin."

"Yine de ben olmalıydım! Ben takım lideriyim." Nefes alıyorum. "Benim ölmem gerekirdi. O değil."

Ale'nin gözleri yaşlarla doluyor ve yüzümü avuçlamak için uzanıyor, elimi tutuyor ve bebeğimizin hareket ettiği yere koyuyor. "Biliyorum, Gage. Kaybın için çok üzgünüm. Ama Ryder ilerlemeni, hayatını dolu dolu yaşamayı ve onun anısını onurlandırmanı isterdi. Kendini suçluluk duygusu içinde boğmanı istemezdi."

Sözleri içimde derin bir yankı uyandırıyor, ruhumdaki temel bir şeyi harekete geçiriyor. Haklıydı. Ryder hayatımda neşe bulmamı, ailemle geçirdiğim zamana değer vermemi ve bir amaç ve sevgiyle yaşayarak onun fedakârlığını onurlandırmamı isterdi.

Derin bir nefes alıyorum. "Haklısın Ale. Olanları değiştiremem ama Ryder'ın ölümünün boşuna olmadığından emin olabilirim. Olabileceğim en iyi baba ve koca olarak onun anısını onurlandıracam."

Ale gülümsüyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Hepimizin isteyebileceği tek şey bu, Gage."

O GECE, Zoe yatağına yattıktan ve Ale kanepede dinlendikten sonra, elimde bir şişe birayla arka bahçedeki salıncağa oturuyorum. Gece sessiz, yukarıdaki yıldızlar geride bıraktığım kaosla tam bir tezat oluşturuyor. Bir yudum alıyorum ve acı sıvı boğazımdan aşağıya doğru yol alıyor.

Zihnim o güne, Ryder'ın hayatını kaybettiği pusuya ve çatışmaya geri dönüyor. Hala yüzünü görebiliyorum, şok ve acı dolu bakışları.

Ethan'ın onu kucağına alışını, gözlerindeki en iyi arkadaşının öldüğünü fark edişini.

Bir yudum daha alıyorum, bira göğsümdeki ağrıyı biraz olsun dindiriyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, o günden beri değişmeyen bir yoldaş. Ekip lideri olarak daha fazlasını yapmalıydım, pusunun geldiğini görmeliydim; Ryder ve diğerlerini savaşın acımasızlığından korumalıydim.

Arkamdan gelen yumuşak bir ayak sesi ve ensemdeki tüylerin diken diken olması Ale'nin benimle olduğunu anlamamı sağladı. Yanımda oturuyor, eli karanlıkta benimkini buluyor. "Yatağa gel," diyor usulca. "Yapabileceğin her şeyi yaptın. Ryder riskleri biliyordu ve senin yanında hizmet etti."

Başımı sallıyorum ama bu sözler göğsümdeki acıyı dindirmeye yetmiyor. "Sadece onu, asla sahip olamayacağı hayatı, asla tanıyamayacağı ailesini düşünüp duruyorum. Bu adil değil Ale. Hiçbiri adil değil."

Elimi sıkıyor, sesi kararlı ve kendinden emin. "Haklısın, adil değil. Savaş asla adil değildir. "

Derin bir nefes alıp her şeyin yerine oturmasına izin veriyorum. "Haklısın bebeğim. Hadi yatağa gidelim." Sırıtiyorum ve elini dudaklarıma götürüyorum. "Karımın amıyla telafi etmem gereken çok fazla kaçırdığım zaman var."

Ayağa kalkıyorum, Ale'yi yanıma çekiyorum, onu içeri götürürken vücudu benimkine bastırıyor. Ev sessiz ama bebek telsizinden Zoe'nin gürültü makinesinin hafif sesini duyabiliyorum. Onu yatak odamıza götürüyorum ve kapıyı ayağımla iterek kapatıyorum.

Ale yüzünü bana dönüyor, gözleri pencereden süzülen yumuşak ay ışığını yansıtıyor. Her zamankinden daha güzel, hamileliği ona nefesimi kesen bir parlaklık veriyor. Uzanıp yüzünü avuçluyorum, başparmaklarım hafifçe yanaklarına değiyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor.

"Ben de seni özledim güzel kız," diye cevap veriyorum, sesim gergin. "Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

Eğilip dudaklarını yakalıyorum ve o da içimde eriyor, kollarını boynuma doluyor ve beni aynı şevkle öpüyor. Dillerimiz dans ediyor, keşfediyor, görevim sırasında kaybedilenleri geri alıyor. Gözyaşlarının tuzunu tadabiliyorum ve benim de ağladığımı fark ediyorum. Bu an her şey demek; rahatlama, aşk ve arzu, hepsi bir arada.

Ellerim vücudunda dolaşıyor, her kıvrımı, her değişikliği ezberliyor. O farklı, vücudu yuvarlak ve çocuğumuzla dolu. Öpücüklerimi onun üzerinde gezdiriyorum.

Ellerim göğüslerini kavırıyor, ağırlıklarını ve dolgunluklarını hissediyorum. Yumuşakça inliyor, dokunuşuma doğru eğiliyor. Şişmiş göğüslerinden büyüyen karnına kadar her santimini keşfetmek için zaman ayırıyorum. Önünde diz çöküp karnına yumuşak öpücükler konduruyorum, yarattığımız hayat için minnettarım.

Ale parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, dokunuşu beni topraklıyor, merkezliyor. Ona bakıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor ve bana yansıyan sevgi ve arzuyu görüyorum. Ayağa kalkıyorum, ellerim onun pijama pantolonunun bel bandını buluyor ve yavaşça aşağı itiyor. Pantolondan çıkıyor, önümde çıplak ve savunmasız bir şekilde duruyor.

Bir an durup ona hayranlıkla bakıyorum, gözlerim vücudunda geziniyor. Hamilelik ona yakışıyor, onu benim için daha da çekici kılıyor.

Onun tekrar tekrar hamile kalmasını, ailemizi sevgi ve çocuklarla doldurmasını istiyorum.

Uzanıp kalçasının kıvrımını, karnının şişliğini ve uyluğunun kıvrımını izliyorum. Dokunuşumun altında titriyor, nefesi beklentiyle kesiliyor.

Onu yatağa götürüp nazikçe yatırıyorum. Üzerine sürünüyorum, vücudum onunkine, sertliğim kalçasına baskı yapıyor. Onu derinden öpüyorum, ellerim vücudunu keşfediyor, alay ediyor, kışkırtıyor. Bacaklarını etrafıma sarıyor, beni daha yakına çekiyor, beni teşvik ediyor.

"Sana içimde *ihtiyacım var, Carino.*"

"Paciencia, mi amor. Quiero tomarme mi tiempo contigo." Öpüşmeyi kesiyorum, dudaklarımı vücudunda gezdiriyorum, teninin tadına bakıyorum, kokusunu içime çekiyorum. Dilimi göbek deliğine daldırıp kıkırdamasına neden olduktan sonra güneye doğru yolculuğuma devam ediyorum. Bacaklarını ayırıp aralarına yerleşiyorum, başımı indirirken gözlerim onunkilerle buluşuyor.

Bir anlığına ona hayranlıkla bakıyorum, gözlerim parlayan girişinde geziniyor. Eğiliyorum, dilimi yavaşça yarığı boyunca gezdiriyorum, onu tadıyorum, ismimi inlemesini dinliyorum. Acele etmiyorum, her kıvrımı, her yarığı keşfediyorum, dilim onun derinliklerine iniyor.

Ale pantolonunu indiriyor, kalçaları ağzıma çarpıyor, elleri henüz ulaşamadığı saçlarıma uzanıyor. Kalçalarını kavırıyorum, ona ziyafet çekerken onu yerinde tutuyorum, dilim klitorisinin etrafında dönüyor, parmaklarım içine girip çıkıyor.

Çok ıslak, beni almaya çok hazır.

Bunu özlemişim.

Onu.

Yaklaştığını, vücudunun gerildiğini, nefesinin kısa nefesler halinde geldiğini hissedebiliyorum. Çabalarımı iki katına çıkarıyorum, dilim ve parmaklarım birlikte çalışarak onu sınırın ötesine itiyor. Haykırıyor, boşalırken vücudu sarsılıyor, suları ağzıma fişkırıyor. Tadının, kokusunun, özünün tadını çıkararak kucaklıyorum.

"Tadın hatırladığımdan daha güzel, *Hermosa*." Döllerini çenemden damlıyor ve dudaklarımı yalayıp ona bakıyorum. "Benim için hazır mısın, bebeğim?"

"Mmmm, evet. Benimle seviş."

Sikimi onun girişiyle hizalayarak yavaşça, santim santim içine itiyorum, etrafımda gerildiğini hissediyorum. O kadar sıkı, o kadar ıslak, o kadar mükemmel ki. Kalçalarım onunkilere çarpıyor, bedenim kontrolü ele alıyor ve sadece biz kalıyoruz. Eğiliyorum, dudaklarını derin bir öpücükle yakalıyorum, dillerimiz dans ediyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Tırnaklarının sırtıma battığını, beni teşvik ettiğini, daha derine, daha sert, daha hızlı gitmem için beni cesaretlendirdiğini hissedebiliyorum.

"Ellerimi boğazına dolamak ve o güzel gözlerinin geriye yuvarlanışını izlemek istiyorum.

"Siktir, evet. Bunu istiyorum." Sızlanıyor, itişlerini karşılamaya çalışıyor.

"Lütfen,

Damelo."

"O zaman kıvrılıp bütün gece boyunca amından damlarken uykuya dalmak istiyorum." Bedenim onunkine çarpıyor, terden sırlıslık olmuş bedenlerimiz birbirine sürtünüyor. Tekrar yaklaştığını, vücudunun gerildiğini, nefesinin kısa nefesler halinde geldiğini hissedebiliyorum. Aramıza uzanıyorum, parmaklarım klitorisini buluyor, sıkı daireler çizerek ovuyor.

"Bu amcığın *sahibi* benim," *Thrust*. "Bu amcığın sahibi kim söyle bana Ale." *İt*.

"Sen, Gage." Zar zor duyabildiğim yumuşak bir küfür savurdu. "Hepsi senin."

"Bu doğru, güzel kız." *İt*. "*Tu esposo*."

Ale haykırıyor, boşalırken vücudu kasılıyor, amı etrafımda kenetleniyor, vermem gereken her şey için beni sağlıyor. Onu uçurumun kenarına kadar takip ediyorum, vücudum geriliyor, döllerim onun mükemmel amcığına akıyor. Yanına yığılıyorum, bedenim tükenmiş, zihnim mutluluktan bomboş.

Orada yan yana uzanıyoruz, nefeslerimiz yavaşça normale dönüyor. Boynuna, omzuna ve köprücük kemiğine yumuşak öpücükler konduruyorum.

"Seni seviyorum, güzel kız."

"Ben de seni seviyorum, Gage," diye cevap veriyor, sesi yumuşak, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Ağlama, tatlım." Onu daha da yakınımaya çekiyorum, sıkıca sarılıyorum, asla bırakmak istemiyorum. "Ben buradayım."

"Biliyorum ve yapabiliyorken bunu içime çekeceğim." İç geçiriyor ve sırtını göğsüme yaslamak için kendini konumlandırıyor.

"Birazdan evde olacağım," diyerek omzunu öpüyorum. "O yüzden gözlerini kapat ve uyu. Uyandığında ben burada olacağım."

SONRAKİ BİRKAÇ gün, aile hayatına yeniden uyum sağladığım bir faaliyet kasırgası gibi geçiyor. Ale'ye ev işlerinde yardım ediyor, Zoe ile oynuyor ve onunla geçirdiğim her anın tadını çıkarıyorum. Ben yokken ondaki değişimi, nasıl büyüdüğünü ve geliştiğini görebiliyorum. Bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey kaçırdığımı bilmek acı tatlı bir farkındalık ama bu, şu anda sahip olduğum zamanın değerini bilmemi sağlıyor.

Ale ve ben gelecek hakkında, bebeğin gelişi ve üvey evlat edinme süreci hakkında konuşuyoruz. Ryder'dan sık sık bahsediyoruz, onun anısı hayatımızın değişmez bir parçası. Ale beni onun hakkında konuşmaya, anılarımı ve hayatım üzerindeki etkisini paylaşmaya teşvik ediyor.

Bu terapötik bir şey, kederimi gidermenin ve bir kapanış duygusu bulmanın bir yolu.

O çok zeki ve beni destekleme şekli aklımı başımdan alıyor. Bazı adamlar tanıyorum, eve geliyorlar ve eşleri sadece kaldıkları yerden devam etmelerini istiyor, yaşadıkları hiçbir şeyi duymak istemiyor, sadece şu bezi değiştir ve evin etrafında x, y ve z yapmanı istiyorum. Çok kısa ve net, yani *evde olduğun için muthuyum ama yaşadıklarının hiçbirini duymak istemiyorum.*

Ale değil.

Benim muhteşem kadını gün içinde, çoğunlukla Zoe'nin uyku saatinde, benimle konuşmak ve kederimi atlatmama yardımcı olmak için zaman ayırıyor.

Bir akşam yemeğe oturduğumuzda Ale elini koluma koydu, gözleri ciddiydi. "Gage, son zamanlarda Ethan'la konuştun mu? O da seninle aynı şeyleri yaşıyor ve belki birbirinizle konuşmak ikinizin de biraz huzur bulmasına yardımcı olabilir."

Haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Ethan ve ben birlikte çok şey yaşadık ve Ryder'ın ölümü aramızda bir bağ yarattı, ortak bir keder

kabul edilmesi gereken bir şey. "Sadece döndükleri ilk gece, o ve karısı Ryder'ın karısını kontrol ettiler. Ama haklısın *Hermosa*. Ona ulaşip nasıl olduğuna bakacağım."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Ale ve Zoe uyuduktan sonra, aile odasındaki koltuğuma oturup bir mesaj yazıyorum.

GAGE

Hey kardeşim, sadece kontrol ediyorum. Nasıl olduğuna bakıyorum.

ETHAN

Onun burada olmadığını bilerek uyanmak çok zor. Ama dayanıyorum. Dayanmak zorundayım. Öyle değil mi?

Tabii ki dayanmak zorunda. Onun da benim gibi bir ailesi var.

İçimi döküyorum, suçluluk ve kayıpla mücadelemi paylaşıyorum ve ona desteğimi sunuyorum. Ona güzel zamanları, Ryder'ın kahkahalarını ve boyun eğmeyen ruhunu hatırlatıyorum ve onun anısını birlikte onurlandıracağımıza söz veriyorum.

Günler hızlıca bir buçuk haftaya dönüşüyor ve sonunda geri döndüğüm için kendimi daha rahat hissediyorum. Şehri keşfediyor, parkları ziyaret ediyor, Zoe'yi San Diego Hayvanat Bahçesi'ne götürüyor, yeni anılar yaratıyor ve eskileri yad ediyoruz. Ale'nin karnı her geçen gün daha da yuvarlaklaşıyor, dünyaya getirdiğimiz hayatın ve kurduğumuz ailenin sürekli bir hatırlatıcısı.

Hayvanat bahçesindeyken, tesadüfen yeniden askere alınmamdan ve belki de bir süreliğine doğu kıyısına gitmemden bahsettim. Bu fikir sevgili eşimin pek hoşuna gitmedi. Kamyona binip otobana çıktığımızda konuyu tekrar açtım.

Hiçbir zaman akıllı bir adam olduğumu söylemedim ve görünüşe göre karımın yakıcı bakışları için bir oburum.

"Sadece iki seçenek var. Ya eve gidip bu işi halledeceğiz ya da siktir olup gideceğiz. Seçim senin güzel kız."

"Sevişirken kavga etmeyeceğimizi sana düşündüren ne?" Gözlerimin içine bakıyor ve içime bir nefes çekerken direksiyonu sıkıca kavriyorum.

derin bir nefes aldı ve hepsini dışarı bıraktı.

"*Tanrım, seni çok seviyorum.*" Fısıldıyorum, sertleşen horozumu ayarlamak için uzanıyorum. "*Hermosa*, biz sevişirken kavga etmek istiyorsan, elbette. Beni tokatla, bana sahiplenici bir pislik de, bana karşı istediğin kadar sert ol. Ama şunu bil ki, seni sırtüstü yatırıp sikimi içine gömeceğim ve sana karım olduğunu hatırlatacağım. Ve işleri nasıl halledersek halledelim, hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Beni korkutup kaçırarak hiçbir tartışma yok."

Ale kıkırdıyor, büyüyen karnını ovuşturuyor ve tekrar pencereden dışarı bakıyor. "Sen bambaşka birisin, Gage Donovan."

"Ben tamamen seninim, Alejandra Donovan. Ben b u y u m işte. Sevgilerimle."

OTUZ SEKİZ

ALEJANDRA

Deniz Piyadeleri Balosu tüm hızıyla devam ediyor ve otelin büyük balo salonu mavi ve altın rengi bir denize dönüşüyor. Sohbetin uğultusu, kadehlerin şingirtisi ve canlı bir orkestranın melodik tınları havayı dolduruyor. Balkonda durup kendime bir an ayırıyorum, elimi hafifçe yuvarlak karnımın üzerine koyuyorum. Yirmi sekiz haftalık bebeğimiz her geçen gün daha da güçleniyor ve içimde sürekli bir merak ve neşe kaynağı olan yaşamı hissedebiliyorum.

Gage bu gece her zamankinden daha sessizdi, aklı başka yerlerdeydi. Ryder'ın kaybıyla mücadele ettiğini, hayatta kalma suçluluğunun içini kemirdiğini biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm, çektiği eziyeti ve kendini suçlamasını. Ona yardım etmek, acısını hafifletmek istiyorum ama bazen bunu kendi başına aşması gerektiğini de biliyorum.

Balkon serin ve sessiz, içerideki hareketli kaostan hoş bir soluklanma. Derin bir nefes alıyorum, gece havası ciğerlerimi dolduruyor ve derin bir gurur duyuyorum. Kocam bir denizci, erkekler arasında bir lider ve bu gece, hizmeti ve fedakarlıkları için onurlandırılıyor. Keşke kendisini benim gözlerimden görebilseydi, her gün onda gördüğüm gücü ve cesareti anlayabilseydi.

Orada durmuş, düşüncelere dalmışken arkamda bir varlık hissediyorum. Güçlü kollar belime dolanıyor ve Gage'in tanıdık kokusu beni sarıyor. "İşte buradasın," diye mırıldanıyor, sesi kulağımda alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Ben de seni arıyordum."

Sırtıma yaslanan göğsünün sertliğini hissederek kucağına geri yaslanıyorum. "Sadece biraz hava almaya ihtiyacım vardı," diye yumuşakça cevap veriyorum. "İçerisi çok bunaltıcı."

Başını sallıyor, sesinde anlayış var. "Ne demek istediğini anlıyorum. Ama bu gece kesinlikle büyüleyici görünüyorsun Ale. Herkes sana eşim diyebilen şanslı denizcinin kim olduğunu soruyor."

Gülümsüyorum, iltifat karşısında yanaklarım hafifçe kızarıyor. "O gerçekten de çok şanslı bir denizci."

Gage bir an sessiz kalıyor, kolları bana daha sıkı sarılıyor. Elini tutup karnımın üzerine koyuyorum ve bebeğimizin hafif tekmelerini hissediyorum. Ona söylemek üzere olduğum şeyin onu sürekli içine düştüğü o gri alandan çekip çıkaracağını umuyorum. "Bunu hissediyor musun, Gage? Bu bizim çocuğumuz, güçlü ve sağlıklı büyüyor. Bu senin mirasın, devam etme sebebin. Zoe'nin babasının onun için güçlü olmasına ihtiyacı var. Benim de sana ihtiyacım var."

Bebeğimizin hareket ettiğini hisseden Gage'in gözleri yaşlarla doluyor. "Haklısın Ale. Haklı olduğunu biliyorum. Sadece bazen bu suçluluğu, bu acıyı taşımak çok zor."

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına alıyorum. "Öyle olduğunu biliyorum aşkım. Ama bu konuda yalnız değilsin. Biz bir takımız, sen ve ben, unutmama ve birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

Gage alnını benimkine yaslıyor, gözleri sımsıkı kapalı. "Sen inanılmaz bir kadınsın Alejandra. Seni hak etmek için ne yaptım bilmiyorum ama beni buna layık bulduğun için çok mutluyum. Yeni doğmuş bebeği olan bekâr bir babanın dadısına deliler gibi aşık olacağı ve bunun başına gelen en harika şey olacağı kimin aklına gelirdi ki?"

Gülümsüyorum, kalbim sevgiyle kabarıyor. "Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, çünkü hiçbir yere gitmiyorum. Bu işte sonsuza kadar birlikteyiz."

Gülümsüyor, yüzünü aydınlatan ve gözlerindeki gölgeleri kovan gerçek bir gülümseme. "Haklısın. Şimdi herkese bu partiyi nasıl başlatacağımızı göstermeye ne dersin?"

"*Aye dios*, bilmiyorum." Kıkırdıyorum ve beni şenliklere geri götürmesine izin veriyorum. Gage'in ruh hali hafiflemiş görünüyor ve kendini yenilenmiş bir enerjiyle partiye atıyor. Denizci arkadaşlarıyla gülüp şakalaşıyor, karizması ve liderliği parlıyor. Odanın diğer ucundan onu izliyorum, kalbim gurur ve sevgiyle kabarıyor.

Bu benim kocam, benim kayam ve ona hayatımda sahip olduğum için inanılmaz derecede şanslıyım.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, orkestra yavaş ve romantik bir melodi çalarken, Gage elimi tutuyor ve beni dans pistine götürüyor. Beni kendine çekiyor, kolları etrafımı sarıyor ve müzik eşliğinde sallanıyoruz. Başımı göğsüne yaslayıp kalbinin sabit atışını dinliyorum ve kendimi tatmin olmuş, tamamlanmış hissediyorum.

"Sekiz yıl," diye mırıldanıyor Gage, sesi alçak ve düşünceli. "Sekiz yıl sonra yirmi yaşımı dolduracağım ve hayatımızın yeni bir bölümüne başlayabiliriz."

Şaşırmış bir şekilde ona bakıyorum. "Gerçekten mi? Bu kadar ileriye mi düşünüyorsun?"

Başını sallıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Düşünüyorum. Ailemizi geçindirmek, sana ve çocuklara hak ettiğiniz hayatı vermek istiyorum. Ve sekiz yıl içinde bu gerçek olacak. İstedğimiz yerde yaşayabilir ve istediğimiz her şeyi yapabiliriz."

"Kulağa harika geliyor, Gage. O günün gelmesi için sabırsızlanıyorum." Gerçekten bekleyemem ve bu açıdan bakınca sekiz yıl uzun bir süre değil. Ama çocukları tek başına büyütmek ve sürekli endişelenmek bunu zorlaştıracak. Bu asla bir sevgi kaybı olmayacak, çünkü onu sevmeyeceğim bir dünya yok.

Gage eğildi ve dudaklarımı yumuşak, şefkatli bir öpücükle yakaladı. "Ben de yapamam, *aşkım*. Ben de yapamam."

Şarkı sona eriyor ve Gage elimi tutup beni dans pistinden çıkarıyor, gözlerinde muzip bir parıltıyla. "Benimle gel," diyor, sesi alçak ve davetkâr. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Merakla, kalabalığın arasından geçerken onu takip ediyorum, eli sıkıca benimkini kavlıyor. Beni daha önce durduğumuz balkona götürüyor, ama bu sefer durmuyor. Yemyeşil yeşillikler ve parıldayan peri ışıklarıyla kaplı dar bir patikadan ilerleyerek meraklı gözlerden saklanmış تنها bir oyuğa ulaşıyoruz.

Gage bana dönüyor, gözleri arzuyla kararmış. "Bütün gece bunu yapmak istiyordum," diye homurdanıyor ve beni kollarının arasına çekiyor. Dudakları benimkileri tutkulu ve aç bir öpücükle yakalıyor ve ben onun içinde eriyorum, vücudum dokunuşuna anında karşılık veriyor.

Elleri vücudumda dolaşiyor, kalçalarımın, uyluklarımın ve şişmiş karnımın kıvrımlarını izliyor. Öpüşmeyi kesiyor, bana bakarken nefesi kesiliyor, gözleri aşk ve şehvetle dolu. "Çok güzelsin Ale. Hamilesin ve parlıyorsun, nefesimi kesiyorsun."

Gülümsüyorum, yanaklarım zevkten kızarıyor. "Ve sen de oldukça çekicisin."

Gage kıkırdıyor, alçak, seksi bir ses, kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor. "Ben ciddiym, Ale. Çok çekicisin ve seni o kadar çok istiyorum ki

Acıyor."

Bununla birlikte beni çeviriyor, yüzüm dışarıya dönük ve aşağıdaki bahçeye bakıyorum. Sırtım göğsüne yaslanıyor. Fermuarının indiğini duyduğumda sert aletin kıcıma baskı yaptığını hissediyorum ve dudaklarımdan kaçan iniltiyi tutamıyorum. Elbisemin arkasını yukarı kaldırıyor ve tangamı yana kaydırıyor, beni hafifçe öne eğiyor, böylece zaten ıslak olan amıma girebiliyor.

"Şşş, bebeğim. Etrafta herkes varken seni anlamsızca becermeme izin vererek ne kadar pis bir sürtük olduğunu herkesin bilmesini istemezsin." Gage içime girerken karnımdaki küçük şişliği kucaklıyor. Balkondan dışarı bakarken inlemelerimi tutuyorum.

"Siktir, siktir, siktir." Dudaklarımdan çıkan iniltileri kendime saklamaya çalışarak nefes nefese kalıyorum. Belimdeki tutuşu yeniden ayarlıyor ve içime daha sert ve daha hızlı giriyor. "Oh Tanrım. Çok iyi hissediyorsun. Sakın durma."

"Ne kadar yüksek sesle söylersen, seni o kadar sert beceririm güzel kız." Gage'in dudakları tekrar benimkileri buluyor, öpücüğü acil ve talepkâr.

Gage inliyor, derin, ilkel bir ses, omurgamdan aşağı zevk titremeleri gönderiyor. "Siktir, Ale. Çok iyi hissediyorsun. O kadar mükemmel ki, amının beni ne kadar iyi aldığını asla unutamayacağım."

Aramıza uzanıyor, parmakları külotumun kumaşını kenara itiyor ve itişleriyle aynı anda klitorisimi ovuyor, tam da yıldızları görmemi sağlayacak şekilde.

"Gage," diye inliyorum, kendimi vücudumda dolaşan hislere bırakırken başım omzuna doğru düşüyor. "Evet, tam orası."

Kıkırdıyor, tenimde titreşen alçak bir ses. "Benim küçük sürtük karım çok önemli bir günde amının kocasının sikiyle doldurulmasından hoşlanır mı?" Boynumla omzumun birleştiği deriyi emiyor. "Kolordu için çok özel bir tatil. Birinin buraya gelip onun bir fahişe gibi becerilmesini izleyebileceği bir tatil mi?"

"Si," diye haykırıyorum ve itişleri daha kararlı hale geliyor. "Hepsi senin olduğumu bilmeli." Orgazmımın yükseldiğini hissedebiliyorum, karnımda patlamaya hazır sıkı bir zevk sarmalı. "Gage," diye soluyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor. "Çok yakınım. Çok yakınım."

Parmaklarını klitorisimden çekince itiraz edercesine inliyorum ama beni bir öpücükle susturuyor, dili ağzımın içine giriyor, beni tadıyor, bana sahip çıkıyor. "İnan bana güzel kız, bu gece burada benim olduğunu bilmeyen tek bir erkek bile yok."

İkimiz de inliyoruz, ses bir zevk ve rahatlama senfonisi. Gage aceleyle hareket ediyor, kalçaları kıcıma çarpıyor, vücudu beni nefessiz bırakan ve daha fazlasını isteyen bir şevkle benimkini alıyor.

Balkonun korkuluklarına tutunuyorum, içime girerken canımı kurtarmak için tutunuyorum, her itiş damarlarımda dolaşan zevk şok dalgaları gönderiyor. Orgazmımın tekrar yükseldiğini hissedebiliyorum, ipler gerilmiş, kopmaya hazır.

"Gage," diye soluyorum, daha da yükseğe tırmanırken vücudum geriliyor. "Boşalacağım. Daha fazla dayanamayacağım."

Sırıttırıyor, kalbimi pır pır ettiren hınzır bir sırıttır. "*Eso es, cariño. Dámelo.*"

Bu sözlerle zevke teslim oluyorum, bedenim dalga dalga üzerime gelirken sarsılıyor. Haykırıyorum, sesim gecenin içinde yankılanıyor ve Gage dudaklarımı tutkulu bir öpücükle yakalıyor, zevk çılgınlıklarını yutuyor.

Hareket etmeye devam ediyor, vücudu kendi serbest bırakılmasının peşinde ve çok geçmeden onun gerildiğini hissediyorum, doruk noktasını bulurken vücudu titriyor, kendini içime döküyor.

Bir an öyle kalıyoruz, bedenlerimiz birleşiyor, nefeslerimiz kesik kesik geliyor, kalplerimiz bir atıyor. Gage alnını omzuma yaslıyor, gözleri kapalı, dudaklarında memnun bir gülümseme.

"Bu..." Adını haykırmaktan sesim kısılmıştı. Kıkırdıyor, alçak, tatmin olmuş bir ses. "İnanılmazdı."

Çekiliyor, döllerini kalçalarından aşağı damlıyor, bacaklarını titriyor ve kararsız. Gage beni tutuyor, dengemi yeniden kazanırken güçlü kolları beni destekliyor. Elbisemi düzeltiyorum, yanaklarımı kızarıyor ve herhangi birinin yanımdan geçip bizi görebileceğini fark ediyorum.

Gage utancımı fark ediyor ve beni kollarına çekerek başımın üstünü öpüyor. "Utanma, güzel kız. Bu mükemmeldi. Bu geceyi unutulmaz kıldın."

Gülümsüyorum, onun kucağında eriyorum. "Haklısın. Mükemmeldi."

Bir süre öylece duruyoruz, birbirimize sarılıyoruz, bedenlerimiz doymuş ve kalplerimiz dolu. Sonunda Gage geri çekiliyor, gözleri ciddi. "Ale, seni kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla takdir ettiğimi biliyorsun. Sen benim kayımsın, ortağımsın, her şeyimsin. Ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek, geleceğimizi birlikte inşa etmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve onları geri kırarak ona gülümsüyorum. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, Gage. Sen benim dünyamsın ve neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

gelecek bizi bekliyor."

Eğilip dudaklarımı yumuşak, şefkatli bir öpücükle yakalıyor. "Ben de yapamam,

Hermosa. Ben de yapamam."

El ele balo salonuna dönerken kendi kendime, sekiz yıl uzun bir süre gibi görünebilir ama Gage yanımdayken her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum, diye düşünüyorum. Aşkımız güçlü, kırılmaz ve karşımıza ne tür zorluklar çıkarsa çıksın bizi taşıyacaktır.

Gecenin geri kalanı kahkahalar, danslar ve kutlamalarla geçiyor. Gage partinin can damarıdır. Birliğindeki askerler ona bayılıyor ve bu açıkça görülüyor. Onu odanın diğer ucundan bir grup eş ve kız arkadaşıyla birlikte izliyorum, kalbim sevgi ve gururla kabarıyor. O benim her şeyim: eşim, en iyi arkadaşım, çocuklarımın babası ve hayatımın aşkı.

Gece yavaşça sona eriyor ve Gage elimi tutup beni son bir yavaş dans için dans pistine götürüyor. Beni kendine çekiyor, kolları etrafımı sarıyor ve müzik eşliğinde sallanıyoruz, bedenlerimiz bir bütün halinde hareket ediyor.

"Seni seviyorum Alejandra," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve içten.

Gözlerinin içine bakıyorum, kalbim sevgiyle dolup taşıyor. "Ben de seni seviyorum, Gage. Tüm kalbimle, sonsuza dek ve daima."

OTUZ DOKUZ GAGE

Ale ve ben bebek için her şeyi hazırlamak için birlikte çalışırken ev bir telaş içinde. Otuz üç haftalık hamile olan Ale'nin karnı yuvarlak ve dolgun, içinde büyüyen mucizenin sürekli bir hatırlatıcısı. Ne zaman onun hareketlerini, vücudunun çocuğumuzu böylesine zarafet ve güçle beslemesini izlesem, tam bir hayranlık içinde kalıyorum.

"Tamam, beşik bir araya getirildi ve beşik odamızda," diyorum, sürekli büyüyen yapılacaklar listemizdeki maddeleri kontrol ederken. "Sırada ne var güzel kız?"

Ale katlamakta olduğu cinsiyet ayrımı gözetmeyen minik giysi yığınının başını kaldırıyor ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Çocuk odasına yenidoğan bezi stoklamamız gerekiyor ve elimizde bol miktarda tulum ve uyku tulumu olduğundan emin olmak istiyorum. Ayrıca hediye olarak aldığımız ikinci bebek telsizini de kurmalıyız."

Bir sonraki görevin üstesinden gelmeye hevesli bir şekilde başımı sallıyorum. "Tamamdır. Mağazaya gidip ihtiyacımız olan malzemeleri alacağım. Aklına gelen başka bir şey var mı?"

Dudaklarını büzerek düşünüyor. "Sanırım bu temel bilgileri kapsıyor. Ama nasıldır bilirsin, bebek doğduğunda muhtemelen bir şeylerin eksik olduğunu fark edeceğiz. Ama eğer kendini ekstra iyi hissediyorsan. Biraz patates kızartması ve vanilyalı dondurma kulağa harika geliyor."

Kıkırdıyorum, eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Merak etme, hazır olacağız. Dondurma ve patates kızartması da yanında."

Ale gülüyor, odayı neşeyle dolduran sıcak, güzel bir ses. "Bu kesin. Şimdi listene bir milyon şey daha eklemeyen önce git."

Onu şakacı bir şekilde selamlıyorum ve mümkün olduğunca çok işi kontrol etmeye hevesli bir şekilde kapıdan çıkıyorum. Çocuk bezi, biraz daha bebek şampuanı ve çeşitli bebek kıyafetleri alırken mağaza gezisi aceleyle geçiyor. Muhtemelen aptal gibi görünüyorum, arabaya birkaç ekstra eşya atarken gülümsüyorum - burada sevimli küçük bir kıyafet, orada yumuşak bir battaniye. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar neşe ve heyecan getirebilmesi inanılmaz. Eve, kızlarımın yanına gitmeden önce biraz patates kızartması ve dondurma almak için arabaya atlıyorum.

Eve döndüğümde arabayı boşaltıyorum ve malzemeleri çocuk odasına getiriyorum. Ale zaten oradaydı, çekmeceleri ve rafları kıyafetler ve diğer temel malzemelerle dikkatlice düzenliyordu. Bir süre onu izliyorum, kalbim sevgiyle kabarıyor. O kadar besleyici ve şefkatli ki, çocuklarımızın ona sahip oldukları için çok şanslı olduklarını biliyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Çantaları alt değiştirme masasına bırakarak soruyorum.

Başını kaldırıp gülümsüyor. "Aslında evet. Şu hareketli oyuncakları beşiğin üstüne asmama yardım eder misin? Güvenli olduklarından emin olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum, patates kızartması poşetini yere bırakıyorum ve mobil oyuncağı ondan alıyorum, doğru asmak için talimatlarını dikkatle takip ediyorum. Bu oda, bu alan, aşkımızın ve kurduğumuz ailenin bir kanıtı.

"Harika görünüyor, *Hermosa*. Gerçekten mükemmel," diyorum ve onu kollarıma çekerek hızlıca sarılıyorum.

O da bana doğru eğilerek başını göğsüme yaslıyor. "Öyle, değil mi? Bu ufaklıkla tanışmaya neredeyse hazır olduğumuza inanamıyorum."

Başının üstünü öpüyorum, parfümünün tatlı kokusunu içime çekiyorum. "Ben de inanamıyorum. Heyecan verici ve biraz da korkutucu ama buna hazır olduğumuzu biliyorum. Şimdi biraz ayaklarınızı yerden kesmenin ve atıştırmalıklarınızı yemenin zamanı geldi. Zoe sadece kısa bir süre daha aşağıda olacak."

Ale geri çekiliyor ve ciddi gözlerle bana bakıyor. "Hazır olmaktan bahsetmişken, isim konusunda daha fazla düşündün mü? Muhtemelen yakında karar vermeliyiz, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Haklısın. Bu konuda düşünüyordum ve birkaç fikrim var. Ama önce senin düşüncelerini duymak istiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

Elimi tutuyor, beni çocuk odasından çıkarıp oturma odasına götürüyor ve orada kanepeye oturuyoruz. "Sofia ismini çok seviyorum.

Kızım. Zarif ve güçlü ve bence küçük prensesimize çok yakışacak. Sen ne düşünüyorsun?"

Bir an düşündüm, ismin dilimden dökülmesine izin verdim. "Sofia. Hoşuma gitti. Kulağa hoş geliyor. Peki ya erkek ismi? Bir fikrin var mı?"

Ale başını sallıyor, gözlerinde muzip bir parıltı var. "Güçlü ve klasik bir şey düşünüyordum. Joshua ya da belki Daniel gibi."

Bir kaşımı kaldırıyorum, dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Joshua... Aslında bu çok hoşuma gitti."

Gözleri mutlulukla parlayarak bana bakıyor. "Gerçekten mi? Seviyorsun bili

yor "Tabii ki istiyorum. Mükemmel bir şey. Tıpkı senin gibi."

mu Sonraki kısa süreyi patates kızartması yiyerek ve isimleri tartışarak sun geçirdik.

?"

Çocuklarımızla birlikte kurmak istediğimiz hayatı planlarken sesimiz kısık ve ciddi bir şekilde geleceğe bakıyoruz. Ailemizin büyümek üzere olduğunu ve bununla birlikte sorumluluklarımızın ve sevinçlerimizin de katlanacağını bilmek gerçeküstü bir duygu.

"Biliyor musun, iki yaşından küçük iki çocukla nasıl başa çıkacağımızı düşünüyordum," diyor Ale, kaşları konsantrasyonla çatılmış bir halde. "Zor olacak ama bence başarabiliriz."

Düşüncelerini duymak için sabırsızlanarak başımı sallıyorum. "Kesinlikle.

Harika bir takım olduk ve önümüze çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğimizi biliyorum. Senin planın nedir?" Derin bir nefes alıyor, gözleri kararlılıkla benimkilerle buluşuyor.

"Öncelikle bir rutin oluşturmamız gerektiğini düşünüyorum. Sağlam bir rutin, düzenli kalmamıza yardımcı olacak ve her iki çocuğun da ihtiyaç duydukları bakım ve ilgiyi almalarını sağlayacaktır. Zoe'nin kendini dışlanmış ya da ihmal edilmiş hissetmemesini istiyorum, bu yüzden onu mümkün olduğunca bebeğin bakımına dahil etmemiz gerekecek."

Onun öngörüsünden etkilenerik gülümsedim. "Bu harika bir fikir. Zoe'yi dahil etmek hem kendini önemli hissetmesine yardımcı olacak hem de ona sorumluluk ve kardeş sevgisini öğretecek. Başka ne var?"

"İkincisi, bence en azından başlangıçta yardımcı olması için yarı zamanlı bir dadı ya da bebek bakıcısı tutmalıyız. Fazladan bir çift elin olması hayat kurtarıcı olacaktır, özellikle de ikimiz de iki çocuklu hayata alışmaya çalışırken."

Başımı sallayarak onaylıyorum ama alay ediyorum. "Bilemiyorum güzel kız. Buraya son kez bir dadı geldiğinde ne olduğunu biliyor musun?"

Ale gözlerini kısıyor. "Ne demeye çalışıyorsun?"

Kahretsin, beni öldürmek istiyormuş gibi görünüyor. Ben ve benim koca ağzım.

"Şaka yapıyorum bebeğim. *Asla* başka biri olmayacak." Çenemi kapatmayı öğrenmeliyim. Beynim karımla başımı belaya sokacak. "Başka bir şey var mı?" Yutkunuyorum.

Ale devam etmeden önce bir an düşünüyor. "Ayrıca hem fiziksel hem de zihinsel olarak kendimize iyi baktığımızdan emin olmak istiyorum. İki yaşından küçük iki çocuk sahibi olmak zorlayıcı olacak ve onlara bakmak için elimizden gelenin en iyisini yapmamız gerekiyor. Bu da iyi beslenmek, yeterince uyumak ve hem kendimize hem de birbirimize zaman ayırmak anlamına geliyor."

Eğiliyorum ve onu dudaklarından usulca öpüyorum. "Sen harikasin, bunu biliyor musun? Ebeveynlik denen bu çılgın yolculukta eşim olduğun için çok şanslıyım."

Hafifçe kızarıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor.

"Teşekkür ederim, Gage."

Ben de aynı şekilde hissediyorum. Biz bir takımız ve birlikte her şeyin üstesinden gelebiliriz."

O akşamın ilerleyen saatlerinde, Ale'nin başı göğsümde, yatağımızda uzanırken, çıktığımız bu inanılmaz yolculuğu ve onun ne kadar muhteşem bir kadın olduğunu düşünüyorum. "Biliyor musun güzel kızım, hayatımda olduğun için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum. Sen sadece inanılmaz bir anne değil, aynı zamanda isteyebileceğim en destekleyici ve sevgi dolu eşsin."

Bana bakıyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. "Teşekkür ederim bebeğim. Bu benim için dünyalara bedel. Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. Sen harika bir baba ve aynı derecede harika bir kocasın. Sensiz ne yapardım bilmiyorum."

Başının üstünü öperek onu kendime yakın tutuyorum. "Asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, *Hermosa*. İstesen de benden kurtulamazsın."

Sonraki birkaç gün, bebeğin gelişine hazırlanmaya devam ettiğimiz için çok yoğun geçiyor. Beşik odamızda hazır ve Ale ile benim gece geç saatlerde emzirirken kullanmamız için rahat bir emzirme koltuğu bile kurduk.

Bir öğleden sonra, çocuk odasına son rötuşları yaparken, Ale yüzünde ciddi bir ifadeyle bana döndü. "Gage, seninle konuşmak istediğim başka bir şey var. Önemli bir konu."

Elimdeki kutuyu yere bırakıyorum ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Elbette, güzel kız. Aklında ne var?"

Derin bir nefes alıyor, elleri koruyucu bir şekilde karnının üzerinde duruyor. "Geleceğimizi, iki yaşından küçük iki çocuk büyütmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyordum. Ve bir konuda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Başımı sallayarak devam etmesi için onu cesaretlendirdim. "Devam et."

"Ailemiz büyürken bile ilişkimize öncelik verdiğimizden emin olmak istiyorum. Sadece ikimiz için zaman bulmanın zor olacağını biliyorum, ama bence bunu yapmamız çok önemli. İlişkimiz ailemizin temeli ve bunun güçlü ve sağlıklı kalmasını sağlamak istiyorum."

Uzanıp ellerini ellerimin arasına alıyorum. "Kesinlikle haklısın Ale. İlişkimiz en önemli şey ve sana söz veriyorum, birbirimize zaman ayırabilmemiz için elimden gelen her şeyi yapacağım. İster haftada bir randevu gecesi olsun, ister her gün birlikte geçireceğimiz birkaç sessiz an olsun, bunu gerçekleştireceğiz."

Gülümsüyor, gözleri rahatlama ve mutlulukla parlıyor. "Bunun benim için anlamı çok büyük bebeğim. Ben sadece ebeveynlik karmaşası içinde gerçekten önemli olan şeyleri gözden kaçırmadığımızdan emin olmak istiyorum."

Onu kollarıma çekip kendime yakın tutuyorum. "Kaybetmeyeceğiz, *aşkım*. Söz veriyorum. Ailemiz bizim önceliğimizdir ve bu, ilişkimizi her adımda beslemeyi ve güçlendirmeyi de içerir."

KIRK
ALEJANDRA

Kasılmalar giderek şiddetlendiğinde saat sabahın ikisi oluyor, nefesimi kesen keskin sancılar. Yatakta doğrulup iki büklüm oluyorum, nefesimi tutmaya çalışırken ellerimle şişmiş karnımı kavıyorum. Gage uyanıyor ve ben acı dalgasını atlatmaya çalışırken bir anda güçlü kollarıyla beni destekliyor.

"Ale, sorun ne?" Komodinin üzerindeki lambayı açmak için uzanıyor. "Bebek yüzünden mi?"

Başımı sallıyorum, kasılmalar azalırken nefes nefese kalıyorum. "Suyumun geldiğini sanmıyorum ama kasılmalar hızlı ve güçlü geliyor. Sanırım zamanı geldi, Gage."

Gage'in gözleri irileşir ama askeri eğitimi sayesinde çabucak kendine gelir. "Tamam, seni hastaneye götürelim. Yürüyebilir misin, yoksa seni taşımamı ister misin?"

Derin bir nefes alıyorum, zihinsel olarak kendimi yapmak üzere olduğum şeye hazırlıyorum. "Yürüyebilirim. Hadi gidelim. Zoe'yi al ve Rebecca'yı ara ki onu bırakabilelim."

Gage'in destek için bana doladığı koluyla arabaya doğru ilerliyoruz, adımları hızlı ve amaçlı. Yolcu koltuğuna oturmama yardım ediyor, beni nazikçe bağladıktan sonra aceleyle eve dönüp Zoe'yi ve çantalarımızı alıyor. Onu Morales'lere bırakıyoruz ve donanma hastanesine giden yol adrenalin ve beklentiyle bulanıklaşıyor, Gage'in yetenekli şoförlüğü bizi rekor sürede oraya ulaştırıyor.

"Yürüyerek girebileceğini düşünüyor musun yoksa ben park edecek bir yer bulana kadar seni ön tarafa bırakmamı ister misin?" Otoparka girerken bana şöyle bir baktı.

"Yürüyebilirim. Aslında bu benim için iyi olacak. Bilirsin, suyum hala gelmediği için." Ön tarafa yakın bir park yerine çekiyoruz ve o da inmeme yardım ediyor. Elini sıkıca elime koyuyor, başparmağı tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor, ben de elini sıkıca kavrayıp dokunuşuyla rahatlamaya çalışıyorum.

Doğum odası iyi yağlanmış bir makine gibi, hemşireler ve doktorlar bebeğin gelişine hazırlanırken etrafımızda verimli bir şekilde hareket ediyorlar. Gage inanılmaz, sakın ve odaklanmış bir şekilde kalıyor, ben sancı çekerken cesaretlendirici sözler söylüyor ve destek oluyor. Hemen yanımda, varlığı bir güç ve rahatlık kaynağı.

"Harika gidiyorsun Ale," diyor, sesi sabit ve güven verici. "Sadece nefes alıp vermeye odaklan ve online doğum dersinde öğrendiklerimizi hatırla. Bunu başarabilirsin *Hermosa*."

Başımı sallıyorum, bir kasılma daha geldiğinde derin ve ölçülü nefesler alıyorum. Elini daha sıkı sıkıyorum, acı dalgasını atlatırken tırnaklarım derisine batıyor. "Gage," diye nefes nefese kaldım. "Çok acıyor."

Eğiliyor, alnı benimkine yaslanıyor ve yumuşak bir sesle konuşuyor. "Öyle olduğunu biliyorum bebeğim. Ama sen güçlüsün, bildiğinden çok daha güçlüsün. Bunu başarabilirsin."

Gage'in sözleri bana ihtiyacım olan desteği veriyor ve derin bir nefes alıyorum, kasılmalarımı bastırırken gücümü ve odaklanmamı yönlendiriyorum. Hemşireler ve doktorlar Gage'in katılımından ve desteğinden etkileniyor, bir partnerin bu kadar ilgili ve hazır olmasının ne kadar nadir görüldüğü konusunda yorum yapıyorlar.

"Çünkü ben harikayım, değil mi güzel kız?" Bana göz kırpmıyor ve ben de göğsüne vuruyorum.

"Güldürme beni. Acıtıyor."

Doğumum ilerliyor ve Gage yanımdan ayrılmıyor. Elim tutmak, alnımı silmek, cesaretlendirici sözler söylemek ve her kasılmada bana yardım etmek için yanımda oluyor. İkınma zamanı geldiğinde yanımda oluyor, ben tüm gücümle bastırırken gözleri benimkilere kilitleniyor.

"Hadi Ale," diyor, sesi sert ve cesaret verici. "Bunu yapabilirsin. Bebeğimiz neredeyse geldi. Birkaç kez daha ıkındıktan sonra onu kollarında tutuyor olacaksın."

Çok yorgunum ama bu bebeğin burada olmasını istiyorum ki sonunda aşkımızın yarattığı şeyi, bizim en iyi parçamız olan bu küçük insanı görebilelim. Son ve güçlü bir ıkınmayla, bebeğin ağlaması odayı doldururken bir rahatlama hissediyorum.

"Bebek doğdu. Tebrikler, bir oğlunuz oldu."

"Başardım," diye haykırıyorum, her şey bitmiş olduğu için gelgitli bir rahatlama dalgasına kapılıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanırken vücudum titriyor. "Başardım." Tekrar tekrar söylüyorum.

Bir oğlum oldu.

Gage ve benim bir oğlumuz var.

"Başardın, Hermosa." Terli alınma yumuşak öpücükler konduruyor, sonra tekrar doktor ve hemşirelere bakıyor.

Hızlıca çalışıyorlar, Gage'in kordonunu kesmelerine izin veriyorlar ve sonra onu nazıkçe göğsüme yerleştiriyorlar. Onun minik, mükemmel yüzüne bakıyorum, kalbim sevgi ve merakla kabarıyor.

"*Hola, bebe, soy tu mami,*" diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. "*Bienvenido al mundo, pequeño príncipe.*"

Gage eğiliyor, gözlerinde yaşlarla oğlumuzu bakıyor. "O mükemmel Ale. Kesinlikle mükemmel. Çok iyiydin, güzel kız. Seninle gurur duyuyorum."

Hemşireler onu kontrol ve temizliğe götürmeden önce yeni üyemizle bağ kurmamız için bize bir an veriyorlar. Gage yanımda kalıyor, bebeğimizin bize geri verilmesini beklerken kolunu koruyucu bir şekilde bana doluyor.

Hemşireler oğlumuzu geri getirdiklerinde onu kollarıma bırakıyorlar ve sonunda her şey tamamlanmış gibi hissediyorum. Bu küçük hayat, çok kırılgan ve değerli, benim bir parçam, *bizim* bir parçamız. Gage'e bakıyorum, oğluna bakarken gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor.

"Oğlunu kucağına almak ister misin, Gage?" Soruyorum, sesim yumuşak ve nazik.

Gage başıyla onaylıyor ve bebeği dikkatle kollarına alıyor. Gözlerinde büyük bir hayranlık ve şefkatle oğluna bakıyor. "Merhaba küçük adam," diyor gözyaşlarını tutmaya çalışırken. "Ben senin babanım ve sonunda seninle tanıştığım için çok mutluyum."

Bu an hayal ettiğim her şeydi.

"O çok küçük," diyor Gage, sesi şaşkınlıkla dolu. "Çok mükemmel." Oğlumun kendisine dokunmak istercesine uzanan küçük ellerine dokunuyor.

Gülümsüyorum. "O mükemmel, değil mi? Ve çok fazla saç var."

Gage bana bakıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme oynuyor. "Tıpkı annesi gibi kalp kırıcı olacak."

Yeni doğan oğlumuzu kucağımıza alıp ona hayranlıkla bakarak hem sonsuzmuş gibi hem de hiç zamanımız yokmuş gibi hissettiğimiz bir süre geçiriyoruz. Sonunda hemşireler onu bazı rutin testler ve kontroller için almaya geliyorlar. Gage de onlarla birlikte gidiyor ve beni odada yalnız bırakıp temizlenmeme yardım eden bir hemşireyle baş başa bırakıyor.

"Bir oğlumuz olduğuna inanamıyorum Ale," diyor Gage, elinde oğlumuzun bulunduğu küçük plastik beşikle odaya geri dönerken. "Öğretecek, yol gösterecek ve sevecek küçük bir çocuk. Bu inanılmaz bir şey."

Elini tutup sıkıca sıkıyorum. "Bu inanılmaz. Ve bu yolculukta birlikte olduğumuz için çok mutluyum, Gage. Çocuklarımız için daha iyi bir eş ya da daha iyi bir baba isteyemezdim."

Eğildi ve beni dudaklarımdan usulca öptü. "Ben de isteyemezdim, güzel kız. Zoe'nin dadısı olmaya evet dediğin gün tüm hayallerimi gerçekleştirdin."

Kayıt memuru içeri giriyor ve doğum belgesini doldurmamız için gerekli evrakları getiriyor. Gage ve ben birbirimize bakıyoruz, aramızda sessiz bir anlayış geçiyor.

"Ona ne isim vermeliyiz?" Yüreğimdeki cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

Gage gülümsüyor, gözlerinde hüznün ve mutluluk karışımı bir ifade var. "Joshua Ryder Donovan. Mükemmel, sence de öyle değil mi?"

Başımı sallıyorum, gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Kesinlikle mükemmel."

EPILOGUE

GAGE

Bir Buçuk Yıl Sonra

Ev tam bir kaos ve nee içinde, kalbimi sıcaklık ve memnuniyetle dolduran güzel bir kakofoni. İki yaşındaki Zoe bu orkestranın şefi, onun kahkahaları ve gevezelikleri günlerimizin tonunu belirleyen melodi. Bir yaşından biraz daha büyük olan Joshua ise hevesli bir ırac olarak ablasının maskaralıklarına ayak uydurmak için elinden geleni yapıyor.

Ben mutfak masasında oturuyorum, önümde bir yığın evrak işi, odaklanmaya çalışıyorum. Ama her birkaç dakikada bir dikkatim Ale'nin çocuklarla oynadığı oturma odasına çekiliyor. Sabır ve sevginin timsali olan Ale'nin kahkahaları, çocuklar bloklar inşa ederken, kitap okurken ya da sadece birbirlerinin arkadaşlığından keyif alırken onlarınkine karışıyor.

"Baba, bak!" Zoe elinde bir resimle mutfağa koşarak haykırıyor. "Sana bir resim yaptım!"

Kalemimi bıraktım, kucağıma tırmanırken tüm dikkatimi ona verdim. "Bakayım şuna," diyerek resmi ondan alıyorum. Çizgiler ve şekillerden oluşan renkli bir karalama ama benim için bir başyapıt. "Bu harika, *Princesa*. Herkes görsün diye buzdolabına asacağım."

Gururla parlıyor, gözleri mutlulukla ışıltıyor. "Tamam, ben gidip Oshie ile oynayacağım."

Başının üstünü öpüyorum, tanıdık kokusunu içime çekiyorum. "Tamam, bebeğim. Git oyna ve bu iş bittiğinde ben de gelip oynayacağım."

Hevesle başını sallıyor ve annesi ve kardeşiyle birlikte olmak için oturma odasına koşuyor. Onun gidişini izliyorum, kalbim sevgi ve gururla kabarıyor. Benim küçük kızım çok hızlı büyüyor ve ben onun nasıl bir insan olduğuna hayret ediyorum.

Dikkatimi tekrar evrak işlerime veriyorum ve oturma odasından Joshua'nın gevezeliklerini duyuyorum, ardından Ale'nin yumuşak mırıltıları ve kahkahaları geliyor. Oğlumuzun emin ellerde olduğunu, en az Zoe kadar sevildiğini ve el üstünde tutulduğunu bilerek gülümsüyorum.

Birkaç dakika sonra Ale mutfığa giriyor, Joshua kalçasında, yüzünde memnun bir gülümseme. "Burada işler nasıl gidiyor?" diye soruyor tezgâha yaslanarak.

Kağıtlarımdan başımı kaldırıyorum, gözlerim onunkilerle buluşuyor. "İyi gidiyor. Günün geri kalanını en sevdiğim insanlarla geçirebilmek için şu yeniden askere alınma evrak işlerini halletmeye çalışıyorum."

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor. "Biliyorsun, her şeyi aynı anda yapmak zorunda değilsin. Ara vermek ve anın tadını çıkarmak sorun değil."

Ayağa kalkıyorum, ona doğru yürüyorum ve onu sıkı bir kucaklamanın içine çekiyorum, Joshua aramızda mutlu bir şekilde kıvranıyor. "Haklısın, ama her şeyin halledildiğinden emin olmak istiyorum, böylece gerçekten önemli olan şeye, sana ve çocuklara odaklanabilirim."

Ale kucağımda eriyor, kolları belime dolanıyor. "Bunun için minnettarız, Gage. Tahmin ettiğinden çok daha fazla. Ama lütfen kendine de iyi bakmayı unutma."

Başının üstünü öpüyorum, onu ve Joshua'yı yakın tutuyorum. "Bakacağım, güzel kız. Söz veriyorum. Tamam, beni ikna ettin. Şimdi biraz ara verip arka bahçede bu çılgın çocuklarla biraz eğlenmeye ne dersin?"

Ale geri çekildi, gözlerinde muzip bir parıltı vardı. "Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Günün geri kalanını oynayarak, gülerек ve birlikte anılar yaratarak geçiriyoruz. Zoe ve Joshua'nın enerjisi bulaşıcı, neşeleri sürekli bir mutluluk ve eğlence kaynağı. Ale mükemmel bir anne: sabırlı, besleyici ve her zaman bir gülümseme ya da rahatlatıcı bir sözle hazır.

Aile yemeğine oturuyoruz, masada Ale'nin sevgi ve özenle hazırladığı rengarenk yiyecekler var. Zoe sohbet ediyor, hepimizin yaptığı su balonu savaşı hakkındaki düşüncelerini paylaşırken gözleri heyecanla parlıyor. Bu arada Joshua gevezelik etmekten ve gülmekten memnun, etrafındaki dünyayı merakla izleyen gözleri kocaman.

Çocuklarımıza gurur ve nostalji karışımı bir duyguyla bakarak, "Ne kadar hızlı büyüdüklerine inanamıyorum," diyorum. "Joshua'yı hastaneden eve getirmemiz daha dün gibi, şimdi ise Zoe'ye ayak uydurmaya çalışıyor."

Ale gülümsüyor, gözleri sevgiyle yumuşuyor. "Zaman uçup gidiyor, değil mi? Ama onlarla geçirdiğimiz her an için çok şanslıyız. Hayatımıza çok fazla neşe ve ışık getiriyorlar."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini elime alıyorum. "Haklısın Ale. Şanslıyız. Ve her anın, her hatıranın değerini bildiğimizden emin olmak istiyorum. Ailemiz benim her şeyim ve tek bir saniyeyi bile hafife almak istemiyorum."

Evimiz sevgi ve kahkahalarla, çocuklarımızın sesleri ve Ale'nin varlığının rahatlığıyla dolu. Bu, kendim için hiç görmediğim bir şeydi ve şimdi ona sahip olduğum için, onsuz nasıl yaşayabileceğimi hayal bile edemiyorum - bir aile, bir ev ve sevgi ve neşe dolu bir hayat.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Zoe'yi yatağına yatırdığımda ciddi gözlerle bana baktı. "Baba, yakında gidiyor musun?" diye soruyor, sesi küçük ve kırılgan.

Gülümsüyorum, saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum. Bu küçük kız çok zeki. "Bugün değil ama yakında."

Başını sallıyor, dudaklarında hüznü bir gülümseme belirliyor. "Seni özleyeceğim. Seni seviyorum."

Kalbim duygularla kabarıyor ve eğilip alnından nazikçe öpüyorum. "Ben de seni seviyorum, *Princesa*. Kelimelerin ifade edebileceğinden çok daha fazla. Şimdi uyu ve ben evdeyken birlikte yaşayacağımız tüm maceraların hayalini kur."

Odasından çıkarken boğazımda oluşan yumruya engel olamıyorum. Çocuklarım ve ailem benim için dünyalara bedel ve hayatımda oldukları için onlara minnettarım. Ale'ye yatak odamızda katılıyorum, onu çoktan yatmış, elinde bir kitapla beni beklerken buluyorum.

"O iyi mi?" Ale, ben yatağına onun yanına tırmanırken kitabından başını kaldırarak soruyor.

Dudaklarımda yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. "O mükemmel. Sadece onu doğru yatırdığımdan emin olmak istedim."

Ale kitabını bırakıp bana doğru döndü. "Sen harika bir babasın, Gage. Çocuklar senin gibi bir babaları olduğu için çok şanslılar."

Elini tutup sıkıca sıkıyorum. "Ben de onlara ve sana sahip olduğum için şanslıyım. Ailemiz benim her şeyim Ale. Varlık sebebim, güç ve neşe kaynağım."

Eğilip beni dudaklarımdan usulca öpüyor. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, Gage. Ailemiz bir lütuf ve birlikte geçirdiğimiz her an için çok minnettarım."

EPILOGUE

ALEJANDRA

Yedi Yıl Sonra

Serin ve sessiz evin içine adım attığımızda dalgaların sesi ve çocukların kahkahaları kayboluyor. Gage beni kollarına çekiyor, dudakları beni nefessiz bırakan ve daha fazlasını isteyen tutkulu bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor.

"Mmm, bütün gün bunu yapmak istiyordum," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı, elleri şimdiden vücudumu keşfediyor, kalçalarımın, uyluklarımın ve kığımın kıvrımlarını izliyor. "O bikiinin içinde çok lezzetli görünüyorsun Ale. O plajdaki her erkek beni kışkanıyordu."

Gülümsüyorum, yanaklarım zevkten kızarıyor. "Ve her kadın beni kışkanıyordu," diye karşılık veriyorum, ellerim göğsünde geziniyor, tişörtünün altındaki sert kasları hissediyorum. "Hâlâ çok formdasın denizci. Sabahın köründe PT yapmak için kalkmıyor olsan bile."

Gözlerinde hınzır bir parıltıyla sırtıyor. "Artık benim PT'm sensin, *Hermosa*. Ama amacımız memnun etmek. Ve şu anda seni memnun etmeyi planlıyorum."

Bununla birlikte beni kollarının arasına alıp gelin gibi koridordan yatak odasına taşıyor. Kapıyı arkamızdan tekmeleyerek kapatıyor ve beni nazıkçe yatağa bırakıyor. Ona bakıyorum, kalbim beklentiyle çarpıyor, o orada dururken, üzerimde yükseliyor, gözleri arzuyla karanlık.

"Gage," diye fısıldıyorum, sesim ihtiyaçtan boğuklaşıyor. "Seni istiyorum. Şimdi."

"Bana iki kere söylemene gerek yok, güzel kız." Bir anda üzerime atlıyor, vücudu bedenimi sarıyor, dudakları aç ve talepkâr bir öpücükle dudaklarımı yakalıyor. Kollarımı boynuna dolayarak onu kendime yakın tutuyorum, o da sikini bana sürüyor ve neredeyse on yıldır evli olmama rağmen hâlâ beni arzuladığını hissettiriyor.

Elleri vücudumda geziniyor, bikini üstümün kumaşını kenara iterek göğüslerimi aç bakışlarına maruz bırakıyor. Gergin bir meme ucunu ağzına alıyor, ben ona doğru eğilene kadar emiyor ve ısıyor. "*Cariño*, aman..." Diğer göğsüme geçip ona da aynı ilgiyi gösteriyor, elleri bikinimin altını aşağı itmekle meşgul, beni tamamen ona açıyor.

"¿*Qué quiere mi linda putita?* Hmm. Kocasının o güzel küçük deliğini dölleriyse doldurmasını mı istiyor?"

Şortuna uzandım, onu hissetmek, ona dokunmak, onu tatmak için sabırsızlanıyordum. Gage onları aşağı itmeme yardım ediyor, siki serbest kalıyor, sert ve hazır. Elimini onun etrafına sarıyorum, yavaşça okşuyorum, elimde nabzının attığını hissediyorum. İnliyor, derin, ilkel bir ses, tüylerimi diken diken ediyor.

"Siktir, Ale," diye homurdanıyor. "Çok iyi hissediyorsun. Çok mükemmel."

Kendini girişime yerleştiriyor, içime girip beni tamamen doldururken gözleri benimkilere kilitleniyor. İkimiz de inliyoruz, ses bir zevk ve rahatlama senfonisi. Hareket ediyor, kalçaları benimkilere çarpıyor, vücudu beni nefessiz bırakan ve daha fazlasını isteyen bir şevkle benimkini alıyor.

"Gage," diye soluk soluğa bağıriyorum, tırnaklarım omuzlarına batıyor ve can havliyle ona tutunuyorum. "Evet, tam orada. Durma. Lütfen durma."

Sırıttırıyor, kalbimi pır pır ettiren hınzır, seksi bir sırıttırış. "Durmaya hiç niyetim yok, *aşkım*. Kollarımda çözülene kadar değil. Seni döllerimle doldurana ve o güzel vücuduna bir bebek daha koyana kadar durmayacağım."

Sözleri içimde bir zevk dalgası yaratıyor ve orgazmımın yükseldiğini, karnımda patlamaya hazır, sıkı bir ihtiyaç sarmalının oluştuğunu hissedebiliyorum. "Gage," diye haykırıyorum, daha yükseğe tırmanırken vücudum geriliyor. "Çok yakınım. Çok yakınım."

Gage aramıza uzanıyor, parmakları klitorisimi buluyor, etrafında dönüyor, inlemem için bana doğru miktarda baskı yapıyor. "Gage," bedenim dalga dalga gelen coşku dalgalarıyla sarsılıyor. O devam ediyor

Hareket ediyor, bedeni kendi boşalmasını kovalıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş, yüz ifadesi saf, katıksız bir sevgi ve arzudan oluşuyor.

"Ale," diye inliyor, kendi doruk noktasını bulurken vücudu geriliyor, kendini içime döküyor, bana her şeyini veriyor. "Seni seviyorum. Hem de çok."

Kollarımı ona sarıyorum, ikimiz de yüksekliğimizden aşağı inerken onu yakın tutuyorum, vücutlarımız efor ve nemden terle kayganlaşıyor, nefeslerimiz düzensiz soluklarla geliyor. Üzerimden yuvarlanarak beni göğsüne çekti.

"Kahretsin," diye kıkırdarken sözlerim kesiliyor, sesim onun adını haykırmaktan boğuklaşıyor. "Buna ihtiyacımız vardı."

Başımın üstünü öpüyor ve beni göğsüne bastırıyor. "Hatırlat da Pedro'ya bunu yapabilmemiz için çocuklara baktığı için teşekkür edeyim. Ve Ale, söylediklerimde ciddiydim. Bir bebek daha istiyorum. Eğer sen de istiyorsan, vücudunun çocuğumla tekrar şiştiğini görmek istiyorum. O sevinci, o mucizeyi tekrar yaşamak istiyorum. Özellikle de artık Kolordu beni uzaklara göndermeyeceğine göre."

Ona bakıyorum, kalbim sevgi ve mutlulukla kabarıyor. "Gerçekten mi? Bir bebek daha mı istiyorsun? Zoe zaten dokuz yaşında ve Josh da gelecek ay sekiz yaşına girecek. Her şeye yeniden mi başlamak istiyorsun?"

Başını sallıyor, dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Her şeyden çok istiyorum Ale. Evimizi sevgi ve kahkahayla, çocuklarımızın sesleriyle ve aile hayatının kaosuyla doldurmak istiyorum. Zoe ve Joshua'ya birlikte büyüyecekleri, deneyimlerini paylaşacakları, sevecekleri ve sevilecekleri bir kardeş vermek istiyorum."

Gözlerimde yaşlar birikiyor ve onları geri kırparak ona gülümsüyorum. "Ben de bunu istiyorum, Gage. Sandığından çok daha fazla. Hadi yapalım bunu. Bir bebeğimiz daha olsun."

Eğildi ve dudaklarımı yumuşak, şefkatli bir öpücükle yakaladı. "Siktir, güzel kız. Evet demen beni yeniden sertleştiriyor. İkinci raunda geçmeye ne dersiniz?"

Son

ACKNOWLEDGMENTS

Öncelikle benim küçük yasak askeri romantizmime bir şans verdiğiniz için siz okuyuculara teşekkür etmek istiyorum. Bunun benim için anlamı çok büyük, tahmin edebileceğinizden çok daha fazla.

Sevgili dostlarım Operatör Goober ve Yazar Moony Luve'ye, namı diğer kitap kocam ve karıma çok teşekkür ederim. USMC'nin her alanında bilgi kontrolleri yaptığınız ve sizden bir şeyler öğrenmeme izin verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Kait, en iyi arkadaşım ve asistanım, benden bıkmadın mı daha? Hayır mı? Güzel çünkü benden asla kurtulamayacaksın.

Muhteşem alfa ve beta ekibime, desteğiniz ve size attığım her şeyi okumaya istekli olduğunuz için çok teşekkür ederim. Her biriniz benim için çok değerlisiniz ve bunu siz olmadan yapamazdım.

Jen, sevgili editörüm ve tatlı arkadaşım. Onca çocuğa rağmen müsveddelerime nasıl tahammül ediyor ve onları nasıl didik didik ediyorsun. Seninle gerçekten yüz yüze geldiğim gün, yazılarımda seni maruz bıraktığım tüm minyatür yumurtalar için bana fırlatılan şeylerden kaçacağımı biliyorum. Misilleme olarak henüz bana postayla bir sim bombası göndermediğiniz için minnettarım.

"Bin ya da öl" diyenlerime: Brande, Brickey, Ash, Lucia, Luci, Marylou, Ria, Roze, Tara, Isis, Leslee, Megan, Kay, Destiny. Hepiniz gerçek olanlarsınız. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için çok teşekkür ederim ve hepinize arkadaşım diyebildiğim için çok onurluyum.

ABOUT THE AUTHOR

Izzy Ravas, kocası ve çocuklarıyla birlikte yaşadığı Kaliforniya Körfez Bölgesi'nde yaşayan, kendi kendini yayınlayan bağımsız bir yazardır. Karanlık romanlar, erotik korku ve splatter punk romanları okumaktan hoşlanıyor. Kendi kitaplarını yazmadığı zamanlarda onu bir metal şovunda, sopes ve taco yerken veya yerel NHL takımını desteklerken yakalayabilirsiniz. Siyah kot pantolonlu, In Flames tişörtlü ve elinde enerji içeceği olan kişi o olacaktır.

ALSO BY IZZY RAVAS

Larimore'lar: [Bana](#)

[Eziyet Ediyor](#)

Borisov Bratva: [Kutsal](#)

Olmayan Evlilik [Kutsal](#)

[Kan](#)

Bağımsız Romanlar: [Kır](#)

[Beni](#)

İçimde Mutsuzluk

Yeşerten [Nefret](#)

Erotik Korku:

[Wicked Games](#)

[INFERNO](#)

[BLÓT](#)

Adımlar Kırmızıya Döndüğünde

San Jose Coyotes Serisi: [Dışarı Çık](#)

[Eğri Top](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

